

WILLIAM PETER
BLATTY

EXΘRCISTUL

CEL MAI INFRICOSĂTOR ROMAN
CARE S-A SCRIS VREODATĂ

Publicat pentru prima dată în 1971, *Exorcistul*, unul dintre cele mai controversate romane, a devenit un fenomen literar. A stat cincizeci și șapte de săptămâni pe lista de bestselleruri din *New York Times*, dintre care șaptesprezece pe locul 1.

Inspirat de un caz real de posesie demonică a unui copil, din anii 1940, William Peter Blatty a creat un roman clasic, care o are în prim-plan pe Regan, fiica de 11 ani a unei actrițe din Washington, DC. Un mic grup de oameni hotărăsc că trebuie s-o salveze pe fetița de la această soartă cumplită, iar drama care rezulta de aici este palpitantă și îngrozitoare.

La doi ani de la publicarea cărții, *Exorcistul* a fost ecranizat. Filmul s-a bucurat de un succes imens.

Nu sunt multi cititori care nu vor fi impresionați. Scris într-o manieră aproape calofilă, în comparație cu celelalte romane de acest gen, Exorcistul este ca o ecuație de Einstein față de coloana de cifre a unui contabil.

NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

editura rao

9 786066 093149

www.rao.ro
www.raobooks.com

WILLIAM PETER
BLATTY

EX $\oplus$ RCISTUL

editura rao

BLATTY, WILLIAM PETER

Exorcistul / William Peter Blatty; trad.: Lingua Connexion.

București: Editura RAO, 2013

ISBN 978-606-609-314-9

I. Lingua Connexion (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO

Str. Bârgăului, nr. 9-11, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

WILLIAM PETER BLATTY

The Exorcist

Copyright © William Peter Blatty, 1971

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

Lingua Connexion

© Editura RAO, 2013

Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-314-9

Pentru Julie

Și ieșind el pe uscat (Iisus), L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demon... de mulți ani îl stăpânea; și era legat în lanțuri și obezi... dar el sfărâmând legăturile, era mânat de demon în pustie...Și l-a întrebat Iisus, zicând: Care-ți este numele ? Iar el a zis: Legiune.

– LUCA 8:27-30

JAMES TORELLO: Jackson stătea agățat de cârligul acela pentru carne. Era atât de greu, încât îl îndoise. Stătuse agățat vreme de trei zile înainte de a începe să mormăie ceva.

FRANK BUCCIERI (chicotind): Jackie, trebuia să-l vezi pe tip. Era cât un elefant, și când Jimmy l-a înțepat cu bastonul electric...

TORELLO (entuziasmat): Se zbătea în cârligul ăla, Jackie. Am aruncat cu apă peste el ca șocul să fie mai puternic, iar el țipa.....

– EXTRAS DIN CONVORBIREA
TELEFONICĂ A COSEI NOSTRA
ÎNREGISTRATĂ DE FBI REFERITOARE
LA UCIDEREA LUI WILLIAM JACKSON

Nu exista nicio explicație pentru unele dintre faptele pe care le-au săvârșit comuniștii. Cum era cazul preotului căruia i se bătuseră opt cuie în craniu... Apoi, mai erau cei șapte băieți și profesorul lor. Rosteau rugăciunea Tatăl nostru când soldații au dat buzna peste ei. Unul dintre soldați și-a scos baioneta și i-a retezat limba profesorului. Ceilalți au luat niște bețe pe care le-au înfipt în urechile celor șapte copii. Cum poți să tratezi cazuri ca acestea?

– DR. TOM DOOLEY

Dachau
Auschwitz
Buchenwald

Cuprins

Prolog.....	13
-------------	----

• I •

ÎNCEPUTUL

Capitolul unu	21
Capitolul doi	62
Capitolul trei	68
Capitolul patru.....	79

• II •

Prăpastia

Capitolul unu	103
Capitolul doi	113
Capitolul trei	127
Capitolul patru.....	143
Capitolul cinci.....	172
Capitolul șase	195

• III •

ABISUL

Capitolul unu	233
Capitolul doi	299

• IV •

„ȘI ÎNĂLȚĂ STRIGĂTUL MEU
SĂ AJUNGĂ LA TINE...”

Capitolul unu	345
Epilog.....	402

Prolog

Nordul Irakului...

Căldura soarelui storcea broboane de sudoare pe fruntea bătrânului, dar el ținea strâns cana de ceai fierbinte, de parcă ar fi încercat să se încălzească. Presentimentul pe care-l avea nu-i dădea pace. Se ținea scai de el.

Săpăturile se încheiaseră, pământul, strat cu strat, fusese analizat și fiecare obiect găsit fusese etichetat și apoi transportat cu vaporul: mărgelile și pandantivele; glipticele; mădularele; mojarile din piatră și ocru; urcioare din lut ars. Nimic ieșit din comun. O casetă asiriană din fildeș pentru toaletă. Și un bărbat. Oasele unui bărbat. Rămășițele fragile ale unui trup îl făceau adesea să se întrebe dacă materia nu e cumva Diavolul încercând să ajungă iarăși sus la Dumnezeuul său.. Acum știa. Parfumul de lemn dulce și tamariscă îi atrăgea privirea către dealurile pline de maci; către câmpiile împânzite de stufăriș; către drumul accidentat, presărat cu pietriș, care se avânta spre necunoscut. La nord-vest se afla Mosul; la est, Erbil; în sud, Bagdadul și Kirkuk și înspăimântătorul furnal din Nabucodonosor. Își încrucișă picioarele sub masă, în fața singuraticii chaykhana¹ de pe marginea drumului și se uită lung la petele de iarbă de pe cizmele și de pe pantalonii lui kaki.

¹ Ceainărie din Asia Centrală (n.tr.)

Sorbi din ceai. Săpăturile se încheiaseră. Ce avea să urmeze? Șterse de praf acest gând ca pe un artefact găsit în țărână, dar nu știu să-l eticheteze.

Auzi pe cineva horcăind înăuntrul micuței ceainării: bătrânul proprietar venea spre el târșându-și zgomotos pantofii rusești pe care-i purta ca pe niște papuci de casă, ridicând praful în calea sa. Umbra lui întunecată se proiecta peste masă.

— *Kaman chay, chawaga?*

Bărbatul în haine kaki scutură din cap privind în jos la pantofii jerpeliți, fără șireturi și înnoroiți, care parcă exprimau suferințele vieții sale. Treburile cosmosului, medita el calm: materia; și apoi spiritul. Spiritul și acei pantofi erau pentru el esența unor lucruri fundamentale și totuși diferite.

Umbra se mișcă. Kurdul stătea în picioare în fața lui și părea să aștepte de o veșnicie. Bătrânul în haine kaki își ridică privirea și-i văzu ochii acoperiți de albeață, ca o coajă de ou. Glaucom. La început, nu-l avu deloc la inimă pe acest om. Își scoase portmoneul ponosit și căută după o monedă: găsi câțiva dinari, un carnet de conducere irakian; un calendar catolic din plastic decolorat, vechi de doisprezece ani. Pe spatele calendarului scria: CE LE DĂM SĂRACILOR VOM LUA CU NOI DUPĂ MOARTE. Își plăti ceaiul și lăsă un bacșiș de cincizeci de fili¹ pe masa cenușie și crăpată.

Se îndreptă spre jeep. Clinchetul cheilor vârâte în contact sună strident în tăcerea din jur. Se opri și privi în zare, apăsător de gânduri. Depărtarea îi deslușea prin aburul fierbinte o insulă care părea că plutește spre cer. Era orașul Erbil care se întindea pe coama dealului, cu acoperișurile sale plate și crăpate, ridicate spre ceruri ca o binecuvântare.

Blugii îl strângeau tot mai tare.

În aer plutea ceva prevestitor.

¹ Subdiviziune a dinarului irakian. 1 000 fili=1 dinar. (n.red.)

– *Allah ma'ak, chawaga.*

Kurdul avea dinții stricați. Rânjea cu toată gura și îi făcea semne cu mâna. Bărbatul în kaki găsi în sinea lui o ultimă fărâmbă de omenie și-l salută și el cu un zâmbet fugar. Își mută privirea în altă parte și zâmbetul i se stinse. Porni motorul, întoarse mașina cu o mișcare scurtă și o luă spre Mosul. Kurdul zăbovi locului privind-l, zăpăcit de goliciunea ce i se așternea în suflet pe măsură ce jeepul se îndepărta. Ce simțea când îl vedea plecând? Ce simțise oare în prezența acestui străin? Siguranță, poate, își aminti; un sentiment de siguranță și de bine. Dar acum sentimentul se pierdea odată cu jeepul care se îndepărta tot mai mult. Se simțea ciudat de singur.

La ora șase și zece, inventarierea se încheie. Curatorul de antichități din Mosul, un arab cu obrajii ofiliți, făcea o ultimă și atentă însemnare în registrul contabil de pe biroul său. Se opri un moment să-și înmoaie penița în cerneală și îl privi pe prietenul său. Bărbatul în haine kaki părea pierdut în gândurile sale. Se sprijinea de masă, cu mâinile afundate în buzunare și cu privirea în jos, rătăcită în amintirile din trecut. Curios, curatorul îl cercetă puțin, apoi se întoarse la registrul său. Avea un scris ferm, curat și, când termină, slobozi un oftat prelung, își așeză penița și se uită la ceas. Trenul spre Bagdad pleca la ora opt. Însemnă ultima foaie și îi oferă un ceai bărbatului în kaki.

Cu ochii ațintiți asupra mesei, bărbatul în kaki dădu din cap. Arabul îl privea ușor intrigat. Ce se întâmpla? Plutea ceva în aer. Se ridică și se apropie; apoi simți o ușoară împunsătură în ceafă când prietenul său se urni din loc și își întinse mâna spre o amuletă pe care o cântări gânditor în palmă. Era capul demonului Pazuzu sculptat în piatră verde, întruchiparea vântului de sud-vest, imperiul molimelor și al bolilor. Capul demonului era găurit. Cel care avusese amuleta o purtase la gât, ca pandantiv protector.

– Răul împotriva răului, răsuflă curatorul, făcându-și vânt, apatic, cu o revistă științifică din Franța, pătată de ulei de măsline.

Prietenul lui nu se mișcă; nu scoase o vorbă. Curatorul își înclină capul într-o parte.

– S-a întâmplat ceva? îl întreabă.

Niciun răspuns.

– Părinte Merrin?

Bărbatul în kaki nu-l auzi, era adâncit în gândurile sale, absorbit de amuletă, ultima sa descoperire. După câteva clipe, o așeză jos, apoi ridică niște ochi întrebători către arab. Oare a zis ceva?

– Nu, părinte. Nimic.

Își luară în treacăt rămas-bun.

În fața ușii, curatorul prinse cu putere mâna bătrânului.

– Inima mea vrea să nu pleci.

Prietenul îi răspunse în treacăt, murmurând ceva despre ceai, despre timp, despre niște lucruri pe care le avea de făcut.

– Nu, nu, nu! Vreau să spun, acasă.

Bărbatul în kaki își aținti privirea distrată asupra unei fărâme de năut rămasă în colțul gurii arabului.

– Acasă, repetă el.

Cuvântul aducea a sfârșit.

– În Statele Unite, adăugă curatorul, și apoi se întrebă în sinea lui de ce o făcuse.

Bărbatul în kaki privi spre cel de lângă el și simți neli-niștea sa apăsătoare. Omul acesta a fost întotdeauna atât de ușor de iubit.

– La revedere, spuse pe un ton scăzut, apoi se întoarse brusc și păși afară în aglomerația cenușie a străzilor, pornind într-o lungă călătorie.

– Ne vedem peste un an! strigă curatorul din pragul ușii. Dar bărbatul în kaki nu se întoarse. Arabul privi silueta omului pierzându-se în depărtare care, vrând să traverseze

strada în grabă, mai-mai să fie călcat de o birjă în viteză. În birjă se afla o arăboaică bătrână, corpulentă, a cărei față era acoperită de un văl negru din dantelă care-i atârna pe cap ca o glugă. Se gândi că poate se grăbea la vreo întâlnire. În curând, arabul avea să-l piardă din ochi pe prietenul său grăbit.

Bărbatul în kaki mergea înainte mânat de o îndatorire. Lăsa în urmă orașul, ajunsese la periferie și traversă podul peste Tigru cu pași repezi. Când simți că se apropie de ruine, își mai domoli mersul, căci cu fiecare pas senzația îngrozitoare pe care o avea devenea din ce în ce mai puternică.

Și totuși, trebuia să afle. Ca să se pregătească.

Podul din lemn care traversa Khosr, un fluviu noroios, pârâi sub greutatea lui. Și iată-l ajuns pe colina unde cândva se înălța Ninive cea cu cincisprezece porți, temutul și strălucitorul tărâm al hoardelor asiriene. Acum, tot ce mai rămăsese din oraș zăcea uitat în pulberea sângerie a predestinării. Iar el era încă acolo, aerul mai păstra prezența Celui care i-a distrus visele.

Bărbatul în kaki dădu târcoale ruinelor. Templul lui Nabu. Templul lui Iștar. Simți fiorul. Se opri în fața Palatului Ashurbanipal și măsură cu privirea statuia masivă din calcar care se ridica din acel loc. Aripile statuii aveau zimți, iar labele picioarelor, gheare. Avea un mădular bombat și gros și gura schimonosită într-un rânjet de fiară. Demonul Pazuzu.

Brusc, bărbatul în kaki își încovoie umerii.

Își plecă capul.

Știa.

Curând, avea să se întâmple.

Privea lung în pământ și la umbrele mișcătoare. Globul strălucitor al soarelui se scufundase simțitor dincolo de linia orizontului, iar din depărtări urcau în văzduh urletele stinse ale haitelor de câini sălbatici care mișunau la marginea

oraşului. Îşi lăasă mânecile în jos şi le încheie cu nasturi când simţi un vânt răcoros care bătea din sud-vest.

Îşi iuţi paşii spre gara din Mosul, cu inima cât un purice la gândul că, în curând, pe urmele lui avea să purceadă un duşman străvechi a cărui faţă nu o văzuse niciodată.

Dar al cărui nume îl ştia prea bine.

Începutul

Capitolul unu

Semnele care anunțau coșmarul de mai târziu trecură la început neobservate. Apoi, în vârtoarea celor ce au urmat, nimeni nu-și mai amintea cum începuse totul.

Casa era închiriată. Întunecată. Solidă. O clădire din cărămidă, acoperită de iederă, situată în Georgetown, Washington, D.C. Peste drum era campusul Universității Georgetown, iar în spatele curții, un dig pe care, dacă-l coborai, ajungeai în M Street, iar dincolo se zărea râul Potomac. Era trecut de miezul nopții de 1 aprilie, iar în casă domnea liniștea. Chris MacNeil stătea în pat reze-mată de tăblie, repetându-și replicile pentru filmările de a doua zi; fiica ei, Regan, dormea în camera din capătul holului, iar la parter aveau camere oamenii de serviciu, o femeie și un bărbat între două vârste, Willie și Karl. Era aproape 00.25 când Chris își ridică privirea de pe scenariu, încruntată și confuză. Auzi un răpăit. Ciudat. Înăbușit. Ritmat și tot mai des. Ai fi zis că e un cod morse bătut în perete de o fantomă.

Amuzant.

Ascultă cu atenție câteva clipe, apoi nu mai băgă în seamă zgomotele; dar acestea continuă, iar ea nu se mai putu concentra. Zvârli manuscrisul pe pat.

Dumnezeule, ce enervant!

Se ridică din pat și se duse să vadă de unde veneau.

Ieși pe hol și se uită primprejur. Răpăitul păru să vină din camera lui Regan.

Ce Dumnezeu face fetița asta?

Porni spre capătul holului, iar pe măsură ce înainta, zgomotele răzbăteau tot mai distinct, din ce în ce mai clare și mai puternice. Când ajunse în fața ușii și o deschise larg, zgomotele încetară brusc.

Ce naiba se petrece?

Fiica ei cea drăgălașă, de unsprezece ani, dormea ținând în brațe un gigantic urs panda din pluș, spălăcit, cu ochi rotunzi. Pookey. Regan îl îmbrățișase și îl sărutase de atâtea ori, până se ponosise.

Chris se îndreptă încet spre pat, se aplecă deasupra fetei și șopti:

– Rags? Ești trează?

Respirație normală. Profundă. Normală.

Chris își roti privirea prin cameră. Lumina slabă de pe hol se strecura prin crăpătura ușii întredeschise și se prefira peste tablourile și sculpturile lui Regan; și peste alte câteva animăluțe de pluș.

OK, Rags. Ai reușit s-o păcălești pe mama. Hai, spune-o! Spune „Păcăleală de 1 aprilie“!

Și totuși, Chris știa că asemenea lucruri nu-i stăteau în fire fiicei sale. Copila era timidă și retrasă. Cine putea să-i joace un astfel de renghi, atunci? Cineva pe jumătate adormit care s-a apucat să facă ordine în pod, printre țevile de plumb? Odată, în munții Bhutan, urmărise ore întregi un călugăr budist care medita îngenunchat. Într-un final, a apucat să-l vadă levitând, însă când povestea cuiva întâmplarea, nu uita să spună că „poate“ doar i s-a părut. Poate și acum imaginația ei neobosită îi juca feste.

Pe dracu'! Chiar am auzit!

Brusc, își îndreptă privirea spre tavan.

De sus se auzea un hârșăit slab.

Sunt șobolani în pod, pentru Dumnezeu! Șobolani!

Oftă. *Asta e. Șobolani cu cozi lungi. Hârș, hârș!* Se simțea ciudat de ușurată. Deodată, își dădu seama că îi era frig. Camera era înghețată.

Chris merse tiptil spre fereastră și o verifică. Era închisă. Apoi, puse mâna pe calorifer. Fierbinte.

Oh, ce Dumnezeu?

Confuză, merse spre patul lui Regan și îi așează mâna pe obraz. Pielea era ușor umedă, catifelată ca o petală de trandafir.

Cred că m-am îmbolnăvit!

Chris se uită la fiica ei, la nasul ei cărn și obrajii pistruiați, apoi, instinctiv, se aplecă deasupra ei și o sărută.

— Te iubesc, să fii sigură de asta, îi șopti. În cele din urmă, se întoarse în camera ei, în pat, și își relua lectura.

O vreme, Chris învăță. Filmul era o parodie muzicală după *Mr. Smith Goes to Washington*¹. Acțiunea avea și o intrigă secundară despre insurecțiile din campus. Chris se uită lung la manuscris. Ea juca rolul unei profesoare de psihologie care lua partea rebelilor. Și își ura rolul. *Scena asta e groaznică!* gândi ea. *E o prostie!* Mintea, deși puțin educată, nu lua lucrurile de bune și căuta tot timpul sensuri mai adânci. Iar cauza rebelilor nu avea niciun sens pentru ea. *Dar de ce oare?* se întrebă. *Diferența dintre generații? Nu cred, doar am și eu treizeci și doi de ani. E o idioteție, asta e, e o...!*

Calmează-te. Mai ai doar o săptămână.

Terminaseră de filmat scenele de interior la Hollywood, iar acum urmau scenele de exterior din campusul Universității Georgetown, pe care avea să le înceapă de mâine.

Pleoapele îi atârnavă greu. O copleșise moleșeala. Când întoarse pagina următoare, observă că era ruptă pe margini. Vinovatul era chiar regizorul, Burke Dennings. De fiecare dată când trecea printr-o perioadă tensionată,

¹ Film din 1939 regizat de Frank Kapra, cu James Stewart, Premiul Oscar pentru scenariu. (n. red.)

obișnuia să rupă, cu mâini tremurânde, o fâșie îngustă dintr-o pagină a oricărui scenariu la îndemână, o făcea ghem, o băga în gură câte puțin și o molfăia.

„Nebunul de Burke“, gândi Chris.

Căscă și-și duse mâna la gură, privind către pagina ruptă a manuscrisului. Toate paginile păreau ronțăite. Își aminti subit de șobolani. *Nenorociții ăia mici rod tot*, se gândi ea. Să nu uite să-i spună lui Karl a doua zi, la prima oră, să pună capcane în pod.

Degetele i se destinseră. Manuscrisul îi alunecă încet din prinsoarea mâinilor. Îl lăsa să cadă de tot. „O tâmpenie, gândi. E o tâmpenie“. Bâjbâi cu mâna după întrerupător. Oftă și rămase neclintită, gata să adoarmă; apoi, leneșă, trase cuvertura cu piciorul.

Prea cald! Al dracului de cald! Își aminti de frigul ciudat din camera lui Regan și apoi de filmul în care jucase alături de Edward G. Robinson, legendarul gangster și star de cinema al anilor 1940. Nu înțelesese pe atunci de ce îi era tot timpul frig pe platourile de filmare, până când își dădu seama că bătrânul veteran îi ținea umbră, așezându-se tot timpul în lumina reflectoarelor. Un surâs ușor i se stinse pe buze, în timp ce pe geamul de afară lucea burnița. Chris adormi. Și visă moartea, moartea atât de intimă, de care până atunci parcă nici nu auzise vreodată, iar de undeva, de nicăieri, un țârâit, ea gâfâind, se topea și aluneca în neant, gândindu-se întruna *n-o să mai exist, o să mor, n-o să mai fiu niciodată, ah, tată, nu-i lăsa să-mi facă asta, ah, nu-i lăsa, nu mă lăsa să nu mai fiu niciodată*, și se topea, cădea, iar țârâitul în fundal – țârâitul...

Telefonul!

Sări în sus cu inima bubuind în piept, cu mâna pe telefon; avea un gol în stomac și simțea că plutește.

Răspunse. Asistentul regizorului.

– La machiaj la ora șase, scumpo.

– Bine.

– Cum te mai simți?

– De parcă abia acum m-am așezat în pat.

Asistentul chicoti.

– Pe curând.

– Da, bine.

Chris închise telefonul și rămase nemișcată câteva momente, gândindu-se la ce visase. Un vis? Mai degrabă un gând într-o stare de semiconștiență: acea claritate terifiantă a detaliului. Luciul craniului. Inexistență. Ireversibilitate. Nu-și putea imagina asta.

Doamne, e imposibil!

Își plecă descurajată capul.

Și totuși, este posibil.

Păși în vârful picioarelor spre baie, își puse halatul, apoi coborî în grabă treptele din lemn de pin până la bucătărie, unde mirosul șuncii prăjite, atât de puternic, o readuse la realitate.

– Ah, bună dimineața, doamnă MacNeil!

Cu fața întunecată și ofilită, cu pungi albastrui sub ochi, Willie storcea portocale. Vorbea cu un ușor accent suedez. Ca și Karl. Își șterse mâinile de prosopul din hârtie și se duse spre aragaz.

– Îmi pun eu cafea, Willie. Chris era o fire sensibilă și, văzând cât de obosită era menajera ei, se duse să-și toarne cafeaua. Willie bombăni ceva și se întoarse la chiuvetă. Chris se îndreptă spre masa unde își lua de obicei micul dejun și zâmbi când observă pe farfuria de un alb strălucitor un trandafir roșu sângerieu. *Regan. Un inger de fată.* Adesea, când Chris venea istovită de la muncă, Regan se furișa diminețile în bucătărie și îi așeza o floare pe farfurie, apoi se întorcea înapoi la somn. Dar în dimineața aceasta, când văzu trandafirul, pe Chris o încercă un sentiment de mâhnire. Își aminti că, după ce o născuse pe Regan, îi trecuse la un moment dat prin cap s-o boteze Goneril. *Sigur. Bravo. Cum ar fi sunat asta.* Chris surâse vag la această amintire.

Sorbea din cafea fără să-și ia ochii de la trandafir, când, brusc, o tristețe scurtă și intensă îi întunecă sufletul. Își aminti de altă floare. Un fiu. Jamie. Murise demult, când avea trei ani și când Chris era doar o fată dintr-un cor de pe Broadway. După ceea ce se întâmplase cu Jamie, își promise că niciodată nu avea să se mai atașeze emoțional de cineva; așa cum o făcuse cu tatăl copilului, Howard MacNeil; și curând, visul urât cu moartea pe care-l avusese în acea noapte începu să se topească în aburii cafelei negre și fierbinți. Când își ridică privirea, o surprinse pe Willie aducându-i suc.

Chris își reaminti de șobolani.

– Unde-i Karl?

– Aici sunt, doamnă!

Intrase pe ușa de la cămară fără să-l audă nimeni, cu grația unei pisici, în vârful picioarelor. Impunător și blând în același timp, Karl își tampona cu un șervețel bărbia în locul unde, din greșeală, se crestase de dimineață, când se bărbierise.

– Da? Bărbatul avea o musculatură puternică, era înalt, avea niște ochi strălucitori, un nas coroiat de vultur și chelie.

– Ascultă, Karl, cred că avem șobolani în pod. Fă rost de niște capcane.

– Avem șobolani?

– Exact asta am spus.

– Dar e curat în pod.

– Bine, avem șobolani *curați!*

– Nu sunt șobolani.

– Karl, i-am auzit azi-noapte.

– Poate erau țevile, forță nota Karl. Sau poate scârțâia lemnul.

– Sau poate totuși sunt *șobolani!* Cumperi capcanele alea și încetezi cu discuția?

Karl se zori să plece, mormăind:

– Da, mă duc acum.

– Nu *acum*, Karl! Magazinele sunt închise!

– Sunt închise! Întări Willie, ridicând vocea la el.

Dar era prea târziu, Karl ieșise demult pe ușă.

Chris și Willie schimbă priviri, iar Willie, scuturând nemulțumită din cap, se întoarse la șunca pe care o prăjea în tigaie. Chris continuă să-și soarbă cafeaua. *Ciudat. Ciudat bărbat*, gândi ea. E un om trudit, la fel ca Willie; foarte loial, foarte discret. Și totuși, ceva la el o făcea să se simtă stingheră în prezența lui. De ce? Să fie acel aer de ușoară aroganță? Nu. Altceva. Nu-și putea da seama ce o intimidă la el. Oamenii aceștia lucrau pentru ea de aproape șase ani, însă Karl a rămas în continuare un mister – era un om care vorbea și se purta ca oricare altul, își făcea treaba bine, însă era ceva la el, prezența lui stranie și lipsită de orice transparență. Dincolo de această mască însă, se schimbaseră ceva între timp; putea să audă conștiința abia trezită a acestui om ticăind ca un ceas. Ușa de la intrare se deschise cu un scârțâit scurt, apoi se închise.

– Magazinele sunt închise, murmură Willie.

Chris ciuguli puțin din șuncă, apoi se întoarse în cameră, trase un pulover pe ea și îmbracă o fustă. Aruncă o privire în oglindă la părul roșcat și scurt ce părea mai tot timpul încâlcit, la erupția de pistrui de pe fața sa îngustă și aspră; apoi, pusă pe șotii, cu ochii în cruciș și un rânjel caraghios, spuse: *Oh, salut, micuța și minunata domnișoară de vizavi! Pot să vorbesc cu soțul dumitale? Sau cu iubitul? Cu codoșul? Oh, codoșul dumitale e la azilul de săraci? Ce aiurea!* Își scoase limba în oglindă. Apoi, brusc, își simți din nou umerii grei și împovărați. *Of, Dumnezeule, ce viață!* Luă de pe jos cutia cu peruci, coborî cu pași greoi scările până la parter și ieși în strada invadată de mireasma ațățătoare a copacilor.

Se opri un moment în fața casei să tragă în piept aerul proaspăt al dimineții și își plecă urechea la zgomotele de zi cu zi ce răzbăteau din stradă. Cu niște ochi melancolici

privi în dreapta, în apropierea casei, unde niște trepte vechi din piatră coborau direct în M Street de unde se puteau zări, puțin mai departe, turnurile rococo cu țiglă mediteraneană ale vechiului Car Barn. *Mișto. Mișto cartier*, cugetă ea. *La naiba, de ce să nu rămân aici? Să cumpăr casa, să-mi încep viața?* Un dangăt intens și huruitor se porni deodată din turnul cu ceas al campusului Universității Georgetown. Vibrațiile melancolice ale sunetului stârniră un tremur ușor peste apele maronii ale râului, încleiate de noroi, strecurându-se și în inima ostenită a actriței.

O luă spre muncă, spre șarada istovitoare și caraghioasă la care trebuia să ia parte.

Când păși pe poarta campusului, depresia deveni mai suportabilă; apoi, tot mai ușoară, odată ce dădu cu ochii de primele vestiare care se înșirau, în ordine, pe peretele dinspre șosea; iar la ora opt dimineața, la prima filmare a scenei, era din nou stăpână pe ea și pusă pe hartă din pricina scenariului.

– Hei, Burke? Ia aruncă un ochi la tâmpenia asta!

– Oh, deci *ai* un exemplar al scenariului! Ce drăguț! Regizorul Burke Dennings, sclivisit ca un gentleman, cu spasmul ochiului său stâng care săgeta luciri de drac împelițat, rupse din nou, cu mâini tremurânde, o fâșie îngustă din pagina de manuscris, bombănind:

– Cred că o să molfăi asta înainte.

Stăteau pe esplanada care dădea spre intrarea în corpul administrativ al universității, pierduți printre mulțimea de figuranți, actori și echipa de filmare, în timp ce pe gazon zăceau răsfirați ici și colo spectatori, cei mai mulți din facultatea iezuită. Cameramanul, plictisit, se apucă să citească ziarul *Daily Variety* în timp ce Dennings își băgă în gură, chicotind, hârtia, emanând o ușoară duhoare de rachiu.

– Oh, da, sunt *teribil* de bucuros că ți-au dat și ție scenariul!

Un bărbat perfid, dar fragil pentru cei cincizeci de ani ai săi, cu un accent englezesc foarte limpede, atât de

pătrunzător și tăios, încât putea să confere eleganță și celei mai grosolane vulgarități, iar când se întâmpla să mai tragă la măsea, părea tot timpul la un pas de a bufni într-un hohot isteric; un om care părea că se chinuie să-și găsească liniștea.

– Spune-mi, scumpa mea. Ce este? Ce s-a întâmplat?

În scena pe care urmau s-o filmeze, decanul facultății se adresa unui grup de studenți încercând să înăbușe din fașă o posibilă și amenințătoare grevă. Chris trebuia apoi să urce în grabă scările esplanadei, să smulgă megafonul din mâna decanului și să arate cu degetul către corpul administrativ al clădirii universității, urlând: „Să o doborâm!“

– Nu are niciun sens, îi spuse Chris.

– Da, este de-a dreptul banală, minți Dennings.

– Oh, chiar este? Atunci explică-mi, Burkey-Wurky. De ce naiba ar trebui să dărâme clădirea? De ce? Care e scopul?

– Vrei să mă enervezi?

– Nu, te întreb „pentru ce“!

– Pentru că așa se întâmplă, iubire!

– În scenariu?

– Nu, așa se întâmplă lucrurile *în realitate!*

– Oh, să fim serioși, Burke, pur și simplu așa ceva nu-i stă în fire personajului meu. Ea n-ar face așa ceva.

– Ar face-o.

– Nu, n-ar face-o.

– Să-l chemăm pe scriitor? Cred că e la Paris!

– Se ascunde?

– Și-o trage!

Burke rosti cuvintele cu dicția sa impecabilă și cu niște ochi de vulpe care făcură ca vorbele să i se înalțe parcă și mai sus, în văzduh, ca într-o spirală amețitoare. Chris se lăsa pe umerii lui, râzând.

– Burke, ești imposibil, la naiba!

– Da, rosti el cu o modestie prefăcută. Deci, trecem la treabă?

Chris nu-l auzi. Verifică să vadă dacă nu l-a auzit cineva pe Burke și aruncă o privire în jur pe furiș, rușinată, către un iezuit la vreo patruzeci de ani care stătea în mijlocul mulțimii. Avea o față întunecată și colțuroasă. Ca a unui boxer. Ciobită. Ceva trist în ochii lui, o suferință veche, totuși calzi și liniștitori când întâlnește ochii lui Chris și când, zâmbind, el înclină ușor din cap. L-a auzit pe Burke. Se uită la ceas și începu să se îndepărteze.

– Eu zic să începem, nu?

Chris se întoarce zăpăcită, smulsă ca din visare.

– Da, sigur, Burke. Haide să începem.

– Mulțumescu-Ți, Doamne.

– Nu, așteaptă!

– Oh, la naiba!

Chris i se plânse lui Burke de finalul scenei. Spunea că punctul culminant și finalul totodată ar trebui să fie chiar replica ei, și nu scena în care ea iese în fugă pe ușă.

– Scena asta ultimă nu aduce nimic în plus, spuse Chris. E o tâmpenie.

– Da, este, iubire, este, căzu de acord Burke. Totuși, scenaristul insistă s-o facem, continuă el, așa că iată-ne. Înțelegi?

– Nu, nu înțeleg.

– Nu, bineînțeles că nu înțelegi, scumpo, ai absolută dreptate, *este*, într-adevăr, o tâmpenie. Vezi tu, fiindcă scena – chicoti Dennings – începe cu Jed *intrând* pe ușă, scenaristul crede că cel mai bine ar fi să se încheie cu tine *ieșind afară*.

– Glumești?

– Oh, dar eu sunt de acord cu tine, iubire. E o aiureală, de-a dreptul revoltător! Dar acum ce-ar fi să o filmăm și ai încredere în mine c-o voi scoate la montajul final. O să molfăi cu poftă pagina asta din scenariu.

Chris râse. Și fu de acord. Burke îl săgetă din priviri pe asistentul său de platou despre care toți știau că era un individ temperamental și egoist, gata oricând să se ia la

hartă. Acesta stătea de vorbă cu cameramanul. Regizorul oftă ușurat că încheiaseră discuția.

Așteptând să se încălzească reflectoarele la baza treptelor, Chris îl urmărea pe regizor înjurând cu gesturi largi de exasperare, urmate apoi de strălucirea satisfacției de a fi obținut ce dorea, o strălucire ce i se putea citi ușor pe față. Burke era un om excentric. Chris știa că atunci când exagera în bețiile sale, obișnuia să pună mâna pe telefon pe la ora trei sau patru noaptea și să sune toți oamenii sus-puși pe care îi cunoștea, mustind de ranchiună și insultându-i pe tonul lui zeflemitor. Chris își aminti întâmplarea cu șeful de platou care făcuse odată o remarcă nevinovată legată de manșetele cămășii lui Dennings cum c-ar părea uzate, lucru ce l-a determinat pe Dennings să-l trezească în acea noapte cu un telefon și să-l facă „țărănoi nenorocit“, iar pe tatăl său, directorul platoului de filmare, un psihopat care „a dezmiardat-o pe Judy Garland“ în timpul filmărilor la *Vrăjitorul din Oz*¹. A doua zi, Burke făcea pe amnezicul pretinzând că nu-și mai amintește nimic, radiind de plăcere când își auzea victimele descriind cu lux de amănunte ce le spusese cu o seară înainte. Doar când i se părea convenabil găsea de cuviință să-și amintească. Chris zâmbi și scutură din cap când își aminti cum Burke distrusese platoul de filmare odată, beat și copleșit de o furie oarbă. Mai târziu, fiindcă trebuia să plătească daunele, șeful de la producție îi arată o fotografie a locului devastat, însă Burke respinse dovezile cu viclenie, spunând că sunt „falsuri evidente“, din moment ce „stricăciunile erau mult mai grave de atât“. Chris nu voia să creadă că Burke e alcoolic sau că ar avea probleme grave în acest sens, ci că mai degrabă obișnuia să bea mult și făcea ca toți dracii tocmai pentru a

¹ *The Wizard of Oz* (1939), film regizat de Victor Fleming și George Cukor, cu Judy Garland. Două premii Oscar. (n. red.)

se ridica la nivelul așteptărilor tuturor celor care îl știau ca fiind un mare scandalagiu.

Ah, mda, se gândi. Cred că e vorba și de imoralitate aici.

Aruncă o privire peste umăr, căutându-l în mulțime pe preotul iezuit care zâmbise când auzise înjurătura lui Burke. Acesta se plimba izolat, cu un aer atât de lipsit de speranță, încât părea că deasupra lui coborâse un nor mare și negru. Niciodată nu i-a avut la suflet pe preoți. Atât de siguri pe ei. Atât de împăcați. Și totuși omul acesta...

– Ești gata, Chris?

– Gata.

– Bine, faceți liniște! strigă asistentul regizorului.

– Dă-i drumul, ordonă Burke.

– Merge!

– Viteză!

– *Acțiune!*

Chris urcă în grabă scările în strigătele și uralele figuranților, iar Dennings, urmărind-o, se întreba ce-o fi fost în mintea ei. Mai devreme, când discutaseră, bătuse în retragere mult prea repede. Îi aruncă o otheadă plină de înțeleșuri instructorului de dicție, iar acesta veni tiptil până la el cu smerenia unui bătrân corist ce înmânează preotului cartea de rugăciuni în timpul slujbei.

De-a lungul zilei, soarele se arătase doar din când în când dintre nori, iar pe la ora patru, cerul începu deja să se întunece amenințător.

– Burke, nu mai avem soare, zise îngrijorat asistentul.

– Da, se ascunde de lumea asta de căcat.

La îndemnul lui Dennings, asistentul dădu liber echipei, iar peste câteva clipe, Chris se afla deja în drum spre casă. Pășea cu ochii în pământ, extenuată. La colțul Thirty-sixth cu O Street se opri să dea un autograf bătrânului vânzător italian de la băcănie, care o întâmpinase din secunda în care îi trecuse pragul. Chris se semnă, adăugând „Calde urări de bine“ pe o pungă de cumpărături

din hârtie. În timp ce aștepta să traverseze, privi peste drum către școala catolică. Sfântul-nu-știu-cum. Era a iezuiților. John F. Kennedy s-a căsătorit acolo cu Jackie, auzise ea, și mergeau și la slujbe. Încercă să-și imagineze scena: John F. Kennedy printre candelă și bătrâne pioase cu chipuri zbârcite; John F. Kennedy cu capul plecat în timpul rugăciunii „Crezul”; *Cred...* în pacea cu rușii; *Cred...* Apollo IV și rozariile zornăiau; *Cred în învierea morților și în viața veșnică...*

Asta. Asta e. Asta-i șmecheria.

Chris urmări un camion hodorogit care transporta bere Gunther și care se mișca greoi, cu un scârțâit prelung, pe șoseaua pietruită.

Traversă și o luă în josul străzii O, trecând de auditoriul Școlii generale Sfânta Treime de unde un preot o ajunse din urmă, zorit, cu mâinile adâncite în buzunarele hanoracului. Era tânăr. Foarte încordat. Îi crescuse barba și trebuia să se bărbierească. Merse tot înainte, apoi o luă la dreapta spre curtea din spatele bisericii.

Chris se opri și-l privi curioasă. Părea să se îndrepte spre o casă albă, dărăpănată. Un alt preot deschise pe dinăuntru ușa veche, cu sită, care scârțâi. Acesta îi făcu tânărului preot un semn scurt din cap și, cu ochii plecați, își îndreptă apoi pașii spre ușa bisericii. Din nou, ușa casei vechi fu deschisă. Mai apăru un preot. Semăna cu – *Da, chiar el e! Da, cel care zâmbise când Burke a înjurat!* Acum avea o mină gravă, îl salută pe noul sosit și își așeză brațul pe umărul lui cu un gest aproape părintesc. Îl conduse înăuntru, iar în urma lor, ușa veche, cu plasă, se închise cu un scârțâit slab și potolit.

Chris își privi pantofii. Era confuză. *Oare ce se întâmplă acolo?*

Se întrebă dacă iezuiții se spovedeau. Apoi, un tunet înăbușit coborî din cer. Chris se uită în sus. O să plouă?... învierea și viața veșnică...

Mda. Da, sigur. Data viitoare. Lumina unui fulger pârâi pe cer undeva în depărtare. Puștoaico, lasă, o să te sunăm noi.

Își ridică gulerul hainei și porni mai departe.

Spera ca ploaia să înceapă, ba chiar să toarne cu găleata.

Un minut mai târziu era deja acasă. Se duse direct în baie. După care, în bucătărie.

– Salut, Chris, cum a fost?

O blondă drăguță, de vreo douăzeci de ani, ședea la masă. Sharon Spencer. Frumoasă. Era din Oregon. În ultimii trei ani, i-a fost dascăl lui Regan și secretară lui Chris.

– Aceeași prostie ca de obicei. Chris se îndreptă spre masă și se uită prin scrisorile primite.

– E ceva interesant?

– Vrei să iei cina săptămâna viitoare la Casa Albă?

– Habar n-am, Marty; tu ce-ai vrea să faci?

– Să mănânc dulciuri până mi se face rău.

– Unde e Rags?

– În pivniță, în camera de joacă.

– Ce face?

– Sculptează. Face o pasăre, cred. Pentru tine.

– Da, am nevoie de pasărea aia, murmură Chris. Se duse la aragaz și își turnă cafea fierbinte. Ai glumit cu cina aia? întrebă ea.

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse Sharon. E joi.

– E petrecere mare?

– Nu, bănuiesc că vor fi doar cinci sau șase persoane.

– Hei, perfect!

Îi făcea plăcere că era invitată, dar nu o surprindea. Toți își doreau compania ei: de la taximetriști la poeți, la profesori, chiar și regi. Dar ce vedeau la ea? Că era plină de viață?

Chris se așeză la masă.

– Cum au mers lecțiile?

Sharon își aprinse o țigară și se încruntă.

– Din nou, merge greu cu matematica.

– Serios? Ciudat.

– Da, știu; e materia ei preferată.

– Oh, păi, probabil e o „matematică nouă“. La naiba, cu n-aș ști să dau rest nici când îmi iau bilet.

– Bună, mamă!

Fiica lui Chris dădu buzna în bucătărie cu brațele întinse. Părul ei roșcat era prins în două cozi. Pielea feței îi era netedă, strălucitoare, plină de pistrui.

– Salutare, murdărici! Chris se luminează toată când o văzu, o luă în brațe și-o strânse cu ardoare. O sărută pe obrazii ei rozalii ca niște petale. În clipa aceea, nu-și mai putu reține avalanșa de iubire ce o copleși.

– Mmum-mmum-mmum! Apoi urmă altă ploaie de săruturi. Chris o ridică pe Regan și o cercetă cu o privire nerăbdătoare.

– Deci, ce-ai făcut azi? Ceva interesant?

– Oh, doar niște chestii.

– Ce chestii? Chestii bune? Ha?

– Hmm, păi să vedem. Își priponi genunchii de cei ai mamei, legănându-se ușurel în față și în spate.

– Păi, în primul rând, am învățat.

– A-ha.

– Și-am pictat.

– Ce-ai pictat?

– Oh, păi, flori, știi tu. Margarete roz. Și-apoi – oh, da! Am pictat acest *cal*! Deodată, o exaltare puse stăpânire pe ea și ochii i se măriră de entuziasm.

– Era un bărbat cu un *cal*, știi, pe malul râului? Ne plimbam, știi, mama, și deodată a apărut calul ăsta, era așa *frumos*! Oh, mami, trebuia să-l vezi, și bărbatul m-a lăsat să mă urc pe cal! *Pe bune*! Doar un pic!

Chris, amuzată parcă de un secret pe care îl știa numai ele două, îi făcu cu ochiul lui Sharon.

– Chiar așa? întrebă Chris, ridicând o sprânceană. Când se mutaseră la Washington pentru filmul lui Chris, secretara cea blondă, care acum făcea parte din familie, locuise și ea în aceeași casă, în dormitorul pentru oaspeți de la

etaj. După ce îl cunoscuse pe „bărbatul cu calul“ care lucra la un grajd din apropiere, Chris se gândi că Sharon va avea nevoie de un spațiu intim și îi găsi un apartament într-un hotel scump unde îi plătea chiria.

– Da, era chiar el, vorbi Sharon cu un zâmbet larg.

– Era un cal *cenușiu*! adăugă Regan. Mamă, nu vrei să ne luăm și noi un cal? *Te rog?*

– Mai vedem, iubita.

– Când putem să ne luăm unul?

– Ne mai gândim. Unde e pasărea pe care ai făcut-o pentru mine?

La început, Regan amuți și o privi în gol, apoi se răsuci spre Sharon și rânji, afișându-și dinții cu aparat dentar. O dojeni rușinată.

– M-ai pârât! făcu ea, apoi se întoarse către mama ei și se smiorcăi:

– Trebuia să fie o surpriză.

– Adică...

– Da, are un nas lung și caraghios, așa cum ai vrut!

– Oh, Rags, ești o dulceață. Pot s-o văd?

– Nu, încă mai trebuie să lucrez la ea. Când luăm cina, mama?

– Ți-e foame?

– Sunt *lihnită*.

– Off, nu e nici măcar ora cinci. Când ați luat prânzul? o întrebă Chris pe Sharon.

– Pe la doisprezece, răspunse Sharon.

– Când se întorc Willie și Karl?

Chris le spusese că-și puteau lua toată după-amiaza liberă.

– Cred că pe la șapte, spuse Sharon.

– Mami, mergem la Hot Shoppe? o imploră Regan. Mergem?

Chris luă mâna ficei sale; zâmbi cu drag, o sărută, apoi răspunse:

– Fugi sus, îmbracă-te și o să mergem.

– Oh, te *iubesc!*

Regan ieși în fugă din bucătărie.

– Iubito, pune-ți rochia cea nouă! strigă Chris în urma ei.

– Ți-ar plăcea să ai unsprezece ani din nou? o întrebă amuzată Sharon.

– Nu știu.

Chris întinse mâna după scrisori și începu să le sorteze pe cele de la fani.

– Cu creierul pe care-l am acum? Cu toate amintirile?

– Bineînțeles.

– N-ar merge.

– Mai gândește-te.

Chris aruncă brusc scrisorile și luă un manuscris de care era prinsă cu o agrafă o scrisoare din partea impresarului ei, Edward Jarris.

– Credeam că le-am spus să nu-mi mai trimită scenarii, o vreme.

– Cred că ar trebui să-l citești, spuse Sharon.

– Oh, da?

– Da, eu l-am citit de dimineață.

– E bun de ceva?

– Cred că e foarte bun.

– Și cumva rolul meu e al unei călugărițe care descoperă că e lesbiană, nu?

– Nu, nu joci nimic.

– La naiba, filmele chiar *devin* tot mai bune! Despre ce Dumnezeu vorbești, Sharon? De ce rânjești?

– Vrea să regizezi, pufăi Sharon din țigară, ușor rezervată.

– Ce?

– Citește scrisoarea.

– Oh, Dumnezeule, spune-mi că glumești!

Chris înșfăcă scrisoarea și citi în grabă:

– ...un nou manuscris... un triptic... studioul de filmare îl vrea pe Sir Stephen Moore... care acceptă rolul propus cu condiția...

– *Ca eu să regizez partea lui de film!*

Chris își aruncă brațele în sus, scoțând un strigăt strident și răgușit de fericire, apoi apucă scrisoarea cu amândouă mâinile și o lipi de piept.

– Oh, Steve, îngerule, ți-ai amintit! Filmarea din Africa, ușor băuți, în scaune pliante, scrutând amurgul roșiatic și auriu din depărtare.

– *Ah, toată treaba cu filmele e o porcărie! Pentru actor, e o porcărie, Steve!*

– *Oh, dar mie îmi place.*

– *E o porcărie! Tu nu știi care e cel mai important lucru în afacerea asta, de fapt? Să regizezi. Abia atunci poți să spui că ai realizat ceva, ceva ce îți aparține; ceva ce va dăinui!*

– *Păi, atunci fă-o, iubire. Fă-o!*

– *Ah, am încercat, Steve. Am încercat; dar nimeni nu mă sprijină în treaba asta.*

– *De ce nu?*

– *Să fim serioși, știi bine de ce: nimeni nu crede că aș fi în stare.*

– *Dar eu cred în tine.*

Un zâmbet cald. O amintire plăcută. Dragul de Steve...

– Mami, nu găsesc rochia! se auzi strigătul lui Regan din capul scărilor.

– În dulap! îi răspunse Chris.

– M-am uitat!

– Vin sus imediat! strigă Chris.

Răsfoi în grabă paginile manuscrisului și apoi se opri, întristată, murmurând:

– Cu siguranță e o porcărie.

– Oh, nu cred, Chris! Nu! Eu chiar cred că e bun!

– Oh, dar tu credeai că și *Psycho* e comedie.

– Mami?

– Vin imediat!

– Ieși în oraș, Shar?

– Da.

Chris arată spre scrisori.

– Du-te atunci. Ne putem uita peste toate astea dimineată. Sharon se ridică.

– Oh, nu, așteaptă, sări Chris, răzgândindu-se. Nu, iartă-mă, dar e o scrisoare care trebuie expediată în seara asta.

– Oh, ok. Sharon întinse mâna după agenda sa.

Un scâncet de nerăbdare se auzi de sus.

– Ma-maaaa!

Chris scoase un oftat, se ridică și spuse:

– Mă întorc într-un minut, dar ezită când o surprinse pe Sharon uitându-se la ceas. Chris spuse:

– Ce e?

– Off, e ora de meditație, Chris.

Chris își îngustă ochii și o privi drept în față cu vădită exasperare. În ultimele șase luni, sub ochii ei, secretara devenise una dintre acele persoane care-și caută „pacea interioară“. Totul începuse în Los Angeles când Sharon se apucase să practice autohipnoza și apoi trecuse la cântece budiste. În ultimele săptămâni, când Sharon încă mai locuia cu Chris, toată casa era inundată de miros de tămâie și de îngânări în surdină ale cântecului *Nam myoho renge kyo'* („Chris, continuă să psalmodiezi versurile și o să vezi că dorințele ți se vor îndeplini...“) Și cântecul se auzea în cele mai nepotrivite momente pentru Chris, care trebuia să-și învețe replicile.

– Poți deschide televizorul dacă te deranjează, i-o trântea Sharon cu generozitate. E în regulă. Eu pot murmura pe *orice* zgomot de fundal. Acum e timpul meditației transcendente.

– Chiar crezi că treburile astea o să te ajute în vreun fel, Shar?

– Îmi dau pace sufletească, îi răspunse Sharon.

¹ Invocație în budism atribuită lui Nichiren Daishonin, care ar fi rostit-o prima dată în 1253 după studierea sutrei Lotusului. (n. red.)

– Sigur, mormăi Chris pentru sine, apoi se întoarce și începuse și ea să murmure *Nam myoho renge kyo*.

– Ține-o tot așa vreo cincisprezece-douăzeci de minute, îi strigă Sharon. Poate la tine va funcționa.

Chris se opri și se gândi să-i răspundă pe măsură. Dar se lăsă păgubașă. Urcă scările și se duse ținută la dulapul din camera lui Regan. Fetița stătea nemișcată în mijlocul încăperii, cu privirea pironită în tavan.

– Care-i treaba? o întrebă Chris pe Regan în timp ce cotrobăia prin dulap după rochia de-un albastru, pal din bumbac. O cumpăraseră săptămâna trecută și își aminti că o așezase în dulap pe un umerăș.

– Se aud sunete ciudate, spuse Regan.

– Mda, știu. Avem companie.

Regan se uită la ea.

– Hăă?

– Veverițe, scumpo, avem veverițe în pod. Fiica ei avea oroare de șobolani. Nici șoarecii nu-i erau mai simpatici.

Nu reuși să găsească rochia.

– Vezi, mami, nu e acolo.

– Da, observ. Poate Willie a dus-o la spălat.

– A dispărut.

– Mda, păi, atunci îmbracă-te cu cea de culoare albastru închis. E drăguță.

După ce văzură filmul *Wee Willie Winkie*¹ cu Shirley Temple, traversară podul Key spre Hot Shoppe în Rosslyn, Virginia, unde Chris mănca o salată, iar Regan, supă, două chifle, pui prăjit, un shake din căpșuni, o prăjitură cu afine și înghețată de ciocolată. *Unde încapе atâta mâncare în ea*, se gândi Chris. Fetița era subțire ca un băț de chibrit.

Chris luă o cafea și își aprinse o țigară. Se uită spre turnurile Universității Georgetown care se vedeau de la

¹ Film regizat de John Ford în 1937. (n. red.)

fereastră. Apoi își coborî ochii gânditoare către suprafața înșelător de liniștită a râului Potomac. Chris se foi ușor pe scaun. În lumina dulce și catifelată a amurgului, râul, cu apele sale aparent amorțite și calme, i se păru brusc c-ar prevesti ceva rău.

Și că așteaptă ceva.

– Mi-a plăcut cina, mami.

Chris își întoarse privirea către surâsul fericit al lui Regan și, așa cum i se întâmpla când îl vedea pe Howard în ochii fetei, tresări ușor la senzația scurtă de durere sfredelitoare. Din cauza luminii, socoti ea. Își coborî ochii în lărfuria lui Regan.

– Nu mai mănânci prăjitura aia?

Regan, vinovată, își lăasă privirea în jos.

– Mamă, să știi că am mâncat dulciuri înainte. Chris își stinse țigara și zâmbi.

– Haide, Rags, să mergem.

Ajunseră acasă înainte de ora șapte. Willie și Karl se întorseseră deja. Regan o zbughi spre camera de joacă din pivniță, nerăbdătoare să-și termine sculptura pentru mama ei. Chris se duse în bucătărie după manuscris. O găsi pe Willie făcând cafea; în ibric, fără capac. Părea iritată și mohorâtă.

– Bună, Willie, cum a fost azi? A fost bine?

– Mai bine nu întrebați. Willie adăugă coajă de ou și un vârf de sare în apa care clocotea în ibric. Fusesse împreună cu Karl la cinema, explică Willie. Ea ar fi vrut să vadă un film despre *The Beatles*, dar Karl a insistat să vadă un film despre Mozart.

– Îngrozitor, bombăni furioasă printre dinți și închise aragazul. Prostul ăsta!

– Îmi pare rău s-aud asta. Chris își vârî manuscrisul la subsuoară. Ah, Willie, ai văzut cumva rochia aceea pe care am cumpărat-o pentru Rags săptămâna trecută? Cea bleu, din bumbac?

– Da, era în dulap de dimineață.

– Ai luat-o de acolo?

– Nu.

– Nu ai luat-o din greșeală odată cu rufele murdare?

– Nu, a rămas acolo.

– Sau când ai făcut curat, poate?

– E în dulap.

– Nu, nu e. M-am uitat.

Vrând să-i răspundă, Willie își strânse buzele, încrun-
tându-se. Chiar în acel moment, Karl intră în bucătărie.

– Bună seara, doamnă.

Merse la chiuvetă să-și umple un pahar cu apă.

– Ai pus capcanele alea? întrebă Chris.

– Nu sunt șobolani.

– Le-ai *pus*?

– Le-am pus, bineînțeles, dar podul e curat.

– Spune-mi, cum a fost la film, Karl?

– Interesant, făcu el. Tonul vocii, ca și trăsăturile feței,
nu trădau nici o expresie.

Murmurând un cântec de la *The Beatles*, Chris dădu să
iasă din bucătărie, dar făcu o întoarcere bruscă în spate,
spre Karl.

Ia să mai încerc o dată!

– Ai avut probleme când ai cumpărat capcanele, Karl?

Cu spatele la ea, Karl îi răspunse:

– Nu, doamnă. Nici o problemă.

– Și le-ai cumpărat la șase dimineața?

– Unele magazine sunt non-stop. Chris se plesni peste
frunte, îl fixă cu privirea pe Karl câteva momente, apoi ieși
din bucătărie, bombănind în sinea ei.

După o îmbăiere lungă și plăcută, Chris se duse la du-
lapul din dormitor pentru a-și lua halatul și descoperi ro-
chia dispărută a lui Regan.

Era aruncată în fundul dulapului, mototolită.

Chris o ridică. Avea încă etichetele.

Ce caută aici?

Chris se forță să-și amintească cele întâmplate recent, apoi își dădu seama că în ziua în care cumpăraseră rochia pentru Regan, își mai cumpăraseră și ea vreo două sau trei haine.

Probabil le-am aruncat pe toate la grămadă, cugetă.

Chris duse rochia în camera lui Regan, o așeză pe umezaș și o strecură în dulap. Cu mâinile în șolduri, Chris admiră garderoba lui Regan. *Drăguț. Drăguțe haine. Mda, Rags, uită-te la toate lucrurile astea pe care ți le-am cumpărat și nu te mai gândi la tăticul tău care nu te sună și nu-ți scrie niciodată.*

Chris închise dulapul și, când dădu să plece, se lovi cu degetul mare de la picior direct de masa de birou. *Oh, Iisuse, ce tare doare!* Își ridică laba piciorului să-și maseze degetul vătămat și băgă de seamă că biroul fusese mișcat de la locul lui cu vreo doi metri.

Nici nu mă mir că m-am izbit de el. O fi aspirat Willie.

Luă manuscrisul și coborî scările până în birou. Spre deosebire de sufrageria vastă cu ferestre înalte care dădeau spre podul Key de peste apele râului Potomac, biroul avea un aer intim și misterios: un șemineu înalt din cărămidă, căptușit cu lemn de cireș și grinzi din lemn masiv. Aproape totul în acea cameră avea un aspect antic. Doar barul cu scaune din piele de căprioară și niște perne colorate, pe o canapea unde Chris se trântise cu manuscrisul în brațe, erau moderne. Scrisoarea era strecurată între pagini. O scoase și o mai parcurse o dată. *Credință, Speranță și Caritate:* un film alcătuit din trei părți distincte, fiecare având alt registru și altă distribuție. Partea pe care trebuia s-o regizeze ea era „Speranța.“

Îi plăcea titlul. Poate puțin cam siropos, se gândi ea; dar subtil. *Probabil o să-i schimbe titlul ăsta și o să-i spună „Dansul virtuților“.*

Se auzi soneria de la poartă. Burke Dennings. Un holtei singuratic care venea deseori în vizită pe la ea. Chris zâmbi cu amărăciune și clătină din cap când îl auzi trântindu-i o înjurătură lui Karl, pe care nu-l avea deloc la

inimă și pe care îl hărțuia cum putea, de fiecare dată când avea ocazia.

– Bună, musai să-mi iau o băutură! bombăni el îmbufnat dând buzna în biroul lui Chris. Se duse ținută spre bar, cu privirile ferite și mâinile afundate în buzunarele paltonului său ponosit.

Se lăsă pe scaunul înalt din fața barului, vizibil iritat, cu o căutătură neliniștită și vag decepționată.

– Iar ai ieșit la vânătoare? întrebă Chris.

– La ce dracului te referi? pufni Dennings.

– Iar ai privirea aia. Mai văzuse ea căutătura asta când filmaseră odată în Lausanne. În prima lor noapte acolo, la un hotel obișnuit de pe malul lacului Geneva, Chris nu reușea nicidecum să adoarmă. Se făcuse deja cinci dimineața, când ea decise să se dea jos din pat, să se îmbrace și să coboare în hol să caute compania cuiva la o cafea. Așteptând liftul, aruncase un ochi pe geam și-l zărise pe regizor cureierând în sus și în jos malul lacului, cu mișcări înțepenite și mâinile ferite de frigul iernii, vârâte adânc în buzunare. Exact în momentul în care ea ajunsese la parter și ieșea din lift, îl văzu intrând în hotel.

– Nicio prostituată prin zona asta! i-o trântise el la repezeală când se intersectaseră, înainte ca Chris să apuce să scoată vreo vorbă. Apoi, mâhnit, fără s-o privească, intrase în lift. Mai târziu, când Chris îi mai amintea uneori întâmplarea și-l tachina în treacăt, regizorul obișnuia să se zbârlească, acuzând-o că „emite aberații grosolane“ pe care oamenii le-ar lua de bune dacă le-ar auzi din gura ei. O mai făcea și „o nebună dată dracului“, ca apoi să-și dreagă vorbele spunând că cel mai probabil îl confundase cu altcineva.

– Nu ar fi exclus, conchise el subit. Stră-străbunica mea era elvețiancă.

Chris se mută în spatele barului și îi aminti incidentul.

– Mda, exact despre privirea *asta* vorbesc, Burke. Câte pahare de gin și țării ai băut până la ora asta?

– Oh, haide, nu fi prostuță! o repezi Dennings. A trebuit să petrec toată seara la ceai, o porcărie de ceai la facultate! Chris își încrucișă brațele la piept și se sprijini de bar.

– *Ce-ai făcut?* îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Da, haide, n-ai decât! Râde-mi în nas!

– Te-ai trotilat cu niște iezuiți?

– Nu, iezuiții n-au băut.

– Ei nu beau deloc alcool?

– Ai luat-o *razna*? Se îneacă în alcool! N-am văzut în *viața* mea băutori mai mari ca ăștia!

– Hei, Burke, mai încet, serios! Poate te aude Regan!

– Da, Regan, bombăni Dennings, domolindu-și vocea. Bineînțeles! Și acum spune-mi unde Dumnezeuului mi-e *băutura*?

Clătinând muștrător din cap, Chris se îndreaptă de spate și întinse mâna după o sticlă și un pahar.

– Vrei să-mi spui și mie pentru ce naiba te-ai întâlnit cu iezuiții?

– Să mă pun bine cu ei; ceva ce *tu* ar trebui să faci. Adică, pentru Dumnezeu, le-am călcat teritoriul, spuse regizorul cu pioșenie. Oh, da, te rog, râzi! Numai la așa ceva ești bună, la asta și la dezbrăcat!

– Eu doar zâmbesc inocent.

– Păi, *cineva* tot trebuie să se ocupe de aparențe.

Chris atinse cu degetul cicatricea de pe pleoapa stângă a lui Dennings pe care o avea de când încasase un pumn de la Chuck Darren, starul musculos din ultima peliculă de aventuri a lui Dennings.

– Se vindecă, șopti Chris cu o grijă maternă.

Dennings își coborî ochii, iar trăsăturile feței îi deveniră aspre.

– O să am grijă să nu-l mai angajeze nimeni. Am dat deja sfoară-n țară.

– Oh, haide, Burke. Pentru atâta lucru?

– Tipul e *nebun*, scumpo! Nebunul acela blestemat e și periculos! Dumnezeu, e ca un câine bătrân care se preface că moțăie la soare și brusc sare să te muște de picior când ți-e lumea mai dragă!

– Și tu nu consideri că gestul lui a fost o reacție firească la ce ai spus tu în fața întregii echipe de filmare și a distribuției, că „rolul lui e de căcat“?

– Dragă, ești nedreaptă, făcu Dennings pe virtuosul luând paharul de gin din mâinile ei. Scumpa mea, e în ordine ca *eu* să rostesc cuvântul „căcat“, dar nu și când o spui tu, iubita întregii Americi. Dar lăsând asta la o parte, spune-mi ce mai faci tu, micuța mea vedetă neastâmpărată?

Drept răspuns, Chris ridică din umeri și-și lăsă privirea în pământ, abătută, apoi își încrucișă brațele și se lăsă pe teigheaua barului.

– Haide, spune-mi de ce ești așa ursuză?

– Nu știu.

– Spune-i lui nenea ce te doare.

– La dracu, cred că o să beau și eu ceva. Chris se smuci din poziția în care stătea și întinse mâna după sticla de vodcă.

– Oh, da, excelent! *Splendidă* idee! Acum, poți totuși să-mi spui ce se întâmplă cu tine, iubita mea? Ce te supără?

– Te-ai gândit vreodată la moarte? i-o trânti Chris.

Dennings se încruntă.

– Ai spus cumva „moarte“?

– Da, moarte. Te-ai gândit vreodată *cu adevărat* la ea, Burke? La ce înseamnă să mori, de fapt?

Își turnă vodcă în pahar.

Ușor iritat de întrebare, Dennings vorbi printre dinți:

– Nu, iubire, nu m-am gândit! Eu nu stau să mă *gândesc*, eu pur și simplu *acționez*. De ce dracului a trebuit să aduci vorba despre *moarte*, pentru Dumnezeu?

Chris ridică din umeri și aruncă un cub de gheață în paharul cu vodcă.

– Nu știu. M-am tot gândit la asta de dimineață. De fapt, nu m-am gândit, mai exact; am visat înainte să mă trezesc și m-au trecut niște fiori reci, Burke, m-a înspăimântat; am avut o revelație legată de moarte. Mă refer la *sfârșitul* în sine, Burke, *sfârșitul*, am simțit de parcă niciodată până atunci nu am mai auzit de *moarte*! Privi în lături și își scutură capul. Oh, *Doamne*, cât de tare m-a speriat chestia asta! În vis, cădeam de undeva de sus cu o viteză de milioane de kilometri pe oră. Chris ridică paharul la gură. Cred că pe ăsta o să-l beau sec, murmură ea. Sorbi din vodcă.

– Oh, prostii, pufăi Dennings. Moartea e liniștitoare.

Chris își coborî paharul.

– Nu și pentru mine.

– Știi că dăinuie doar ceea ce lași în urma ta sau prin copiii tăi.

– Oh, astea-s prostii! Eu nu sunt copiii mei!

– Da, și mulțumesc cerului. Unul e de ajuns.

Chris se aplecă înainte, lăsă mâna cu paharul la nivelul soldurilor, cu fața strânsă de o grimasă de îngrijorare.

– Adică, numai gândește-te, Burke! Să nu exiști! Să nu mai exiști deloc niciodată, niciodată și...

– Oh, haide, te rog, termină! Încetează cu aberațiile astea și gândește-te că săptămâna viitoare tu o să fii cea care o să se ducă la întâlnirea cu iezuiții la facultate! Poate că *preoții* ăia or să-ți ofere liniște sufletească!

Dennings trânti paharul pe bar.

– Încă unul!

– Știi că eu habar nu aveam că ei beau?

– Păi, ce să spun, ești proastă, făcu regizorul ursuz.

Chris îl ținui cu privirea. Oare a ajuns deja în stadiul acela când nu se mai poate controla? Sau e ea prea sensibilă?

– Se spovedesc? întrebă ea.

– Cine?

– Preoții.

– De unde să știu eu? izbucni Dennings.

– Păi, nu tu mi-ai zis că în tinerețe ai vrut să devii... dar Dennings o întrerupse lovind cu palma teigheaua barului, țipând:

– Deci, *unde e nenorocita aia de băutură?*

– De ce să nu-ți aduc o cafea?

– Nu vorbi prostii, draga mea! Vreau să beau!

– Îți aduc o cafea.

– Oh, haide, scumpete, o linguși Dennings cu o voce domolită. Încă una pentru drum?

– Conduci?

– Acum ești rea, iubire. Serios. Nu mai ești tu. Dennings se bosumflă și împinse paharul înainte. „Frumusețea sentimentului de compasiune constă în faptul că nu poate fi constrâns“, intonă el grav, trebuie să cadă din ceruri așa cum ar trebui să cadă acum gustosul gin sec Gordon la mine în pahar, deci haide, încă unul și mă duc, promit.

– Te ții de promisiune?

– Pe onoarea mea, să mor dacă te mint!

Chris îl cântări din priviri și apoi, scuturându-și capul, ridică sticla cu gin.

– Da, preoții aia, spuse ea distrată în timp ce turna gin în paharul lui Dennings. Poate ar trebui să vorbesc cu unul dintre ei.

– Dacă faci asta, n-o să mai scapi de ei, mârâi Dennings, ochii i se înroșiră și se îngustară brusc, săgetând parcă flăcări; sunt niște nenorociți! Chris luă sticla de apă și vru să-i toarne în pahar, dar Dennings, tăfnos, îi dădu mâna la o parte.

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu, *sec*, nu știi că așa îl beau? Al treilea e *întotdeauna* sec! Chris îl privi cum ridică paharul la gură și, dintr-o înghițitură, sorbi tot ginul până la ultima picătură. Îl puse la loc și, cu capul plecat și ochii pironiți în paharul gol, mormăi:

– Curvă proastă!

Chris îi aruncă o căutătură îngrijorată. *Mda, a ajuns în punctul critic.* Se gândi să schimbe subiectul și se apucă să-i povestească despre oferta de a regiza pe care o primise.

– Oh, foarte bine, cârâi Dennings, cu ochii privind în paharul gol. Bravo!

– Să-ți spun drept, mă cam sperie.

Deodată, Dennings își ridică ochii spre ea și Chris putu să citească în privirea lui o grijă paternă.

– Flecăreală! spuse el. Vezi tu, scumpa mea, șmecheria e să-i faci pe oamenii care se uită la film să vadă și să înțeleagă cât de greu ți-a fost să regizezi. Nici eu nu aveam habar de asta prima dată când m-am apucat de regizat, dar uite unde am ajuns. Nu e vorba de vreo magie, iubire, doar o muncă al dracului de grea și conștientizarea faptului că tot timpul, de fapt, te joci cu focul.

– Da, știu asta, Burke, dar acum că șansa asta e atât de reală, nu sunt sigură că aș putea să regizez. Adică, știi tu, toate detaliile alea tehnice!

– Oh, încetează! Lasă tâmpeniile astea pe seama editorului, operatorului de imagine și scenaristului. Prinde instantaneele bune și ai să vezi că o să fie în regulă. Mai important e ca tu să ai tact în relațiile cu actorii din distribuție, să ai grijă să joace bine și să dea bine pe ecran. Însă tu, draga mea, ai un atu în plus față de alți regizori: dincolo de faptul că o să le poți da indicații cum să joace, o să le poți și *arăta* cum se face.

Chris îl privi cu neîncredere.

– Da, dar totuși, făcu ea.

– Totuși ce?

– Păi, treburile alea tehnice. Vreau să le înțeleg.

– La ce te referi? Ia, dă-mi un exemplu!

Și astfel, Chris începu să-i pună întrebări faimosului regizor și îl ținu la taclale aproape o oră, timp în care îl descusu cum putu mai bine legat de cele mai mărunte dintre detaliile tehnice ale artei de a regiza. Deși ar fi putut

citi despre tehnici și regie în cărți de specialitate, lui Chris nu-i prea plăcea să citească pentru că simțea că-și pierde vremea și răbdarea. Așa că, în locul cărților, Chris prefera să „citească” oameni. Firea ei curioasă reușea să-i epuizeze de multe ori și să le stoarcă toate informațiile de care avea nevoie. Cărțile nu puteau fi „stoarse”. Ele nu știau să-ți vorbească din inimă sau să-ți răspundă întrebărilor. Ele pretindeau că lucrurile pe care le citeai în paginile lor erau evidente și de la sine înțelese, când, de foarte multe ori, nu era deloc așa. Mai mult, frazele lor nu puteau fi niciodată contrazise. Sau nu puteai să le oprești și să spui „Hei, stai puțin. Eu sunt proastă, recunosc. Poți să-mi mai explici o dată?” Cărțile nu râd, nu dansează, nu stau de vorbă cu tine. Cărțile sunt precum Karl.

– Draga mea, ai nevoie de un foarte bun editor de imagine, chicoti Dennings într-un final. Un editor bun îți deschide toate ușile. Dennings devenea tot mai fermecător și mai energic, trecuse de punctul acela critic în care părea gata să izbucnească într-o criză de nervi. Asta până când se auzi vocea lui Karl.

– Mă iertați. Aveți nevoie de ceva, doamnă?

Karl, cu postura sa gravă, se postă în pragul ușii și așteaptă.

– Oh, ia te uită, Thorndike! făcu Dennings către el, hli-zindu-se. Sau te cheamă cumva Heinrich? îl ironiză el. Nu rețin nume.

– Numele meu e Karl, domnule.

– Da, bineînțeles. Am uitat. Spune-mi, Karl, tu când ai fost în Gestapo, ai lucrat în interes *public* sau *comunitar*? Cred că există o diferență între astea două.

Karl îi răspunse politicos.

– Niciuna dintre ele, domnule. Sunt elvețian.

Regizorul bufni într-un hohot isteric.

– Da, evident, Karl! Într-adevăr, ești elvețian! Și nu ai jucat niciodată bowling cu Goebbels, presupun!

– Încetează, Burke! interveni Chris.

– Și nici n-ai fost vreodată în avion cu Rudolph Hess?
continuă Dennings.

În maniera sa rece și imposibil de tulburat, Karl își întoarce privirea spre Chris și o întrebă afabil:

– Doamna dorește ceva?

– Burke, ce zici de o cafea?

– Știi ce, dă-o dracului! izbucni regizorul, se ridică subit de la bar și traversează încăperea cu pași mari și grăbiți, cu mâinile strânse în pumni. Câteva clipe mai târziu, ușa de la intrare se auzi trântindu-se violent. Fără să clipească, Chris se întoarce către Karl și rosti slab:

– Scoate din priză toate telefoanele.

– Da, doamnă. Altceva?

– Oh, păi, poate îmi aduci o cafea decofeinizată.

– Sigur.

– Unde e Rags?

– În camera de joacă. Să o chem?

– Da, e ora de culcare. Oh, nu, așteaptă un pic, Karl! Nu, mai bine lasă. O să cobor eu la ea. Își aminti de pasăre și dădu să iasă din încăperea spre scările care duceau la subsol.

– Beau cafeaua când mă întorc.

– Da, doamnă. Cum doriți.

– Și pentru a mia oară, îmi cer eu scuze în numele domnului Dennings.

– Nu bag în seamă cuvintele sale.

Chris se opri și se întoarce dintr-o parte.

– Da, știu. Exact asta îl scoate din minți. Își reluu apoi drumul prin hol, deschise ușa spre scările ce coborau la subsol și făcu un pas pe prima treaptă.

– Hei, murdărici! Ce faci acolo jos? Ai terminat pasărea aia pe care mi-ai promis-o?

– Da, mama! Vino s-o vezi! Am terminat-o!

Camera de joacă era tapetată în culori vii. Peste tot, șevalete. Tablouri. Un fonograf. Mese pentru jocuri și una

pentru sculpturi. Nimicuri rămase de la petrecerea fiului ultimului chiriaș.

– Oh, iubito, e minunată! exclamă Chris când Regan îi înmână mândră sculptura. Nu se întărise încă, dar semăna cu o „pasăre a melancoliei“, pictată în portocaliu, cu excepția ciocului care avea o dungă verde și una albă. Un smoc de pene i se ridica în vârful capului.

– Chiar îți place? întrebă Regan, rânjind cu toată gura.

– Oh, iubito, chiar îmi place. I-ai pus un nume?

Regan scutură din cap.

– Nu, nu încă.

– Ce nume i s-ar potrivi cel mai bine?

– Nu știu, făcu Regan, ridicând în același timp din umeri și din brațe.

Chris se prefăcu un timp îngândurată, lovindu-și ușor dinții cu unghiile, ca în cele din urmă să spună:

– Să mă gândesc, să mă gândesc, vorbi ea pe o voce do-moală și se încruntă. Apoi, brusc fața i se luminează și izbucni:

– Hei, ce zici de „Dumbbird“? Hmm? Ce crezi? Un nume simplu și ușor, Dumbbird!

Regan zâmbi larg, dând cu putere din cap, și-și duse mâna la gură să-și acopere dinții cu aparat dentar.

– În regulă, deci am votat – o s-o cheme Dumbbird! declară Chris triumfătoare ridicând sculptura în aer. Când o lăsa în jos, spuse:

– O pun la loc până se usucă și apoi o iau cu mine.

Când puse pasărea pe masa din apropiere, observă tabla Ouija¹. Uitase de ea. Cumpărase tabla de spiritism fiindcă auzise că ar putea s-o ajute să-și exploreze subconștientul. Nu i-a mers, deși a încercat să facă spiritism împreună cu Sharon și cu Dennings. Regizorul mișca de unul singur planșeta de plastic, transformând mesaje din lumea de

¹ Tablă pentru ședințele de spiritism conținând alfabetul și cifrele.
(n. red.)

dincolo în înjurături, spunând că vin de la niște „spirite perverse“!

– Te-ai jucat cu tabla Ouija, Rags, draga mea?

– Oh, da.

– Știi cum se procedează?

– Oh, da, normal. Uite, îți arăt.

Regan se așează în fața tablei.

– Eu știam că e nevoie de *doi* oameni pentru jocul ăsta, draga mea.

– Nu, nu-i adevărat; eu mă joc tot timpul singură.

Chris își trase un scaun și se așează.

– N-ai vrea să ne jucăm amândouă?

Fetița ezită. Și în cele din urmă spuse.

– Bine, haide! Chris și Regan își poziționară degetele fiecare deasupra unei planșete, însă Regan abia apucă s-o atingă, că planșeta se și repezi subit spre cuvântul „nu“ de pe tablă.

Chris îi zâmbi timid.

– Îmi spui că vrei să te joci singură, de fapt, că nu vrei să joc cu tine? Asta era? Nu vrei să jucăm împreună?

– Nu, eu *vreau*! Căpitanul Howdy a fost cel care a zis „nu“.

– Cine?

– Căpitanul Howdy.

– Scumpo, cine e căpitanul Howdy?

– Oh, păi, știi: eu formulez întrebările și el îmi răspunde.

– Oh, da?

– E foarte cumsecade.

Chris încercă să-și ascundă îngrijorarea care o copleși dintr-odată. Regan își iubise mult tatăl și nu reacționase nicicum când părinții ei divorțaseră. Poate că fetița a plâns pe ascuns în tot acest timp, în camera ei; cine putea știi? Lui Chris îi era teamă că fiica ei își reprimase suferința și furia și că, într-o zi, totul avea să răbufnească și să-i facă mult rău. Chris își țuguie buzele. Un prieten imaginar. Nu e de bine.

Și de ce tocmai porecla „Howdy“? De la Howard? Tatăl ei? *Numele e atât de asemănător.*

– Și cum de căpitanului Howdy i-ai găsit un nume și păsării nu? De ce îi spui Howdy, Rags?

Regan chicoti.

– Pentru că ăsta e numele *lui*.

– Cine ți-a spus asta?

– Păi, chiar *el*.

– Da, păi, normal.

– Da, *normal*.

– Și ce altceva ți-a mai zis?

– Chestii.

– Ce chestii?

Regan ridică din umeri și privi în lături.

– Nu știu. Doar chestii.

– Păi, ce chestii, de exemplu?

Regan se întoarse spre ea și spuse:

– Ok, în regulă, hai să-ți arăt. O să-i pun niște întrebări.

– Bună idee.

Regan își așază degetele de la ambele mâini pe planșeta bej în formă de inimă și închise ochii, strângându-i cu putere și concentrându-se.

– Căpitane Howdy, așa-i că mama e frumoasă? întrebă ea.

Trecură cinci secunde într-o liniște deplină. Apoi zece.

– Căpitane Howdy?

Nicio mișcare. Chris se arată surprinsă. S-ar fi așteptat ca fiica ei să mute planșeta de una singură peste cuvântul „da“. Oare ce mai înseamnă și asta? Se neliniști. Să fie oare agresivitate pasivă? Oare o blamează pentru pierderea tatălui? Ce-o fi?

Regan își deschise ochii cu o figură dezamăgită.

– Căpitane Howdy, nu e politicos din partea ta, îl dojeni ea.

– Iubito, poate acum doarme, spuse Chris.

– Crezi?

– *Tu* asta ar trebui să faci acum.

– Oooh, mami.

Chris se ridică.

– Haide, iubita. Fuguța sus! Spune-i noapte bună căpitanului Howdy.

– Nu, nu vreau. E un laș, bombăni bosumflată Regan. Se ridică și o luă după Chris sus, la etaj. După ce Regan se băgă în pat, Chris o înveli și se așează lângă ea.

– Scumpo, duminică nu lucrez. Vrei să facem ceva deosebit?

– Sigur, mami. Ce ai vrea?

După ce se stabiliseră în Washington, Chris se strădui să-i găsească lui Regan prieteni de joacă. O găsisese doar pe Judy, o fetiță de doisprezece ani. Dar Judy era plecată cu familia de Paști, iar Chris se temea că Regan nu va avea cu cine să se joace în perioada aceasta.

Chris ridică din umeri.

– Oh, păi, habar n-am, spuse ea. Nu știu. Poate vrei să ne plimbăm cu mașina prin oraș să vedem monumente și alte chestii? Hei, Rags, am uitat că cireșii sunt în floare acum! Exact, au înflorit mai repede anul ăsta! Vrei să-i vedem?

– Oh, *da*, mami!

– Păi, bine, atunci! Și mâine noapte mergem la un film?

– Oh, te ador!

Regan o luă în brațe și Chris, strângând-o cu ardoare, șopti:

– Oh, iubito, și eu te iubesc.

– Poți veni cu domnul Dennings, dacă vrei.

Chris se smulse din brațele ei și o privi bulversată.

– Domnul Dennings?

– Sigur, mamă. E în regulă.

– Oh, nu, nu e! spuse Chris, râzând pe înfundate. Iubito, de ce aș vrea să-l iau pe domnul Dennings cu mine?

– Păi, îți place de el, nu?

– Oh, da, normal că-mi place de el. Ție îți place?

Regan nu părea în apele ei și nu zise nimic. Mama ei o privi cu îngrijorare.

– Draga mea, ce-i cu tine? stărui Chris.

– O să te măriți cu el, mami.

Suna mai degrabă ca o afirmație decât ca o întrebare.

Chris pufni în râs.

– Scumpa mea, *bineînțeles* că nu! Despre ce Dumnezeu vorbești? Cu domnul Dennings? De unde ți-a venit ideea asta?

– Dar îți place de el, ai spus.

– Îmi place și pizza, dar asta nu înseamnă că m-aș mărită cu ea! Regan, e un prieten, un prieten vechi și nebun!

– Nu-ți place de el cum îți plăcea de tati?

– Pe tatăl tău îl *iubesc*, scumpo; întotdeauna îl voi iubi. Domnul Deninngs vine deseori pe aici pentru că e singuratic, atâta tot; e doar un prieten singur și bleg.

– Păi, am auzit...

– Ce-ai auzit? De la cine?

Sclipiri de îndoială în priviri; ezitare; apoi o ridicare din umeri.

– Nu știu, oftă Regan. Mă gândeam.

– Păi, e o prostie ce crezi, așa că uită.

– Bine.

– Acum culcă-te.

– Nu mi-e somn. Pot să citesc?

– Da, citește cartea aia nouă pe care ți-am luat-o.

– Mersi, mami.

– Noapte bună. Somn ușor.

– Noapte bună.

Chris îi trimise bezele din pragul ușii, apoi ieși și coborî scările spre biroul ei. *Copiii ăștia! De unde le vin astfel de idei?*

Poate că Regan credea că Dennings fusese motivul separării părinților ei. Însă Howard fusese cel care intentase divorțul. Lungile despărțiri. Frustrarea soțului care trebuie să trăiască în umbra soției vedetă. Găsise pe altcineva. Dar Regan nu știa asta, ea credea că Chris fusese cea care a

vrut divorțul. *Oh, termină odată cu psihanalizele tale amatoristice, mai bine ai face un efort să petreci mai mult timp cu ea. Serios!*

Chris își aminti lucrurile acestea pe drum spre birou unde își puse în gând să se apuce să citească scenariul la „Speranța“. La jumătatea drumului, auzi pași și își ridică privirea. Era chiar Regan venind spre ea și frecându-se la ochi cu mâna.

– Hei, scumpa! Ce s-a întâmplat?

– Se aud zgomote ciudate, mami.

– În camera ta?

– Da, în camera mea. Parcă ar bate cineva în perete și de-asta nu pot să dorm.

Unde naiba sunt capcanele alea!

– Scumpo, du-te în dormitorul meu. Mă duc eu să văd ce se întâmplă.

Chris o conduse pe Regan în dormitorul principal și în timp ce o învelea, Regan o întreabă:

– Pot să mă uit la televizor până adorm?

– Unde ți-e cartea?

– N-o găsesc. Pot să mă uit?

– Oh, bine, cred că e în regulă.

Chris ridică telecomanda de pe marginea patului și deschise televizorul.

– E suficient de tare volumul?

– Da, mami. Mulțumesc.

Chris lăsa telecomanda înapoi pe pat.

– Bine, scumpo; uită-te până ți se face somn. În regulă? Apoi închide-l.

Chris stinse lumina și ieși înapoi în coridor, de unde urcă niște scări înguste și acoperite de covoare verzi ce duceau spre pod. Deschise ușa, dibui după întrerupător, îl găsi, aprinse lumina și intră în podul care se afla încă în amenajare. Înaintă câțiva pași și se opri să privească împrejur. Pe podeaua din lemn de pin erau așezate niște cutii de carton cu tăieturi din ziare și scrisori. Nu văzu

nicio urmă de șobolani. Doar capcanele. Șase la număr, cu momeală. Locul era de-o curățenie impecabilă. Până și aerul avea un iz de prospețime. Podul nu avea încălzire. Nu erau conducte. Nici calorifere. Nici măcar lucarne prin acoperiș. Chris făcu un pas.

– Nu e nimic aici, se auzi o voce din spatele său.

Lui Chris îi sări inima din loc.

– Oh, Doamne Dumnezeule, icni ea și simți că-și dă duhul de spaimă când se întoarse în spate. *Doamne, Karl, să nu mai faci așa ceva niciodată!*

Karl stătea pe scară, cu două trepte mai jos.

– Îmi pare rău. Dar vedeți, doamnă? Totul e curat.

Cu respirația tăiată, Chris abia bălmăji:

– Mulțumesc că-mi spui asta, Karl. Da, e curat, văd și eu. E minunat.

– Doamnă, poate c-ar fi mai bună o pisică.

– Mai bună pentru ce?

– Să prindă șoarecii.

Fără să aștepte vreun răspuns, Karl se răsuci pe călcâie și, de îndată, dispăru în întuneric. Chris rămase un timp pe loc și se holbă în gol, întrebându-se dacă Karl nu fusese cumva, obraznic, iar ea nu-și dăduse seama. Se întoarse să cerceteze de unde ar putea veni acele lovituri ciudate în perete. Își ridică privirea către unul dintre colțurile acoperișului. Văzu strada umbrită de copaci enormi cu crengile încâlcite, o creangă de tei abia atingând burlanul casei. *Să fie oare veverițe, până la urmă?* se întrebă Chris. *Trebuie să fie. Sau ramurile.* În ultimele nopți chiar a bătut vântul.

Poate o fi mai bună pisica.

Chris se întoarse și privi din nou către ușă. *Te crezi cam șmecher, nu-i așa, Karl?* Se gândi ea. Apoi, brusc, îi veni o idee și se strâmbă cu viclenie în priviri. Coborî scările, se duse până în dormitorul ei unde o lăsase pe Regan dormind și ridică un obiect cu care se întoarse în pod. După un minut, era înapoi în dormitor. Regan dormea. Chris o

cără pe brațe până în camera ei, o înveli și se întoarse la ea în cameră, unde închise televizorul și se așeză să se culce.

În acea noapte, în mod deosebit, toată casa rămase cufundată într-o liniște de mormânt. A doua zi de dimineață, în timp ce-și lua micul dejun, Chris îl informă pe Karl pe un ton ostentativ că auzise azi-noapte un zgomot în pod și crede că se prinsese în cursă un șobolan.

– Vrei să te duci să verifici? îi sugeră Chris sorbindu-și cafeaua și prefăcându-se cufundată în lectura ziarului *Washington Post*. Fără să comenteze, Karl se supuse și urcă în pod să investigheze. Peste câteva minute, Chris și Karl se intersectară pe coridor la etajul al doilea. El, neclintit ca întotdeauna, își ținea privirea înainte, fără să trădeze vreun sentiment. Pășea grav și netulburat cu o jucărie de pluș Mickey Mouse în mână al cărui nas îl scosese cu câteva minute înainte din capcană. Trecând unul pe lângă celălalt, ea îl auzi mormăind indispus:

– Foarte amuzantă poanta.

Chris intră în camera ei și, înainte să-și dea jos halatul pentru a se îmbrăca de oraș, îngăimă încet:

– Mda, poate o pisică ar fi o soluție mai bună... mult mai bună. Schiță un rânjel scurt și toată fața i se încreți.

În ziua aceea, filmările decurseră bine. Sharon făcu o scurtă vizită pe platoul de filmare și, în timpul pauzei, se duseră în vestiarul lui Chris pentru a rezolva împreună niște probleme: de trimis o scrisoare către impresarul ei (în care îl informă că urma să se gândească dacă va accepta scenariul), de răspuns invitației de la Casa Albă, apoi urma să-l sune pe Howard să-i amintească de ziua lui Regan. Mai trebuia să-i dea un telefon managerului ei ca să-l întrebe dacă își permite o vacanță de un an de zile și, în cele din urmă, voia să pună la punct detaliile unei serate care urma să aibă loc pe 23 aprilie.

Spre seară, Chris o duse pe Regan la un film, iar ziua următoare se plimbară prin oraș, așa cum stabiliseră, cu

Jaguar-ul XKE al lui Chris. Văzură Capitoliul. Lincoln Memorial. Cireșii în floare. La sfârșit, merse să mănânce câte ceva. Apoi traversară podul spre Arlington National Cemetery pentru a merge la Mormântul Soldatului Necunoscut. Când ajunseră, Regan devenise pe loc foarte sobră. Din ce în ce mai sobră, până când, în cele din urmă, când trecură pe la mormântul lui John F. Kennedy, fetița părea să se fi transformat într-o statuie, rece și lipsită de viață. Își pironi privirea în flacăra ce ardea la mormânt și amuți un timp, apoi o apucă pe mama ei de mână și o întrebă pe un ton grav:

– Mamă, de ce oamenii trebuie să moară?

Întrebarea o zdruncină pe Chris până în străfundurile sufletului. *Ah, Rags, și tu te întrebi asta? Și tu? Oh, nu! Și ce ar putea să-i spună? Să o mintă? Nu, n-ar putea. Se uită la fiica ei care o urmărea și observă că ochii i se umeziseră. Oare Regan îi ghicise gândurile? N-ar fi prima oară, Regan mai făcuse asta.*

– Iubito, oamenii obosesc, îi spuse lui Regan pe un ton plin de dragoste.

– De ce îi lasă Dumnezeu să obosească?

Chris privi în jos către fiica ei, amuțită. Era tulburată. Neliniștită. Nu credea în Dumnezeu și nu îi vorbise niciodată lui Regan despre religie. Se gândea că ar fi necinstit din partea ei.

– Cine ți-a spus despre Dumnezeu? o întrebă ea.

– Sharon.

– Oh.

Va trebui să o ia la întrebări pe Sharon.

– Mami, de ce Dumnezeu ne lasă să obosim?

Văzând durerea din ochii copilului ei, Chris se simți învinsă; nici nu-i putea spune ce credea ea cu adevărat. De fapt, ea nu credea nimic.

– Păi, după ceva timp, lui Dumnezeu i se urăște cu singurătatea, Rags. Și atunci ne cheamă la El.

Auzind asta, Regan se afundă într-o tăcere meditativă. Nu mai scoase o vorbă tot drumul spre casă. Rămase adâncită în muțenia ei întreaga zi și chiar și ziua următoare.

Marti, de ziua ei, Regan se arată mai veselă și întreaga vrajă a tăcerii ei bizare și a tristeții care o cuprinsese păru că se destramă. Chris o luă cu ea pe platoul de filmare și, după ce își terminară treaba pe ziua respectivă, un tort enorm cu doisprezece lumânări apăru de nicăieri, iar echipa de filmare se porni să cânte „La mulți ani“. Dennings, întotdeauna atent și politicos când nu se atinge de băutură, țipă în gura mare către echipa de filmare că vrea un „test de imagine“. O filmă pe fetița în timp ce sufla în lumânări și tăia tortul, apoi îi promise că avea să facă din ea un star de cinema. Regan era veselă, aproape fericită. Dar, după cină și după deschiderea cadourilor, fericirea ei începu să pălească. Nu primise niciun telefon de la Howard. Chris îl sună la Roma unde era cazat, însă recepționarul îi spuse că nu-l mai văzuse de câteva zile și că nu lăsase niciun număr de telefon la care să fie contactat. Era undeva pe un iaht.

Chris îi ceru scuze lui Regan în numele lui.

Regan încuviință, absentă. Chris o invită să bea un milkshake la Hot Shoppe unde mergeau ele de obicei, însă fetița, cu o figură întunecată, scutură din cap. Fără o vorbă, coborî scările care duceau la subsol și nu se mai întoarse de acolo până seara, la ora de culcare.

În dimineața următoare când Chris deschise ochii, o găsi pe Regan în pat cu ea, pe jumătate trează.

– Ce Dumnezeu... Regan, ce faci aici? chicoti Chris.

– Mama, patul meu tremura.

– Oh, nebunatic! Chris o sărută și trase cuvertura peste ea. Mai dormi puțin. E încă devreme.

Ce părea atunci a fi o dimineață avea să fie de fapt începutul unei nopți fără de sfârșit.

Capitolul doi

Stătea singur pe marginea peronului și aștepta. Își ciulea urechile după vreun huruit îndepărtat care urma să-i mai domolească din durerea care-l urmărea pretutindeni. Ca sângele din vene. Pe care îl simțea doar în tăcere. Își mută geanta în cealaltă mână și se uită de-a lungul tunelului. Două dăre de lumină. Se prefirau în beznă asemenea unor indicatoare pe drumul spre deznădejde.

Cineva tuși. Își întoarse capul în stânga. Un vagabond ținut la pământ în balta propriei urine se chinuia să se ridice în picioare. Avea ochii injectați și se uită lung la fața întristată și ciupită de vărsat a preotului.

Acesta își feri privirea. Știa c-o să vină încoace. O să i se plângă. *Fie-ți milă, părinte, de un bătrân corist!* O crustă de vomă întărită pe mâna cu care o să se sprijine de umărul lui. Va cotrobăi în buzunar după iconița sfântă. Vagabondul, atât de aproape de el, cu respirația duhnind a vin, a usturoi, a păcate năclăite în adâncurile sufletului, toate păcatele lumii adunate laolaltă în damful respirației înăbușindu-l tot mai mult și mai mult...

Preotul îl auzi apropiindu-se.

Nu veni!

Mai auzi un pas.

Ah, Dumnezeuule, lasă-mă în pace!

– Salutare, părințele.

Se înfioră. Simți că se prăbușește. Nu se putu întoarce. Nu mai putea să-l caute pe Iisus în duhoarea celor învinși, în ochii lor găunoși și galbeni, în puroiul lor, în excrementele lor sângerânde. Hristos cel nevăzut.

Cu un gest absent, își pipăi mâneca mantoului, căutând parcă după mătânii. Își aminti vag de un alt Hristos.

– Sunt catolic, părințele!

Huruitul trenului care se apropia. Apoi îl auzi pe vagabond împiedicându-se. Preotul se întoarce și îi aruncă o privire. Îl văzu clătinându-se, gata să se prăbușească și, dintr-o pornire irațională, oarbă, sări spre el, îl prinse, îl târî spre banca lipită de perete.

– Sunt catolic, bombăni borfașul cu ultimele puteri. Sunt catolic.

Părintele îl lăasă întins pe jos; văzu trenul. Smulse la repezeală un dolar din portmoneu și îl vârî în buzunarul jachetei prăpăditului. Apoi își dădu seama că avea să-l piardă. Trase dolarul afară și îl îndesă în buzunarul năclăit de urină al pantalonului, apoi înșfăcă geanta și sări în tren. Se așeză pe scaun, într-un colț ferit și închise ochii, prefăcându-se că doarme. La capătul liniei coborî și porni către Fordham University. Dolarul fusese pentru taxi.

Intră în arhondaric și se duse să-și treacă numele în registru. *Damien Karras*. Se uită la numele lui. Parcă lipsea ceva. Cu un efort, își aminti că mai trebuia să adauge „S.I.,” prescurtarea de la Societatea lui Iisus. Luă o cameră în Weigel Hall și abia după o oră reuși, cu chiu cu vai, să adoarmă.

A doua zi se prezentă la conferința Asociației Psihiatrilor Americani. Fiind invitat special, fu nevoit să țină un discurs pe tema „Aspecte psihologice ale dezvoltării spirituale”. După ce conferința se încheie, acceptă invitația celorlalți psihiatri de a savura câteva pahare de băutură și ceva gustări. Plăteau ei. Însă trebuia să-i părăsească mai devreme. Urma să-și vadă mama.

Coborî din metrou și merse până dădu de clădirea ruinată, din cărămidă roșiatică, de pe Twenty-First Street din Manhattanul de Est. Se opri brusc în fața scărilor care duceau spre ușa întunecată din lemn de stejar pe care o cunoștea atât de bine. Îi privi pe copiii care se jucau pe verandă. Sărmani și șleampeți. Prost îmbrăcați. Nu aveau cu ce să se joace. Își aduse aminte de evacuări și de umilințe; își aminti de acea zi în care mergea spre casă cu iubita lui din clasa a șaptea, când dădu cu ochii de mama lui care scotocea plină de speranță într-un tomberon la colțul străzii. Karras își încetini pașii pe scări și deschise ușa. Adulmecă mirosul de mâncare. Igrasie și mucegai stătut. Își aminti vizitele la doamna Choirelli, prietenă de-a mamei, în micuțul ei apartament cu optsprezece pisici. Își încleștă mâna pe balustradă și se urni, învins de o osteneală secătuitoare, știindu-se vinovat. N-ar fi trebuit s-o părăsească. Nu trebuia s-o lase singură.

Ajuns la etajul patru, își vârî mâna în buzunar după cheia de la apartamentul 4C al mamei sale. Deschise ușa cu frică, de parcă ar fi atins o rană care nu s-a vindecat. Mama se înfuiță în pragul ușii debordând de veselie și energie. Un țipăt. Un sărut. Se grăbi să-i pregătească o cafea. Avea pielea smeadă. Picioare butucănoase, îndesate. El se așeză în bucătărie, la masă și îi asculta poveștile. Pereții cu igrasie, podeaua soioasă, toate astea i se impregnau în fiecare oscior al trupului. Apartamentul era o magherniță. Ceva bani de la asigurările sociale și câțiva dolari pe lună de la fratele ei.

Se așeză și ea la masă. Doamna Cutare. Unchiul Cutare. Păstrase accentul de imigrant. El îi evita ochii, acele fântâni adânci ale suferinței care priveau în gol de la fereastră în fiecare zi.

Nu trebuia s-o părăsesc.

Ea nu știa să citească și nici să scrie în engleză, așa că îl rugă să redacteze câteva scrisori în numele ei, după care se

puse să-i repare radioul vechi și crăpat din plastic. Asta era lumea ei. Știrile. Primarul Lindsay¹.

Se duse la baie. Pe gresie zăceau ziare îngălbenite. Pete de rugină în vană și în chiuvetă. Un corset vechi aruncat într-un colț. Din lucrurile astea mărunte, s-a născut vocația lui. De aici, a ajuns la iubire. O iubire de care acum s-a înstrăinat și care încă îl mai caută uneori, în toiul nopții, ca o stafie din trecut ale cărei șoapte răătăcite îi bântuie sufletul.

Aproape de ora unsprezece noaptea, o sărută de rămas-bun și promise să-i mai facă o vizită, cât de curând.

Plecă – în urma lui se auzeau știrile de la radio. Odată întors în camera de hotel din Weigel Hall, Karras cumpăni dacă să scrie o scrisoare către șeful iezuiților din provincia Maryland. Îi mai ceruse favoruri în trecut, un transfer în provincia New Yorkului pentru a putea fi aproape de mama sa, un post de învățător și eliberarea din funcții. Pentru această ultimă cerință, motivase „nepotrivirea” cu activitățile impuse.

Șeful iezuiților din Maryland venise în inspecția sa anuală la Universitatea din Georgetown ca un general din armată care acordă audiențe celor care au cereri sau plângeri. Se întâlnise cu Karras și se arătase plin de înțelegere față de dorința lui de a fi mai aproape de mama sa, însă nu înțelegea de ce voia să renunțe la consiliere din moment ce era foarte apreciat de tinerii iezuiți. Totuși, Karras nu se lăsă înduplecat, îl căută pe rectorul universității, Tom Birmingham, pentru a-i cere permisiunea să renunțe la ședințele de consiliere.

– *Nu e vorba doar de psihiatrie, Tom. Știi bine asta. Unii au probleme cu vocația lor, cu sensul vieții. Tom, nu doar tentația sexuală e*

¹ John Lindsay (1921-2000), congressman american, primar al orașului New York (1966-1973), realizator al emisiunii *Good Morning America*. (n. red.)

problema lor, ci credința, iar eu pur și simplu nu mai fac față. E prea mult. Vreau să renunț.

– *Dar care e problema?*

– *Tom, cred că mi-am pierdut credința.*

Bermingham nu insistă. Îi fu recunoscător. Știa că, dacă l-ar fi întrebat cum și de ce și-a pierdut credința, tot ce i-ar fi spus ar fi sunat nebunește. *Nevoia de a rupe mâncarea cu dinții, apoi digestia, apoi defecarea. Primele sărbători cu mama. Ciorapii care put. Copiii malformați. Un articol din ziar despre un copil din corul bisericesc care aștepta autobuzul, încolțit de străini, improșcat cu petrol, incendiat.*

Nu. Nu, totul era prea intens, prea ambiguu, prea dureros. Și, între toate astea, cea mai ancorată în logică ar fi fost tăcerea lui Dumnezeu. În lume răul există. Și răul se naște de multe ori din îndoială, dintr-o confuzie onestă a oamenilor bine intenționați.

De ce Dumnezeu n-ar vrea să pună capăt răului? Să se arate lumii? Să le vorbească oamenilor?

Doamne, dă-ne un semn...

Învierea lui Lazăr se pierdea în negura timpurilor.

Niciun om de acum nu-i cunoaște răsul. *Și de ce să nu primim un semn?*

Mai demult, Karras și-ar fi dorit cu ardoare să fi trăit în vremea lui Iisus: să-l fi văzut, să-l fi atins, să se fi uitat în ochii lui.

Ah, Dumnezeul meu, lasă-mă să Te văd! Lasă-mă să aflu adevărul! Vino în visele mele!

Dorința asta l-a consumat până la urmă.

Ședea acum la birou cu stiloul deasupra foii de hârtie. Poate nu din cauza lipsei de timp nu-i răspunsese șeful iezuiților. Poate că el înțelesese în cele din urmă că, de fapt, credința trebuia să izvorască din dragoste.

Bermingham promise să se gândească la cererea lui Karras și avea să insiste pe lângă șeful iezuiților, dar nu se

întâmplase nimic până acum și nu primise niciun răspuns. Karras scrisese scrisoarea și plecă la culcare.

Se trezi cu greu la ora cinci dimineața, se duse la capela din Weigel Hall, luă o azimă și se întoarse în cameră ca să spună Mesa:

*Et clamor meus ad te veniat*¹, se rugă el în șoaptă, cu teamă: „Ascultă, Doamne, plânsul meu și ia aminte la rugăciunea mea...”

Ridică azima întru sfințire cu amintirea dureroasă a fericirii pe care odată i-o dădea ritualul acesta. Simți din nou, ca în fiecare dimineață, spasmele scurte și intense ale acestei iubiri atât de îndepărtate acum. Frânse ostia deasupra caliciului. „Pace ție. Înaintea ta pun pacea mea.” Își vârî în gură bucata de azimă, o înghiți și odată cu ea înghiți și disperarea amintirilor pe care aceasta o stârnise în el.

Când slujba se încheie, lustrui grijuliu caliciul și îl îngheșui în geantă. Zori apoi spre gară să prindă trenul de șapte și zece spre Washington, ducându-și cu el, în geantă, suferința.

¹ Și lasă plânsetul meu să ajungă la Tine, răspunsul diaconului la rugăciunea Tatăl nostru, în timpul îmbrăcării veșmintelor preoțești, parte a liturghiei, rostite înainte sau după Mesa propriu-zisă. (n. red.)

Capitolul trei

Dis-de-dimineață, pe 11 aprilie, Chris își sună doctorul din Los Angeles să se intereseze de un psihiatru pentru Regan.

– Oh? S-a întâmplat ceva?

Chris îi explică. Totul a început la o zi după aniversarea lui Regan – și ca urmare a faptului că Howard nu o sunase, observase o schimbare bruscă și dramatică în comportamentul fiicei ei.

Insomnie. Irascibilitate. Toane. Furie. Arunca lucrurile. Țipa. Nu mânca. În schimb, avea o energie excesivă. Se mișca încontinuu și mereu făcea câte ceva. Bocănea, fugea și sărea în sus. La școală lua note mici. Avea un prieten imaginar. Modalități ciudate de a atrage atenția.

– Cum ar fi? se interesă doctorul.

Chris începu să-i spună despre bocănelile din perete. Din noaptea în care verificase podul, le mai auzise de două ori și observase că de fiecare dată Regan era în camera ei, iar loviturile se opreau în clipa în care Chris intra peste ea. Apoi, îi spuse ea, Regan „pierdea“ lucrurile prin camera ei: o rochie, peria de dinți, cărți, pantofi. Se plângea că „cineva îi mută mobila“. În cele din urmă, în dimineața de după cina de la Casa Albă, Chris îl surprinse pe Karl în dormitorul lui Regan trăgând un birou de prin mijlocul camerei la locul lui. Când Chris îl întreabă ce face, acesta repetă „Cineva se crede amuzant“ și refuză să spună mai

multe. Dar, la scurt timp, Chris o găsisse pe Regan în bucătărie, plângându-se că cineva i-ar fi mutat toată mobila cât ea dormise, iar acesta fusese incidentul care, explică actrița, îi trezise suspiciuni. Era clar că doar fiica ei făcea lucrurile astea.

– Vrei să spui ca e somnambulă? Că face toate lucrurile astea în somn?

– Nu, Marc, e trează când le face. Să atragă atenția.

Chris îi spuse și despre patul care se cutremura, că asta se întâmplase deja de două ori și că de fiecare dată Regan stăruia să doarmă cu mama ei.

– Păi, ar putea fi ceva de natură fizică, își dădu cu părerea internistul.

– Nu, Marc, nu am spus că *patul* se mișcă; am spus că Regan *a spus* că se mișcă.

– Știi tu că *nu* se mișcă?

– Nu, nu prea cred.

– Ar putea fi spasme clonice, mormăi el.

– Ce anume?

– Spasme clonice. Are febră?

– Nu. Spune-mi, ce crezi? îl întrebă Chris. S-o duc la un psihiatru?

– Chris, ai spus ceva și despre școală. Ce note ia la matematică?

– De ce?

– Ce note ia la matematică? insistă el.

– Groaznice. *Brusc* a început să ia note proaste.

– Înțeleg.

– De ce m-ai întrebat? repetă Chris.

– Pentru că e parte a sindromului.

– Sindrom? Ce sindrom?

– Nimic serios. Poate n-ar trebui să-mi dau cu părerea la telefon. Ai ceva de scris la îndemână?

Voia să-i dea numele unui internist din Washington.

– Marc, n-ai putea să vii tu să o consulți personal? Își aminti de Jamie și de infecția care nu i se mai vindeca. Doctorul de atunci al lui Chris îi prescrisese un antibiotic nou, cu spectru larg.

Când se duse la farmacie să ia o doză nouă, farmacistul se arătă îngrijorat.

– Nu doresc să vă alarmez, doamnă, dar acest... medicament e destul de nou pe piață și s-a descoperit că în Georgia a cauzat anemie aplastică la băieți. Jamie. Mort. S-a dus. De atunci, Chris nu a mai avut încredere în doctori. Doar în Marc, dar și așa, a durat ani de zile.

– Marc, nu poți?

– Nu, nu pot, dar nu-ți face probleme. Omul ăsta pe care ți-l recomand e genial. E cel mai bun. Ia un pix.

Ezitare. Apoi:

– Am pix. Cum îl cheamă?

Scrise numele și numărul de telefon.

– Sună-l și spune-i s-o consulte, apoi să mă sune, o sfătuiește internistul. Și uită de psihiatru momentan.

– Ești sigur?

Ținu apoi un discurs usturător despre ușurința cu care oamenii acceptă bolile psihosomatice și nu sunt în stare să observe și reversul: și anume că o boală a trupului poate fi, deseori, cauza unei aparente boli a minții.

– Ce-ai zice, îi dădu el exemplu, dacă tu ai fi internistul meu, Doamne ferește, iar eu ți-aș spune că mă doare capul, că am coșmaruri recurente, greață, insomnie și vedere încețoșată și că mă simt adesea rupt de tot ce se întâmplă în jurul meu și că mă tem al dracului de tare să nu-mi pierd slujba? Ai spune că sunt nevrotic?

– Nu mă pricep, Marc. Oricum, *știu* că tu ești nevrotic.

– Simptomele pe care ți le-am înșirat sunt aceleași simptome și pentru tumoarea cerebrală, Chris. Fii atentă la trupul tău. Ți-aș spune primul lucru pe care trebuie să-l faci. Apoi mai vedem.

Chris îl sună pe internist și stabilește o vizită pentru acea după-amiază. Acum avea timp pentru ea. Filmările s-au terminat, cel puțin partea în care juca ea. Burke Dennings își continua lucrul însă, supraveghind din umbră munca celei de-a „doua echipe de filmare“, o echipa specială care se ocupa de scenele mai puțin importante, precum cele din afara orașului, scenele din elicopter, cascadoriile și scenele fără actorii principali. Dennings își dorea ca fiecare secundă din film să fie perfectă.

Doctorul se afla în Arlington. Samuel Klein. În timp ce Regan stătea îmbufnată în cabinetul de consultații, Klein o conduse pe mama ei în birou ca să-i spună despre ce era vorba. Ea îi spuse păsul. El o ascultă, dădu din cap, luă multe notițe. Când însă se apucă să-i povestească despre patul care se scutura, el încruntă din sprâncene, însă Chris continuă:

– Marc crede că e semnificativ faptul că Regan a început să ia note proaste la matematică. De ce?

– Ia note slabe la școală?

– Da, la toate materiile, însă la matematică în special. Ce înseamnă asta?

– Vreau s-o consult mai întâi, doamnă MacNeil.

Apoi se scuză și îi făcu un consult complet lui Regan, luându-i chiar și probe de urină și sânge. Urina era pentru verificarea funcțiilor ficatului și rinichilor, sângele – pentru numeroase alte teste: diabet, tiroidă, globule roșii, anemie, hemogramă, leucogramă sau alte boli exotice de sânge. După ce termină, se așeză să-i vorbească lui Regan, fiind atent la comportamentul ei, apoi se întoarse în birou și se puse să scrie o rețetă.

– Cred că e vorba despre o tulburare hiperkinetică, îi spuse lui Chris în timp ce scria rețeta.

– O ce?

– O tulburare a nervilor. Cel puțin, asta e prima impresie. Nu știm exact mecanismul ei, dar este evidentă la

pubertate. Are toate simptomele: hiperactivitate, temperament, probleme la matematică.

– Da, matematica. De ce tocmai matematica?

– Îi afectează concentrarea. Rupse rețeta din carnețelul albastru și i-o înmână. Spuse: E pentru Ritalin.

– Ce?

– Methilfenidat.

– Ah.

– Zece miligrame de două ori pe zi. Aș recomanda una la opt dimineața și cealaltă la două după-amiaza.

Chris cercetă rețeta.

– Ce este ăsta? Un calmant?

– Stimulent.

– Stimulent? Are *deja* energie cât să doboare munții!

– Starea ei nu este ce pare, explică Klein. E o reacție la depresie.

– Depresie?

Klein dădu din cap.

– Depresie, repetă Chris, privind în lături, gânditoare.

– Păi, mi-ai spus de tatăl ei.

Chris își ridică privirea.

– Credeți c-ar trebui s-o duc la psihiatru?

– Oh, nu. Eu aș aștepta să văd ce efect are Ritalinul. Cred că asta e soluția. Să așteptăm două sau trei săptămâni.

– Deci credeți că e de la nervi.

– Așa bănuiesc.

– Și minciunile pe care mi le-a spus? Va mai minți?

Răspunsul lui o lăsă cu gura căscată. O întrebă dacă o auzise vreodată înjurând pe Regan.

– Ce întrebare ciudată. Nu, niciodată.

– Vedeți, asta e similar cu minșitul – atipic, din ce-mi spuneți, dar în anumite probleme ale nervilor ar putea...

– Stați un pic, îl întrerupse Chris. De unde v-a venit ideea că ar vorbi vulgar? Chiar asta ai spus sau mi s-a părut mie?

Klein o ținti cu o privirea, chibzui puțin, apoi precaut, îi răspunse:

– Da, aş putea spune că foloseşte limbaj obscen. Nu v-aţi dat seama până acum?

– Nu ştiu despre ce vorbiţi!

– Păi, în timp ce o examinam, a slobozit destul de multe înjurături, doamnă MacNeil.

– Glumiţi cu mine, domnule doctor? Ce anume a spus?

Klein se eschivă.

– Să spunem doar că vocabularul ei e destul de dezvoltat.

– Bun, dar ce anume a spus, daţi-mi un exemplu?

Klein ridică din umeri.

– Ceva de genul „rahat“? Sau „futu-i“?

Klein se destinse.

– Da, a folosit cuvintele astea, spuse el.

– Şi ce altceva a mai zis? Mai exact.

– Vedeţi, dumneavoastră, doamnă MacNeil, m-a sfătuit să-mi țin nenorocitele de mâini departe de pizda ei.

Lui Chris i se tăie respirația.

– A folosit ea cuvintele astea?

– Ştiţi, nu e un lucru neobişnuit, doamnă MacNeil, eu unul nu mi-aş face griji deloc. După cum am spus, e doar un simptom a acestui sindrom.

Privind în jos, Chris scutură din cap.

– Îmi vine atât de greu să cred, zise ea cu o voce slabă.

– Ştiţi ce, eu cred că ea nici măcar nu ştie ce a spus.

– Da, probabil, murmură Chris. Cel mai probabil.

– Încercaţi Ritalinul, o sfătui Klein, şi vedem cum evoluează. Şi o să vreau s-o văd din nou peste două săptămâni. Îşi consultă calendarul din agenda de birou. Să vedem; să zicem miercuri, pe douăzeci şi şapte. Vă convine data?

– Da, e bine. Copleşită şi amărâtă, Chris se sculă în picioare, luă reţeta şi o mototoli tot îndesând-o în buzunar. Mda, e în regulă atunci. Pe douăzeci şi şapte e bine.

– Sunt un mare admirator al dumneavoastră, îi spuse Klein deschizând ușa spre coridor.

Cu degetul lipit de buze și capul plecat, Chris se proțăpi în pragul ușii, îngândurată. Îi aruncă doctorului o privire.

– Deci să nu merg la psihiatru, doctore?

– Nu știu. Dar cea mai bună explicație e aproape întotdeauna cea mai simplă. Să așteptăm și să vedem cum evoluează lucrurile. Klein afișă un zâmbet încurajator. Încercați să nu vă mai faceți atâtea griji.

– Cum pot să nu-mi fac griji?

În drum spre casă, Regan o întrebă pe Chris ce spusese doctorul.

– A spus că ești doar agitată.

– Atât?

– Atât.

Chris se gândi să nu-i spună nimic de înjurături.

Burke. Cred că de la el le-a auzit.

Mai târziu, Chris o întrebă pe Sharon dacă a auzit-o vreodată pe Regan folosind cuvinte vulgare.

– Oh, Dumnezeu, făcu Sharon, trăgându-se înapoi. Nu. Cel puțin recent nu am auzit-o. Dar știi, cred că profesoara de arte a spus ceva despre asta.

– Recent, Sharon?

– Săptămâna trecută. Dar femeia aia e atât de afectată. M-am gândit că poate Regan o fi zis ceva de genul „la naiba” sau „rahat”. Știi tu, ceva de genul ăsta.

– Oh, apropo, ai vorbit cu Rags despre religie, Shar?

Sharon se înroși brusc.

– Da, un pic. E greu de evitat subiectul ăsta. Chris, pune atâtea întrebări și – știi... Ridică ușor din umeri. E dificil. Cum să-i răspund fără să-i spun că eu cred că e vorba de o mare și sfruntată minciună?

– Lasă-i posibilitatea să aleagă.

În zilele dinaintea seratei plănuite de Chris, actrița avu mare grijă ca Regan să-și ia la timp doza de medicamente.

Chiar cu o seară înainte însă, își dădu seama că nu era nicio îmbunătățire vizibilă în comportamentul fetei. Dimpotrivă, sesiză chiar semne subtile că starea ei se înrăutățea: începea tot mai des să uite, era șleampătă și neîngrijită și i se făcuse chiar greață. Avea chiar și noi tactici de a atrage atenția: Regan îi spuse despre o duhoare grea, înțepătoare în dormitorul său. La insistențele fetei, Chris trase aer în piept și nu simți nimic.

– Nu simți? întrebă Regan, nedumerită.

– Vrei să spui că tu simți mirosul ăsta chiar acum?

– Oh, da, bineînțeles!

– Cu ce seamănă mirosul, iubito?

Regan strâmbă din nas.

– Păi, seamănă cu ceva ars.

– Ah, da?

Chris mai trase o dată, ceva mai adânc, aerul în piept.

– Nu simți?

– Oh, da, *acum* simt, minți. Hai să deschidem fereastra să intre aer proaspăt.

De fapt, Chris nu simți niciun miros, dar se hotărî să-i facă pe plac, cel puțin până la următoarea întâlnire cu doctorul. Mai avea și multe alte griji pe cap. Cum ar fi pregătirile pentru serată. Sau scenariul. Deși încă entuziasmată de posibilitatea de a regiza, o anumită precauție o împiedică să se decidă prea repede. Una peste alta, agentul ei o suna zilnic. Ea spuse că îi dăduse deja manuscrisul lui Dennings ca să-și dea și el cu părerea, sperând că nu avea să-i rupă paginile.

Cea de-a treia și cea mai mare grijă a lui Chris erau cele două investiții financiare: cumpărarea unor obligațiuni convertibile cu dobândă plătită în avans și un proiect de extragere a petrolului în sudul Libiei. Amândouă trebuiau s-o scutească de impozitele pe venituri care, altfel, ar fi fost enorme. Dar ceva și mai rău se petrecea: nu s-a extras

deloc petrol și creșterea fulgerătoare a ratei dobânzilor a culminat cu lichidarea titlurilor de proprietate.

Acestea erau problemele pentru care managerul ei, abătut, luase avionul să le discute cu ea. Ajunse joi. Se întâlnește vineri și Chris îl puse să-i explice situația. Într-un final, ea luă o hotărâre despre care managerul spuse că ar fi cea mai înțeleaptă, însă, când îl anunță că ar vrea să-și cumpere un Ferrari nou, el se încruntă.

– Unul nou?

– De ce nu? Știi, chiar am condus unul într-un film. Dacă am scrie celor de la Ferrari, poate vom cădea la o înțelegere. Nu crezi?

Managerul nu credea. Și o atenționează că achiziționarea unui lucru de care nu avea nevoie era o risipă.

– Ben, am făcut opt sute de mii de dolari anul trecut și vrei să-mi spui că nu pot să-mi cumpăr nici măcar o amărâtă de *mașină*? Nu e cam ridicolă treaba? Unde s-au evaporat toți banii?

Îi aminti că majoritatea banilor erau în cont, la păstrare. Apoi îi înșirui motivele din pricina cărora banii ei dispăruseră: impozitul federal pe venit, impozitul statului, impozitul pe proprietăți, comisionul de zece la sută pentru impresar, cinci la sută pentru el și cinci pentru editor care se adăugau la douăzeci la sută din profitul ei; încă un sfert de procent la Fundația Motion Picture Welfare, banii pe garderoba care trebuia să fie la modă; salariile lui Willie și Karl și Sharon, precum și îngrijitorul casei din Los Angeles; costuri de zbor și, într-un final, cheltuielile sale lunare.

– Mai scoți un film anul ăsta? o întreabă el.

Chris ridică din umeri.

– Habar n-am. Trebuie?

– Da, părerea mea e c-ar trebui.

Cu coatele pe genunchi, Chris își sprijinea fața în palme și îl întreabă cu inocență:

– Atunci poate o Honda?

El nu-i răspunse.

Mai târziu în seara aceea, Chris se strădui să uite de toate grijile ei; încercă să-și țină mintea ocupată cu pregătirile pentru seara următoare.

– Mai bine servim un bufet curry decât să mâncăm la masă, le spuse ea lui Willie și Karl. Putem așeza o masă în capătul sufrageriei. Nu?

– Foarte bine, doamnă, răspunse repede Karl.

– Tu ce crezi, Willie? Salată din fructe proaspete la desert?

– Da, excelent, doamnă! spuse aceasta.

– Mulțumesc, Willie.

Invită oameni diverși și interesanți. Pe lângă Burke („Să vii treaz, lua-te-ar naiba!“) și regizorul cel tânăr al echipei secundare, aștepta și un senator (împreună cu soția), un astronaut care fusese pe nava spațială Apollo (tot cu soția), doi iezuiți de la Georgetown University, vecinii de vizavi și pe Mary Jo Perrin cu Ellen Cleary.

Mary Jo Perrin era o doamnă dolofană și căruntă din Washington, clarvăzătoare. Chris o întâlni la Casa Albă și o plăcu extrem de mult. Se aștepta să o găsească austeră, închisă și autoritară, însă îi spuse „Tu nu ești *deloc* așa!“ Era o persoană caldă și fără pretenții. Ellen Cleary era o secretară de vârstă mijlocie din Departamentul de Stat care lucra la ambasada SUA din Moscova când Chris se afla în turneu în Rusia. Aceasta făcuse multe pentru Chris și întâmpinase multe necazuri pentru a o scoate pe Chris din problemele de care se izbise în călătoriile sale, multe cauzate chiar de gura prea slobodă a actriței roșcate.

De atunci, Chris își amintea de ea tot timpul cu multă afecțiune și o invitase la Washington.

– Hei, Shar, ce preoți vin?

– Nu știu încă. I-am invitat pe rectorul și pe decanul colegiului, dar cred că rectorul trimite pe altcineva să-i țină locul. Secretara lui m-a sunat de dimineață să-mi spună că s-ar putea să nu fie în oraș.

– Pe cine trimite? întrebă Chris cu un interes reținut.

– Să văd, zise Sharon și se apucă să scotocească printre notițe.

Da, uite aici. Pe asistentul său, părintele Joseph Dyer.

– Oh.

Chris păru dezamăgită.

– Unde e Rags? întrebă ea.

– Jos.

– Știi, poate ar trebui să-ți duci mașina de scris acolo de acum înainte; nu crezi? Așa ai putea să o supraveghezi în timp ce scrii. Ce zici? Nu-mi place când e singură prea mult timp.

– Ce idee bună.

– Ok, ne vedem mai târziu. Du-te acasă, Shar. Meditează. Joacă-te cu caii.

După ce termină cu planificările și pregătirile, Chris începu din nou să-și facă griji pentru Regan. Încercă să se uite la televizor. Nu se putea concentra. Se simțea neliștită. Plutea ceva ciudat în atmosfera casei. Ca o încremenire acaparatoare. Praful părea și el greoi. La miezul nopții, toți cei din casă dormeau deja. Totul era la locul său. În acea noapte.

Capitolul patru

Își întâmpină musafirii într-un costum verzui, o cămașă cu mâneci lungi și pantaloni. Pantofii erau comozi, exprimând parcă speranța ei pentru o seară reușită.

Primul invitat care sosi fu chiar mediumul preferat al vedetelor, Mary Jo Perrin, însoțită de fiul ei, Robert, care era la vârsta adolescenței, iar ultimul sosit fusese preotul cu obraji rozalii, părintele Dyer. Era tânăr și mărunțel, cu ochi șireți și ageri, ascunși îndărătul unor ochelari cu rame din oțel. În pragul ușii, țină să se scuze pentru întârziere.

— Nu am reușit să găsesc o cravată potrivită, îi spuse el lui Chris cu o voce neutră. Ea îl ținutui cu o privire confuză, apoi pufni în râs. Depresia care o chinui întreaga zi începu să dispară.

Băuturile își făcură datoria. Până la zece și un sfert seara, toți invitații, împrăstiați care încotro prin sufragerie, în grupuri, purtau conversații aprinse.

Chris își umplu fărfaia cu mâncare de la bufet și își plimbă privirea prin încăperea în căutare de doamnei Perrin. Iat-o! Pe o canapea lângă părintele Wagner, decanul iezuit. Chris schimbă mai devreme câteva vorbe în treacăt cu acest bărbat. Avea o chelie plină de pistrui. Era manierat și blajin. Chris se îndreptă spre canapea și se așeză turcește pe podea în fața măsuței de cafea, în timp ce clarvăzătoarea râdea pe înfundate.

- Oh, fii serioasă, Mary Jo! făcu decanul zâmbind, în timp ce-și ducea la gură o furculiță plină de curry.
- Da, chiar așa, fii serioasă, îl îngână Chris.
- Oh, salutare! Bun curry-ul! spuse decanul.
- Nu e prea iute?
- Deloc; e chiar potrivit. Mary Jo îmi spunea despre un iezuit care era medium.
- Iar el nu mă crede! făcu mediumul râzând.
- Ah, *distinguo*, o corectă decanul. Am zis doar că e greu de crezut.
- *Chiar* era medium? întrebă Chris.
- Da, bineînțeles, spuse Mary Jo. Putea chiar să și leviteze!
- Oh, dar eu fac asta în fiecare dimineață, spuse iezuitul liniștit.
- Vrei să spui că ținea ședințe de spiritism? o întrebă Chris pe doamna Perrin.
- Da, răspunse. Era foarte cunoscut în secolul al XIX-lea. De fapt, a fost, cred, singurul spiritist al vremii care nu a fost niciodată condamnat pentru înșelătorie.
- După cum spuneam, nu era iezuit, comentă decanul.
- Oh, și încă ce iezuit! râse mediumul. Când împlinise douăzeci și doi de ani, se alăturase iezuiților și promisese că niciodată nu va mai practica spiritismul, dar ei l-au alungat din Franța – râse ea și mai tare – după o ședință de spiritism pe care o ținuse la Tuileries. Știți ce-a *făcut*? În mijlocul ședinței, îi spusese împărătesei că urma să simtă atingerea unui spirit-copil, și când aprinseră brusc luminile – pufni într-un râs dezlănțuit – îl prinseră cu *piciorul* gol pe *brațul* împărătesei! Vă puteți imagina așa ceva?
- Iezuitul lăsă jos farfuria, zâmbind.
- Să nu mai cauți iertare, Mary Jo.
- Oh, haide, fiecare familie are oaia sa neagră.
- I-am depășit la cotă și pe papii de Medici.
- Știți, și eu am avut o experiență odată, începu Chris. Dar decanul o întrerupse.

– Vrei cumva să te confesezi?

Chris zâmbi și spuse:

– Nu, nu sunt catolică.

– Oh, păi nici iezuiții nu sunt, o tachină Perrin cu un rânjet.

– Ponegrire de-a dominicanilor, ripostă decanul. Apoi se întoarse către Chris și spuse: Îmi cer scuze, draga mea. Ce spuneai?

– Păi, voiam să spun că am văzut pe cineva levitând odată. În Butan. Le povestise cum se întâmplase. Credeți că așa ceva e posibil? încheie ea. Adică, e real?

– Cine poate ști? îi răspunse decanul iezuit. Cine poate ști ce e gravitația? Sau materia, dacă e s-o luăm așa.

– Cine ar vrea și părerea mea? interveni doamna Perrin.

– Nu, Mary Jo, spuse decanul. Am făcut legământ de sărăcie.

– Și eu, murmură Chris.

– Ai spus ceva? întrebă decanul, aplecându-se către Chris.

– Oh, nimic. Știți, e ceva ce voiam să vă întreb. Știți acea casă mică din spatele bisericii de acolo? Arată cu degetul în direcția respectivă.

– „Sfânta Treime“? întrebă el.

– Da, exact. Ce se petrece acolo?

– Oh, păi acolo se ține liturghia neagră¹, făcu doamna Perrin.

– Ce?

– Liturghia neagră.

– Ce e aia?

– Glumește, făcu decanul.

– Da, știu, spuse Chris. Dar nu vreau să rămân proastă. Ce e o liturghie neagră?

¹ Liturghia neagră, cel mai infam ritual satanic, o pervertire a liturghiei catolice, folosită ca unealtă a magiei negre (n.tr.)

– Oh, păi, teoretic, este opusă liturghiei catolice, explică decanul. Are legătură cu venerarea diavolului.

– Dumnezeu! *Chiar* există așa ceva?

– Nu aş putea să mă pronunţ. Totuşi, ştiu de o statistică conform cărei s-ar ţine anual în jur de cincizeci de mii de liturghii negre în Paris.

– Chiar şi *în prezent*? se minună Chris.

– Eu doar am auzit de așa ceva.

– Da, bineînţeles, de la serviciile secrete iezuite, bombăni doamna Perrin.

– Chiar deloc, spuse decanul. Vocile mi-au spus.

Femeile pufniră în râs.

– Ştiţi, când stăteam în L.A., vorbi Chris, auzeam nenumărate poveşti despre culte vrăjitoareşti. Mă întrebam adesea dacă or fi adevărate.

– După cum am spus, nu putem şti asta, zise decanul. Dar cunosc pe cineva care ar putea să te lumineze – Joe Dyer. Unde e Joe?

Decanul îşi roti privirea prin încăpere.

– Oh, iată-l, spuse el, dând din cap spre celălalt preot care stătea în picioare în faţa bufetului, umplându-şi farfuria pentru a doua oară.

– Hei, Joe!

Tânărul preot se întoarse impasibil.

– M-aţi strigat, bunule decan?

Decanul îi făcu semn să se apropie.

– O clipă, răspunse Dyer, şi se întoarse din nou la salata şi la curry-ul său.

– El e singurul spiriduş din tagma preotească, spuse decanul cu afecţiune.

Sorbi din vin. Au fost câteva cazuri de profanare în „Sfânta Treime“ săptămâna trecută şi Joe a spus că îi amintea de unele lucruri care se petreceau în timpul liturghiilor negre, așa că mă aștept să ştie câte ceva despre subiectul ăsta.

– Ce s-a întâmplat la biserică? întrebă Mary Jo Perrin.

- Oh, e mult prea dezgustător, spuse decanul.
- Haide, oricum am terminat cu toți de mâncat.
- Nu, vă rog. E odios, protestă el.
- Oh, haide!
- Vrei să spui că nu-mi poți citi gândurile, Mary Jo? o

întrebă el.

- Vai, dar așa putea, răspunse ea zâmbind, însă simt că nu merit să pătrund *atâta* sfințenie!

- Păi, chiar e oribil, spuse decanul.

Describe profanările. Primul incident se petrecu atunci când bătrânul paracliser descoperise grămada de excremente umane în altar pe pânza din fața tabernacolului.

- Vai, dar e cu adevărat greșos! se strâmbă doamna Perrin.

- Da, doar că al doilea incident e și mai îngrozitor, făcu decanul; și povesti întâmplarea în eufemisme, descriind scena în care un falus imens din lut fusese găsit lipit de o statuie a lui Iisus Hristos din stânga altarului.

- Suficient de dezgustător pentru voi? întrebă el.

Chris observă că mediumul se arăta cu adevărat tulburat când rosti:

- Da, cred că e suficient. Îmi pare rău că am întrebat. Să schimbăm subiectul.

- Nu, eu sunt fascinată, spuse Chris.

- Da, bineînțeles. Sunt un om fascinant, se auzi o voce.

Era Dyer. Cu farfuria plină ochi, se opri în dreptul lui Chris, vorbind pe un ton grav:

- Uitați ce e, dați-mi răgaz un minut, mă voi întoarce. Trebuie să vorbesc cu astronautul.

- Ce anume? întrebă decanul.

Dyer îl ochi impasibil dindărătul ochelarilor.

- Vă vine să credeți că e primul misionar pe Lună?

Toți pufniră în râs.

Era amuzant fiindcă își păstra o mină serioasă de fiecare dată când făcea glume.

– Cred că ai fi potrivit, spuse doamna Perrin. Ar putea să te îndese în vârful rachetei.

– Nu, nu *pentru mine*, o corectă solemn tânărul preot. Încerc să vorbesc pentru Emory, îi rosti în privat decanului, apoi se întoarse către femei și le explică.

– El este responsabilul nostru cu disciplina din campus. Acolo sus ar fi singur și lui asta îi place. Iubește liniștea.

Cu aceeași expresie încremenită, Dyer aruncă un ochi spre celălalt capăt al încăperii, către astronaut.

– Mă scuzați, spuse el, și se îndepărtă.

Doamna Perrin zise:

– Îmi place de el.

– Și mie, fu de acord Chris. Apoi se răsuci către decan. Nu ne-ai spus ce se întâmplă în acea casă, îi reaminti ea. E secret? Cine e acel preot pe care îl tot văd? Cu tenul închis? Arată ca un boxer? Știți la cine mă refer?

Decanul încuviință, plecând capul.

– Părintele Karras, rosti el stins, cu regret în voce. Își așeză paharul cu vin pe masă și se apucă să-l rotească încet de picior.

– A primit o lovitură grea azi-noapte, săracul om.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă Chris.

– I-a murit mama.

Chris se simți brusc năpădită de o suferință ciudată pe care nu și-o putu explica.

– Oh, îmi pare rău, murmură ea.

– Abia face față suferinței, continuă iezuitul. Mama lui trăia singură și cred că murise de câteva zile când au găsit-o.

– Vai, îngrozitor, bălmăji doamna Perrin.

– Cine a găsit-o? întrebă Chris, ușor încruntată.

– Administratorul blocului. Cred că nici acum n-ar fi aflat nimeni dacă vecinii nu s-ar fi plâns că radioul era por-nit tot timpul.

– Ce trist, șopti Chris.

– Mă scuzați, doamnă.

Chris își ridică privirea. Era Karl. Ținea o tavă cu lichioruri și pahare cu picior înalt.

– Sigur, pune-le aici, Karl; mulțumesc.

Chris servea întotdeauna lichior invitaților ei. Simțea că astfel se creează puțină intimitate.

– Păi, să vedem, încep cu voi, le spuse ea doamnei Perrin și decanului. Îi servi, apoi se plimbă prin încăpere, întrebându-și invitații ce băutură doresc. Cu ocazia asta, oamenii își schimbă și partenerii de discuție, cu excepția astronautului și a lui Dyer, care păreau tot mai absorbiți de conversația lor.

– Nu, nu sunt preot de-adevăratelea, îl auzi Chris pe Dyer spunându-i astronautului, cu mina lui serioasă. Își lăsă brațul pe umărul astronautului care se zgâlțâia de râs. Sunt de fapt un rabin teribil de avangardist.

Chris rămase lângă Ellen Cleary, povestind despre amintirile din Moscova. Auzi o voce familiară, stridentă și furibundă ce venea din bucătărie.

Oh, Iisuse! Burke!

Îl auzi răstindu-se și înjurând pe cineva. Chris se scuză și se repezi la bucătărie, unde îl găsi pe Dennings înjurându-l cu furie pe bietul Karl, în timp ce Sharon încerca în van să-l potolească.

– Burke! exclamă Chris. Încetează!

Regizorul o ignoră și continuă să urle la Karl, spumegând în colțurile gurii. Karl ședea rezemat de chiuvetă, nepăsător, cu brațele încrucișate, privind netulburat la Dennings.

– Karl! răcni Chris. Vrei te rog să ieși de aici? Ieși *afară!* Nu vezi în ce hal e?

Dar elvețianul nu se clinti, iar Chris se apucă să-l împingă spre ușă.

– Porc naa-zist! răcni Dennings la Karl, apoi se întoarse binevoitor către Chris și, frecându-și palmele, întreabă umil:

– Ce avem la desert?

– *Desert?* Chris se plezni cu palma peste frunte.

– Păi, ce vrei, mi-e foame, se văicări bosumflat Dennings.

Chris se răsuci spre Sharon și spuse:

– Dă-i să mănânce! Trebuie s-o culc pe Regan. Și, pentru numele lui Dumnezeu, Burke, te poți controla? Sunt și preoți pe aici! Dennings, sincer surprins, își ridică o sprânceană.

– Oh, ai observat și tu? întrebă el cu o neprefăcută mirare.

Chris își dădu capul pe spate, pufnind pe nări.

– Gata! Porni cu pași mari. Coborî scările la subsol, în camera de joacă a lui Regan, unde aceasta își petrecuse întreaga zi. O găsi jucându-se cu tabla Ouija. Avea o figură cenușie, absentă, distantă. *Cel puțin nu e tângușă*, se gândi Chris, și, în speranța că-i va putea distra atenția, o luă în sufragerie și o prezentă invitaților.

– Vai, ce scumpete de fată! spuse soția senatorului.

Curios era faptul că Regan se purtase foarte bine cu toți până ajunse la doamna Perrin, căreia refuză să-i vorbească și să-i strângă mâna. Mediumul râse:

– Știe că sunt escroacă, zise ea zâmbind și îi făcu cu ochiul lui Chris. Dar apoi, cercetând-o mai atent, se aplecă în față și apucă mâna lui Regan cu blândețe, ca și cum ar fi încercat să-i ia pulsul. Regan se smuci și o săgetă cu priviri răutăcioase.

– Oh, draga de ea, cred că e foarte obosită, spuse degajată doamna Perrin, cu toate că nu-și putea lua privirile de la Regan, simțind în prezența ei o angoasă pe care nu și-o putea explica.

– Nu e în apele ei, o scuză Chris. Se uită la Regan. Nu-i așa, scumpo?

Regan nu răspunse. Își ținea privirea în podea.

Fetița făcuse cunoștință cu toți, mai puțin cu senatorul și cu Robert, fiul doamnei Perrin. Chris se gândi să renunțe și să nu-i mai facă prezentările. O luă pe Regan și o duse sus ca s-o culce.

– Crezi că poți dormi? întrebă Chris.

– Nu știu, răspunse Regan absentă. Se întorsese pe o parte și fixă peretele cu privirea.

– Vrei să-ți citesc ceva până adormi?

Fetița scutură din cap.

– În regulă, atunci. Încearcă să adormi.

Chris se aplecă și o sărută, apoi se îndreptă spre ușă și închise lumina.

– Noapte bună, iubita.

Chris dădu să iasă când Regan i se adresă cu o voce domoală:

– Mamă, ce se întâmplă cu mine? Suna atât de bântuit. A disperare, disproporționat de mare față de înfățișarea sa. În acea clipă, Chris se simți zguduită și confuză. Însă, redeveni repede ea însăși.

– Păi, așa cum ți-am spus, Rags, din cauza nervilor. Tot ce trebuie să faci e să iei acele medicamente încă vreo câteva săptămâni și sunt sigură că o să te simți mai bine. Acum încearcă să dormi, bine, iubita?

Niciun răspuns. Chris așteptă.

– Bine? repetă ea.

– Bine, șopti Regan.

Chris simți cum i se face pielea de găină. Își frecă brațele și privi în jur. *Să fu a naibii, dar chiar e frig în camera asta! De unde o fi venind curentul ăsta?*

Se duse la fereastră și verifică marginile. Nu găsi nimic. Se întoarse către Regan.

– Ți-e destul de cald, scumpo?

Niciun răspuns.

Chris se apropie de marginea patului.

– Ai adormit? vorbi ea în șoaptă.

Ochii îi erau închiși. Respirația, normală.

Chris ieși în vârful picioarelor din cameră. Din capătul coridorului se auzeau cântece. Coborî scările și observă că părintele Dyer cânta la pianul de lângă fereastră și dirija

un grup de oameni adunați în jurul lui care intonau o melodie veselă.

Chris dădu să se îndrepte spre ei când aceștia tocmai terminară de cântat *Til We Meet Again*¹. Îi ieșiră în cale senatorul și soția sa cu mantourile pe braț. Păreau nerăbdători.

– Plecați atât de repede? întrebă Chris.

– Ne pare foarte rău, draga mea, ne-am simțit *extraordinar* în seara asta, vorbi senatorul, plin de afectare. Dar pe biata Martha a apucat-o durerea de cap.

– Și mie îmi pare atât de rău, dar nu mi-e bine, băl-măji soția senatorului. Nu te superi, Chris? A fost o seară încântătoare.

– Chiar îmi pare rău că trebuie să plecați, le spuse Chris.

Însoțind cuplul spre ieșire, Chris îl putea auzi în spatele său pe părintele Dyer care întreba:

– Cunoaște cineva versurile cântecului *I'll Bet You're Sorry Now, Tokyo Rose*?

Când reveni în sufragerie, o văzu pe Sharon ieșind cu discreție din birou.

– Unde e Burke? o întrebă Chris.

– Acolo, îi răspunse Sharon dând din cap spre birou. Se odihnește. Spune-mi, ce ți-a zis senatorul? Ți-a povestit ceva?

– Nu, doar au plecat.

– La timp.

– Ce vrei să zici, Shar? Ce s-a întâmplat?

– Păi, știi, Burke, suspină Sharon. Cu o voce reținută, descrie întâlnirea dintre senator și Dennings. Regizorul remarcă în treacăt că „un fir de păr pubian plutește în ginul meu“. Apoi se întoarse către senator și soția lui și adăugă pe un ton vag acuzator: „N-am mai văzut așa ceva în viața mea. Dar *dumneavoastră*?“

¹ Popular cântec american compus în 1918 de Richard Whiting. (n. red.)

Chris rămase încremenită, apoi chicoti și își dădu ochii peste cap în timp ce Sharon se străduia să descrie cum reacția senatorului, care se rușinase, nu făcu decât să provoace încă un episod de furie oarbă de-a lui Dennings care își exprimase „nețărmita recunoștință“ pentru existența politicienilor, fără de care „omul n-ar fi știut niciodată ce e acela un *om de stat*“. Când senatorul luă distanță revoltat, Dennings se întoarse către Sharon și îi spuse mândru: „Ai văzut? Nici măcar nu l-am înjurat. Nu crezi c-am făcut față situației?“

Chris nu se putut stăpâni și pufni în râs.

– Bine, lasă-l atunci să doarmă. Dar ai face bine să fii prin preajmă în cazul în care se trezește, spuse ea. Te superi?

– Nu, normal că nu.

În camera de zi, Mary Jo Perrin rămase stingheră într-un colț. Părea îngândurată. Și îngrijorată. Chris porni spre ea, dar pe drum se răzgândi și o luă spre Dyer și pianul acesuia. Dyer își întrerupse cântecul ca să o salute.

– Da, tânără domniță, spuse el, cu ce vă pot fi de folos? Chiar acum avem un program special de novenă¹.

Chris se hlizi împreună cu ceilalți din jurul său.

– Speram să mă lămurești în legătură cu ce se petrece în timpul unei liturghii negre, spuse ea. Părintele Wagner a spus că tu ești expertul.

Toți cei adunați în jur făcură liniște și se arătară interesați.

– Nu, nu prea, spuse Dyer, lovind ușor clapele. De ce vrei să știi despre liturghia neagră?

– Unii dintre noi am vorbit acum câteva clipe despre – hmm... acele lucruri urâte care s-au petrecut în biserică, la „Sfânta Treime“ și...

– Ah, te referi la profanări? întrerupse Dyer.

Astronautul interveni peste ei.

¹ Novena – acte de devoțiune pe care le îndeplinește creștinul catolic timp de nouă zile la rând (n.tr.)

– De ce nu ne spuneți și nouă, celorlalți, despre ce anume vorbiți? Pe mine, unul, m-ați pierdut.

– Și pe mine, spuse Ellen Cleary.

Dyer își luă mâinile de pe clape și își ridică privirea către ei.

– Eh, au avut loc profanări în biserica de la capătul străzii, explică el.

– Păi, ce anume? întrebă astronautul.

– Mai bine uită de asta, îl sfătui părintele Dyer. Hai să spunem că erau niște obscenități și să încheiem subiectul.

– Părintele Wagner spune că dumneata i-ai zis că seamănă cu o liturghie neagră, continuă Chris, și mă întrebam ce se petrece în timpul unui asemenea ritual.

– Ah, dar nici eu nu știu mare lucru, spuse Dyer. De fapt, multe lucruri pe care le știu le-am auzit de la un alt iez din campus.

– Ce e un iez? întrebă Chris.

– E prescurtarea de la iezuit. Părintele Karras e adevăratul expert în lucrurile astea.

Deodată, Chris deveni foarte interesată.

– Oh, adică acel preot cu tenul măsliniu de la Sfânta Treime?

– Îl cunoști? întrebă Dyer.

– Nu, știu doar cum îl cheamă, atât.

– Din câte știu, a scris și o lucrare pe subiectul acesta. Din perspectiva unui psihiatru.

– Adică cum? întrebă Chris.

– Adică cum *adică cum?*

– Vrei să-mi spui că e psihiatru?

– Ah, dar este. Vai, iertare. Am presupus că știi asta.

– Oameni buni, luminați-mă și pe mine! ceru, pe bună dreptate, astronautul. Ce se întâmplă *de fapt* la o liturghie neagră?

Dyer ridică din umeri.

– Să zicem că au loc perversiuni. Obscenități. Blasfemii. E o parodie grotescă a liturghiei unde, în locul lui Dumnezeu, participanții se închină Satanei și uneori, printre ofrande, mai sunt și sacrificii umane.

Ellen Cleary se albi la față, clătină din cap și plecă de acolo, bombănind:

– Devine prea înfiorător pentru mine.

Chris nu-i dădu nicio atenție.

– Dar cum se face că dumneata știi asta? îl întrebă ea pe tânărul iezuit. Chiar de ar exista ceva numit liturghie neagră, cine ar putea să spună ce se petrece acolo?

– Păi, spuse Dyer, cred că au reușit să scoată informații de la cei care au fost prinși.

– Să fim serioși, interveni decanul. Se alăturase grupului fără să bage careva de seamă. Mărturisirile alea nu valorează nimic, Joe. Au fost torturați.

– Nu, doar cei mai obraznici, făcu Dyer cu figura lui serioasă.

Se auzi un murmur reținut de râsete nervoase. Decanul se uită la ceasul de la mână.

– Cred că e momentul să plec, îi spuse lui Chris. Măine dimineață de la șase am o slujbă în Dahlgren Chapel.

– Eu am de ținut o liturghie de banjo, gânguri vesel Dyer. Apoi, ceva îi atrase atenția în spatele lui Chris și rânjetul îi dispăru instantaneu.

– Aaa, cred că ai un musafir, doamnă MacNeil, o avertiză el, făcând un semn din cap.

Chris se întoarse. Căscă ochii mari când o văzu pe Regan în cămașa de noapte, urinând în jeturi puternice pe covor și fixându-l cu privirea pe astronaut. Rosti pe un glas lugubru și nepământeian:

– O să mori acolo sus.

– Oh, scumpa mea! țipă Chris și se năpusti spre ea cu brațele deschise. Oh, Rags, iubito! Haide, scumpa mea! Haide, să mergem sus!

O luă de mână pe Regan și când se întoarseră să plece, aceasta îi mai aruncă o privire peste umăr astronautului.

– Oh, Dumnezeuule, îmi pare atât de rău! Își ceru iertare Chris tremurând. E bolnavă, cred că e somnambulă! Nu știe ce face!

– Cred c-ar trebui să plecăm, îl auzi pe Dyer.

– Nu, nu, rămâneți, îi strigă Chris. Mă întorc într-un minut!

Chris se opri în pragul ușii de la bucătărie și o rugă pe Willie să curețe covorul până nu se pătează, apoi o duse pe Regan în baie, la etaj, o spală și o schimbă într-o cămașă nouă de noapte.

– Iubito, de ce ai spus asta? o tot întrebă Chris, dar Regan părea absentă, cu ochii pierduți în neant, murmurând lucruri neînțelese.

Chris o duse în pat și o înveli, iar Regan păru să adoarmă imediat. Chris așteptă, ascultându-i respirația câteva momente, apoi ieși tiptil din dormitor.

La capătul scărilor, îi întâlni pe Sharon și pe tânărul regizor al echipei secundare de filmare care se chinuiau să-l scoată pe Dennings din birou. Chemaseră un taxi și aveau să-l însoțească până acasă, în apartamentul său de la Georgetown Inn.

– Ușurel, îi sfătui Chris în timp ce se chinuiau să iasă din casă cu Dennings agățat de umerii lor.

Pe jumătate conștient, mormăi:

– Futu-i! Și apoi se pierdură în ceață, intrând în taxi.

Chris se întoarse în camera de zi, unde invitații care rămăseseră țineau să-și exprime compătimirea față de boala lui Regan. Când Chris aduse vorba despre loviturile din perete, cealaltă modalitate a fetei de a atrage atenția, observă că mediumul o ținti cu privirea. La un moment dat, Chris se uită spre ea, așteptând să comenteze ceva, însă Perrin tăcu mâlc. Chris se văzu nevoită să continue.

– Se plimbă des în somn? întrebă Dyer.

– Nu, astăzi este prima dată când se întâmplă așa ceva. Sau cel puțin prima oară când am văzut-o eu, așa că presupun că are legătură cu hiperactivitatea ei. Nu crezi?

– Oh, nu am de unde să știu, făcu preotul. Am auzit că somnambulismul este frecvent în perioada pubertății, exceptând... aici se opri și ridică din umeri. Nu știu. Mai bine întreabă un doctor.

Pe toată durata discuției, doamna Perrin fusese cufundată în tăcere, uitându-se cu o privire pierdută la dansul flăcărilor din șemineu. La fel de afectat, își dădu seama Chris, era și astronautul, care își pironi ochii în paharul cu băutură și, din când în când, mai îngâna câte un mormăit care să arate că era atent. Avea programat un zbor pe Lună anul acesta.

– Până una-alta, eu tot am de ținut slujba aia, spuse decanul ridicându-se în picioare și dând să plece. Gestul său îi încurajă și pe ceilalți să facă la fel. Cu toții se ridicară, mulțumiră pentru cină și schimbă amabilități.

La ușă, părintele Dyer o luă pe Chris de mână și îi căută privirea, întrebând-o cu seriozitate:

– Crezi că în filmele tale ar fi un rol și pentru un preot care cântă la pian?

– Păi, dacă nu există, facem unul special pentru tine, părinte! îi răspunse Chris râzând.

Îi ură noapte bună. Cei care rămaseră ultimii erau Mary Jo Perrin și fiul ei. Chris îi reținu la ușă. Avea senzația că mediumul voia să-i spună ceva. Ca să lungească vorba, Chris o întrebă ce credea despre faptul că Regan folosea des tabla de Ouija și că avea un prieten imaginar, pe căpitanul Howdy.

– Crezi că asta îi face rău? o întrebă.

Se aștepta să răspundă scurt „nu” și să închidă subiectului, însă, spre mirarea lui Chris, doamna Perrin se încruntă

și lăasă privirea în jos. Cufundată în gânduri și amuțită, păși afară, pe verandă, către fiul ei care o aștepta.

Când într-un final își ridică privirea, avea ochii întunecați.

– Eu i-aș lua tabla, rosti încet.

Îi înmână cheile de la mașină fiului.

– Bobby, pornește mașina, îi indică ea. E frig.

El luă cheile, o complimentă cu sfială pe Chris pentru filmele ei și se îndepărtă degrabă spre Mustangul vechi și rablagit de la capătul străzii.

Mama lui avea aceeași căutătură încremenită.

– Nu știu ce crezi tu despre mine, vorbi ea stins și tărăgănat. Mulți consideră că fac spiritism. Nu e adevărat. Da, cred că am un dar, continuă ea, însă nu e nimic de natură ocultă. De fapt, pentru mine e ceva cu totul natural. Fiind catolică, cred că suntem în legătură cu lumea de dincolo, nu doar cu cea de aici. Lumea aceasta pe care o știm este cea temporală, însă, din când în când, cineva ca mine este străfulgerat de o viziune din cealaltă lume, cea eternă, unde nu există noțiunea de timp, iar trecutul și viitorul se petrec concomitent, în prezent. Așa că, uneori, când simt un fior, eu am credința că văd viitorul. Deși, cine știe, spuse ea. Poate nu-i așa. Ridică din umeri. Oricum, ce mai contează. Cât despre ocultism... se opri, căutându-și cu grijă cuvintele. Ocultismul e ceva complet diferit. Eu m-am ferit de așa ceva. Dacă intri pe terenul ăsta, poate deveni periculos. Și aici mă refer și la tabla Ouija.

Până acum, Chris crezuse că e o femeie cu judecată profund rațională. Și totuși, ceva din felul în care vorbea o făcu pe Chris să se tulbure. Se strădui să nu bage de seamă.

– Oh, haide, Mary Jo, vorbi Chris zâmbind. Chiar nu știi cum funcționează tablele astea Ouija? E doar subconștientul unei persoane la mijloc, atâta tot.

– Da, poate, îi răspunse Perrin. Poate. Poate fi doar autosugestie. Dar în fiecare poveste despre spiritism pe care

am auzit-o, tablele Ouija – *toate*, Chris – par să fie cheia care deschide anumite porți. Oh, știu că tu nu crezi în lumea spiritelor, Chris. Dar eu cred. Și dacă am dreptate, atunci poate legătura dintre cele două lumi este ceea ce tu numești subconștient. Tot ce știu este că se întâmplă tot felul de lucruri. Și, draga mea, azilurile de nebuni sunt pline cu oameni care au îndrăznit să arunce un ochi prin crăpătura ușii care dă în lumea de dincolo.

– Haide, Mary Jo, cred că glumești. Glumești, nu?

Tăcere. Apoi vocea domoală a femeii străpunse din nou întunericul.

– A existat o familie în Bavaria prin 1921. Nu-mi amintesc numele lor, însă erau unsprezece membri. Ai putea să verifici în ziare, presupun. La scurt timp după ce au încercat o ședință de spiritism, și-au ieșit din minți. Cu toții. Toți unsprezece. S-au apucat să dea foc lucrurilor de prin casă și, când au terminat cu mobila, s-au năpustit asupra bebelușului de trei luni al fiicei mai tinere. Și atunci au intervenit vecinii și i-au oprit. Întreaga familie a fost internată la nebuni, încheie ea.

– Oh, ferească Dumnezeu! răbufni Chris cu gândul la căpitanul Howdy, care acum deveni, brusc, o amenințare. Boală mintală. Să fie oare asta?

– Știam eu că trebuia s-o duc pe Rags la un psihiatru!

– Vai, pentru numele lui Dumnezeu! făcu doamna Perrin, venind un pas mai aproape, în lumină. Nu mă băga în seamă, ascultă de doctor. Chris simți din vocea ei că încearcă să o împace, însă nu păru deloc convingătoare. Eu mă pricep să ghicesc viitorul, adăugă Perrin cu un zâmbet, dar când vine vorba de prezent, sunt total neajutorată. Își scotoci prin geantă. Oare unde-mi sunt ochelarii? Vezi? Iar nu știu unde i-am pus. Oh, iată-i. Îi găsi în buzunarul hainei. Casa e minunată, remarcă ea cu ochelarii pe nas. Îți dă un sentiment de intimitate.

– Ce ușurare, zise Chris. Pe moment, am crezut c-o să-mi spui că e bântuită! Doamna Perrin o privi lung, fără să zâmbescă.

– De ce aş spune așa ceva? întrebă ea. Chris își aminti de o prietenă de-a ei, actriță cunoscută din Beverly Hills, care și-a vândut casa deoarece era convinsă că era bântuită de un poltergeist¹. Cu un surâs stins, Chris ridică din umeri.

– Nu știu, spuse ea. Glumeam.

– E o casă primitoare, o asigură doamna Perrin pe o voce neutră. Am mai fost aici, știți; de multe ori.

– Ai fost aici?

– Da, un prieten de-al meu era proprietarul casei, un amiral în marina militară. Primeam scrisori din când în când de la el. Apoi l-au trimis din nou pe mare, sărăcuțul. Nu-mi dau seama dacă de el mi-era dor sau de casa lui. Zâmbise. Dar poate o să mă mai inviți tu pe aici.

– Mary Jo, aş fi încântată să vii pe la mine. Vorbesc serios. Ești o persoană fascinantă. Sună-mă săptămâna viitoare.

– Da, aş vrea să văd cum se mai simte fiica ta.

– Ai numărul meu?

– Da, îl am.

Ce se întâmplă? se întrebă Chris nedumerită. Ceva din vocea mediumului îi spunea că nu era în apele ei.

– În regulă, noapte bună, spuse doamna Perrin, și mulțumesc încă o dată pentru seara asta încântătoare. Și înainte ca Chris să apuce să-i răspundă, mediumul dispăruse deja în beznă.

Chris privi în urma ei, apoi închise ușa, copleșită de sfârșeală. *Ce seară a mai fost și asta, se gândi, halal seară.*

Pașii o conduseră în sufragerie unde Willie stătea în genunchi, curățând pata de urină de pe covor.

¹ Fenomen paranormal, manifestație a multiple forțe cauzate de o entitate invizibilă. (n.red.)

– Oțet alb am pus, vorbi Willie. De două ori.

– A ieșit pata?

– Poate iese. Nu știu. Vom vedea. Nu poți să-ți dai seama decât după ce s-a uscat. *Extraordinar, ce să-ți spun, ce revelație. M-ai dat pe spate cu observația ta. Vai, fetițo, du-te odată la culcare!*

– Haide, las-o, Willie. Du-te la culcare.

– Nu, termin aici.

– În regulă, atunci. Și mulțumesc. Noapte bună!

– Noapte bună, doamnă.

Chris porni pe scări cu pași osteniți.

– Minunat ți-a ieșit curry-ul, vorbi de sus, de pe scări. Tuturor le-a plăcut.

– Mulțumesc, doamnă.

Chris se furișă în camera lui Regan și o găsi dormind. Apoi își aminti de tabla Ouija. Oare s-o ascundă? S-o arunce? *Măi să fie, Perrin e foarte serioasă când vine vorba de lucruri din astea.* Totuși, Chris știa că un prieten imaginar nu poate fi ceva sănătos.

Mda, cred c-ar trebui s-o fac pierdută.

Totuși, ezită. Stând pe marginea patului și privind-o pe Regan, îi veni în minte incidentul cu fiica ei pe la trei ani, când Howard luă decizia că era deja prea mare pentru a mai bea din biberonul de care se atașase atât de tare. Îl ascunse de ea, iar Regan plânse în acea noapte până la patru dimineăța și zile în șir după aceea se purtase isteric. Chris se temea de o reacție asemănătoare și în cazul acesta. *Mai bine aștept să mă consult cu un psihiatru.* Mai mult de atât, Ritalinul nici nu avu timp să-și facă efectul și, chibzui ea, era mai bine să aștepte și să vadă. Chris se retrase în camera ei, se întinse pe pat cu mișcări obosite și fu pe punctul de a adormi buștean. Când, deodată, se auziră niște răcnete. Era Regan.

– Mama, vino aici! Vino repede, mi-e frică!

– Vin, Rags! Vin acum!

Chris se năpusti în goană spre camera lui Regan. Scâncete.

Plânsete. Patul care scârțâia.

– Oh, iubita mea, ce s-a întâmplat? strigă Chris.

Aprinse lumina.

Doamne Dumnezeule din ceruri!

Cu fața schimonosită de teroare și înecată în lacrimi,
Regan zăcea înțepenită pe spate, cu mâinile încleștate de
marginile patului ei mic.

– Mama, de ce se *scutură*? zbieră ea. *Oprește-l! Mi-e frică!*
Fă-l să se *oprească!* Mama, te rog, fă-l să se *oprească!*

Salteaua patului se smucea violent în față și în spate.

Prăpastia

Vai amintirea dureroasă a unei nopți nesățurate de năpaste, trimise din porunca lui Zeus, temeiul tuturor, care pe toate le-mplinește!

– *Eschil*

Capitolul unu

Au condus-o pe ultimul drum într-un cimitir aglomerat, unde pietrele funerare se îngrămădeau toate una într-alta.

La slujba de înmormântare fusese aproape singură, așa cum a fost întreaga ei viață. Frații ei din Brooklyn. Băcanul de la colț care îi prelungise creditul.

Privindu-i când o coborâra în groapă, în bezna unei lumi fără ferestre, Damien Karras slobozi un suspin care-l sufocase de mult timp.

– Ah, Dimmy, Dimmy...

Un unchi își așeză brațul în jurul umerilor lui.

– Lasă, Dimmy, e într-un loc cu verdeață acum. Îi e bine.

Oh, Doamne, numai de-ar fi așa! Ah, Doamne! Te rog! Oh, Dumnezeu, te implor, să fie așa!

Așteptară în mașină după el care mai zăbovi un timp pe lângă mormântul ei. Nu suporta gândul că o va lăsa singură.

În drum spre Pennsylvania Station, fu nevoit să-l asculte pe unchiul său flecărind despre boli cu accentul lui stricat, de imigrant.

– ...emfizem... gata, nu mai merge cu fumatul... un pic a lipsit să dau colțu' anul trecut, știi?

O furie spasmodică pârjolitoare stătea să-i năvălească de pe buze, dar se simți vinovat și o înăbuși. Își aruncă privirea pe geam: treceau pe lângă Home Relief Station de unde, în diminețile de sâmbătă, în miezul iernii, ea obișnuia să

cumpere lapte și să care saci de cartofi în timp ce el stătea la căldură, în pat; Central Park Zoo, unde, în timpul verii, îl lăsa s-o aștepte în timp ce ea se ducea să cerșească la fântâna din fața hotelului Plaza. Trecând de hotel, Karras suspină și își reprimă amintirile insuportabile care-i dădeau târcoale și-l făceau să se simtă vinovat. Se întrebă de ce iubirea a așteptat răbdătoare ca el să se distanțeze de ea și să n-o mai poată ajunge, iar acum tot ce mai rămăsese din ea era o invitație la slujbă, un card îndesat în portmoneul lui pe care citeai: *În memoria...*

Știa de ce. Durerea aceasta l-a însoțit dintotdeauna, îmbătrânise cu ea în suflet.

Ajunse în Georgetown la timp pentru cină, dar nu era flămând. Intră în casă cu pași mari și apăsăți. Prietenii ie-zuiți trecură pe la el să-i prezinte condoleanțe. Nu rămăseră mult. Îi promisera să se roage pentru el.

La puțin timp după ora zece seara, își făcu apariția Joe Dyer cu o sticlă de scotch. I-o flutură mândru prin fața ochilor:

– Chivas regal!

– De unde ai avut tu bani pentru așa ceva – din cutia milei?

– Nu fi idiot, ar însemna să-mi încalc jurământul de umilință.

– Atunci, de unde o ai?

– Am furat-o.

Karras zâmbi și clătină din cap, aducând un pahar și o cană de tablă pentru cafea pe care le clăti în micuța chiuvetă din baie.

– Te cred, rosti el răgușit.

– O mai mare credință nu mi-a fost dat să văd.

Karras resimți un junghi ca de pumnal, cu care era deja obișnuit. Nu-l băgă de seamă și se întoarse la Dyer, care acum stătea pe patul său, forțându-se să deschidă sticla de scotch. Se așeză alături.

– Vrei să te iert de păcate acum sau mai târziu? întrebă Dyer.

– Tu toarnă acolo și o să ni le iertăm reciproc mai încolo. Dyer umplu paharul și cana.

– Rectorii n-ar trebui să bea, gemu el. Dau un exemplu prost. Bănuiesc că l-am scutit de o ispită îngrozitoare.

Karras dădu pe gât scotch-ul, dar nu crezu povestea. Cunoștea foarte bine metodele rectorului. Un bărbat cu tact și sensibilitate, care atunci când oferea ceva o făcea întotdeauna într-un mod indirect. Dyer venise, bineînțeles, ca prieten, dar și ca trimis al rectorului.

Prezența lui Dyer îl ungea la suflet; îl făcea să râdă, îi vorbea despre petrecerea lui Chris MacNeil; făcu bancuri noi despre prefectul cu disciplina. Sorbea din băutură doar câte puțin, însă lui Karras îi turna neobosit în pahar, iar când găsi de cuviință că s-a amețit suficient cât să adoarmă imediat, se sculă de pe pat, lăsându-i loc lui Karras să se întindă. El se așeză la birou și continuă să flecărească până când pleoapele lui Karras se lipeau de somn, iar conversația cu acesta se transformă în fornăieli și mormăieli nearticulate.

Dyer se ridică, desfăcu șireturile lui Karras și îi trase pantofii din picioare.

– Ai de gând să-mi furi pantofii? mai izbuti Karras să mormăie cu o voce groasă.

– Nu, știu să ghicesc viitorul în tălpile pantofilor. Acum taci și culcă-te.

– Ești un hoțoman iezuit.

Dyer se hlizi scurt și îl acoperi cu o haină pe care o găsi în dulap.

– Uite care-i treaba, cineva trebuie să se îngrijească și de facturi aici. Voi, restul, nu faceți decât să țineți de rozarii și să îndrugați rugăciuni pentru bețivanii de pe M Street.

Karras nu mai scoase niciun sunet. Respira regulat și adânc. Dyer păși în vârful picioarelor până la ușă și închise lumina.

– Să furi e un păcat, bălmăji Karras cu o voce stinsă în întuneric.

– *Mea culpa*, vorbi molcom Dyer.

Rămase locului un timp și așteptă, apoi, în cele din urmă, hotărî că psihiatrul adormise. Părăsi camera.

În miezul nopții, Karras se trezi în lacrimi. O visase pe mama lui. Se făcea că el ședea la fereastra de la etaj, în Manhattan, și o zări ieșind dintr-un magazin din stația de metrou de vizavi. Se proțăpi la colțul străzii cu o pungă maronie de cumpărături la subsuoară, căutându-l pe Karras și strigându-l pe nume. Karras îi făcu cu mâna. Ea nu-l văzu. Începu să rătăcească pe străzi. Autobuze. Camioane. Oameni neprietenoși care o înghesuiau. I se făcea tot mai frică. Se întoarse la gura de metrou și apucă să coboare treptele. Pe Karras îl cuprinse disperarea, dădu fuga în stradă și o strigă pe nume plângând, însă n-o găsi; și-o închipui neajutorată în labirintul tunelurilor de sub pământ.

Așteptă să i se domolească hohotele de plâns, apoi bâjbâi prin beznă după sticla de scotch. Se așeză înapoi pe pat și bău pe întuneric. Lacrimile îi curgeau șiroaie. Nu se mai opreau. Durerea aceasta semăna cu cele din copilărie.

Îi trecu prin minte telefonul pe care-l primi de la unchiul lui:

– *Dimmy, edemul ăla i-o ajuns la creier. Nu vrea nici în ruptu' capului s-o vadă un doctor. Numa' țișă în gura mare drăcii. Dimmy, o ajuns să vorbească și cu radiou'. Io zic c-ar fi musai să meargă la Bellevue, Dimmy. Un spital normal nu vrea s-audă d-așa ceva. Io zic că numa' vro două luni ți trebuiesc să se pună pă picioare ș-o să fie nouă-nouță; numa' dup-aia o scoatem de-acolo. Bine? Acuma ascultă la mine ce-ți zic, că noi deja am făcut-o. I-or dat o injecție pe ambulanță de dimineată. Am zis să nu te legăm și pe tine la cap cu d-astea, numa' că amu' cică or să fie audieri la tribunal și o să trebuiască iscălită hârtogăria. Poftim? Spital privat? Cin s-aibă mălai d-așa ceva, Dimmy? Mneata cumva?*

Karras nu-și aminti când adormise. Se trezi toropit, simțind de parcă i se scursese tot sângele din trup. Se târî până la baie; se spală; se bărbieri; își trase pe el sutana. Era cinci treizeci și cinci dimineța. Descuie ușa bisericii „Sfânta Treime“, își puse veșmintele preoțești și începu slujba în altarul din stânga.

Memento etiam..., se ruga el cu o disperare oarbă: „Pomenește-o pe roaba Ta, Mary Karras...”

În pragul tabernacolului, zări figura asistentei de la Bellevue; auzi din nou țipetele din camera de izolare.

Ești ful ei?

Da, sunt Damien Karras.

Eu, una, nu m-aș duce la ea acum. Are o criză puternică.

Aruncă o privire fugară prin geamul ușii ce dădea în camera de izolare fără ferestre, unde din tavan atârna un bec chior, fără abajur; pereții capitonați; nici urmă de mobilă, în afara unui pat îngust în care zăcea întinsă, delirând.

„...încă ne rugăm Ție pentru odihna sufletului adormitei în loc luminat, în loc cu verdeață, în loc de odihnă...”

Când ea îi întâlni privirea, tăcu brusc; încet, se dădu jos din pat și păși reținut către geamul rotund, din sticlă, cu o expresie uluită și schimonosită de suferință.

De ce-mi faci asta, Dimmy? De ce?

Ochii îi erau mai blânzi ca ai unui miel.

Agnus Dei..., șușotea Karras, lăsând capul în pământ și izbindu-se cu pumnul în piept.

„Mielul lui Dumnezeu, Tu, care ai luat asupra Ta păcatele lumii, dă-i liniștea...” Câteva clipe mai târziu, când își închise ochii ținând ostia, o văzu cu ochii minții pe mama lui în sala tribunalului, cu mâinile ei mici împreunate delicat în poală, cu ochi blânzi și tulburați, în timp ce judecătorul încerca să-i explice diagnosticul psihiatrului de la Bellevue.

Înțelegi ce ți se spune, Mary?

Ea dădu din cap; nu scoase un sunet; îi luaseră proteza din gură.

Bun, ce spui despre astea, Mary?

Îi răspunse cu mândrie:

Băiatul meu, el vorbește pentru mine.

Un geamăt deznădăjduit ieși de pe buzele lui Karras, care își plecă fruntea deasupra ostiei. Își duse mâinile la piept ca și cum astfel ar fi putut da timpul înapoi, „*Domine, non sum dignus*. Nu, nu sunt vrednic a căuta spre înălțimea slavei Tale.“

În pofida oricărei logici, se ruga să existe Cineva care să-i audă rugăciunea. El nu credea că există.

După slujbă, se întoarse acasă și se chinui să adoarmă. Dar nu izbuti.

În dimineața aceea, mai târziu, un preot tinerel, pe care până atunci nu-l mai văzuse, se ivi la ușa lui pe neașteptate. După ce bătu, aruncă un ochi prin ușa întredeschisă.

– Sunteți ocupat? Pot să vă răpesc puțin timp?

În ochi puteai ghici apăsarea nemiloasă a unei poveri, în voce, insistență și supunere.

O clipă, Karras îl urî.

– Intră, făcu el cu blândețe. Furios pe sine, pe slăbiciunea de a se simți mereu dezarmat în fața unei rugăminți pe care n-o putea refuza niciodată; o slăbiciune pe care n-o putea controla; care zăcea amorțită și încolăcită în sufletul lui, care era gata oricând să sară în ajutorul celui care dădea glas nevoilor sale. Nu-i dădea pace nicicând. Nici măcar în somn. De undeva de departe, în visele lui, se auzeau deseori gemetele slabe ale cuiva în suferință și, un timp îndelungat după ce se trezea, se simțea strivit de vinovăția de a nu-și fi îndeplinit datoria.

Preotul tânăr bâjbâi, se arătă stingher, rușinat. Karras îl primi răbdător. Îi oferî țigări. Cafea instant. Tânărul se sili să vorbească, iar Karras se strădui să simuleze interes pentru o problemă des întâlnită la preoții tineri: singurătatea.

Dintre toate problemele pe care Karras le întâlnise în comunitate, aceasta devenise, în ultima vreme, cea mai răspândită. Rupți de familie, de lume și de femei, mulți dintre ieziști se temeau să-și exprime afecțiunea față de unii colegi și să lege prietenii adevărate, bazate pe iubire.

– Aș vrea să pot să-mi pun brațul în jurul umerilor unui bărbat fără ca el să creadă că aș fi homosexual. Cunoașteți, presupun, toate acele povești despre preoți. Așa că pur și simplu n-o să fac gestul ăsta. Tot așa cum n-o să mă duc în camera cuiva s-ascultăm muzică împreună, sau să vorbim, sau să fumăm. Nu pentru că m-aș teme de el, mă tem doar că lui i se va face frică de mine.

Karras simți cum povara se ridică încet de pe umerii tânărului preot și se așază pe ai lui. O lăsa să vină; îl lăsa să se confeseze. Știa că acum avea să se întoarcă de fiecare dată când va simți apăsarea singurătății și va face din Karras prietenul său, iar după ce va realiza că aceasta este cu puțință fără suspiciuni sau temeri, avea să iasă în lume să-și facă prietenii cu mai multă ușurință.

Osteneala i se cuibări în suflet, iar Karras se găsi din nou afundat în propria-i amărăciune. Ochi o plachetă pe care cineva i-o dăruise de Crăciun: FRATELE MEU SUFERĂ. ÎI ÎMPĂRTĂȘESC DUREREA, ÎL ÎNTÂLNESC PE DUMNEZEU ÎN EL. O întâlnire neizbutită. Se învinovătea. Cunoștea îndeaproape patima fratelui său ca pe o stradă familiară pe care nu călcase însă niciodată. Credea că suferința pe care o simțea celălalt era a lui.

În cele din urmă, musafirul se uită la ceasul de la mână. Era vremea prânzului în campus. Se ridică și dădu să pornească spre ușă, când aruncă o privire fugară unei cărți de pe biroul lui Karras.

– Oh, citiți *Umbrele*, spuse el.

– Ai citit-o? întrebă Karras.

Preotul cel tânăr clătină din cap.

– Nu, n-am citit-o. Ar trebui?

– Nu știu. Numai ce-am terminat-o și nu sunt sigur c-am înțeles-o, minți Karras. Ridică romanul și i-l întinse. Vrei să-l iei? Știi, chiar m-ar interesa și părerea altcuiva.

– Oh, bineînțeles, făcu iezuitul, studiind prezentarea de pe interiorul copertei. O să încerc să o returnez în două zile.

Părea mai ușurat.

Îndată ce ușa de la intrare se închise scârțâind în urma preotului cel tânăr, Karras se simți și el ușurat. Și împăcat. Luă Breviarul¹ și porni spre curtea interioară unde, pășind domol, rostea în gând rugăciunea de peste zi.

În acea după-amiază, mai primi pe cineva în vizită: pastorul vârstnic de la „Sfânta Treime“ care își trase un scaun de la birou și se așează, oferindu-i condoleanțele sale.

– M-am rugat pentru sufletul ei, Damien, și m-am rugat și pentru tine, vorbi el răgușit, cu un accent irlandez limpede.

– Câtă considerație din partea ta, părinte. Îți mulțumesc.

– Ce vârsta avea?

– Șaptezeci.

– Ah, da, o vârstă de aur.

Karras se înfurie în sinea lui. *Oh, nu zău?* Își aținti privirile asupra unei icoane pe care pastorul o purta la el. Una dintre cele trei icoane folosite în timpul liturghiei, învelită în plastic și inscripționată cu o parte din rugăciunile care trebuiau rostite de preot. Karras se întrebă de ce o fi adus-o pastorul cu el. Răspunsul nu se lăsă așteptat.

– Damien, se pare că astăzi ne-am confruntat din nou cu fenomenul acela. În biserică, știi tu. Încă o profanare. O statuie a Fecioarei Maria din altarul stâng a fost vopsită ca o prostituată, îl înștiință pastorul. Apoi îi înmână icoana lui Karras. Și apoi asta a fost descoperită în dimineața plecării tale la New York. Să fi fost sâmbătă? Da. Da, atunci

¹ Carte liturgică în Biserica Catolică. Conține rugăciuni și imnuri, psalmii și alte informații utile pentru preoți, diaconi și credincioși. (n.red.)

a fost. Te rog, aruncă și tu o privire. Numai ce-am schimbat o vorbă cu un sergent de la poliție și – oh, să lăsăm astea acum. Uită-te tu peste icoana asta, vrei, Damien?

În timp ce Karras studie icoana, pastorul îi povestea cum cineva strecurase o hârtie bătută la mașină chiar între poza icoanei și rame. Textul, deși avea unele greșeli de ortografie, era scris într-o latină fluentă și inteligibilă, descriind în detalii vii, pline de erotism, o întâlnire de natură homosexuală între Maria Magdalena și Fecioara Maria.

– E suficient pentru moment, nu trebuie s-o citești pe toată, spuse pastorul, smulgând hârtia ca și cum s-ar fi temut că ar putea trezi instincte păcătoase. Ce pot spune e că latina e impecabilă; mă refer la stil, e o latină *bisericească*. Sergentul a spus că a stat de vorbă cu un tip, un psiholog, și acesta i-a spus că cel care a scris așa ceva – s-ar putea să fie un preot, un caz patologic. Să fie adevărat oare?

Karras căzu pe gânduri. Apoi aprobă dând din cap.

– Da. Da, ar putea fi. Poate fi vorba de un act de revoltă, într-o stare de somnambulism. Nu știu. Dar e posibil. Sigur. E posibil.

– Ai pe cineva în minte, Damien?

– Nu te înțeleg.

– Păi, știi bine că ei trec pe la *tine*, nu-i așa? Adică ăia bolnavi, dacă e vreunul, din campus. Cunoști pe cineva *asa*, Damien? Mă refer la un bolnav mintal care să fie în stare de așa ceva.

– Nu, nu cunosc, părinte.

– Nu. Nu, nici nu credeam că-mi vei spune.

– Nu, nu ți-aș spune, dar dincolo de asta, părinte, somnambulismul este o cale de rezolvare a multor situații conflictuale, iar modalitatea de a le soluționa este simbolică. Așa că nu aș putea ști. Și dacă, într-adevăr, ar fi vorba de un somnambul, ar putea suferi de amnezie totală, așa că nici măcar *el* n-ar ști că a făcut-o.

– Și dacă i-ai spune chiar tu? îl întrebă, punându-l într-o situație dificilă.

Se trăgea ușor de lobul urechii, un tic nervos pe care Karras îl observase și pe care îl avea de fiecare dată când se credea viclean.

– Nu cunosc pe nimeni care să se potrivească descrierii, spuse Karras.

– Da, înțeleg. Până la urmă, se dovedește a fi exact așa cum prevăzusem.

Pastorul se ridică în picioare și își târșâi picioarele până în fața ușii. Știți cum sunteți voi, oamenii? Sunteți ca preoții!

Când Karras chicoti încet, pastorul se întoarse și lăasă icoana pe birou.

– Bănuiesc că ai voie să studiezi chestia asta, nu-i așa? Dă-i drumul, spuse el în timp ce se întoarse și o porni din nou, cu umerii cocoșați de povara vârstei.

– Au verificat amprente? întrebă Karras.

Pastorul cel bătrân se opri, se răsuci și privi îndărăt.

– Oh, mă îndoiesc. Până una-alta, nu urmărim un criminal, nu-i așa? E mai degrabă un enoriaș dement. Tu ce crezi, Damien? Crezi c-ar putea fi cineva din parohie? Știi, stând acum și cugetând, îmi dau seama că, într-adevăr, ar putea fi. Nu, nu cred că a fost un preot, chiar deloc; a fost careva dintre enoriași. Se trăgea de ureche din nou. Nu crezi?

– Chiar nu știu să spun, părinte.

– Nu. Nu, nici nu credeam că-mi vei spune.

Mai târziu în ziua aceea, Karras era eliberat din funcția de consilier și repartizat la Școala de Medicină a Universității Georgetown ca lector în psihiatrie. I se ordonă să se odihnească.

Capitolul doi

Regan stătea întinsă pe spate pe masa de consultații a doctorului Klein, cu mâinile și cu picioarele îndoite. El îi luă în mâini laba piciorului și îi flexă glezna, o țină în tensiune, apoi o eliberă brusc. Piciorul îi reveni în poziția normală. Repetă procedura de câteva ori, fără să întâmpine vreo reacție anormală. Nu părea mulțumit. Când Regan se ridică brusc în șezut și îl scuipe, el ceru asistentei să rămână în încăpere și se întoarse în birou să vorbească cu Chris.

Era 26 aprilie. Fusese plecat din oraș duminică și luni, iar Chris abia reușise să dea de el azi-dimineață pentru a-i povesti ce s-a întâmplat la petrecere, precum și despre zgâlțâitul patului.

Chiar se smucea?

Chiar se smucea.

Cât timp?

Nu știu. Zece, poate cincisprezece secunde. Cel puțin atât am apucat să văd. Apoi s-a oprit brusc, iar ea a rămas încrămenită și a udat patul. Sau poate era ud dinainte. Nu știu. Dar apoi, dintr-odată, s-a cufundat într-un somn adânc și nu s-a mai trezit până a doua zi după-masa.

Klein păși gânditor în birou.

— Deci, ce are? întrebă Chris. Vocea îi trăda neliniștea. Când ajunseră prima dată aici, el îi împărtăși propriile

bănuieli legate de fenomenul cu zgâlțâitul patului, spunând că ar putea fi cauzate de contracții clonice, o contractare alternativă și de relaxare a mușchilor. Forma cronică a acestei boli, spuse el, e clonusul, ceea ce deseori indică o leziune a creierului.

— Testul a ieșit negativ, spuse, apoi descrie procedura, explicând că în cazul clonusului, alternanța între îndoirea și relaxarea labei piciorului ar fi trebuit să declanșeze o serie de contracții clonice.

Dar, așezându-se la birou, Klein părea îngrijorat.

— A căzut vreodată? întrebă el.

— În cap, cum ar fi?

— Da, exact.

— Nu, cel puțin din ce știu eu.

— Boli în copilărie?

— Cele obișnuite: varicelă, variolă, pojar.

— A mai avut episoade de somnambulism?

— Până acum, nu.

— Până acum? A umblat în somn în timpul petrecerii?

— Păi, da; ți-am spus. Ea tot spune că nu își amintește nimic din seara aceea. Și mai sunt și altele despre care nu-și amintește.

Regan adormită. Un telefon de peste ocean de la Howard.

Ce face Rags?

Mulțumesc mult c-ai sunat-o de ziua ei.

Am fost blocat pe un iaht. Și, pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi pace! Am sunat de îndată ce m-am întors la hotel!

Oh, da, sigur.

Nu ți-a zis?

Ai vorbit cu ea?

Da. De asta m-am gândit c-ar fi mai bine să te sun pe tine. Ce naiba se întâmplă cu ea, Chris?

Ce vrei să zici?

Mi-a zis că sunt de căcat și mi-a închis telefonul.

Povestindu-i lui Klein incidentul, Chris îi spuse că, îndată ce Regan se trezise, nu își aducea aminte nici de telefon și nici ce se întâmplase în noaptea petrecerii.

– Atunci înseamnă că nu minte când spune că mobila se mișcă, fu de părere Klein.

– Nu înțeleg.

– Pai, dacă ar fi mișcat-o ea, să zicem, ar fi făcut-o fără să știe. Ca într-un fel de transă. Subiectul nu știe și nu își amintește c-a făcut ceva.

– Dar în camera ei e o masă de birou din lemn de tek, grea. Cred că are aproape o tonă. Cum ar putea ea să mute o mobilă așa de grea?

– În cazurile bolilor patologice, este destul de comună forța extraordinară a pacienților.

– Serios? Cum vine asta?

Klein ridică din umeri.

– Cine știe? Acum, în afară de ce mi-ați spus, continuă el, ați observat și ceva neobișnuit în comportamentul ei în ultima vreme?

– Păi, e foarte dezordonată.

– Neobișnuit, insistă Klein.

– Doctore, pentru Regan, asta e ceva neobișnuit. Oh, stați un pic! Stați! Da, mai e ceva: vă amintiți de tabla Ouija cu care se juca? De căpitanul Howdy?

Internistul dădu din cap.

– Prietenul imaginar.

– Da, acum îl și aude.

Doctorul se aplecă înainte, încrucișând brațele deasupra biroului cu ochii îngustați și foarte atent.

– Îl poate auzi?

– Da. Ieri-dimineață, o auzeam vorbind cu Howdy în camera ei. Adică, ea vorbea și apoi se oprea ca și cum s-ar

fi jucat cu tabla Ouija, dar când am aruncat un ochi prin deschizătura ușii, nu exista nicăieri nici o tablă Ouija; doar Rags dând din cap, doctore, ca și cum ar fi fost de acord cu ce spunea el.

– Îl și vede?

– Nu cred. Stătea cumva cu capul înclinat într-o parte, așa cum face când ascultă muzică.

Doctorul clătină din cap gânditor.

– Da. Da, înțeleg. Alte incidente de genul acesta? Vede lucruri care nu sunt? Simte mirosuri?

– Da, simte mirosuri, își aminti Chris. Spune că ceva miroase urât în camera ei.

– Ceva care miroase a ars?

– Da, exact! Cum de ați știut?

– Pentru că e un simptom al unei tulburări în activitatea chimico-electrică a creierului. În cazul fiicei dumneavoastră, în lobul temporal. Uitați. Își plasă degetul arătător pe frunte. Chiar aici, sus, în partea din față a creierului. E o boala rară, dar cauzează halucinații bizare și uneori chiar înaintea unei crize de convulsii. Presupun că de aceea este adesea confundată cu schizofrenia. Dar *nu* e schizofrenie: este produsă de o leziune în lobul temporal. Și, din moment ce testul pentru clonus nu a fost concludent, cred că o să-i fac un EEG – electroencefalogramă. Ne va arăta cum îi funcționează creierul. E un test destul de bun pentru detectarea anormalităților creierului.

– Dar credeți că asta e problema? Lobul temporal?

– Da, se pare că are sindromul, doamnă MacNeil. De exemplu, dezordinea, agresivitatea, comportamentul necuviincios în societate, automatismul și, bineînțeles, crizele care au determinat patul să se zguduie. De obicei, după toate astea urmează udarea patului sau voma, sau amândouă deodată și apoi căderea într-un somn adânc.

– Vreți să-i faceți analizele chiar acum? întrebă Chris.

– Da, cred că ar trebui să le facem imediat, dar va trebui sedată înainte. Dacă se mișcă, va compromite rezultatul analizelor, așa că am permisiunea de a-i da, să zicem, douăzeci și cinci de miligrame de Librium?

– Doamne, faceți ce știți că trebuie, îi răspunse Chris tulburată.

Îl însoți în cabinet și, când Regan îl văzu că-și pregătește seringă, începu să urle și să reverse o avalanșă de obscenități.

– Scumpo, o să te *ajute!* încercă Chris s-o calmeze. O ținu nemișcată în timp ce Klein îi făcu injecția.

– Mă întorc imediat, spuse Klein, și în timp ce o asistentă aducea aparatul EEG în încăpere, el plecă pentru a consulta alt pacient. Când se întoarse, la scurt timp, Libriumul încă nu-și făcuse efectul. Klein păru surprins. I-am administrat o doză destul de mare, remarcă Klein. Îi mai injectă o doză de douăzeci și cinci de miligrame. Plecă. Se întoarse apoi și, găsind-o pe Regan sedată, îi înfipse în scalp electrozi cu o soluție salină. I-am pus câte patru pe fiecare parte, îi explică el lui Chris. Astfel putem observa activitatea cerebrală din emisfera stângă și dreaptă, și apoi le comparăm.

– De ce le comparați?

– Pentru că activitatea anormală poate fi un indiciu. Spre exemplu, am avut un pacient care suferea de halucinații. Avea vedenii și auzea voci. Astfel, am descoperit o discrepanță când am făcut comparația dintre activitatea undelor cerebrale din stânga cu cele din dreapta și am descoperit că halucinațiile proveneau doar dintr-o parte a creierului.

– Ce nebunie! se minună Chris.

– Este, cu siguranță. Ochiul și urechea stângă funcționau normal; doar părțile din dreapta produceau vedenii și îl determinau să audă voci. În regulă, acum, să vedem, făcu Klein în timp ce porni aparatul EEG și arătă spre undele cerebrale de pe ecranul fluorescent. Acestea sunt cele

două emisfere, explică el. Ce caut eu sunt unde cu formă ascuțită—desenă prin aer cu degetul arătător — mai ales unde cu amplitudine mare, între patru și opt secunde. Dacă le găsim, înseamnă că lobul temporal e problema.

Studie undele cerebrale cu atenție, însă nu descoperi nici anomalii, nici unde cu formă ascuțită sau aplatizată. Și când trecu la citirea testului prin comparație, rezultatele fuseseră, de asemenea, negative. Klein se încruntă. Nu înțelegea. Repetă procedură. Nicio schimbare.

Klein chemă o asistentă pentru Regan și se întoarce în birou cu mama ei.

Chris se așeză și spuse:

— Bine, deci care e problema?

Îngândurat, cu brațele încrucișate la piept, Klein stătea pe muchia mesei de birou.

— Păi, EEG ne-ar fi arătat că ar avea probleme la lobul temporal, spuse el, însă lipsa aritmiei nu îmi spune că problemele acestea nu există. Poate fi vorba de isterie, dar tiparul de dinainte și după episodul de convulsie a fost mult prea grăitor.

Chris își ridică o sprânceană.

— Știți, doctore, repetați întruna cuvântul ăsta, „convulsie“. Cum anume se numește boala asta?

— Păi, nu este o boală, vorbi Klein sumbru și în șoaptă.

— Dar atunci cum îi spuneți, doctore? Adică, în termeni medicali.

— I se spune epilepsie.

— Oh, Dumnezeuule mare!

— Stați puțin, făcu împăciuitoare Klein. Observ că, așa cum se întâmplă cu majoritatea oamenilor, impresia pe care o aveți despre epilepsie e exagerată și cu siguranță o fabulație.

— Nu ar trebui să fie ereditară? tresări Chris.

— Asta e una dintre fabulații, îi spuse Klein calm. Cei mai mulți doctori sunt de părerea asta. Oricine, până la urmă, poate avea convulsii. Vedeți dumneavoastră, majoritatea

oamenilor s-au născut cu rezistență ridicată la convulsii; unii, însă, cu rezistență scăzută; așa că diferența dintre dumneavoastră și un epileptic se măsoară în gradul de rezistență. Atât. Doar un grad. Nu e boală.

– Atunci ce este, o nenorocită de halucinație?

– E o tulburare: o tulburare *controlabilă*. Și sunt multe, multe tipuri de tulburări, doamnă MacNeil. Spre exemplu, dumneavoastră stați pe scaun aici și pentru o secundă, să zicem, pierdeți șirul cuvintelor mele. Este vorba chiar de un episod epileptic.

– Da, dar, vedeți, nu așa i se întâmplă lui Regan. Și ei cum de i s-a declanșat deodată?

– Știți ce, aveți dreptate. Vreau să spun, nu suntem încă siguri că de asta suferă și se poate ca dumneavoastră să fi avut dreptate din capul locului; e foarte posibil să fie o treabă psihosomatică. Dar mă îndoiesc. Și pentru a vă răspunde la întrebare, orice modificare în activitatea creierului poate declanșa o convulsie epileptică: frica, oboseala, stresul emoțional, chiar și o anumită notă muzicală. Am avut un pacient care nu avea convulsii decât în autobuz, la distanță de o stație de domiciliu. În cele din urmă, am descoperit ce anume declanșa convulsia: o lumină intermitentă care se reflecta dintr-un gard alb în geamul autobuzului. Acum, dacă omul mergea cu autobuzul în altă perioadă a zilei sau dacă autobuzul mergea cu altă viteză, nu avea convulsii, înțelegeți? Avea o leziune, o cicatrice în creier care fusese provocată de o boală din copilărie. În cazul fiicei dumneavoastră, cicatricea se poate să fi înaintat pe suprafața creierului – în sus, către lobul temporal – și, când atinge un anumit impuls electric al unei anumite unde cerebrale într-o perioadă anume, declanșează o avalanșă de reacții anormale care pornesc dintr-o parte a lobului. Înțelegeți?

– O să vă cred pe cuvânt, oftă Chris, înfrântă. Numai că eu vreau să vă spun, doctore, că nu pot să pricep cum se poate ca personalitatea ei să se fi schimbat.

– În lobul temporal, acesta este un lucru extrem de obișnuit și poate dura zile sau chiar săptămâni. E o schimbare atât de radicală, încât acum două sute sau trei sute de ani, oamenii care sufereau de tulburări ale lobului temporal erau considerați posedați de diavol.

– *Cum* erau considerați?

– Posedați de un demon. Știți, e versiunea superstițioasă a termenului medical de personalitate multiplă.

Închizând ochii, Chris își plecă fruntea și o rezemă în pumn.

– Știți ce, dați-mi și o veste bună, murmură ea cu o voce cavernoasă.

– Stați un pic, nu trebuie să vă alarmați. Dacă *este* o leziune, într-un fel, putem spune că e norocoasă. Tot ce va trebui să facem în acest caz este să înlăturăm cicatricea.

– Vai, minunat.

– Sau poate fi doar o presiune asupra creierului. Uitați, acum vreau să-i fac radiografii la creier. E un radiolog aici în clădire și poate reușesc să vă duc de îndată la el. Să-l chem?

– La dracu, da; haideți, să-i dăm drumul.

Klein sună și aranjă programarea. Aveau s-o primească imediat, îi spuseră. Puse receptorul în furcă și începu să scrie o rețetă.

– Cabinetul douăzeci și trei, etajul doi. Apoi, o să vă sun eu mâine sau joi. Vreau să cer și părerea unui neurolog. Între timp, oprim administrarea Ritalinului. Să încercăm cu Librium un timp.

Rupse hârtia cu rețeta din agendă și i-o întinse.

– Eu unul aș încerca să petrec cât mai mult timp cu ea, doamnă MacNeil. În aceste condiții de transă, dacă într-adevăr e vorba de transă, e posibil să se și rănească. Dormitorul dumneavoastră e aproape de al ei?

– Da, este.

– E în regulă, atunci. La parter?

– Nu, la etajul doi.

– Ferestrele din dormitorul ei sunt mari?

– Da, una singură. De ce mă întrebați?

– Pentru că, în locul dumneavoastră, le-aș sigila, poate chiar aș pune și un lacăt. În starea de transă, s-ar putea să cadă pe geam. Am avut odată un...

– Pacient, îi luă Chris vorba din gură cu un rânjel șiret și obosit.

Klein rânji și el.

– Bănuiesc că am cam mulți pacienți, nu?

– Da, aveți destui.

Își rezemă capul în mână și se aplecă în față, copleșită de gânduri.

– Știți, mi-a trecut ceva prin minte adineauri.

– Ce anume?

– Spuneți că după o criză din asta, adoarme buștean. Cum s-a întâmplat sâmbătă seara. Nu ați spus asta?

– Păi, da, încuviință Klein. Da, așa am spus.

– Păi atunci, cum vine treaba că în toate celelalte dăți când a spus că patul se cutremură, era de fiecare dată trează?

– Asta nu mi-ați spus.

– Da, păi așa s-a întâmplat. Părea în regulă. Venea doar la mine în cameră și mă întreba dacă poate dormi cu mine.

– Urina în pat? Vomita?

Chris negă.

– Era în regulă.

Klein își încreți fruntea și își mușcă buza.

– Haideți înainte să facem radiografiile acelea, spuse el, într-un final.

Secătuită și ostenită, Chris o însoți pe Regan la radiolog; stătu la căpătâiul ei până i se făcură radiografiile; apoi se întoarseră acasă. Fetița, din momentul celei de-a doua injecții, rămăsese tăcută, iar Chris încerca acum să o facă să-și revină.

– Vrei să joci Monopoly, scumpo?

Clătinând molcom din cap, Regan o ținea cu o privire pierdută pe mama ei, părând a fi cu mintea undeva, departe.

– Mi-e foarte somn, spuse ea. Tonul vocii era la fel cu privirea pe care o avea. Apoi, întorcându-se, începu să urce pe scări spre dormitorul ei. Urmărind-o cuprinsă de îngrijorare, Chris se gândi: *Probabil e efectul Libriumului.*

Apoi, oftă și se duse în bucătărie. Își turnă cafea și se așeză la masă lângă Sharon.

– Cum a fost? întrebă Sharon.

– Vai, Dumnezeu! Chris scoase rețeta și o puse pe masă. Mai bine sună să pregătească astea, zise ea, apoi îi explică ce îi spusese doctorul.

– Dacă sunt ocupată sau nu sunt acasă, te rog fii atentă la ea, bine, Sharon? Klein mi-a zis... Copleșită. Subit. Mi-am amintit.

Chris se ridică de la masă și urcă în dormitorul lui Regan, unde o găsi dormind învelită. Înaintă spre fereastră, strânse zăvorul cu putere și privi pe geam. Fereastra era situată în partea laterală a casei, dând spre treptele abrupte ce coborau spre M Street.

Mda, ar trebui să chem imediat un lăcătuș!

Chris reveni în bucătărie și adăugă sarcina pe lista la care lucra Sharon, îi dădu lui Willie meniul pentru cină și își sună impresarul pentru a discuta filmul pe care urma să-l regizeze.

– Ce zici de scenariu? vru el să știe.

– Da, e minunat, Ed; să trecem la treabă. Când începem?

– Păi, partea ta de film începe în iulie, așa că va trebui să te apuci de treabă imediat.

– De acum?

– De acum. Nu e ca actoria, Chris. Trebuie să te implici mult în pre-producție. Trebuie să lucrezi cu designerul de platou, designerul de costume, machiorul, producătorul.

Și trebuie să-ți alegi cameramanul și montorul și să-ți suspenzi filmările. Haide, Chris, știi bine cum merge treaba.

– Oh, la dracu! pufni Chris deznădăjduită.

– Ai vreo problemă?

– Da, am, Ed. E vorba de Regan. E foarte, foarte bolnavă.

– Îmi pare rău, puștoaico.

– Sigur.

– Chris, ce are?

– Nu știu încă. Aștept rezultatele unor teste. Uite ce e, Ed, nu pot s-o las singură.

– Cine spune s-o lași?

– Nu, nu înțelegi, Ed. Trebuie să stau acasă cu ea. Are nevoie de îngrijire. Nici nu știu cum să-ți explic, Ed, e prea complicat, așa că te-aș întreba dacă nu cumva se poate s-o amânăm momentan?

– Nu se poate. Vor să prezinte filmul la Music Hall de Crăciun, Chris, și deja se grăbesc.

– Off, pentru numele lui Dumnezeu, Ed, pot să aștepte două săptămâni! Serios, acum!

– Tu ai fost cea care m-a tot bătut la cap să regizezi, și acum deodată...

– Da, da, știi, știi. Da, vreau să fac asta, Ed, chiar îmi doresc din suflet, însă va trebui să le spui că mai am nevoie de răgaz.

– Dacă o să fac asta, o să pierzi ocazia. Asta e părerea mea. Ei oricum nu pe tine te voiau, știi și tu asta. Ei fac asta pentru Moore și dacă se duc la el să-i spună că tu nu prea ești pregătită s-o faci, *el* o să fie cel care ne dă afară. Știi ce, faci ce vrei. Nu-mi pasă. Nu ies bani din asta, oricum, decât dacă o să fie un succes. Dar dacă vrei să mă duc la ei, să cer o amânare, o s-o dăm în bară. Așa că spune-mi, ce ai vrea până la urmă?

Chris oftă.

– Off, Doamne!

– Mda, știi, nu-i ușor.

– Nu, nu e. Bine, ascultă, Ed, poate dacă – Chris căzu pe gânduri. Apoi clătină din cap. Lasă, uită, Ed. O să trebuiască să aștepte, spuse ea. N-am ce face.

– Decizia ta.

– Anunță-mă ce-ți spun.

– Bineînțeles. Între timp, să știi că-mi pare rău pentru fetița ta.

– Mersi, Ed.

– Ai grijă de tine.

– Și tu.

Chris închise telefonul și o cuprinse tristețea, își aprinse o țigară, apoi adresându-i-se lui Sharon:

– Am vorbit cu Howard, apropo, ți-am zis?

– Da, când? I-ai spus de Regan?

– Mda, i-am zis c-ar trebui să vină s-o mai vadă.

– Și vine?

– Habar n-am. Nu cred, îi răspunse Chris.

– Dar bănuiești că o să încerce, totuși.

– Da, sper, suspină Chris. Dar trebuie să-i înțeleg și frustrarea, Shar.

– La ce te referi?

– Toată treaba cu „domnul Chris MacNeil“! Regan a fost cea care a avut parte de lucrurile astea, el nu. Ea a pășit în lumina reflectoarelor. Întotdeauna apăream doar eu cu Rags pe copertele revistelor, eu și Rags în fotografii, mama și fiica, de nedespărțit. Scutură cu un gest absent scrumul țigării. Ah, la naiba, cine mai știe. Totul e o harababură, așa complicat. Dar e greu să te înțelegi cu el, Shar; eu nu pot. Întinse mâna spre o carte pe care Sharon își sprijinea coatele. Ce citești?

– Off, am uitat. E pentru tine. Doamna Perrin a trecut pe aici.

– A fost aici?

– Da, de dimineață. Mi-a spus să-ți transmit că-i pare rău că nu te-a găsit acasă și că ea va fi plecată din oraș, dar

se întoarce curând și te va suna. Chris încuviință din cap și aruncă un ochi la titlul cărții *Studiu asupra venerării diavolului și fenomenele oculte*. O deschise și găsi o notiță scrisă de mână:

Dragă Chris:

Am trecut pe la Biblioteca Universității Georgetown și am luat cartea asta pentru tine. Are câteva capitole legate de liturghiile negre. Ar trebui s-o citești pe toată, totuși; cred că vei descoperi unele părți cu adevărat interesante. Ne vedem curând.

Mary Jo

– Ce doamnă de treabă, spuse Chris.

– Da, într-adevăr.

Chris răsfoi paginile cărții.

– Cum e liturghia neagră? Ți se face părul măciucă?

– Nu știu, răspunse Sharon. Nu am citit-o.

– Ți-a interzis guru s-o citești?

Sharon își dezmoțî brațele.

– Of, chestiile astea mă dezgustă.

– Ah, serios? Ce s-a întâmplat cu complexul tău în legătură cu Iisus?

– Of, termină!

Chris împinse cartea spre Sharon.

– Ține, citește și spune-mi despre ce e vorba.

– Vrei să am coșmaruri?

– Pentru ce crezi că te plătesc?

– Să vomit.

– Pot să fac și eu asta, mormăi Chris ridicând ziarul de seară. Tot ce trebuie să faci e să-ți vâri pe gât sfaturile managerului și vomîți sânge o săptămână întreagă. Chris azvârli ziarul într-o parte. Poți să dai drumul la radio, te rog, Sharon? Prinde știrile.

Sharon luă cina cu Chris și apoi plecă la o întâlnire. Uită de carte. Chris o zări pe masă și îi trecu prin gând să o citească, dar, în final, o răzbi oboseala și renunță la idee.

O lăsă pe masă și urcă scările. Trecu pe la Regan, care stătea sub pături și părea să doarmă. Apoi mai verifică geamul o dată. Era ferecat. Dând să părăsească încăperea, Chris se asigură că lasă ușa larg deschisă și, înainte de a se vâri în pat, lăsă și ușa de la dormitorul ei deschisă. Se uită o vreme la un film, apoi se culcă. Dimineața următoare, cartea despre venerarea diavolului dispăruse de pe masă. Nimeni n-a dat importanță.

Capitolul trei

Neurologul agățase din nou radiografiile și căuta mici adâncituri pe suprafața craniului. Doctorul Klein stătea alături, cu brațele încrucișate. Amândoi căutau leziuni și acumulări de fluide; pentru o posibilă modificare a glandei pineale. Căutau acum simptome craniene tip Lückenshadel¹, mici adâncituri ale craniului care să indice presiune intracraniană. Nu găsiră nimic. Era joi, 28 aprilie.

Neurologul își scoase ochelarii și îi vârî cu grijă în buzunarul stâng al halatului.

– Nu e nimic aici, Sam. Nu văd nimic.

Klein se încruntă cu privirea în pământ și scutură din cap.

– Nu se leagă, spuse el.

– Vrei să mai facem o serie de teste?

– Nu cred. Cred că o să încerc o puncție lombară.

– Bună idee.

– Între timp, aș vrea s-o consulți.

– Azi e bine?

– Păi, eu...

Telefonul sună.

– Mă scuți.

Ridică receptorul.

– Da?

– Doamna MacNeil vă caută. Spune că e urgent.

¹ Craniolacunia (în lat.), incompletă osificare a oaselor craniene. (n.red.)

– Pe ce linie?

– Pe linia trei.

Apăsă butonul de exterior.

– Aici doctorul Klein.

Vocea lui Chris tremura și părea să fie în pragul isteriei.

– Dumnezeuule, domnule doctor, Regan! Puteți veni acum?

– Ce se întâmplă?

– Nu știu, doctore, pur și simplu nu pot să descriu! Veniți repede! Veniți acum!

– Am plecat!

Înterupse convorbirea și o sună pe secretară.

– Susan, spune-i lui Dresner să-mi preia toate programările. Închise telefonul și porni să-și ia jacheta din cuier. Ea e, Dick, spuse. Vrei să vii și tu? E peste pod.

– Am o oră liberă.

– În regulă, să mergem.

În câteva minute, amândoi se pomeniră în fața ușii unde îi întâmpină Sharon, albă la față de spaimă, iar de undeva din spate, de sus, se auzeau gemetele și țipetele de disperare ale lui Regan.

– Eu sunt Sharon Spencer, le spuse ea. Intrați. E sus.

Sharon îi conduse până în fața dormitorului lui Regan, întredeschise ușa și strigă:

– Chris, doctorii!

Chris se repezi la ușă, cu o grimasă de oroare.

– Off, Dumnezeuule mare, intrați! spuse ea cu vocea gătită de frică. Intrați să vedeți ce face!

– El e doctorul...

Exact în mijlocul prezentării, Klein se blocă, văzând ce i se întâmplă lui Regan. Țipa isteric și flutura brațele în aer, iar corpul ei era aruncat în aer, deasupra patului, apoi cu sălbăticie trântit înapoi în așternuturi. Se repeta fără oprire, cu repeziciune.

– Oh, mama, fă-l să se *oprească!* scâncea Regan. *Oprește-l!* Încearcă să mă *omoare!* *Oprește-l!* *Opreeeeșteee-llll, maaaaammaaa!*

– Oh, iubita mea! scâncea Chris și-și ducea pumnul la gură, mușcând din el. Se răsuci cu o privire din care-l implora pe Klein.

– Ce se *întâmplă*, doctore? Ce *este* asta?

Klein scutură din cap, cu ochii cășcați la Regan în timp ce fenomenul se repeta la nesfârșit. Se ridica la aproape jumătate de metru în aer, apoi se prăbușea cu un icnet, de parcă niște mâini nevăzute o ridicau, apoi o trăgeau înapoi cu putere. Chris își apăsa gura cu amândouă mâinile, holbându-se cu o privire nebună, când, deodată, smuciturile încetară brusc, iar Regan începu să se zvârcolească violent, cu ochii dați peste cap.

– Oh, mă arde... mă *arde!* gemu ea și picioarele începură să i se încrucișeze și să se desfacă cu un ritm alert. Doctorii se apropiară cu teamă, stând la depărtare de marginea patului, iar Regan, în timp ce se smucea, zvâcnea și se sucea, își arcuia spinarea și își dădea capul pe spate, dezvăluindu-și gâtul cu o umflătura imensă, palpitândă, bolborosind cuvinte de neînțeles cu o voce cavernoasă:

– ...nowonmai... nowonmai...

Klein întinse mâna să-i verifice pulsul.

– Haide să vedem care e problema, dragă, i se adresă cu o voce blândă.

Și dintr-odată, cu un dos de palmă, Regan îl aruncă în cealaltă parte a camerei, apoi se ridică în șezut cu fața schimonosită de o turbare animalică.

– Scroafa este *a mea!* tună o voce răgușită și guturală. E *a mea!* Stai departe de ea! E *a mea!*

Un hăhăit înfiorător și ascutit îi porni din gât, apoi căzu pe spate de parcă cineva o împinse. Își trase rochia de noapte, dezvelindu-și organul genital.

– *Futeți-mă! Futeți-mă!* mugi ea către doctori și, cu ambele mâini, se apucă să se masturbeze frenetic. Câteva

clipe mai târziu, Chris dădu buzna afară din cameră în hohote de plâns și sughițuri când Regan își duse degetele la gură și le linse.

Șocat și copleșit, Klein se apropie de marginea patului din nou, de data aceasta cu precauție, în timp ce Regan se îmbrățișa și își mângâia mâinile.

– Ah, da, perla mea... îngăimă ea cu acea voce groasă și cu ochii închiși, parcă atinsă de extaz. Copilul meu... floarea mea... perla mea...

Apoi, dintr-odată, începu să se smucească din nou în toate părțile, mormăind cuvinte nedeslușite și, în cele din urmă, se ridică pe nesimțite în fund cu ochii larg cășcați, cotropiți de spaimă și neputință.

Mieună ca o pisică.

Lătră.

Necheză.

Și apoi, îndoindu-se de șale, începu să-și învârtă corpul în cercuri cu repeziciune. Căscă gura după aer.

– Oh, *oprește-l!* izbucni în plâns. Te rog, *oprește-l!* Mă doare! Fă-l să se *oprească!* Fă-l să se *oprească!* Nu pot să *respir!*

Klein văzu destul și nu mai răbdă. Apucă trusa medicală, se duse la geam și pregăti o injecție. Neurologul rămase lângă pat și o văzu pe Regan căzând pe spate, ca și cum ar fi fost trântită, ochii i se rotiră în cap, iar trupul i se zvârcolea și se zbătea dintr-o parte în alta, bălmăjind un potop de cuvinte cu aceeași voce hidoasă. Neurologul se aplecă spre ea și încercă să înțeleagă ce spune. Apoi îl văzu pe Klein făcându-i semn, se îndreptă de spate și se duse în grabă la el.

– O să-i injectez Librium, îi vorbi Klein cu reținere, ținând seringă în lumina ce bătea dinspre fereastră. Dar va trebui ca tu s-o ții nemișcată.

Neurologul fu de acord, însă părea preocupat. Își ținea capul într-o parte ca și cum s-ar strădui să deslușească sensul bolboroselilor ce veneau dinspre pat.

– Ce spune? șopti Klein.

– Nu știu. Prostii. Vorbe fără sens. Totuși, nu era convins. Le *spune* ca și cum pentru ea ar avea sens. Cuvintele au cadență.

Klein făcu un semn din cap către pat, iar cei doi bărbați o luară încet, înspre locul indicat, fiecare pe câte o parte. În timp ce aceștia înaintau, copilul chinuit încremeni locului, de parcă înțepeni brusc într-o prinsoare. Doctorii, care se opriră de o parte și de cealaltă a patului, își întoarseră privirile unul către celalalt și se priviră cu subînțeles. O privire din nou pe Regan care își arcuia spatele într-o poziție inumană, apoi se îndoia înapoi ca un arc până când fruntea îi atingea vârful picioarelor.

Fetița răcni de durere.

Doctorii schimbă priviri întrebătoare și uluite. Apoi, Klein îi făcu semn neurologului, însă înainte ca acesta s-o apuce, Regan se prăbuși moale ca o cârpă și udă patul.

Klein se întinse peste ea și îi ridică pleoapa. Îi verifică pulsul.

– O să fie inconștientă un timp, murmură el. Cred că a suferit o criză de convulsie. Tu nu crezi?

– Ba da.

– Atunci, să ne luăm măsurile de precauție.

Îi administrează injecția cu îndemânare.

– Deci, ce crezi? îl întrebă Klein în timp ce ținea vata apăsată pe locul unde străpunse acul.

– Lobul temporal. Poate chiar schizofrenie, Sam, dar declanșarea bolii e mult prea subită. În trecut n-a avut nimic?

– Nu, nimic.

– Neurastenie?

Klein scutură din cap.

– Atunci poate isterie?

– M-am gândit și la asta, spuse Klein.

– Bineînțeles. Deși e de-a dreptul ciudat că poate să-și contorsioneze voit corpul în așa hal, nu crezi?

El scutură din cap.

– Nu, cred că e patologic, Sam – forța pe care o are, paranoia, halucinațiile. Poate fi schizofrenie; are toate simptomele. Dar lobul temporal ar fi explicația pentru convulsii. Totuși, e ceva ce nu înțeleg.

Se trase înapoi cu o privire tulburată și încruntată.

– Ce anume?

– Păi, nu sunt sigur, dar cred că am auzit vorbe care indică semnele unei disocieri: „perla mea“ ..., „copilul meu“ ... „floarea mea“... „scroafa“. Am senzația că vorbea despre ea însăși. Tu ce crezi, interpretez eu mai mult decât trebuie?

Meditând la întrebare, Klein își duse degetul la buză, apoi răspunse:

– Păi, sincer să fiu, la momentul respectiv nu mi-a trecut prin minte, însă acum că mi-ai spus... mormăi îngrijorat. Ar putea fi, spuse el. Da, cred că ar putea fi. Apoi schimbă subiectul. Bine, o să fac o puncție lombară chiar acum cât e inconștientă și poate aflăm ceva. E bine?

Neurologul dădu din cap.

Klein scormoni prin geanta medicală, găsi o pilulă pe care o cuibări în buzunar și îl întrebă pe neurolog:

– Poți să rămâi?

Neurologul se uită la ceas.

– Da, normal.

– Să vorbim cu mama.

Părăsiră camera și ieșiră pe hol.

Cu capetele plecate, Chris și Sharon stăteau rezemate de balustrada scărilor. În timp ce doctorii se apropiau de ele, Chris își șterse nasul cu o batistă umedă și mototolită. Avea ochii injectați și roșii de plâns.

– Doarme, o informă Klein, și i-am dat un sedativ puternic. Probabil va dormi până mâine dimineață.

Dând cu sfială din cap, Chris îi răspunse cu o voce înăbușită și vlăguită:

– Asta e bine... Îmi pare rău că am reacționat ca un copil.

– Ați făcut față situației foarte bine, o liniști Klein. E un chin teribil. Apropo, dumnealui e doctorul Richard Coleman. Chris mimă o umbră de zâmbet.

– Mulțumesc c-ați venit.

– Doctorul Coleman e neurolog.

– Oh, da? Și ce părere aveți? întrebă ea, privindu-i când pe unul, când pe celălalt.

– Noi tot credem că de vină ar fi lobul temporal, răspunse Klein, și...

– Doamne, despre ce dracului *vorbiți!* răbufni Chris dintr-odată. S-a comportat ca o psihopată cu personalitate multiplă! Adică... și apoi susură încet: Off! Și-și lăsă fruntea în palmă.

– Cred că sunt foarte tensionată, vorbi ea cu o voce plăpândă, ridicând o privire secătuită către Klein. Îmi cer iertare, zise. Ce spuneati?

Neurologul îi răspunse:

– Doamnă MacNeil, i se adresă el cu blândețe, în istorie n-au existat decât o sută de cazuri de personalitate multiplă. E o boală foarte rară. Știu că tentația e să vă gândiți imediat la psihiatrie, însă orice psihiatru responsabil ar epuiza toate posibilitățile de natură somatică înainte. Asta e procedura cea mai sigură.

– Bine, atunci, ce facem în continuare?

– Puncție lombară, vorbi Coleman.

– Adică în șira spinării? întrebă Chris îngrozită.

El încuviință.

– Ceea ce razele X și EEG nu ne pot spune, vom afla de aici. Cel puțin vom elimina alte cauze. Aș vrea s-o facem acum și aici, în timp ce doarme. Îi voi face anestezie locală, însă încerc s-o imobilizez.

– Totuși, cum de reușea să se salte din pat așa? întrebă Chris, ochii mijindu-și de nedumerire.

– Am mai discutat asta înainte, spuse Klein. Bolile patologice conferă o forță anormală și o motricitate accelerată bolnavului.

– Dar ați zis că nu știți de ce.

– Păi, se pare că are legătură cu motivația, răspunse Coleman. Cam asta e tot ce știm.

– Bine, dar cum rămâne cu puncția? o întreabă Klein pe Chris. Putem să o facem?

Încovoiată de spate, Chris privea în jos, pierdută.

– Faceți-o, vorbi în șoaptă. Faceți tot ce e nevoie. Doar s-o văd sănătoasă.

– Îmi permiteți să folosesc telefonul? întreabă Klein.

– Da, bineînțeles. Haideți. E unul în birou.

– Oh, să știți că trebuie să-i schimbați așternuturile, o informă Klein pe Chris, care se întoarce și o luă spre birou.

Sharon sări și spuse:

– Le schimb acum.

– Să vă pregătesc o cafea? întreabă Chris în timp ce doctorii o urmau. I-am dat după-amiaza liberă menajerei, așa că vă pot oferi doar cafea instant.

Refuzară.

– Am observat că nu ați pus lacăt la fereastra aceea, remarcă Klein.

– Nu, am chemat pe cineva, îi spuse Chris. Vine mâine să monteze niște obloane care se pot încuia.

Pășiră în birou, de unde Klein sună la cabinet și dădu instrucțiuni asistentei pentru a aduce echipamentul necesar și medicația la domiciliu.

– Și pregătește laboratorul pentru o analiză de lichid cefalorahidian, adăugă el. O să mă ocup de asta după ce fac puncția.

După ce-și încheie convorbirea, Klein o întreabă pe Chris ce se mai întâmplase cu Regan de când o consultase ultima oară.

– Să vedem, păi, marțea trecută – Chris făcu o pauză să-și amintească – nu, marți nu s-a întâmplat nimic; s-a dus direct în pat și a adormit pe loc până dimineața și – oh, nu, stați așa, se răzgândi ea. Nu, n-a dormit liniștită. Da. Willie mi-a spus că a auzit-o coborând în bucătărie foarte devreme. Țin minte că mă bucurasem că și-a recăpătat pofta de mâncare. Dar apoi s-a întors la ea în dormitor unde a stat toată ziua.

– A dormit? o întrebă Klein.

– Nu, cred că a citit. Cel puțin, m-am simțit mai ușurată. Părea că Libriumul își făcea efectul. Era în continuare distantă și asta m-a necăjit puțin, dar tot se simțea o îmbunătățire. Noaptea trecută a fost iarăși liniște, continuă Chris. Apoi, în dimineața asta, a început. *Frate*, dar cum a mai început! Stătea în bucătărie, își aminti Chris, când Regan dădu năvală pe scări țipând în gura mare, înfricoșată și ascunzându-se în spatele scaunului, apoi se năpustise în brațele lui Chris și spunea cu o voce înspăimântată că era urmărită de căpitanul Howdy; că o pișca, o izbea, o împingea, o înjura și amenința s-o omoare. „*Uite-l!*“ scânci ea arătând cu degetul spre ușa de la bucătărie. Apoi căzuse lată la pământ, zvârcolindu-se în spasme, plângea și spunea că Howdy o lovea cu picioarele. Apoi, subit, le povesti Chris doctorilor, Regan s-a sculat în picioare și a desfăcut brațele în lateral, începând să se învârtă în cerc cu o viteză amețitoare aproape un minut, până când s-a prăbușit jos, epuizată. Și în cele din urmă, încheie Chris îngrijorată, am văzut în ochii ei... *ura*, *ura* aceasta, și mi-a zis... M-a făcut... oh, Iisuse!

Chris bufni într-o avalanșă de sughițuri și plânsete.

Klein se duse la bar, îi turnă un pahar cu apă și se întoarse la ea. Suspinele încetară.

– Oh, la naiba, unde e o țigară? vorbi ea zgâlțâită de suspine, ștergându-și ochii cu mâna.

Klein îi întinse apa și o pastilă verde.

– Puteți încerca asta, o sfătui el.

– E calmant?

– Da.

– Vreau doză dublă.

– Una simplă e suficientă.

Chris privi într-o parte cu o urmă de zâmbet.

– Sunt o mare risipitoare.

Înghiți pilula și îi întinse paharul gol doctorului.

– Mulțumesc, făcu ea cu vocea stinsă, apoi își odihni fruntea în palmele tremurânde, clătinând încetitor din cap. Da, așa a început, reluă ea îndurerată. Toate lucrurile astea. Parcă e altcineva.

– Cum ar fi, poate, căpitanul Howdy? întrebă Coleman.

Chris își ridică ochii tulburată. El o privea stăruitor.

– Ce vreți să spuneți? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Nu știu. Era o întrebare.

Ea își mută privirea spre șemineu.

– Nu știu, făcu ea copleșită. Era altcineva. Altcineva.

Se așternu un moment de tăcere. Apoi Coleman se ridică în picioare. Le spuse că avea de făcut o vizită și, după câteva cuvinte de încurajare, își luă rămas-bun și plecă.

Klein îl însoți până la ușă.

– Îți verifici glicemia? întrebă Coleman.

– Nu, la spital sunt prostul satului.

Lui Coleman i se înfiripă un zâmbet pe față.

– Sunt puțin tensionat și eu. Își întoarse privirea îngândurat, ducându-și degetele la gură și mângâindu-și barba. Un caz straniu, încheie el cu o voce scăzută. *Foarte straniu.* Se răsuci către Klein. Anunță-mă și pe mine când găsești ceva.

– O să fii acasă?

– Da. Sună-mă, bine?

– În regulă.

Coleman schiță un salut cu mâna și se îndepărtă.

La scurt timp după ce primi echipamentul medical, Klein o anestezie pe Regan în zona dorsală și, sub privirile lui Chris și Sharon, extrase fluidul cefalorahidian extrem de grijuliu.

— Presiunea e normală, murmură el. Când termină, se îndreaptă spre fereastră pentru a vedea dacă lichidul era transparent sau tulbure. Era limpede. Îndesă tubul cu lichid în geantă.

— Mă îndoiesc că se va întâmpla, spuse Klein, însă dacă, prin absurd, se trezește în mijlocul nopții și face crize, s-ar putea să aveți nevoie de o asistentă pentru a o seda.

— Nu pot să fac eu asta? întrebă Chris.

— De ce să n-o faci o asistentă?

Chris ridică din umeri. Nu voia să-i spună că nu avea încredere în doctori sau asistente.

— Aș prefera s-o fac eu, spuse ea simplu.

— Da, dar injecțiile pot fi complicate, o avertiză Klein. O bulă de aer care intră în sânge poate fi foarte periculoasă.

— Oh, știu eu cum se procedează, exclamă Sharon. În Oregon, mama avea o maternitate.

— Ai face tu asta, Shar? o întrebă Chris. Vrei să rămâi aici în seara asta?

— Chiar mai multe seri, sublinie Klein. Ar avea nevoie de hrănire intravenoasă, depinde cum evoluează.

— Puteți să mă învățați cum se procedează? îl rugă Chris. Îl fixă cu o privire plină de teamă. Trebuie s-o fac.

Klein dădu din cap și spuse:

— Sigur. Sigur. Cred că aș putea face asta.

Scrise o rețetă pentru Thorazine solubil și seringi de unică folosință și i-o dădu lui Chris.

— Faceți rost de astea imediat.

Chris i-o înmână lui Sharon.

— Shar, rezolvă tu asta pentru mine, te rog. Sună să le trimită. Vreau să-l asist pe doctor în timp ce face testele. Chris se întoarse către doctor încurcată: Vă supărați?

Klein zări încordarea din privirea ei, o privire plină de neputință și confuzie.

– Nicio problemă. Înțeleg cum vă simțiți. Și eu sunt la fel de fiecare dată când vorbesc cu mecanicii despre mașina mea.

Chris se holbă la el, consternată.

Ieșiră din casă exact la ora 18.18. În laboratorul din clădirea spitalului Rosslyn, Klein făcu niște analize. Întâi, analiză nivelul proteinei.

Normal.

Apoi numărul globulelor roșii.

– Sunt prea multe, observă Klein, asta înseamnă hemoragie. Prea multe globule albe indică o infecție. El căuta în special indiciile unei infecții cauzate de niște ciuperci ce determinau aceste reacții ciudate și convulsive.

Din nou nu găsi nimic.

În cele din urmă, Klein analiză glicemia din sânge.

– De ce? se interesă Chris.

– Pentru că, începu el, zahărul din lichidul măduvei reprezintă două treimi din tot zahărul din sânge. Dacă e scăzut, ar fi un simptom al bolii pe care ar putea s-o aibă fiica dumneavoastră.

Dar nu dădu peste nimic anormal nici aici.

Chris își încrucișă brațele la piept și scutură din cap.

– Iată-ne din nou de unde am plecat, oameni buni, mormăi ea.

O vreme, Klein întoarse analizele pe toate părțile. Într-un final, se întoarse și o privi drept în față pe Chris.

– Aveți droguri în casă? spuse el.

– Ce?

– Amfetamină? LSD?

Chris scutură din cap și spuse:

– Nu. Oricum, v-aș fi spus. Nu, n-am așa ceva.

Klein dădu din cap cu privirea în pământ, apoi o privi din nou pe Chris și hotărî:

– Atunci cred că e timpul să căutăm un psihiatru.

Chris se întoarce acasă la ora 19.21 și, din pragul ușii, strigă:

– Sharon?

Niciun răspuns. Sharon nu era acolo.

Chris urcă scările în camera lui Regan și o găsi tot adormită, fără să se fi mișcat niciun centimetru de când pleaseră. În aer plutea o miasmă de urină, observă Chris. Își mută privirea către fereastră. *Iisuse, larg deschisă!* se gândi că Sharon o deschise să intre aer proaspăt. Dar ea unde era? Unde o fi plecat?

Chris păși spre geam, îl închise și îl ferecă, apoi coborî scările la parter exact când Willie o întâmpină din pragul ușii.

– Bună, Willie. Ce-ai făcut azi?

– Cumpărături, doamnă. Filme.

– Unde e Karl, Willie?

Willie schiță un gest de dispreț.

– M-a lăsat să văd filmul cu *The Beatles* de data asta. De una singură.

– Foarte bine.

– Da, doamnă.

Willie ridică două degete în „V”, semnul victoriei.

Era ora 19.35.

La ora 20.01, în timp ce Chris vorbea la telefon cu impresarul ei, auzi ușa deschizându-se și închizându-se, pocnituri de tocuri înalte pe pardoseală, apoi dădu cu ochii de Sharon care intră în birou cu niște pachete pe care le așeză pe jos. Sharon se adânci în fotoliu și așteptă până ce Chris termină de vorbit.

– Unde ai fost? întrebă Chris după ce încheie conversația telefonică.

– Of, nu ți-a zis?

– Of, *cine* nu mi-a zis?

– Burke. Nu e aici?

– A fost aici?

– Nu mai era aici când ai ajuns?

– Ia-o de la început, spuse Chris.

– Off, nebunul ăsta, chicoti Sharon cu un clătinat al capului. Farmacistul nu a vrut să livreze medicamentele acasă, așa că atunci când Burke a ajuns aici, m-am gândit să-l las pe el cu Regan până dau o fugă sa iau Thorazine-ul. Scutură din nou din cap. Trebuia să-mi imaginez că va face asta.

– Mda, trebuia. Și ce-ai cumpărat?

– Păi, din moment ce am crezut că am timp, am luat și așternuturi din plastic pentru Regan.

– Ai mâncat?

– Nu, mă gândeam să-mi fac un sendviș. Vrei și tu?

– Bună idee.

– Deci ce s-a întâmplat cu analizele? întrebă Sharon în drum spre bucătărie.

– Toate au ieșit negative, răspunse Chris mohorâtă. Până la urmă, trebuie să merg la un psihiatru.

După ce mâncară sendvișurile și băură cafea, Sharon îi arătă lui Chris cum se face o injecție.

– Cel mai important, explică ea, este să te asiguri că nu există nici o bulă de aer, și apoi să verifici dacă n-ai atins o venă. Uite, aspiri puțin, așa – îi arătă – și te uiți dacă ai sânge în seringă.

Chris exersă pe un grepfrut și părea să se descurce tot mai bine. Apoi, la ora 21.28, se auzi soneria. Willie deschise. Era Karl. Trecând prin bucătărie spre camera lui, salută înclinând din cap și menționează că-și uitase cheia.

– Nu pot să cred, îi spuse Chris lui Sharon. E prima oară când recunoaște că a greșit.

Își petrecură seara uitându-se la televizorul din birou.

La ora 23.46, Sharon răspunse la telefon:

– Așteptați, și pasă receptorul lui Chris, spunând: Chuck.

Regizorul tânăr al echipei secundare de filmare. Avea o voce gravă.

– Ai auzit veștile, Chris?

– Nu, ce?

– Păi, e de rău.

– Rău?

– Burke a murit.

Era beat. Se împiedicase. Căzuse pe treptele de lângă casă, unde un trecător de pe M Street îl văzuse cum se prăvălea de sus în hăul fără fund. Și-a rupt gâtul. Această scenă sângeroasă, teribilă, a fost ultima lui scenă.

Lăsând receptorul să-i alunece din mână, Chris începu să plângă în tăcere, clătînându-se. Sharon se repezi la ea și o prinse, o sprijini, închise telefonul și o conduse spre canapea.

– Chris, ce s-a întâmplat? Ce e?

– Burke e mort!

– Oh, Dumnezeule Doamne! Nu! Ce s-a întâmplat!

Dar Chris nu fu în stare decât să dea din cap. Nu mai era capabilă să scoată niciun cuvânt. Plânse. Apoi, mai târziu, discutară. Ore întregi. Chris își înecă amarul în băutură. Depănă amintiri cu Dennings. Acum râdea. Acum plângea.

– Ah, Dumnezeule, suspina ea fără oprire. Sărman nebun... sărmanul Burke... Coșmarul ei cu moartea îi dădea târcoale fără încetare.

Puțin după ora cinci dimineăta, Chris se rezemă în coate de bar, cu capul plecat și ochii încețoșați de amărăciune. O aștepta pe Sharon să se întoarcă din bucătărie cu gheața. În sfârșit o auzi venind.

– Tot nu pot să cred, spuse Sharon intrând în birou. Chris ridică privirea. Și sângele îi îngheță în vene.

Alunecând pe pardoseală ca un păianjen în spatele lui Sharon, cu mișcări iuți, cu trupul îndoit ca un arc și creștetul aproape atingându-i picioarele, era Regan, cu limba

atârnată în afară, hâșâind și mișcându-și capul ca o cobră, înainte și înapoi. Țeapănă, Chris bâigui:

– Sharon?

Sharon se opri. Regan la fel. Sharon se întoarse și nu văzu nimic. Apoi slobozi un țipăt și țâșni într-o parte când simți limba lui Regan alunecându-i umedă pe gleznă.

Chris era albă la față.

– Sună-l și scoală-l pe doctorul ăla! Cheamă-l *acum!*

Oriunde mergea Sharon, Regan o urmărea.

Capitolul patru

Vineri, 29 aprilie. În timp ce Chris aştepta pe coridorul din faţa dormitorului, doctorul Klein şi un cunoscut neuropsihiatru o examinau cu atenţie pe Regan de aproape o jumătate de oră. Se răsucea. Se zbătea. Îşi smulgea părul şi uneori se strâmba, ținându-se cu mâinile de urechi de parcă încerca să alunge un zgomot infernal ce-o asurzea. Spurca. Scâncea de durere. Apoi, întoarsă cu faţa în jos, îşi îndoi picioarele şi începu să geamă uşor. Psihiatrul îi făcu semn lui Klein să se apropie.

– S-o tranchilizăm, şopti el. Poate reuşesc să vorbesc cu ea.

Internistul încuviinţă şi pregăti cincizeci de mililitri de Thorazine. Totuşi, când doctorii se apropiară mai tare şi Regan le simţi prezenţa, se răsuci cu repeziciune, iar când neuropsihiatrul se strădui să o imobilizeze, răcni cu furie oarbă. Îl muşcă. Se luptă cu el. Îl ţinu la distanţă.

Abia când veni şi Karl s-o ţină pe Regan, reuşiră s-o imobilizeze pentru ca doctorul Klein să-i poată face injecţia.

Dozajul se dovedi insuficient şi mai trebui să-i injecteze încă cincizeci de miligrame. Aşteptară. Şi curând trupul lui Regan începu să se înmoaie tot mai mult. Apoi deveni visătoare. Şi îi fixă cu o privire plină de mirare.

– Unde e mama? O vreau pe mama! vorbi ea printre lacrimi, speriată.

La un semn al neuropsihiatrilor, Klein părăsi camera și se duse după ea.

– Mama ta vine aici într-o clipită, dragă, îi spuse psihiatrul lui Regan pe o voce caldă. Se așeză pe marginea patului și îi mângâie creștetul.

– Gata, gata, totul o să fie bine, dragă. Eu sunt doctor.

– *O vreau pe mama!*

– Mama ta e pe drum. Vine aici. Te doare ceva, draga mea?

Regan dădu din cap în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraz.

– Spune-mi unde, draga mea. Unde te doare?

– Mă doare tot! făcu Regan printre sughituri de plâns.

– Oh, iubita mea!

– *Mami!*

Chris veni în goană la căpătâiul ei și o îmbrățișă. O acoperi de săruturi. O luă la piept și o mângâie. Izbucni și ea în lacrimi de fericire.

– Ah, te-ai întors, Rags! Ești tu însăși!

– Off, mami, m-a rănit! se smiorcăi Regan. Te rog, oprește-l! Bine, mami? Te rog!

Chris se uita la ea nedumerită, apoi se răsuci spre doctori cu niște ochi mari și întrebători, spunând:

– Ce? Ce are?

– E puternic sedată, vorbi blând psihiatrul.

– Adică..

O întrerupse repede:

– Vom vedea.

El își mută atenția către Regan.

– Poți să-mi spui ce e cu tine, draga mea?

– Nu *știi!* îi răspunse Regan printre lacrimi. Nu știu! Nu știu de ce îmi face asta! Mi-a fost prieten până acum!

– Cine anume?

– Căpitanul Howdy! Și deodată, parcă altcineva locuiește în corpul meu! Cineva care mă obligă să fac chestii!

– Căpitanul Howdy?

– Nu știu!

– O altă persoană?

Regan dădu din cap.

– Știi cine?

– Nu *știu*!

– Bine, atunci; să încercăm ceva, Regan. Ce zici dacă jucăm un joc? Își vârî mâna în buzunarul jachetei și scoase un lanț lung din argint cu un pandantiv. Ai văzut filme în care cineva e hipnotizat? Întrebă el.

Cu ochii cășcați de uimire, Regan dădu cu putere din cap.

– Eu sunt hipnotizator, Regan. Da, serios! Tot timpul hipnotizez oameni. Asta dacă, bineînțeles, îmi dau voie. Mă gândesc că dacă te hipnotizez, Regan, o să te faci bine. Da, acea persoană care locuiește în tine va ieși imediat. Vrei să te hipnotizez? Vezi, uite, mama ta e chiar aici, lângă tine.

Regan îi aruncă o privire întrebătoare lui Chris.

– Haide, scumpa mea, fă-o, o încurajă Chris. Încearcă.

Regan se întoarse către psihiatru și dădu din cap.

– Bine, vorbi ea încet, dar numai un pic.

Psihiatrul zâmbi, apoi aruncă brusc o privire peste umăr de unde venea zgomotul unui vas care se sparge. O vază delicată căzu de pe biroul unde Klein își odihnea brațele. El își cercetă mâna, apoi se uită la cioburile de pe jos cu un aer nedumerit și se aplecă să le culeagă.

– Lasă, doctore, o să curețe Willie, îi spuse Chris.

– Vrei, te rog, să tragi jaluzele, Sam? îl rugă psihiatrul. Și perdelele?

În momentul în care camera se cufundă în întuneric, psihiatrul apucă lanțul între degete și începu să-l miște domol, în stânga și în dreapta. Îl luminează cu o lanternă de buzunar. Strălucea în negura dimprejur. Începu ritualul de hipnotizare:

– Privește aici, Regan, ține privirea nemișcată și curând îți vei simți pleoapele tot mai grele și mai grele...

La scurt timp, Regan păru să fi căzut în transă.

– Foarte sugestibilă, murmură psihiatrul. Apoi întrebă:
Stai comod, Regan?

– Da, răspunse fetița cu o voce moale și dulce.

– Câți ani ai, Regan?

– Doisprezece?

– Este ceva în tine?

– Uneori.

– Când?

– Depinde.

– E o persoană?

– Da.

– Cine este?

– Nu știu.

– Căpitanul Howdy?

– Nu știu.

– Un bărbat?

– Nu știu.

– Dar e acolo, în tine.

– Da, câteodată.

– Acum e?

– Nu știu.

– Dacă o să-l rog pe el să-mi spună, o să-l lași să-mi răspundă?

– Nu!

– De ce nu?

– Mi-e frică!

– De ce ți-e frică?

– Nu știu!

– Dacă vorbește cu mine, Regan, o să plece. Vrei ca el să te lase în pace?

– Da.

– Atunci, lasă-l să-mi vorbească. Îl lași să facă asta?

O tăcere prelungă. Și într-un final:

– Da.

– Îi vorbesc persoanei care se află chiar acum în Regan, făcu psihiatrul cu o voce fermă. Dacă ești acolo, și tu ești hipnotizat și trebuie să-mi răspunzi la toate întrebările.

Se opri un moment pentru a permite sugestiei să pătrundă. Apoi repetă:

– Dacă ești acolo, ești hipnotizat și trebuie să-mi răspunzi la toate întrebările. Arată-te și răspunde-mi acum. Ești acolo?

Tăcere. Apoi ceva ciudat se petrecu: respirația lui Regan deveni deodată urât mirositoare. Grea și apăsătoare, ca o rafală de vânt. Psihiatrul o simți de la jumătate de metru. Îndreptă lumina lanternei peste chipul lui Regan. Chris scoase un icnet de groază. Trăsăturile lui Regan se schimonoseau draconic, buzele trăgeau în direcții opuse, iar limba sinilie și tumefiată îi năvăli afară din gură, era ca a unui lup sălbatic.

– Tu ești cel din Regan? întrebă psihiatrul.

Regan dădu din cap.

– Cine ești?

– Nowonmai, răspunse o voce hâdă și guturală.

– Asta e numele tău?

Dădu din cap.

– Ești bărbat?

Răspunse:

– Say.

– Tu ai răspuns?

– Say.

– Dacă asta înseamnă „da“, dă din cap.

Regan dădu din cap.

– Vorbești într-o limbă străină?

– Say.

– De unde vii?

– Câine.

- Te tragi dintr-un câine?
- Nivuezenmudaled, răspunse Regan.

Psihiatrul făcu o pauză și cumpăni. Hotărî să încerce altfel.

- La întrebările următoare, vei răspunde astfel: o înclinare din cap pentru „da“ și o scuturare pentru „nu“. Ai înțeles?

Regan dădu din cap.

- Răspunsurile tale înseamnă ceva? o întrebă. *Da.*

- Regan te-a cunoscut dinainte? *Nu.*

- Știa ceva despre tine? *Nu.*

- Te-a inventat ea? *Nu.*

- Ești real? *Da.*

- Ești parte din Regan? *Nu.*

- Ai fost vreodată parte din Regan? *Nu.*

- Îți place de ea? *Nu.*

- Nu-ți place de ea? *Da.*

- O urăști? *Da.*

- Pentru ceva ce-a făcut? *Da.*

- O învinovățești pentru divorțul părinților ei? *Nu.*

- Are legătură cu părinții ei? *Nu.*

- Cu un prieten? *Nu.*

- Dar o urăști. *Da.*

- O pedepsești pe Regan? *Da.*

- Vrei s-o rănești? *Da.*

- Vrei s-o omori? *Da.*

- Dacă ea moare, mori și tu odată cu ea? *Nu.*

Răspunsul păru să-l neliniștească și își coborî privirea, îngândurat. Își schimbă poziția și patul scârțâi. Într-o încremenire sufocantă, respirația lui Regan duhnea tot mai înțepător a cadavru, a ceva putrid. Aici. Și totuși departe. Și sinistru. Când își ridică ochii spre acea fețișoară acum contorsionată în cele mai hidoase și sălbatice strâmbături, ochii psihiatrului sclipiră plini de bănuială:

- E ceva ce poate să facă pentru ca tu s-o lași în pace?

Da.

— Poți să-mi spui ce este? *Da.*

— Îmi spui? *Nu.*

— Dar...

Deodată, ochii psihiatrului se bulbucară să-i iasă din orbite, înțelegând de îndată, străfulgerat de durere și oripilat, că Regan îi strivea scrotul cu o prinsoare de fier. Se zbătu să scape din ghearele ei, dar nu reuși.

— Sam! Sam, ajută-mă! cârâi în agonie.

Disperare.

Chris se năpusti să aprindă luminile.

Doctorul Klein sări spre el.

Regan își lăasă creștetul pe spate, cotcodăcind isteric, apoi urlă ca lupul.

Chris izbi cu pumnul întrerupătorul, se întoarse. Vedea o scenă de groază, în alb și negru, un coșmar care se derula cu încetinitorul: Regan și doctorii se luară la trântă în pat, cu picioarele și mâinile îmbârligate și încolăcite, totul într-un amestec de grimase de teroare, guri căscate larg și înjurături, apoi urletul de lup și acel râset diavolesc și înfiorător; Regan grohăind și guițând ca un porc, Regan nechezând ca un cal și apoi întregul film derulat mai rapid, tot mai rapid, patul zguduindu-se din toate încheieturile, ochii lui Regan dați peste cap și slobozind un țipăt ascuțit ce urca din toți rărunchii.

Regan se prăbuși moale ca o cârpă și leșină.

Ceva nedescris părăsi încăperea.

O vreme, nimeni nu clinti un mușchi. Apoi, încet și cu teamă, doctorii ieșiră din împleticeala de membre. Se ridicară în picioare și se uitară lung la Regan, amuțiți, apoi Klein, cu o privire goală, se aplecă, îi luă pulsul lui Regan și, mulțumit, trase cuvertura ușor, cu blândețe. Le făcu semn din cap lui Chris și psihiatrului. Ieșiră din dormitor și nimeni nu scoase o vorbă un timp. Chris se lăasă pe canapea, Klein și psihiatrul se așezară pe scaune în fața ei. Psihiatrul era cufundat în gânduri, trăgându-se de buza de

jos cu privirea pierdută, apoi, în sfârșit, oftă și ridică ochii, întâlnind privirea extenuată a lui Chris.

– Ce dracului se petrece? întrebă ea cu vocea lugubră și stinsă.

– Recunoașteți limba pe care o vorbea?

Chris scutură din cap.

– Aveți vreo convingere religioasă?

– Nu, nu cred.

– Dar fiica?

– Nu.

De aici, psihiatrul începu s-o întrebe dacă Regan nu a suferit de diferite boli psihice în trecut și când termină, păru tulburat.

– Ce este? întrebă Chris, cu încheieturile albite de la forța cu care ținea batista în mână. Doctore, ce are?

Psihiatrul se arăta nedumirit.

– E foarte confuz totul, spuse el. Și sincer să fiu, aș fi iresponsabil să mă arunc la un diagnostic după o scurtă examinare.

– Da, dar trebuie să aveți măcar o idee, stăruie Chris.

Psihiatrul își duse degetul la sprânceană și se uită în jos. Scoase un oftat, apoi, se înmuie și spuse:

– În regulă. Știu că nu mai aveți nici dumneavoastră răbdare, așa că o să vă spun părerea mea. Dar e doar o părere, în regulă?

Chris se aplecă înainte atentă și dădu din cap.

– Bine. Deci ce are? Își ținea degetele în poală și frământa fără odihnă batista, pipăind cusăturile tivului ca mărgelile unui rozariu la rugăciune.

– Pentru început, îi spuse psihiatrul, pot să vă spun că e puțin probabil să se prefacă. Nu-i așa, Sam? Klein confirmă. Suntem convinși de acest lucru din mai multe motive, continuă psihiatrul. De exemplu, contorsiunile atât de anormale ale trupului; și schimbările dramatice ale trăsăturilor feței când vorbeam cu așa-numitul prieten imaginar

despre care crede că e în ea. Acest lucru n-ar fi posibil dacă ea n-ar fi *crezut* în acea persoană. Până aici ați înțeles?

– Da, bănuiesc, răspunse Chris. Cu excepția unui lucru, și anume de unde vine această persoană. Tot auzi despre personalitatea multiplă, dar niciodată nu ți se oferă explicații.

– Asta pentru că nimeni nu știe. Se folosesc termeni precum „conștiință” – „minte” „personalitate”, dar nimeni nu știe exact ce sunt. Așa că atunci când vorbim despre dedublarea personalității, tot ce avem sunt niște teorii care nu fac decât să ridice și mai multe întrebări. Freud credea că anumite idei și sentimente sunt reprimare de mintea conștientă, dar rămân vii în subconștient. Și sunt destul de puternice, căutând să-și găsească exprimarea prin diferite simptome de natură psihiatrică. Iar când aceste lucruri reprimare – sau mai bine spus disociate, căci *disocierea* presupune o separare de fluxul minții conștiente. Mă urmăriți?

– Da, continuați.

– În regulă. Atunci când aceste lucruri sunt suficient de puternice și dacă personalitatea subiectului este dezorganizată și slabă, rezultatul poate fi o schizofrenie psihotică. Dar acest lucru, avertiză el, nu este același cu personalitatea dublă. Schizofrenia înseamnă o sfărâmare a personalității. Dar acolo unde materialul disociat este suficient de puternic pentru a deveni sudat, organizat în subconștientul individului – se cunoaște de multe ori că funcționează independent, ca o personalitate diferită; în alte cuvinte, preia controlul întregului individ și al funcțiilor organismului.

– Și credeți că asta are Regan?

– Ar fi doar una dintre ipoteze. Mai sunt câteva, precum evadarea în inconștient; fuga de o problemă emoțională. Fiica dumneavoastră nu a suferit în trecut de schizofrenie, iar EEG nu arată unde cerebrale specifice acestei boli. Așa că ne mai rămâne doar posibilitatea unei isterii.

– Eu de săptămâna trecută sunt isterică, murmură Chris.

Psihiatrul îngrijorat schiță un zâmbet abia înfiripat și palid:

– Isteria, continuă el, este o formă de nevroză în care tulburările de natură emoțională sunt convertite în tulburări de natură somatică. Însă, în anumite forme ale isteriei, apare disocierea. În psihastenie, de exemplu, individul nu este conștient de acțiunile sale, dar se vede pe sine acționând și atribuie aceste lucruri unei alte persoane. Totuși, ideea despre o a doua personalitate există, însă vagă, iar Regan pare să se încadreze aici. Așa că ajungem la ce numea Freud ca fiind o formă de „conversie” a isteriei, care ia naștere din sentimente inconștiente de vină și din nevoia de a fi pedepsit. Disocierea este trăsătura fundamentală aici, ba chiar personalitatea multiplă. Și sindromul poate include convulsii epileptice, halucinații și excitație motrice.

Chris își forță toată atenția, iar ochii și fața ei chinuită trădau efortul de a ține pasul și de a înțelege.

– Seamănă destul de mult cu Regan, spuse ea. Nu credeți? Bine, mai puțin partea cu vina. De ce să se simtă vinovată?

– Eh, un răspuns clișeu ar fi să vă spun că divorțul. Copiii simt deseori că ei sunt cei care sunt respinși și își asumă uneori întreaga responsabilitate pentru plecarea unuia dintre părinți, iar în cazul fiicei dumneavoastră, asta ar putea fi o explicație. Mă gândesc acum la simptomele tanatofobiei – o spaimă cruntă și nevrotică față de ideea că oamenii mor.

Privirea lui Chris deveni mai intensă.

– La copii, continuă psihiatrul, veți descoperi fobie și vinovăția legată de problemele familiale, foarte des întâlnită fiind teama de a nu pierde un părinte. Acest lucru dă naștere la furie și frustrare intensă. Însă vinovăția în această formă a isteriei nu este conștientizată. Poate fi acea vină pe care noi o numim „de sine stătătoare”, ceea ce înseamnă că nu provine din nimic în special.

– Deci fobia asta de moarte...

– Tanatofobia.

– Da, cum ai spus. E ceva ce se moștenește?

Privind în lături pentru a nu trăda uimirea față de întrebarea ei, psihiatrul spuse:

– Nu. Nu cred.

Chris își plecă capul și îl scutură.

– Pur și simplu nu înțeleg, spuse. Sunt debusolată. Își ridică ochii, încruntându-se ușor. De unde a venit această nouă personalitate?

Psihiatrul se întoarse către ea.

– Din nou, e doar o presuposiție, spuse el, dar dacă *este* isterie convertită din sentimentul de vinovăție, atunci cea de-a doua personalitate este doar un agent care manevrează pedeapsa. Dacă Regan însăși ar face-o, ar însemna că-și *recunoaște* vina. Dar ea vrea să se eschiveze de recunoaștere. Astfel, se naște a doua personalitate.

– Și asta e tot? Asta credeți că este?

– După cum am spus, nu știu. Psihiatrul părea că-și alege cuvintele, așa cum ai alege cele mai frumoase pietre pentru a decora un iaz. Este ieșit din comun pentru un copil de vârsta ei să aibă forța de a-și organiza toate componentele unei noi personalități. Și cu siguranță – sunt și multe alte lucruri care debusolează. Joaca ei cu tabla Ouija, de exemplu, poate sugera o sugestibilitate maximă; eu, spre exemplu, nu am hipnotizat-o deloc. Ridică din umeri. Poate că a rezistat hipnozei. Dar lucrul care mi-a atras cel mai tare atenția, comentă el, este precocitatea noii personalități. Nu e un copil de doisprezece ani. E mult mai în vârstă. Și apoi mai e limba în care vorbea...

Vocea lui își pierdea din forță stăruind cu o privire îngândurată asupra șemineului. Mai există o tulburare, spuse el, însă nu știm mare lucru despre asta.

– Mai există o tulburare...

– Care anume?

Psihiatrul se răsuci.

– Este o formă a somnambulismului în care subiectul poate manifesta cunoștințe sau trăsături pe care nu le-a învățat dinainte și în care intenția personalității celei de-a doua este...

Se opri. Simplificase totul într-un mod aproape revoltător. Nu termină ce avea de spus de teamă să n-o tulbure și mai mult pe Chris: intenția celei de-a doua personalități, ar fi sunat continuarea, ar fi distrugerea celei dintâi.

– Și care ar fi concluzia?

– Nu e nimic sigur. Va trebui examinată intensiv de o echipă de specialiști: două sau trei săptămâni de studiu într-o clinică; într-un loc precum Barringer Clinic în Dayton.

Chris se întoarce și privi în jos.

– E vreo problemă? o întreabă psihiatrul.

Ea scutură din cap și vorbi cu o voce șoptită și posomorâtă:

– Nu, tocmai am pierdut „Hope” (Speranța), atâta tot.

– Nu înțeleg.

– E o poveste lungă.

Psihiatrul sună la Barringer Clinic. Fuseseră de acord s-o preia pe Regan chiar de a doua zi. Doctorii plecară. Chris își înăbuși amintirea dureroasă a morții lui Dennings; se gândi din nou la moarte și la neant și la singurătatea terifiantă, acea încremenire și liniște și negură care o așteptau sub pământ: nici mișcare, nici respirație, nimic. *Prea mult... prea mult.* Chris își coborî fruntea și plânse puțin. Apoi se întremă.

Pregătindu-se de călătorie, Chris stătea în dormitorul ei, încercând să se decidă ce perucă să poarte în Dayton, când Karl apăru în pragul ușii. Venise cineva s-o vadă, îi spuse el.

– Cine?

– Un detectiv.

– Un detectiv? Și vrea să mă vadă pe mine?

– Da, doamnă.

Karl păși înăuntru și îi întinse o carte de vizită. William F. Kinderman, detectiv-locotenent. Literele erau aurii, iar forma de literă *Tudor*, părea să fi fost creat de cineva specializat în caligrafie veche. Într-un colț al cărții de vizită, înghesuite, niște cuvinte mărunte: *Divizia Omucideri*.

Chris își ridică ochii spre Karl cu o privire iscoditoare și suspicioasă.

— Are ceva la el ce ar putea fi un scenariu? Un dosar mare pentru acte?

Chris descoperise că nu exista niciun om pe lume care să nu aibă scris un roman sau un scenariu sau un plan îndesate undeva într-un colț întunecat din vreun sertar sau măcar o idee păstrată în minte. Ea părea să-i atragă cum preoții atrag beșivii și vagabonzii.

Karl scutură din cap.

— Nu, doamnă.

Detectiv. Are oare legătură cu Burke?

Chris îl găsi în holul de la intrare, ținând în mâinile sale cu degete groase și unghii proaspăt tăiate pălăria ponosită. Dolofan, de aproape șaiszeci de ani, cu obraji lucioși, purta pantaloni largi, șifonați, iar pe umeri îi atârna un mantou prea mare, cenușiu și demodat. Chris se apropie de el, iar detectivul îi vorbi cu o voce răgușită și hârâită ca a unui bolnav de emfizem:

— Aș recunoaște figura asta la orice aliniere, doamnă MacNeil.

— Sunt în vreuna? întrebă Chris.

— Vai, Dumnezeu! Oh, nu, nu, nu! Nu, bineînțeles! Nu, e doar o procedură de rutină, o liniști el. Sunteți cumva ocupată? Pot veni mâine. Atunci mă întorc mâine.

Se întoarse să plece când Chris îl întrebă cu teamă:

— Ce este? E vorba de Burke? Burke Dennings?

Purtarea nepăsătoare a detectivului nu făcu decât s-o îngrijoreze și mai mult. El se răsuci și se întoarse, privind-o cu ochii săi căprui, umezi, cu o căutătură melancolică.

Privirea detectivului nu făcu decât s-o îngrijoreze și mai mult.

— Ce păcat, spuse el. Mare păcat.

— A fost *omorât*? îl întrebă Chris șocată. Sunteți de la Omucideri. Pentru asta sunteți aici? Burke a fost ucis?

— Nu, după cum v-am spus, e o procedură de rutină, repetă detectivul. Știți, un om atât de important, pur și simplu nu ne-a venit a crede. Este de neconceput, repetă el cu o privire de neajutorare, ridicând din umeri. O să vă pun totuși câteva întrebări. A căzut de la etaj? A fost împins? În timp ce punea întrebările, dădea din cap și ridică mâna în aer, cu palma deschisă. Apoi ridică din umeri și șopti cu vocea lui aspră: Cine știe?

— A fost *tâlhărit*?

— Nu, n-a fost tâlhărit, doamnă MacNeil, deloc; dar cine mai are nevoie de motive în zilele noastre? Mâinile detectivului se mișcau neconținut, moi, ca niște mânuși pe mâinile unui păpușar plictisit. Astăzi, pentru un ucigaș, motivul poate fi o povară, o piedică. Scutură din cap. Drogurile astea, gâfâi. Drogurile astea. Bătu în piept cu vârfurile degetelor. Credeți-mă, sunt tată, și când văd ce se întâmplă, mi se frânge inima. Chiar așa. Aveți copii?

— Da, unul.

— Fiu sau fiică?

— O fiică.

— Dumnezeu s-o binecuvânteze.

— Haideți în birou, îl invită Chris în timp ce o luă înaintea, extrem de încordată și nerăbdătoare să afle ce i s-a întâmplat lui Dennings.

— Doamnă MacNeil, îmi permiteți să vă deranjez cu ceva?

Chris se opri și se întoarse îngrozită, gândindu-se, enervată, că urma să-i ceară un autograf pentru copiii lui. Niciodată nu cereau pentru ei înșiși. Întotdeauna pentru copii.

– Da, sigur, vorbi ea cu un ton politicos, sforțându-se să nu pară nerăbdătoare. Detectivul făcu un gest din mână și schiță o grimasă.

– Stomacul meu, spuse el. Aveți cumva apă Calso în casă? Dacă e o problemă, atunci nu vă deranjați.

– Nu, nu e nici o problemă, răspunse Chris cu un surâs vlăguit și timid. Mergeți în birou și faceți-vă comod. Chris îi arătă direcția în care se afla biroul, apoi se întoarse și se îndreptă spre bucătărie. Cred că e o sticlă în frigider, spuse ea.

– Nu, vin eu la bucătărie, spuse detectivul, și o urmă cu un mers bălăbănit. Urăsc să deranjez.

– Nicio problemă.

– Nu, serios, sunteți ocupată, o să mai trec eu. Aveți copii? întrebă detectivul în timp ce pășeau. Ah, da, se corectă el. O fiică. Mi-ați spus. Așa e. Unul singur. Și câți ani are?

– Tocmai a împlinit doisprezece.

– Ah, atunci nu trebuie să vă faceți griji. Nu, încă nu. Mai târziu, totuși, să aveți grijă. Scutură din cap. Când vezi câtă boală e în lume. Incredibil! De necrezut! Nebunie! Știți, mă uitam la nevastă-mea acum câteva zile – sau poate săptămâni, nu țin minte – i-am zis, Mary, lumea – *toată lumea* – își înalță mâinile în aer desenând un cerc – suferă de o depresie cruntă.

Intrară în bucătărie, unde Karl tocmai curăța și lustruia interiorul unui cuptor. Nici nu se întoarse și nu băgă în seamă prezența lor.

– E foarte jenant, gâfâi detectivul în timp ce Chris deschidea ușa frigiderului; însă privirea îi era ațintită în tot acest timp asupra lui Karl, care freca cu vigoare cuptorul, urmărindu-i mișcările precum o pasăre mică și întunecată ce dădea târcoale deasupra unui lac. Întâlnesc un star de cinema faimos și eu îi cer un pahar cu apă Calso. E o glumă.

Chris găsisse sticla și căută un deschizător.

Spuse:

– Gheață?

– Oh, nu, simplă. Simplă e în regulă.

Chris deschise sticla, găsi un pahar și turnă apa carbogazoasă.

– Știți filmul acela al dumneavoastră *Angel*? Întrebă detectivul cu un surâs ușor de mândrie. L-am văzut de șase ori, spuse el.

– Dacă sunteți în căutarea criminalului, arestați-l pe regizor.

– Oh, nu, nu, nu, filmul a fost excelent – serios – mi-a plăcut la nebunie! Doar un pic...

– Haideți, putem sta aici, îl întrerupse Chris. Arată cu degetul spre masa de la fereastră. Era din lemn lustruit și perne pentru șezut cu modele florale.

– Da, bineînțeles, făcu detectivul.

Se așezară și Chris îi înmână paharul cu apă Calso.

– Oh, da, mulțumesc, făcu el.

– Pentru nimic. Ce spuneati?

– Oh, da, filmul – a fost încântător, serios. Atât de emoționant. Dar e ceva mărunț, fără importanță, se aventurează el, o greșeală minusculă. Și credeți-mă, în asemenea chestiuni, sunt doar un spectator. Ok? Sunt doar publicul. Ce știu eu? Totuși, mi s-a părut că muzica de fundal eclipsa anumite scene. Era prea insistentă.

Chris se abținea să nu răbufnească de nerăbdare în timp ce detectivul își continua cuvântarea cu multă patimă.

– Îmi tot spuneam că ăsta e un film. Știți? Sunt atâtea unghiuri filmate sofisticat. Și îți distrag foarte mult atenția. Se poate ca, din întâmplare, partitura să fi fost furată oare de la Mendelssohn?

Chris începu să bată ușor cu degetele în masă, dar se opri dintr-odată. Ce fel de detectiv era omul acesta? se întrebă ea; și de ce se uită întruna la Karl?

– Nu-i spunem furt, îi spunem omagiu, vorbi Chris cu un surâs timid, dar mă bucur că v-a plăcut filmul. Mai bine ați bea apa, adăugă ea arătând cu capul către paharul cu apă Calso. Până nu devine plată.

– Da, bineînțeles. Sunt un flecar. Iertați-mă.

Ridicând paharul ca pentru toast, îi dădu pe gât tot conținutul cu degetul mic ridicat și arcuit în aer.

– Ah, bun, bun, expiră el. Când puse paharul la loc, privirea îi căzu pe pasărea sculptată de Regan. Era pe masă, cu ciocul înălțat în văzduh pe deasupra solniței și piperniței.

– Originală, făcu el cu un zâmbet. Foarte frumoasă. Își ridică ochii spre Chris. Și artistul?

– Fiica mea.

– Foarte frumos.

– Uitați ce, nu vreau să...

– Da, da, știu. Sunteți foarte ocupată. Doar două, trei întrebări și am terminat. De fapt, o singură întrebare, atât, și am zburat de aici. Se uită la ceasul de pe mână, părând nerăbdător să ajungă la o întâlnire importantă.

– Din moment ce sărmanul domn Dennings, începu el, și-a terminat filmările în zona aceasta, ne întrebam dacă nu a vizitat pe cineva în noaptea accidentului. În afară de dumneavoastră, bineînțeles, mai avea prieteni prin zonă?

– Oh, a venit aici în seara aceea, îi spuse Chris.

– Oh, serios? Sprâncenele detectivului se arcuiră.

– În jurul orei accidentului? întrebă el.

– Când s-a întâmplat?

– Pe la șapte seara.

– Da, așa cred.

– Bun, atunci e clar. Detectivul dădu din cap, foindu-se în scaunul său de parcă dădea zor să se ridice. Era băut, era pe picior de plecare, a căzut pe trepte. Da, e clar. Fără îndoială. Așa, de dragul conversației, îmi puteți spune aproximativ la ce oră a ieșit din casă?

Înclinându-și capul, Chris îl cercetă cu o ușoară uimire. Bâjbâia după adevăr ca un holtei ostenit de viață care pipăie fructele și legumele la piață.

– Nu știu, îi replică. Nu l-am văzut.

Detectivul se arătă nedumerit.

– Nu înțeleg.

– Păi, a venit aici cât am fost eu plecată. Eram la un doctor în Rosslyn.

Detectivul dădu din cap.

– Ah, pricep. Da, bineînțeles. Dar atunci cum de știați că a fost aici?

– Oh, păi, Sharon mi-a spus.

– Sharon? o întrerupse el.

– Sharon Spencer. E secretara mea.

– Oh.

– Era aici când a ajuns Burke. Ea...

– A venit s-o vadă pe *ea*?

– Nu, a venit să mă vadă pe mine.

– Da, continuați, vă rog. Mă iertați pentru întreruperi.

– Fiica mea e bolnavă și Sharon l-a lăsat să stea aici în timp ce s-a dus să cumpere medicamentele prescrise, iar când am ajuns eu acasă, Burke nu mai era.

– Și la ce ora s-a întâmplat asta? Vă amintiți?

Chris ridică din umeri și își țuguie buzele.

– Poate șapte și un sfert, șapte jumătate.

– Și la ce oră ați ieșit dumneavoastră din casă?

– Pe la șase și un sfert.

– Și la ce oră a ieșit domnișoara Spencer?

– Nu știu.

– În perioada în care domnișoara Spencer plecase și dumneavoastră v-ați întors, cine mai era în casă cu domnul Dennings în afară de fiica dumneavoastră?

– Nimeni.

– Nimeni? A rămas singur cu un copil bolnav?

Chris dădu din cap cu o expresie întunecată.

– Niciun servitor?

– Nu, Willie și Karl erau...

– Cine sunt ei?

Chris simți cum pământul i se zguduie sub picioare în secunda în care realizează că întrevederea se transformase într-un interogatoriu nemilos.

– Păi, Karl e chiar aici. Chris făcu un semn cu capul către servitorul care continua nestingherit să curețe cup-torul. Și Willie e soția lui, spuse Chris.

Sunt oamenii mei de serviciu. *Lustruiește. De ce?* Cuptorul era curat cu o noapte înainte.

– Își luaseră după-amiaza liberă, continuă Chris, și, când m-am întors eu, ei încă nu veniseră. Dar Willie... Chris se opri, cu ochii ațintiți asupra lui Karl.

– Willie, ce? o îndemnă detectivul să continue.

Chris se întoarse către el și ridică din umeri.

– Oh, nimic, spuse ea. Se întinse să ia o țigară. Kinderman i-o aprinse.

– Atunci doar fiica dumneavoastră ar ști, întrebă el, când Burke Dennings a plecat din casă?

– Chiar a fost un accident?

– Oh, bineînțeles. E doar procedura de rutină, doamnă MacNeil. Absolut. Prietenul dumneavoastră Dennings nu a fost tâlhărit, deci care ar fi fost motivul?

– Burke avea obiceiul de-a enerva lumea, vorbi Chris sobră. Poate cineva i-a făcut felul, aruncându-l din capul scărilor.

– Cum îi spune păsării ăsteia? Are un nume. Îmi scapă.

Detectivul arată cu degetul spre pasărea sculptată de Regan. Observând privirea fixă a lui Chris, își îndepărtă mâna, arătându-se vag rușinat.

– Iertați-mă, sunteți ocupată. Încă un minut și am terminat. Fiica dumneavoastră ar ști poate când a plecat dom-nul Dennings?

– Nu, nu știe. Era sedată.

– Oh, ce păcat. Mare păcat. Își plecă ochii, îngrijorat. E grav bolnavă? întrebă el.

– Da, mă tem că este.

– Pot să întreb...? își ridică mâna cu un gest delicat.

– Încă nu se știe.

– Aveți grijă, vorbește detectivul cu solemnitate. Un curent în timpul iernii când casa e încălzită e ca un covor magic pentru bacterii. Mama obișnuia să spună asta. Poate e doar o credință populară. Poate. Nu știu. Dar vorbind pe șleau, pentru mine o credință populară e ca meniul într-un restaurant franțuzesc sofisticat, complicat, unde, dacă ai ști ce mâncare se servește de fapt, n-ai pune-o în gură, cum ar fi de exemplu bamele ce se oferă de fiecare dată când ieși în oraș și crezi că ai comandat o friptură.

Chris se simțea mai liniștită și mai ușurată. Digresiunea ciudată a detectivului îi destinsese nervii. Dar privirea lui de câine mare și blajin îi reveni.

– Acolo e, doamnă MacNeil? Dormitorul fiicei?

Detectivul arată cu degetul spre tavan.

– Cel cu fereastra mare care dă spre treptele acelea?

– Da, e al lui Regan.

– Țineți fereastra închisă și o să fie mai bine.

Cu ceva timp în urmă Chris era încordată, acum, însă, se simțea veselă și îi venea să râdă.

– Da, așa o să fac, spuse ea. De fapt, e întotdeauna închisă și ferecată.

– Da, se va face bine, vorbește pe un ton sentențios detectivul.

Când o văzu pe Chris că bate din nou darabana pe masă, detectivul își duse mâna durdulie la buzunarul mantoului.

– Da, sunteți ocupată, spuse el. Suntem gata. Am încheiat procedura de rutină. Din fundul buzunarului hainei sale extrase un program mototolit al unei producții de liceu a lui *Cyrano de Bergerac*, iar acum orbecăia în alt buzunar din exterior și găsi un creion galben, scurt, ce părea să fi fost ascuțit cu un cuțit sau niște foarfece; apoi așează foaia cu programul mototolit, o netezi, ținând ciotul creionului deasupra hârtiei.

– Doar vreau să-mi mai noteze câteva nume. Spencer e cu *c*?

– Da, cu *c*.

– Un *c*, repetă detectivul, scrijelind numele pe marginea programului. Și îngrijitorii? Joseph și Willie...?

– Nu, Karl și Willie Engstrom.

– Karl. Da, așa e; Karl Engstrom. Mâzgăli numele cu un scris dezordonat și apăsător. Acum, ce-mi amintesc, hârșâi el cu vocea sa tabagică. Oh, nu, stați! Am uitat! La ce oră ați spus că s-au întors acasă?

– Nu am spus. Karl, la ce oră ai venit acasă aseară?

Chris îl strigă. Suedezul își întoarce capul, cu expresia sa neclintită.

– Eu am fost acasă exact la nouă și jumătate.

– Oh, da. Ți-ai uitat cheia. Își întoarce înapoi privirea către detectiv. Îmi amintesc că m-am uitat la ceasul din bucătărie când a sunat soneria.

– Ați văzut un film bun? îl întreabă detectivul pe Karl. Eu nu mă iau niciodată după cronici, îi spune lui Chris în privat. E vorba despre ce cred *oamenii, publicul*.

– Paul Scofield în *Lear*, îl informă Karl pe detectiv.

– Ah, l-am văzut! E excelent!

– Am văzut la Gemini Theatre, continuă Karl. Ecranizarea de la ora șase. Apoi imediat iau autobuzul din fața teatrului și...

– Vă rog, chiar nu e necesar, protestă detectivul ridicând mâna cu palma deschisă. Nu, nu, *vă rog!*

– Nu mă deranjează.

– Dacă insistați.

– Cobor la Wisconsin Avenue și M Street. Nouă și douăzeci, cred. Apoi merg spre casă.

– Uitați ce, chiar nu trebuie să-mi spuneți, îi vorbește detectivul, dar vă mulțumesc, foarte amabil. Apropo, v-a plăcut filmul?

– A fost bun.

– Da, și eu cred la fel. Exceptional. Acum... Se întoarce la Chris și la hârtia cu programul. V-am deranjat suficient, dar trebuie să-mi fac treaba. Încă puțin și am terminat, o încredință el împăciuitor, apoi: Tragic... tragic... adăugă în timp ce scrijelea pe marginile bucății de hârtie. Un asemenea talent, Burke Dennings. Un om care știa cum să vorbească cu oamenii, sunt sigur. Cu atâția în jurul său care ar putea să-l pună în valoare – cum e un cameraman, sunetistul, compozitorul, să nu uităm, iertați-mă, actorii. Vă rog, corectați-mă dacă greșesc, dar mi se pare că în zilele noastre, regizorii buni trebuie să știe și psihologie pentru a comunica cu distribuția. Greșesc?

– Nu, aveți dreptate, asta pentru că suntem cu toții nesiguri pe noi.

– Până și dumneavoastră?

– În *special* eu. Dar Burke se pricepea să-ți ridice moralul. Chris ridică din umeri sfioasă. Dar, apoi, avea un temperament adorabil, bineînțeles.

Detectivul răsuci hârtia în altă poziție pe masă.

– Ah, da, poate așa e cu oamenii de talia domniei sale. Oamenii de un asemenea nivel. Din nou, notă ceva pe foaie. Dar cheia sunt oamenii mărunți, cei care se îngrijesc de detaliile minore care, dacă nu ar fi puse la punct, ar deveni detalii *majore*. Nu credeți?

Chris își privi unghiile de la mâini și scutură din cap.

– Când Burke avea câte o ieșire, spuse ea, nu făcea discriminări. Dar era răutăcios doar când bea.

– În regulă, am terminat. Kinderman pune punctul la un *i* pe foaie când, năvalnic, își aminti ceva. Oh, stați. Familia Engstrom. Cei doi au plecat și s-au întors împreună?

– Nu, Willie s-a dus să vadă un film cu Beatles, spuse Chris exact când Karl se pregătea să-i răspundă. A ajuns cu câteva minute după mine.

– Oh, da, de ce oare am întrebat asta? zise Kinderman. Nu are legătură cu nimic. Împături programul și îl îndesă

în buzunarul din interior împreună cu creionul. Păi, asta e tot, răsuflă el mulțumit. Când mă voi întoarce la birou, fără îndoială că-mi voi mai aminti ceva ce trebuia să vă întreb. Da, așa sunt eu, întotdeauna mi se întâmplă asta. În fine, spuse el; v-aș putea suna.

Se sculă în picioare, iar Chris făcu la fel.

– Știți, eu trebuie să plec din oraș vreo două săptămâni, spuse ea.

– Poate aștepta, o încredință detectivul. Poate aștepta. Se uită lung la sculptură cu un zâmbet ce-i lumina fața. Ah, ce drăguț, ce drăguț. Se aplecă deasupra sculpturii și o luă în mână, trecând degetul mare peste ciocul păsării, apoi o așeză la loc. Dădu să plece.

– Aveți un doctor bun? întrebă detectivul însoțit de Chris până la ușă. Pentru fiica dumneavoastră.

– Păi, cu siguranță am o sumedenie de doctori, vorbi Chris cu privirea întunecată. Oricum, vreau s-o internez într-o clinică, cea mai bună, unde se face ce faceți dumneavoastră, dar cu viruși.

– Să sperăm că sunt mai buni decât mine, doamnă MacNeil. E în afara orașului, clinica asta?

– Da, este. E în Ohio.

– E bună?

– O să vedem.

– S-o păziți de curent.

Ajunseră la ușa principală.

– Aș spune că a fost o plăcere, vorbi detectivul cu o voce sobră în timp ce-și apuca borurile pălăriei cu ambele mâini; dar în circumstanțele date... Își plecă fruntea ușor și clătină din cap, apoi se uită în sus. Îmi pare atât de rău.

Cu brațele încrucișate la piept, Chris își lăsă capul în pământ și murmură:

– Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Deschizând ușa, detectivul păși afară, își cuibări pălăria pe cap și se întoarse către Chris.

— Vă doresc mult noroc cu fiica dumneavoastră, spuse el. Chris dezvălui un surâs anemic.

— Mult noroc cu întreaga lume.

Detectivul schiță o plecăciune scurtă, plină de căldură și amărăciune, apoi se întoarse la dreapta și, respirând greoi, o luă bălăbănindu-se spre stradă. Chris îl urmări până îl văzu oprindu-se în fața unei mașini de patrulă parcată la colțul străzii. Își duse în grabă mâna la pălărie când o pală furtunoasă de vânt amenință să i-o smulgă de pe cap, iar marginile treniului său se involburară. Chris își coborî privirea și închise ușa în urma ei.

Când se strecură în mașină, în dreapta șoferului, Kinderman se răsuci, aruncă o privire casei și i se păru o clipă că întrezărește la fereastra lui Regan o siluetă translucidă care se făcu repede nevăzută. Nu era sigur. O zărise doar cu coada ochiului și se mișcase atât de agil, încât se gândi că fusese o autosugestie mai degrabă. Rămase cu privirea ațintită asupra ferestrei și își dădu seama că obloanele erau deschise. Straniu. Chris îi spuse că le ținea tot timpul închise. O bucată de vreme, detectivul nu slăbi din ochi geamul. Nu mai apăru nimeni. Cu o încruntare în ciudă, detectivul își lăsă privirea în jos, clătinând din cap, deschise torpedoul de la mașină, scoase un briceag și un plic. Desfăcu cea mai mică dintre lamele briceagului, își băgă degetul mare în plic, unde râcăi urma de vopsea de pe sculptura lui Regan ce i se adunase sub unghie. Când termină, sigilă plicul și îl puse în buzunarul interior al hainei sale.

— În regulă, îi spuse șoferului, să plecăm. Întoarse mașina și o luă în viteză în josul străzii, spre Prospect Street, când Kinderman îl muștră pe șofer: Ia-o mai ușurel, observând că traficul se aglomera. Apoi își plecă fruntea, închise ochii și își duse degetele ostenite la ochi, răsuflând abătut. Ah, Doamne, ce lume. Ce viață.

Mai târziu în acea seară, în timp ce doctorul Klein îi injecta lui Regan cincizeci de mililitri de Sparine pentru a se încredința că nu avea să întâmpine surprize pe durata călătoriei spre Dayton, Ohio, Kinderman stătea pe scaun, în biroul său, gânditor, cu palmele deschise și răsfirate pe suprafața mesei de lucru, împovărat de acte, unde singura sursă de lumină era lampa de birou. Credea că semiobscuritatea îl ajută să se concentreze mai bine. Respirația îi era grea, privea neliniștit când ici, când colo, apoi închise ochii. *Eliberare mentală!* Își ordonă singur, așa cum făcea de fiecare dată când avea nevoie de o perspectivă nouă, proaspătă, asupra lucrurilor. *Absolut totul trebuie să dispară!* Apoi își deschidea ochii și reexamina raportul medicului legist legat de Dennings:

„...fractura măduvei, craniului și gâtului, plus numeroase contuzii, lacerări și abraziuni, întinderea pielii gâtului, echimoze, dislacerarea platysmei, spleniusului, trapezului și a altor mușchi mici ai gâtului, fractura coloanei și a vertebrelor, ruperea ligamentelor anterioare și posterioare...”

Privi pe geam în bezna orașului. Congresul lucra până târziu, căci se vedea lumina ce venea de la Capitoliu. Și încă o dată, detectivul închise ochii, reamintindu-și conversația cu medicul legist la ora 23:55 în noaptea morții lui Dennings.

— *Se putea petrece în cădere?*

— *Oh, e foarte puțin probabil. Sternomastoidianul și mușchii trapezului sunt de ajuns s-o împiedice. Apoi, diversele articulații ale regiunii cervicale, precum și ligamentele ce țin oasele.*

— *Mai pe șleau, totuși, ar fi posibil?*

— *Da. Omul era beat, iar mușchii ăștia erau fără îndoială relaxați. Poate dacă forța impactului inițial să fi fost suficient de puternică și...*

— *Să cadă vreo cinci, zece metri înainte să lovească pământul?*

– *Păi, da, asta; și dacă imediat după impact, capul să i se fi prins în ceva – cu alte cuvinte, dacă ar fi existat o interpunere între rotirea firească a capului și a corpului – poate, spun „poate” – ai fi putut obține acest rezultat.*

– *Ar putea ca altcineva să-i fi făcut asta?*

– *Da, dar ar fi trebuit să fie o persoană extrem de puternică.*

Kinderman verificase povestea lui Karl Engstrom, legată de locurile pe unde fusese în timp ce Dennings își dădea duhul. Orarul filmului era corect, la fel și orarul autobuzelor de tranzit. Mai mult, șoferul autobuzului în care Karl pretinsese că s-ar fi urcat din fața cinematografului a ieșit din tură la esca la Wisconsin cu M Street, unde Karl a declarat că a coborât la aproximativ nouă și douăzeci. Se schimbaseră șoferii și cel care ieșise din tură înregistrase ora sosirii la punctul de transfer: exact nouă și optsprezece minute. Totuși, pe biroul lui Kinderman zăcea dosarul lui Karl din 27 august 1963, sub acuzația că furase timp de câteva luni o cantitate de medicamente din casa doctorului din Beverly Hills unde el și Willie erau angajați.

...născut pe 20 aprilie 1921, în Zurich, Elveția.
Căsătorit cu Willie născută Braun pe 7 septembrie 1941. O fiică, Elvira, născută în New York, pe 11 ianuarie 1943, domiciliu actual necunoscut. Apărarea...

Detectivul descoperi ceva intrigant: doctorul, ale cărui declarații se dovedeau *sine qua non* pentru o condamnare sigură, în mod subit – și fără alte explicații – renunțase la acuzații. *De ce să fi făcut asta?* Și, după numai două luni, familia Engstrom fusese angajată de Chris MacNeil, doctorul le oferi și recomandări favorabile.

De ce a făcut asta?

Engstrom cu siguranță a ciordit medicamentele și, totuși, testele medicale din acea vreme au arătat că bărbatul nu era deloc dependent, nici măcar consumator.

De ce nu?

Cu ochii încă închiși, detectivul își mișcă buzele încet, recitând începutul poemului lui Lewis Carroll *Jabberwocky*: „Era strălubru iar slictose tove/ rotindu-se se depărtau vibrânde”¹ „Încă un truc de limpezire a minții pe care-l folosea Kinderman, iar când termină de recitat, își deschise ochii și își fixă privirea pe rotonda Capitoliului. Încercă să-și păstreze mintea limpede, deși, ca întotdeauna, misiunea asta i se părea imposibilă. Oftând, aruncă un ochi asupra raportului psihologului poliției referitor la recente profanări de la „Sfânta Treime”: ... *statuie... falus... excremente umane... Damien Karras*”, subliniasse el în roșu. Cu respirația suierându-i molcom în tăcerea de mormânt, întinse mâna după o carte despre ritualurile vrăjitoarești și o deschise la pagina pe care o prinse cu un clip:

Liturghia neagră... o formă de venerare a diavolului, ritualul constând, în mare, în (1) exordiul („predica”) pentru invocarea răului în comunitate, (2) coitul cu demonul (foarte dureros, penisul demonului fiind invariabil descris ca fiind „rece ca gheața”) și (3) o multitudine de desacralizări de natură sexuală, în mare parte. De exemplu, erau pregătite ostii de mărimi neobișnuite (un amestec de făină, fecale, sânge menstrual și puroi), care apoi erau despicate și folosite ca vagine artificiale cu care preoții se împreunau feroce, închipuindu-și, în delirul lor, că o violau pe Fecioara Maria sau că-l sodomizau pe Iisus. În altă ipostază a practicii, o statuie a lui Iisus era introdusă adânc în vaginul unei fete în timp ce în anus îi era introdusă o ostie, pe care preotul o zdrobea, sodomizând-o pe fată. Imagini de mărimi naturale cu Iisus și

¹ Twas brillig and the slithy toves did gyre and gimple in the wabe (n.red.)

Fecioara Maria jucau un rol important, de asemenea. Imaginea Fecioarei, de exemplu – de obicei pictată ca o prostituată – era prevăzută cu sâni pe care adepții îi sugeau, și un vagin în care putea fi introdus penisul. Statuile lui Iisus erau echipate cu un falus pentru a i se face felație atât de către femei, cât și bărbați și, de asemenea, pentru a fi introdus în vaginul femeilor și în anusul bărbaților. Ocazional, un om era legat de cruce și i se făceau aceleași lucruri ca statuii, iar când sperma era eliberată, era adunată într-un pocal sfințit cu blasfemii, folosit pentru cuminerea care se petrecea pe un altar acoperit cu excremente. Aceasta...

Kinderman răsfoi paginile până ajunse la un paragraf subliniat care dezbătea crima ritualică, parcurgând-o cu răbdare în timp ce-și ronțăia degetul arătător, iar când termină de citit, se încruntă și scutură din cap, apoi ridică o căutătură întunecată spre lampă. O închise și părăsi biroul.

Merse cu mașina până la morgă.

Tânărul asistent ședea la birou și se înfrupta dintr-un sendviș cu șuncă și brânză. Tocmai dădea la o parte firmiturile de pe o revistă de integrale în clipa în care Kinderman se apropie de el.

– Dennings, răsuflă greoi și hârșăit detectivul.

Asistentul încuviință, scrijeli în grabă o literă V în rebus, pe orizontală, apoi se ridică luându-și cu el sendvișul și se îndepărtară împreună pe hol.

– Pe aici, făcu el laconic. Kinderman îl urmă îndeaproape, cu pălăria în mână, adulmecând mirosul vag de semințe de chimion și muștar, până la șirurile de casete frigorifice, apoi până în cabinetul lugubru unde erau înregistrați cei ce-au părăsit această lume.

Se opriră la caseta frigorifică 32. Asistentul, impasibil, smuci targa afară. Mușcă din sendviș, iar un fulg din pâinea

cu maioneză se aşternu lin peste linţoliu. Kinderman privi lung o vreme, apoi, încet şi cu grijă, ridică cearşaful pentru a se mai uita o dată la ceea ce văzuse de atâtea ori, dar nu-i venea să creadă ochilor: capul lui Denning, complet răscutit la spate.

Capitolul cinci

În campusul fierbinte și plin de verdeață al Universității Georgetown, Damien Karras alerga de unul singur pe pista ovală, acoperită cu zgură. Avea pe el o pereche de pantaloni scurți de culoare kaki și un tricou ud leoarcă de transpirație – o transpirație tămăduitoare. Drept în fața lui, pe un dâmb, cupola alburie a observatorului astronomic trepida în ritmul pașilor săi, în timp ce facultatea de medicină rămânea în urmă, încetul cu încetul, cu toate grijile și frământările sale pământești. De când fusese eliberat de îndatoririle sale, venea aici zilnic, ca să-și potolească zbuciumul lăuntric și să-și recapete somnul ce părea să fugă de el. Aproape că izbutise; aproape că alungase durerea ce-și ținea ghearele încheștate în jurul inimii sale, devenind una cu ființa sa, ca un tatuaj săpat în carne vie. Alergă până la ultimul strop de vlagă, până la extenuare și abia atunci simți că strânsoarea slăbește și că trecutul dispare. Pentru o bucată de vreme.

Douăzeci de ture de pistă.

Da, e mai bine. Mult mai bine. Încă două ture.

Cu o grație de felină, picioarele-i musculoase înghițeau cu repeziciune tartanul pistei de atletism, când, dintr-odată, Karras observă un individ așezat pe banca din capăt, unde-și lăsase el prosopul și costumul de trening. Era un bărbat corpulent, între două vârste, cu un pardesiu ponosit

și o pălărie pleoștită, de fetru. Părea să-l urmărească atent. Oare chiar la el se uita? Da. Ochii necunoscutului erau ațintiți asupra lui.

Preotul își spori viteza, atacând ultima sută de metri cu o serie de salturi lungi și furioase, pentru ca mai apoi, aproape de final, să încetinească treptat, trecând prin dreptul băncii fără să arunce o privire spre spectatorul necunoscut. Tricoul îi stătea întins pe mușchii pieptului și ai umerilor, care, umflați fiind din pricina respirației sacadate, distorsionau inscripția FILOSOFII, odinioară scrisă cu litere negre, dar care acum abia se mai vedeau, de la atâtea spălări.

Bărbatul în pardesiu se ridică de pe bancă și se apropie de el.

— Părinte Karras? îl interpelă Kinderman pe un ton răgușit.

Preotul se întoarce spre el și încuviință scurt din cap, privindu-l printre gene, din pricina luminii orbitoare a soarelui. Așteptă ca detectivul să ajungă lângă el, apoi îi făcu semn din cap să-l urmeze.

— Sunteți amabil să mă însoțiți? Dacă stau pe loc mi se pun cărcei... spuse el gâfâind ușor.

— Sigur, nicio problemă, răspunse detectivul, vârandu-și mâinile în buzunare și dând din cap fără nicio tragere de inimă. Drumul din parcare și până aici îl obosise.

— Ne cunoaștem de undeva? vru să știe preotul.

— Nu, părinte. Nu, nu ne cunoaștem. Dar mi s-a spus că arăți ca un boxer — niște preoți de la căminul iezuiților, nu-mi mai amintesc numele lor. Își scoase portofelul din buzunar. Am o memorie groaznică în privința numelor.

— Cum vă numiți?

— Sunt locotenentul William F. Kinderman, părinte, zise, fluturându-și legitimația. De la Omucideri.

— Serios? Karras studie insigna și legitimația detectivului cu o curiozitate copilărească. Pe fața sa udă de transpirație

se citeau mirarea și nevinovăția; se întoarse către detectiv, zicând: Despre ce este vorba?

– Hei, știi ceva, părinte? răspunse Kinderman, cercetând trăsăturile aspre ale preotului, cu aerul că tocmai descoperise ceva. E adevărat, chiar arăți ca un boxer! Scuză-mă, dar cicatricea aia de deasupra ochiului... arată cu degetul spre sprânceana preotului. Seamănă cu cicatricea lui Marlon Brando din filmul *Pe chei*¹, părinte; da, leit Marlon Brando! I-au făcut o cicatrice – detectivul își ilustră spusele trăgându-se cu degetul de capătul pleoapei – care-i întindea și-i închidea ochiul parțial, dându-i o expresie visătoare și tristă. Ei bine, așa arăți și dumneata, conchise el. Ca Marlon Brando. Ți se spune des lucrul ăsta, părinte?

– Dar dumitale ți se spune că semeni cu Paul Newman?

– Tot timpul. Și, crede-mă, adevăratul Paul Newman se zbate să iasă la suprafață în trupul ăsta pe care-l vezi. E prea mare aglomerație înăuntru. Și Clark Gable e acolo.

Cu un zâmbet în colțul gurii, Karras scutură ușor din cap și își abătu privirea în altă parte.

– Ai făcut vreodată box? vru să știe detectivul.

– O, foarte puțin.

– Unde? La facultate? Aici, în oraș?

– Nu, în New York.

– Aha, m-am gândit eu! La Golden Gloves! Am dreptate?

– Tocmai ai crescut în ochii mei la gradul de căpitan, răspunse Karras cu un zâmbet ironic. Acum spune-mi, ce pot face pentru dumneata, locotenente?

– În primul rând, să umbli mai încet. Detectivul făcu semn cu degetul spre grumaz. Sufăr de emfizem pulmonar.

– O, îmi pare rău. Da, sigur, să mergem mai încet.

– Fumezi?

– Da.

¹ *On the Waterfront* (1954) opt Oscaruri, Marlon Bradon luându-l pentru cel mai bun rol principal, iar Elia Kazan pentru regie. (n.red.)

– N-ar trebui.

– Ascultă, despre ce-i vorba? Nu vrei să treci odată la subiect, locotenente?

– Ba da, ba da; am luat-o razna. Nu cumva ești ocupat? Te-am întrerupt de la ceva?

Karras îi aruncă o privire piezișă, cu o expresie nedumerită.

– De la ce să mă întrerupi?

– Păi, poate te rugai în timp ce alergai.

– Cred că o să ajungi căpitan foarte curând, știi asta?

– Părinte, îmi pare rău. Îmi scapă ceva?

Karras scutură din cap.

– Mă îndoiesc că-ți scapă ceva vreodată.

– Ce vrei să spui cu asta, părinte?

Kinderman se opri din mers și se căzni să-și ia o mină cât mai inocentă, dar când îl văzu pe preot încruntând din sprâncene, își plecă încet capul și chicoti cu amărăciune:

– Ei da, firește... doar ești psihiatru. Pe cine încerc eu să păcălesc? Știi, așa procedez eu. Asta-i metoda mea – prin învăluire. Ei bine, în momentul ăsta mă opresc și trec direct la subiect.

– Despre actele de profanare, îi luă Karras vorba din gură.

– Așadar munca mea de învăluire a fost zadarnică, spuse detectivul cu voce joasă.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic, părinte, am meritat-o. Da, e vorba despre chestiile petrecute în biserică, confirmă el. Ai dreptate. Dar cred că-i mai mult de-atât, părinte.

– Vrei să spui c-ar fi o crimă?

– Da, mai lovește-mă, părinte Karras. Îmi face nespusă plăcere.

Karras ridică din umeri.

– Păi, singur ai spus că ești de la Omucideri.

– Mda, nu contează, Marlon Brando. Nu ți-a spus nimeni că ești un pic prea deștept pentru un simplu preot?

– *Mea culpa*, murmură Karras. Deși zâmbea, în inima sa nutrea o undă de regret pentru faptul că-i știrbise detectivului stima de sine. N-o făcuse în mod intenționat. Așa că acum fu bucuros să facă pe nedumeritul.

– Care-i legătura? întrebă el, înălțându-și dinadins o sprânceană. Nu pricep.

Kinderman își apropie fața de a preotului.

– Ascultă, părinte, aș vrea ca discuția asta să rămână între noi, da? Strict confidențială. Ca la o spovedanie, ca să zic așa, înțelegi?

– Da, desigur, răspunse Karras. Dă-i drumul!

– Îl știi pe regizorul care filma aici, părinte? Burke Dennings?

– Da, l-am văzut prin împrejurimi.

– L-ai văzut, îngână detectivul, clătinând din cap. Știi cumva și cum a murit?

Karras ridică din umeri.

– Păi, ziarele spun că...

– În ziare nu-i toată povestea.

– A, da?

– Da, nu-i decât o parte. Spune-mi, ce știi dumneata despre vrăjitorie?

Karras făcu o grimasă, cuprins de mirare.

– *Ce?*

– Stai puțin, ai răbdare; o să vezi imediat unde vreau să ajung.

– Sper din toată inima.

– Așadar, vorbeam despre vrăjitorie – ești familiarizat cu subiectul ăsta? Din punctul de vedere al vrăjitorului, nu al vânătorului de vrăjitori.

Karras zâmbi.

– Mda, odată am scris o lucrare pe tema asta. Din perspectivă psihiatrică.

– Zău? O, dar e nemaipomenit! Extraordinar! Ăsta e un bonus neașteptat, părinte Brando! Asta înseamnă că

mă poți ajuta mai mult decât mi-am imaginat eu. Ascultă-mă puțin... Își întinse mâna și-l apucă de braț pe iezuit, după care se întoarseră amândoi și o porniră spre bancă. În ce mă privește, mărturisesc că sunt un profan, un om lipsit de educație. Mă refer la educația oficială, pe care o primești la școli înalte. Dar am citit mult la viața mea. Știu ce se spune despre indivizii care răzbesc prin propriile puteri, că sunt niște amărăți de muncitori necalificați. Însă eu nu mă simt deloc jenat de realizările mele, ți-o spun deschis. Cătuși de puțin, eu sunt – se întrerupse brusc și, plecându-și privirea-n pământ, scutură din cap. Din nou te iau prin învăluire, murmură el. Nu mă pot abține. Își ridică ochii la preot și-l privi țință. Te rog să mă ierți, știu că ești ocupat.

– Da, mă rugam.

Afirmația preotului sunase sec și era lipsită de orice emoție, făcându-l pe detectiv să se oprească brusc din mers.

– Vorbești serios? îl întrebă el, dar numaidecât își răspunse singur la întrebare. Nu. Își întoarse din nou capul în față și-și reluară plimbarea. Crede-mă, acum ajung la subiect. Actele de profanare, spuse el. Nu te trimit cu gândul la practicile vrăjitoarești?

– Ba da, presupun. La anumite ritualuri practicate în cadrul liturghiei negre.

– Nota 10. Acum să trecem la Dennings. Ai citit cum a murit?

– Da, a căzut pe „Treptele Hitchcock“.

– Ei bine, am să-ți spun eu – dar te rog, nu uita, trebuie să rămână *strict confidențial!*

– Bineînțeles.

Detectivul păru profund îndurerat când își dădu seama că preotul n-avea de gând să ia loc pe bancă. Se opri din mers, silindu-l pe Karras să facă la fel.

– Ești atât de amabil? întrebă el rugător.

– La ce te referi?

- Am putea să ne oprim puțin? Să ne așezăm pe bancă?
- O, desigur. Se apropiară amândoi de bancă.
- N-o să ți se pună cârcei?
- Nu, acum e-n regulă.
- Ești sigur?
- Da, sunt sigur.

Scoțând un oftat de mulțumire, Kinderman își așează pe bancă trupul mătăhălos, care-i pricinuia atâta disconfort.

- A, da, e mult mai bine, muuult mai bine, spuse el. Viața nu-mi mai pare atât de sumbră acum.

- Mă bucur; acum să revenim la Burke Dennings. Ce s-a întâmplat cu el?

Detectivul își contemplă vârful pantofilor.

- A, da, Dennings, Burke Dennings, Burke Dennings... Își ridică privirea și se întoarse către Karras, care își ștergea sudoarea de pe frunte cu un colț al prosopului. Burke Dennings, preabunul meu părinte, rosti detectivul pe un ton impasibil, a fost găsit la baza scărilor cu pricina, la ora șapte și cinci minute, cu gâtul complet răsucit, încât fața îi ajunsese la spate.

Strigăte aprinse se auzeau de pe terenul de baseball, unde se antrena echipa universității. Karras își lăsă prosopul jos și-l privi drept în ochi pe locotenent.

- Și asta nu s-a întâmplat în urma căzăturii?

Kinderman ridică din umeri.

- Păi, e posibil, nu zic nu, spuse el.

- Dar improbabil, continuă preotul cu un aer meditativ.

- Așadar, ce legătură are asta cu vrăjitoria?

Dus pe gânduri, Karras se așează pe bancă, alături de Kinderman.

- Așa se presupune că sucesc demonii gâtul vrăjitoarelor. Se întoarse cu fața spre detectiv. Sau cel puțin așa spune legenda.

- E o legendă?

– Păi, da, sigur, spuse preotul, deși oamenii mureau în felul ăsta, presupun – probabil membrii grupărilor oculte, care dezertau sau divulgau secretele grupării. Privi în depărtare, absent. Nu știi. E doar o supoziție. Îl privi din nou pe detectiv. Dar știu că ăsta era semnul distinctiv al crimelor demonice.

– Întocmai, părinte Karras! Întocmai! Mi-amintește de o crimă săvârșită în Londra. Și e vorba de vremurile noastre, părinte; povestea respectivă a avut loc cu doar patru sau cinci ani în urmă. Îmi amintesc că am citit despre ea în ziare.

– Da, și eu am citit despre crima aceea, dar mi se pare că, până la urmă, s-a dovedit a fi o farsă.

– Da, e-adevărat. Dar în cazul ăsta, cel puțin, poți vedea o legătură cu chestia din biserică. Poate o fi fost opera vreunui smintit, părinte, sau a vreunui individ care avea pică pe Biserică; poate a fost un gest inconștient de răzvrătire.

Cu spinarea încovoiată și cu mâinile împreunate pe genunchi, preotul se întoarse spre detectiv, ținându-l cu privirea.

– Ce vrei să spui? Că ar fi vorba de un preot psihopat? Asta e bănuiala dumitale?

– Știi ce, dumneata ești psihiatrul. Dumneata să-mi spui. Karras își întoarse capul de la el, privind în zare.

– Păi, fără doar și poate, actele acelea de profanare depășesc sfera normalității, reflectă el, iar dacă Dennings a fost ucis-ei bine, așa zice că ucigașul e bolnav psihic.

– Un bolnav psihic cu oarecare cunoștințe legate de vrăjitorie?

Gânditor, Karras încuviință din cap.

– Mda, poate.

– Care, de asemenea, locuiește undeva în apropiere și poate intra noaptea în biserică?

Karras se întoarse și-l săgetă pe Kinderman cu privirea; apoi auzi o bătă de baseball izbind mingea cu putere și,

întorcându-se spre terenul de antrenament, văzu un jucător lung și deșirat prinzând-o din zbor.

– Un preot psihopat, murmură el ca pentru sine. Poate așa o fi.

– Ascultă, părinte, știu că nu ți-e ușor – crede-mă, înțeleg! Dar dumneata îndeplinești rolul de psihiatru pentru preoții din campusul ăsta, nu-i așa?

Karras se întoarce spre el.

– Nu. Mi s-a încredințat altă slujbă.

– Zău? Așa, în mijlocul anului?

– ăsta a fost ordinul venit de sus.

– Totuși, cu siguranță știi dacă era vreun dereglat la momentul respectiv, nu-i așa? Dereglat în sensul de care vorbeam, desigur. Ai ști să-mi spui, așa-i?

– Nu, nu neapărat, locotenente. Nu neapărat. Dacă-ai ști, ar fi din pură întâmplare. Eu nu sunt psihanalist. Tot ce fac eu este să ofer consiliere. Și, în plus, nu cunosc pe nimeni care să corespundă descrierii duminică.

Kinderman își încheiește fălcile.

– A, da, spuse el, am uitat de obligația de confidențialitate a doctorilor. Și dacă-ai ști, nu mi-ai spune.

– Nu, probabil că nu ți-aș spune.

– Între paranteze fie spus – și ți-o comunic doar așa, în treacăt – obligația respectivă e socotită ilegală în ultima vreme. Nu vreau să te săcâi cu fleacuri, părinte, dar nu demult, un psihiatru din însoarta Californie a fost băgat în pușcărie pentru că nu le spusese polițiștilor ceea ce știa despre un anumit pacient.

– S-o iau ca pe o amenințare?

– Nu vorbi prostii. A fost o simplă remarcă.

Karras se ridică de pe bancă și îi aruncă o privire detectivului.

– Aș putea să invoc oricând în fața judecătorului secretul spovedaniei, zise el cu emfază, după care adăugă: Dacă e să spunem lucrurilor pe nume.

Detectivul îl privi mohorât.

– Vrei să spunem lucrurilor pe nume, părinte? îl întrebă el, apoi își întoarse privirea spre terenul de baseball. „Părinte“? Ce „părinte“? șuieră el; ești un jidan care tânjește după acceptare, dar ascultă-mă bine, ai mers un pic prea departe.

Karras chicoti.

– Da, râzi cât vrei, spuse detectivul, privindu-l iritat. Dă-i drumul, distrează-te, părinte; râzi cât poțești. Apoi zâmbi malițios, cu un aer satisfăcut și zise: Asta îmi aduce aminte de ceva. Știi cum a fost examenul de admitere în poliție? Când am dat eu examenul, una dintre întrebările testului suna în felul următor: „Ce este rabia și cum acționezi într-un astfel de caz?“ Cineva a răspuns: „Rabia este un preot evreu și aș face tot ce mi-ar sta în putință ca să-l ajut“¹. Kinderman ridică o mână și rosti solemn: Pe cuvânt! Așa a fost! Jur în fața lui Dumnezeu!

Karras îi zâmbi prietenos.

– Haide, te conduc până la mașină. Ți-ai lăsat-o în parcare? Detectivul îl privi fără nicio tragere de inimă.

– Asta înseamnă că am încheiat discuția? întrebă el dezamăgit.

Preotul își ridică piciorul pe bancă și se aplecă în față, cu antebrațul rezemat de genunchi.

– Uite ce e, nu am cum să te ajut, zise el. Serios. Dacă aș ști vreun preot care să se potrivească descrierii dumitale, ți-aș da de înțeles că există o astfel de persoană, chiar dacă nu ți-aș divulga numele ei. Apoi cred că i-aș raporta arhiepiscopului. Dar nu cunosc pe nimeni care să aducă măcar, cât de vag, cu individul pe care îl cauți dumneata.

– Bine, admise Kinderman, cu privirea în pământ și cu mâinile înfundate în buzunarele pardesiului. De fapt, nici

¹ Joc de cuvinte intraductibil, în lb. engleză termenii rabie (turbare) și rabini având aceeași pronunție (*rabies* și *rabbies*) (n.tr.)

nu credeam că ar fi vorba de un preot. Nu în mod serios. Făcu semn cu capul înspre parcare campusului. Acolo am parcat, spuse el. Se ridică de pe bancă și o porni pe aleea care ducea spre clădirea principală. Dacă ți-aș spune sincer ce bănuiesc eu, continuă detectivul, ai zice că nu sunt în toate mințile. Clătină din cap. Nu știu. Toate grupările și sectele astea careucid fără niciun motiv – te fac să te gândești la tot felul de bazonii. Ca să ții pasul cu vremurile astea în care trăim, se tângui el, trebuie să ai o doză de țicneală. Se întoarse din nou spre Karras. Ce înseamnă chestia aia de pe tricoul dumitale? îl întreabă el, arătând cu capul spre pieptul iezuitului.

– La ce te referi?

– Inscripția de pe tricou. „FILOSOFII“. Ce-i asta?

– A, am urmat câteva cursuri cândva, îl lămuri Karras, la Seminarul Woodstock din Maryland. Jucam în echipa de baseball a juniorilor, care purta numele Filosofii.

– Aha, am priceput. Și echipa seniorilor cum se numea?

– „Teologii“.

Cu un zâmbet șters, detectivul își plecă privirea în pământ.

– Teologii, trei și Filosofii, doi, cugetă el.

– Nu, *Filosofii*, trei și *Teologii*, doi.

– Da, sigur, asta am vrut să spun și eu.

– Sigur.

– Ce ciudat, rosti detectivul cu un aer gânditor. Foarte ciudat. Ascultă, părinte, zise el, întorcându-se cu fața la Karras. Ascultă, *doctore*. Sunt eu nebun sau s-ar putea să existe un grup ocult, care să practice vrăjitoria în ținutul ăsta? Chiar în clipa de față, vreau să spun.

– Ei, haide acum, îl zeflemisi Karras.

– Aha! Deci *s-ar putea* să existe!

– „Deci *s-ar putea* să existe“? Cum ai ajuns la concluzia asta?

– În regulă, părinte, acum o să fac *eu* pe doctorul, enunță teatral detectivul, împungând aerul cu degetul arătător.

N-ai negat ipoteza mea, ci din nou ai făcut pe deșteptul. Asta înseamnă să treci în defensivă. Te temi ca nu cumva să pari un naiv, probabil: un biet preot superstițios în fața pragmaticului detectiv, simbol al Epocii Rațiunii în carne și oase, pășind alături de dumneata! Bine, privește-mă acum în ochi și spune-mi că n-am dreptate! Haide, uită-te la mine! Vezi? Nu poți s-o faci!

Karras își întoarse capul spre detectiv, privindu-l surprins, cu un respect pe care nu-l simțise până atunci.

– Ei, foarte iscusit din partea dumitale, spuse el. Bravo!

– În regulă, atunci, rosti Kinderman. Deci te mai întreb o dată: e posibil să existe grupări oculte aici, în ținutul nostru?

Karras își plecă privirea, gânditor.

– Păi, asta n-am de unde să știu, răspunse el, dar există orașe în Europa în care se spune că se practică liturghia neagră.

– În prezent, vrei să spui?

– Da, în prezent. De fapt, sediul central al grupărilor sataniste din Europa este la Torino, în Italia. Ciudat, dacă stai să te gândești.

– De ce e ciudat?

– Pentru că tot acolo se află giulgiul în care a fost înmormântat Hristos.

– Dumneata te referi la cei care se închină diavolului, cum se făcea pe vremuri, părinte? Am citit și eu despre lucruri din astea, cu orgii sexuale, statui și tot felul de bazonii. N-aș vrea să te ofensez, dar chiar făceau toate astea? Sunt lucruri care s-au întâmplat cu adevărat?

– Nu știu.

– Atunci spune-mi doar părerea dumitale, părinte. Mă mulțumesc și cu atât. N-am la mine niciun microfon.

Karras schiță un zâmbet palid, apoi își coborî din nou privirea la poteca pe care pășeau.

– Ei bine, fie, zise el. Eu, unul, cred că s-au întâmplat cu adevărat, cel puțin înclin să cred asta și principalul meu argument ține de sfera patologică. Da, fie, să zicem că se oficiază liturghia neagră. Se mai întâmplă. Dar oricine participă la astfel de practici trebuie să fie grav bolnav psihic și nici măcar asta nu-i suficient. Există un termen de specialitate pentru acest gen de boală psihică; se cheamă satanism – cu alte cuvinte, individul care suferă de această boală nu se poate bucura de actul sexual dacă acesta nu implică o acțiune blasfemiatoare. Prin urmare, cred...

– Vrei să spui că înclini să crezi...

– Da, înclin să cred că liturghia neagră era oficiată doar ca un pretext.

– *Este oficiată.*

– Era și este în continuare.

– Era și este în continuare, repetă detectivul pe un ton sec. Și cum se cheamă boala aceea în care cineva trebuie să aibă întotdeauna ultimul cuvânt?

– Karrasmania, răspunse preotul zâmbind.

– Mulțumesc. Uite, informația asta lipsea din vastul meu bagaj de cunoștințe, la capitolul ciudătenii și bizarerii. În altă ordine de idei însă, să-mi fie cu iertare, dar care-i treaba cu statuile lui Iisus și Maria?

– Ce-i cu ele?

– Este real ce s-a întâmplat cu ele?

– Păi, cred că asta o să-ți trezească interesul, ca polițist. Ajuns la acest subiect care îl pasiona din punct de vedere științific, iezuitul se însufleși brusc. În arhiva poliției din Paris există și azi consemnarea unui caz cu doi călugări de la o mănăstire din vecinătate – să vedem... Se scărpină în ceafă, încercând să-și aducă aminte. Da, cred că e vorba de mănăstirea de la Crépy, spuse el în cele din urmă. Preotul ridică din umeri. Mă rog, n-are importanță. Dintr-un orașel situat în apropierea Parisului. În orice caz, călugării au poposit la un han și au început să facă scandal, cerând să

li se dea un pat pentru trei persoane – ei doi și o statuie în mărime naturală a Fecioarei Maria, pe care o cărau cu ei.

– A, ce interesant, rosti Kinderman.

– Nu-i deloc amuzant. Un argument în plus că ceea ce ai citit dumneata pornește de la fapte reale.

– Ei bine, partea cu sexul o înțeleg; aici e cu totul altă poveste. Nu contează. Dar în ceea ce privește crimele rituale... Poveștile astea sunt adevărate? Ei, lasă-mă! Să verși sânge de nou-născuți? Detectivul făcea aluzie la ceva ce citise în cartea despre vrăjitorii. Era vorba de un preot ex-comunicat care, în cadrul liturghiei negre, obișnuia să taie încheietura unui prunc nou-născut, așa încât sângele să se scurgă într-un potir și mai apoi să fie sfințit și băut cu prilejul sfintei împărtășanii. E ca-n poveștile care se spun pe seama evreilor, continuă detectivul. Cum că furau prunci de-ai creștinilor și le beau sângele. Știi, să-mi fie cu iertare, dar chiar cei din neamul tău răspândesc toate poveștile astea.

– Dacă-i așa, îmi cer iertare în numele lor.

– Du-te și nu mai păcătui. Ești iertat.

O umbră de tristețe licări în ochii întunecați ai preotului. Acesta își întoarse capul, ferindu-și privirea.

– Mda, ce să zic...

– Ce spuneai, deci?

– Păi, nu știu prea multe despre crimele rituale, spuse Karras; în privința asta sunt destul de ignorant. Știu însă că o moașă din Elveția a mărturisit că ucisese treizeci sau patruzeci de bebeluși, sacrificându-i în cadrul liturghiei negre. Poate că o fi fost supusă la cazne ca să declare asta, adăugă el, ridicând din umeri. În orice caz, relatarea femeii a fost extrem de convingătoare. A descris cum își ascundea un ac lung și subțire în mâneca hainei, iar în clipa când pruncul ieșea din pântecul mamei, îl înțepa direct în moalele capului, după care ascundea acul la loc. Nu lăsa nicio urmă, spuse Karras, aruncându-i o privire detectivului. Pruncul părea că se născuse mort. Știi de prejudecățile

pe care le aveau odinioară catolicii europeni față de moașe? Ei bine, de-aici au pornit.

– Of, Doamne sfinte!

– Da, veacul ăsta n-a fost scutit de nicio nebunie. Dar...

– Așteaptă un pic, ai puțină răbdare! îl întrerupse detectivul. Poveștile astea – chiar dumneata ai spus, se prea poate să fi fost smulse sub tortură, nu-i așa? Așadar, ele nu sunt demne de crezare. Amărății supuși la cazne semnav așa-zisa mărturisire, iar mai târziu torționarii, ticăloșii ăia cu atitudine pioasă completau singuri declarația. Pe-atunci nu se auzise de prezumția de nevinovăție, nu-i așa? Nu se promova principiul libertății individului.

– Adevărat, dar multe dintre aceste mărturisiri erau făcute de bunăvoie.

– Cine ar mărturisi de bunăvoie așa ceva?

– Fără doar și poate, oameni care sufereau de o boală psihică.

– Aha, încă o sursă demnă de încredere!

– Mă rog, poate că ai dreptate, locotenente. Cineva trebuie să joace și rolul de avocat al diavolului.

– Și dumneata te achiți admirabil de rolul ăsta.

– Un lucru pe care avem tendința să-l dăm uitării este că indivizii îndeajuns de psihopați încât să mărturisească astfel de lucruri s-ar putea să fie, totodată, îndeajuns de psihopați încât să le și comită. Să luăm, de pildă, mitul vârcolacului. De acord, e un mit absurd, ba chiar de-a dreptul ridicol. Nimeni nu se poate transforma în lup. Dar ce zici dacă cineva e atât de bolnav psihic încât nu numai că *se crede* vârcolac, ci și acționează ca atare?

– Vorbim ipotetic sau e un caz real, bunul meu părinte?

– Un fapt real. Era un individ pe nume William Stumpf, de exemplu. Sau poate Karl era prenumele, nu mai știu exact. În orice caz, era un neamț care a trăit în secolul al XVI-lea. El se credea vârcolac și a ucis douăzeci sau treizeci de copilași.

— Vrei să spui că a mărturisit, cu ghilimelele de rigoare?

— Da, a mărturisit și cred că mărturisirea sa era reală.

Când l-au prins, tocmai se înfrupta din creierul celor două nurori ale sale.

De pe terenul de baseball se înălțau, în lumina fragilă a soarelui de aprilie, sunete nedeslușite de glasuri tinere și lovituri de minge. *Hai, Price, dă-i bătaie, nu mai sta de-a moaca! Tai-o în partea cealaltă!*

Cei doi bărbați ajunseseră în parcare și, preț de câteva secunde, pășiră în tăcere, până când, ajunși la mașina de poliție, detectivul se întoarse spre preot și îi aruncă o privire abătută.

— În concluzie, ce fel de personaj caut eu, părinte? îl întreabă.

— Un psihopat care se droghează, probabil, răspunse Karras.

Privind de-a lungul trotuarului, detectivul reflectă câteva clipe, apoi încuviință din cap.

— Da, părinte, poate că ai dreptate. Își ridică privirea, de data aceasta mai prietenoasă. Unde mergi de-aici, părinte? Nu vrei să te duc cu mașina?

— Nu, mulțumesc, locotenente. Am de mers doar câțiva pași.

— Nu contează, o să-ți placă! îl asigură detectivul, împingându-l ușurel spre portiera din spate a mașinii. Apoi o să le poți spune tuturor amicilor dumitale că ai fost cu mașina poliției. O să-ți dau o adeverință în sensul ăsta. O să crape toți de invidie. Haide, intră!

Dând din cap, cu un zâmbet în colțul gurii, preotul spuse: „Bine!“ și se strecură pe bancheta din spate a mașinii, în timp ce detectivul se căzni să intre pe partea cealaltă, alături de el.

— Grozav, zise el, cu respirația întretăiată. Și să ții minte de la mine, părinte, nicio plimbare nu-i ușoară, nici măcar

una de câțiva pași. Nu, *niciuna!* Se întoarce spre polițistul de la volan și-i spuse: „Avanti!”

– Încotro, domnule?

– Pe 36th și apoi pe Prospect Street, oprești la jumătatea străzii, pe stânga.

Șoferul încuviință din cap și dădu mașina cu spatele, ca să iasă din parcare; Karras îi aruncă detectivului o privire întrebătoare:

– De unde știi unde locuiesc?

– Păi, nu la căminul iezuiților? Nu ești preot iezuit?

Karras își întoarce capul și privi pe geam, în timp ce mașina de poliție se îndrepta încet spre poarta principală a campusului.

– Da, ai dreptate, zise el încet. Se mutase în căminul iezuiților cu doar câteva zile în urmă, în speranța că asta avea să-i încurajeze pe bărbaii pe care îi consiliase să apeleze și în continuare la ajutorul lui.

– Îți plac filmele, părinte Karras?

– Da, îmi plac.

– Ai văzut *Regele Lear*, cu Paul Scofield?

– Nu.

– Eu l-am văzut. Primesc bilete la film din când în când.

– Mă bucur pentru dumneata.

– Primesc bilete la cele mai bune filme, dar nevastă-mea se culcă foarte devreme seara. Nu vine niciodată cu mine.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Da, nu-mi place deloc să merg singur. Știi, după aceea îmi place să comentez ce s-a întâmplat în film, să dezbat și să critic tot ce-am văzut.

Karras încuviință tăcut din cap, apoi își privi mâinile mari și puternice, pe care le ținea strânse între genunchi. Secundele se scurgeau în liniște. Apoi, dintr-odată, Kinderman îl întrebă pe un ton nostalgic:

– Ai vrea să vii odată cu mine la film? Pe gratis.

– Da, știu. Primești bilete.

- Ai vrea să mergem împreună?
- Așa cum spune Elwood P. Dowd în *Harvey*: „Când?”
- O, am să te sun eu! rosti detectivul, cu fața radioasă.
- În regulă, așa rămâne. Mi-ar face plăcere.

Ieșiseră pe poarta campusului, o luaseră la dreapta și apoi la stânga, pe Prospect Street, iar acum ajunseseră în dreptul căminului iezuiților. Karras deschise portiera de pe partea sa și, aruncându-i o privire peste umăr detectivului, spuse:

- Mulțumesc pentru drum, apoi se dădu jos din mașină, închise ușa și, sprijinându-se cu brațele de tocul geamului deschis, adăugă: Îmi pare rău că nu ți-am fost de prea mult folos.

- Ba da, mi-ai fost de mare folos, spuse detectivul. Eu îți mulțumesc dumitale. Și nu uita, o să te sun, ca să te invit la film. Vorbesc serios.

- De-abia aștept, spuse Karras. Ai grijă de dumneata.

- O să am. Și dumneata, la fel.

Karras se desprinse de mașină, se îndreptă de spinare și dădu să o ia din loc, când auzi un strigăt:

- Părinte, *așteaptă!*

Se întoarse și-l zări pe Kinderman ieșind din mașină și făcându-i semn să se apropie. Karras se supuse și se îndreptă spre detectiv, care-l aștepta pe trotuar.

- Am uitat, părinte, îi spuse acesta. Mi-a ieșit complet din minte tăblița. Știi la ce mă refer, la tăblița pe care scria în limba latină, îți amintești? Cea găsită în biserică?

- Da, tăblița de altar.

- Mă rog, cum i-o fi zicând. O mai ai?

- Da, e la mine în cameră. Am luat-o ca să o traduc, dar am terminat. O vrei?

- Poate mi-ar dezvălui niște indicii. Da. Poți să mi-o dai?

- Sigur. Așteaptă un pic, fug să ți-o aduc.

- Îți rămân profund îndatorat.

Kinderman se rezemă cu spatele de mașina de poliție, iar iezuitul merse grăbit în apartamentul său de la parterul

clădirii, găsi tăblița, o vârî într-un plic de hârtie, apoi se întoarse afară și i-l dădu detectivului.

– Uite, e aici.

– Părinte, îți mulțumesc, spuse Kinderman, cercetând plicul. S-ar putea să găsim amprente pe ea. Zicând acestea, îi aruncă lui Karras o privire speriată, exclamând: Vai! Ai pus mâna pe tăbliță, domnule detectiv amator? Fără mănuși? Cu mâinile goale!

– Da, mă declar vinovat.

– Și fără nicio justificare, mormăi Kinderman. Scuturând din cap și privindu-l supărat pe Karras, acesta adăugă: N-ai fi bun de detectiv. Dar nu-i nimic, poate tot mai găsim ceva. Ridică plicul în dreptul ochilor. Spuneai că ai studiat tăblița?

Karras dădu din cap în semn de aprobare.

– Da, am studiat-o.

– Și la ce concluzie ai ajuns? Aștept cu sufletul la gură.

– N-aș putea să spun nimic precis, în afară de faptul că, oricare ar fi fost motivul faptei – poate o ură profundă împotriva catolicismului, cine știe? –, făptașul este în mod evident un bărbat grav bolnav psihic.

– De unde știi că este vorba de un bărbat?

Karras ridică din umeri și privi în altă parte, la camionul cu bere ce tocmai trecea prin fața lor, zgâlțâindu-se din toate încheieturile pe pavajul din piatră cubică.

– Păi, nu știu, admise el.

– N-ar putea fi opera vreunui derbedeu adolescent?

– Nu, nu cred. Karras se întoarse și-l privi din nou pe Kinderman. Este în latină, adăugă el.

– În latină? A, te referi la tăblița cu rugăciuni de la altar.

– Da. Latina e o limbă desăvârșită, locotenente și, în plus, rugăciunile au un stil aparte, absolut inconfundabil.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Îți dau senzația că acela care le-a scris *gân-dea* în latină.

- Preoții sunt capabili de așa ceva?
- Da, vezi să nu! replică Karras batjocoritor.
- Răspunde-mi la întrebare, te rog, părinte Paranoia.

Karras îl fixă cu privirea pe Kinderman și, după o ușoară ezitare, admise:

– Prea bine, e posibil. De la o vreme, după mult studiu, suntem capabili să gândim în latină – iezuiții, cel puțin, o fac și încă vreo două-trei ordine monastice. La Seminarul Woodstock din Maryland, cursurile de filosofie ni se *predau* în latină.

– De ce?

– Pentru mai multă claritate în gândire. Limba latină conține nuanțe și subtilități pe care engleza nu e capabilă să le exprime.

– Aha, pricep.

Căpătând brusc o expresie gravă, preotul își apropie fața de cea a locotenentului, privindu-l intens.

– Uite ce e, locotenente, vrei să-ți spun cine cred *eu* că a făcut asta?

Locotenentul se încruntă, chipul său exprimând un interes autentic.

– Da, cine?

– Dominicani. Ține-te de capul lor.

Karras zâmbi și se întoarse să plece, moment în care detectivul strigă în urma lui:

– Am mințit! Semenii cu Sal Mineo¹!

Karras îi aruncă un zâmbet peste umăr și îi făcu semn cu mâna, prietenește, după care deschise ușa și intră în clădire; detectivul rămase nemișcat pe trotuar și, privind meditativ, murmură: „Tipul vibrează ca un diapazon băgat sub apă“. Continuă să contemple gânditor ușa de la intrare

¹ Salvatore „Sal“ Mineo (1939 – 1976) – actor american de film și teatru, cunoscut mai ales pentru rolul John „Plato“ Crawford din filmul *Rebel fără cauză*, în care a jucat alături de James Dean (n.tr.)

preț de câteva secunde. Apoi, brusc, se răsuci pe călcâie și, deschizând portiera din dreapta a mașinii de poliție, se strecură pe scaunul pasagerului, închise ușa și-i spuse șoferului:

– Înapoi la sediu. Cât mai repede. Poți să ignori regulile de circulație.

Noua locuință a lui Karras din căminul iezuiților era mobilată auster: câteva rafturi pentru cărți, încastrate într-unul dintre pereți, un pat de o singură persoană, două fotolii confortabile și un birou cu un scaun de lemn cu spătarul drept. Pe birou se afla o fotografie cu mama lui, de pe vremea când aceasta era tânără, iar deasupra patului, pe perete, atârna, ca o muștrare mută, un crucifix de metal de culoarea bronzului. Pentru Karras, această odaie îngustă era mai mult decât suficientă. Bunurile materiale îl interesau prea puțin – important era doar să fie curate, atâtea câte erau.

Intră la duș și se spală viguros, apoi își trase pe el un tricou alb și o pereche de pantaloni de culoare kaki și se îndreptă agale spre refectoriu, ca să ia cina. Odată ajuns în sala de mese, îl zări pe Dyer, rumen în obraji ca de obicei. Îmbrăcat într-un hanorac decolorat cu Snoopy, acesta stătea singur la masă, într-un colț al sălii. Karras se duse la el.

– Bună, Damien.

– Hei, salut, Joe!

Stând în picioare în fața scaunului, Karras se binecuvântă pe sine însuși și, închizând ochii, murmură rapid o rugăciune de mulțumire, după care se așeză la masă și-și întinse un șervet în poală.

– Cum e să trândăvești? îl întrebă Dyer.

– Ce vrei să spui? Doar muncesc.

– O singură prelegere pe săptămână?

– Calitatea contează, nu cantitatea. Ce-avem la cină?

– Nu recunoști mirosul?

Karras se strâmbă.

– O, la naiba, iar e ziua aia?

Cârnați cu varză acră.

– Cantitatea contează, nu calitatea, decretă Dyer; apoi, când Karras se întinse după carafa cu lapte, preotul mai tânăr îl avertiză în șoaptă: Eu n-aș face asta în locul tău. Zicând asta, începu să-și ungă o felie de pâine integrală cu unt. Vezi bulele alea? Sunt de la salpetru.

– Dar am nevoie să beau. În timp ce-și ridică paharul ca să și-l umple cu lapte, Karras auzi un scaun scrâșnind pe podea. Cineva se așezase cu ei la masă.

– Ei bine, am isprăvit în sfârșit de citit cartea aia, rosti cu vioiciune noul venit.

Karras își ridică privirea și se simți instantaneu cuprins de exasperare și de încordare la vederea tânărului preot care fusese nu demult la el pentru consiliere – cel care nu reușea să-și facă prieteni.

– O, și cum ți s-a părut? îl întrebă Karras, străduindu-se să pară interesat. Așeză carafa cu lapte pe masă, cu atâta grijă de parcă era cărțulia despre ritualul novenei.

Tânărul preot își spuse părerea și, o jumătate de oră mai târziu, Dyer se vântura prin refectoriu, de la o masă la alta, salutându-și prietenii și râzând în hohote. Karras se uită la ceas:

– N-ai chef să-ți iei o haină pe tine și să ieșim la o plimbare? îl întrebă el pe tânărul preot. Îmi place să privesc asfințitul în fiecare seară.

Nu peste mult timp stăteau amândoi rezemați de balustrada din capul scărilor abrupte ce coborau în M Street. Era sfârșitul zilei. Razele scânteietoare ale soarelui ce apunea învăpăiau cerul crepuscular și mai apoi se împrăștiau pe apele întunecate ale râului, în miliarde de sclipiri aurii și sângerii. Cândva Karras îl întâlnise pe Dumnezeu în mijlocul acestei priveliști. Cu mult timp în urmă. Asemenea unui iubit părăsit, el continua însă să vină, fidel, la fiecare întâlnire.

Contemplând fermecat priveliștea, preotul cel tânăr spuse:

– E magnific. Cu adevărat.

– Da, așa e.

Orologiul din turnul campusului le aduse la cunoștință, printr-un sunet grav, că era ora șapte seara.

La 7.23, locotenentul Kinderman analiza raportul spectrografic ce atesta că vopseaua de pe sculptura lui Regan era similară cu un fragment răzuit de pe statuia profanată a Fecioarei Maria, iar la 8.47, într-un cartier sărăcăcios din partea de nord a orașului, Karl Engstrom ieșea impasibil dintr-un bloc de locuințe ieftine, infestat de șobolani și se îndrepta, lipsit de orice expresie, spre stația de autobuz situată cu trei blocuri mai jos. După ce stătu singur timp de-un minut, se prăbuși peste un felinar stradal și, încleștându-și brațele în jurul lui, începu să plângă în hohote.

În momentul acela, locotenentul Kinderman se afla la cinema.

Capitolul șase

Miercuri, pe 11 mai, se întoarseră acasă. O puseră pe Regan în pat, blocară obloanele de la fereastră și îndepărtară toate oglinzile din camera ei și din baie.

...momentele de luciditate sunt din ce în ce mai rare și, mai nou, în timpul crizelor, suferă de-o amnezie completă. E o manifestare pe care n-a mai avut-o până acum și s-ar părea că asta elimină ipoteza că am avea de-a face cu episoade de isterie veritabilă. Pe de altă parte, unul sau două simptome pe care, în limbaj de specialitate, le numim fenomene parașihice au avut loc...

Doctorul Klein veni să-i viziteze, iar Chris și Sharon îi urmăriră cu atenție toate mișcările în timp ce medicul le instruia cu privire la procedura de hrănire a lui Regan cu Sustagen¹, pe parcursul perioadelor de comă. Mai întâi introduse sonda nazogastrică. „Prima dată...”

Chris se forță să urmărească manevra, încercând în același timp să facă abstracție de chipul fiicei sale; se silea să priceapă cuvintele doctorului și să-și alunge din minte tot ce auzise la clinică.

— Așadar, pe formular ați trecut „Nicio religie”, doamnă MacNeil. Chiar așa stau lucrurile? Fetița n-a avut parte de niciun fel de educație religioasă?

¹ Sustagen – supliment nutrițional sub formă lichidă (n.tr.)

—*Mă rog, a auzit de Dumnezeu. Dar numai așa, în mod general. De ce?*

—*Păi, în primul rând pentru că, în mare parte, crizele ei — atunci când vorbește inteligibil — au o conotație puternic religioasă. De unde credeți că posedă astfel de informații?*

—*M-ar ajuta dacă mi-ați da un exemplu.*

—*Ei bine, zice, de pildă: „Iisus și Maria, șaiszeci și nouă“.*

Klein vârâse sonda până în stomacul lui Regan.

—*Mai întâi verificați dacă nu cumva fluidul îi ajunge în plămâni, le instrui el, strângând cu degetele tubul transparent, pentru a întrerupe curgerea lichidului. Dacă vedeți asta...*

...sindromul unei dereglări cum rar se mai întâlnește în ziua de azi, fiind răspândită doar în rândul populațiilor primitive. Noi o numim posedare somnambulică. Sincer, nu se știu prea multe despre această tulburare, decât că debutează pe fondul unui conflict sau al unor sentimente de vinovăție care, în cele din urmă, îi provoacă pacientului halucinații, acesta fiind convins că trupul i-a fost invadat de o creatură extraterestră sau de un spirit, dacă vreți să-i spunem așa. Pe vremuri, când oamenii credeau cu tărie în existența diavolului, entitatea cu pricina era identificată drept un demon, de obicei. În schimb, în vremurile mai actuale, este vorba, în general, de spiritul unei persoane care a murit și pe care pacientul o cunoștea, astfel încât este capabil, în mod inconștient, să-i imite vocea și gesturile, ba chiar și trăsăturile faciale, în cazuri cu totul excepționale.

După ce dr. Klein plecă posomorât, Chris îl sună pe impresarul ei, în Beverly Hills, și-i dădu de știre, pe un ton inert, că nu are de gând să regizeze „Hope“. Apoi o sună pe doamna Perrin. Aceasta nu era acasă. Chris puse receptorul în furcă năpădită de un sentiment de teamă tot mai intens. Cine ar fi putut s-o ajute, se întreba cuprinsă de disperare. Nu exista nimeni? Nimic? Cine sau ce anume?

...Cazurile în care este vorba de spiritul unui om mort sunt mai ușor de tratat; în majoritatea acestor cazuri, furia nu este atât de

devastatoare, iar agitația și surescitarea motorie sunt relativ moderate. În schimb, în celelalte cazuri de posedare somnambulică personalitatea împrumutată este malefică, fără excepție, și întotdeauna ostilă personalității proprii. Scopul său principal este, de fapt, să vatăme gazda, uneori chiar s-o ucidă.

Setul de centuri de protecție comandat le fusese livrat la domiciliu, pe Prospect Street, iar acum Chris privea nemșcată, cu chipul palid și sleită de puteri, cum Karl le fixează, mai întâi de patul lui Regan, apoi de încheieturile acesteia. În timp ce Chris trăgea de-o pernă, încercând s-o aranjeze cât mai confortabil sub capul fetei, elvețianul își termină treaba și, îndreptându-se de spinare, aruncă o privire plină de milă la fața răvășită a copilei.

– O să se facă bine? întrebă el.

Chris nu răspunse. În timp ce Karl continua să vorbească, ea scoase un obiect de sub perna lui Regan și-l ridică în dreptul ochilor, cercetându-l cu uimire. Apoi se întoarse brusc spre Karl, întrebându-l cu asprime:

– Karl, cine a pus crucifixul ăsta sub pernă?

– *Sindromul nu este decât manifestarea unui conflict sau a unui sentiment de vinovăție, prin urmare trebuie mers mai adânc, pentru a descoperi fondul problemei. Ei bine, cea mai indicată metodă în cazuri de genul acesta este hipnoterapia. Totuși, se pare că nu reușim să-i inducem starea de transă. Atunci am încercat să recurgem la narcosinteză – un tratament pe bază de narcotice – dar nici asta n-a dat rezultate.*

– Deci ce e de făcut în continuare?

– *În mare măsură, nu putem decât să așteptăm. O să încercăm toate alternativele, sperând să se producă vreo schimbare. Până atunci însă, va trebui internată.*

Chris o găsi pe Sharon în bucătărie, instalându-și pe masă mașina de scris. Tocmai o adusese din camera de joacă de la subsol. Willie tăia morcovi în chiuvetă, ca să facă o garnitură pentru friptură.

Pe un ton ce trăda încordarea, Chris întrebă:

– Tu i-ai pus crucifixul sub pernă, Shar?

Sharon o privi derutată.

– Ce vrei să spui?

– L-ai pus sau nu?

– Chris, habar n-am despre ce vorbești! Ascultă, ți-am mai spus, Chris, ți-am spus pe avion, tot ce am vorbit cu Rags în materie de religie sunt chestii de genul „Dumnezeu a făcut lumea“ și poate câteva lucruri legate de...

– Bine, Sharon, e-n regulă. Te cred, doar că...

– Eu nu l-am pus! mormăi Willie pe un ton defensiv.

– *Cineva* l-a pus acolo, fir-ar să fie! izbucni dintr-odată Chris. În clipa următoare se repezi la Karl, care tocmai intrase în bucătărie și deschisese ușa de la frigider. *Karl!* se răsti ea pe un ton ascutit.

– Da, doamnă, răspunse calm Karl, fără să se întoarcă. Era ocupat cu împachetarea unor cuburi de gheață într-un prosop.

– Fii atent, te mai întreb o dată, spuse Chris cu înverșunare, gata-gata să-și piardă cumpătul. Tu ai pus crucifixul ăla stupid sub pernă lui Regan?

– Nu, doamnă, nu eu. Nu fac așa ceva, răspunse Karl, vârând încă un cub de gheață în prosop.

– Crucea aia tâmpită n-a ajuns acolo de una singură, fir-ar a naibii! țipă Chris, întorcându-se spre Willie și Sharon. *Care dintre voi minte? Spuneți-mi în clipa asta!*

Karl se opri, în sfârșit, din împachetat și se întoarse spre Chris, cercetând-o cu luare aminte. Explozia de furie îi lăsase pe toți cu gura căscată; acum ea se prăbuși brusc pe un scaun și începu să plângă spasmodic, cu capul cufundat între mâinile ce-i tremurau incontrolabil.

– O, îmi pare rău, nu mai știu de mine! murmură ea cu glasul înecat de lacrimi. O, Doamne, ce să mă fac?

Willie și Karl stăteau nemișcați, urmărind-o în tăcere, în timp ce Sharon se apropie de Chris și începu să-i maseze ceafa și umerii, cu mișcări mângâietoare.

– Hei, e-n regulă. Totul va fi bine.

Chris își șterse fața cu mâneca.

– Mda, bănuiesc că cine a pus acolo crucifixul – își găsi în buzunar o batistă și-și suflă nasul, apoi continuă – oricine-ar fi fost, a făcut-o cu intenții bune.

– *Uite ce e, vă mai spun o dată și ar fi bine să băgați la cap, nu am de gând s-o internez într-un nenorocit de ospiciu!*

– *Doamnă, nu-i un...*

– *Nu-mi pasă cum îi spuneți! Nici gând! N-o las din mâna mea!*

– *Îmi pare rău. Tuturor ne pare rău.*

– *Mda, sunt convinsă. Doamne, optzeci și opt de medici și tot ce-mi puteți spune, cu toate rahaturile voastre, este că... !*

Chris rupse celofanul de pe pachetul albastru de Gauloises Blondes – țigări importate din Franța –, trase câteva fumuri prelungi, după care stinse grăbită țigara într-o scrumieră și urcă la etaj, să vadă ce face Regan. Când deschise ușa, în semiîntunericul din dormitor zări o siluetă masculină stând la marginea patului lui Regan, pe un scaun de lemn cu spătarul drept; individul avea brațul întins și-și ținea palma pe fruntea copilei. Era Karl. Când Chris ajunsese lângă pat, acesta nu-și ridică privirea la ea și nici nu spuse nimic, ci continuă să studieze cu atenție chipul lui Regan. În mâna așezată pe fruntea copilei ținea un obiect nedeslușit. Oare ce anume? Apoi Chris observă că era prosopul cu cuburi de gheață.

Plăcut surprinsă și mișcată de gestul său, Chris îl răsplăti pe impasibilul elvețian cu o privire afectuoasă, cum nu mai adresase nimănui de multă vreme. Dar cum nici acum bărbatul nu se clinti și nu dădu nici cel mai mic semn că i-ar fi sesizat prezența, se întoarse încetișor și ieși în liniște din cameră. Coborî în bucătărie, se așeză la masa

unde aveau obiceiul să ia micul dejun și, privind absentă într-un punct fix, își turnă o ceașcă de cafea, cufundată în gânduri. Apoi, brusc, se ridică în picioare și, ca împinsă de un arc, se repezi în biroul lambrizat cu lemn de cireș.

— *Posesia este în mod incorect asociată cu isteria, într-o asemenea măsură încât originea sindromului este aproape în toate cazurile echivocă. Fiica dumneavoastră poate că știa despre acest fenomen, credea în existența lui și s-ar putea să fi fost la curent cu unele dintre simptome, iar asta a făcut ca subconștientul său să provoace sindromul. Mă urmăriți? Ei bine, odată ce cădem de acord asupra acestui lucru, dacă tot nu sunteți dispusă să o internați, poate că veți accepta o altă variantă pe care am să v-o sugerez. Șansele de vindecare sunt reduse, dar totuși, cred că nu trebuie neglijate.*

— *Ei, haideți, spuneți odată despre ce este vorba, pentru numele lui Dumnezeu! La ce vă referiți?*

— *Ați auzit vreodată despre exorcism, doamnă MacNeil?*

Chris încă nu se familiarizase cu volumele de cărți din birou — erau în apartament atunci când îl închiriasse — așa că acum studia cu atenție titlurile din bibliotecă.

— *Este vorba de un ritual străvechi, convențional, prin care rabinii și preoții încercau să alunge un spirit malefic. Catolicii sunt singurii care n-au renunțat la acest ritual, deși îl practică pe ascuns, fiindcă se jenează să admită că-l practică și în prezent. Însă pentru cineva încredințat că este posedat, trebuie să recunosc că ritualul este de-a dreptul impresionant și, odinioară, chiar dădea roade, deși nu din motivele pe care și le închipuiau ei; era vorba, pur și simplu, de puterea sugestiei. Convingerea victimei că este posedată contribuia la această stare și, tot așa, credința în puterea exorcismului putea duce la eliberarea persoanei posedate. Este — văd că vă încruntați. Da, sunt conștient că toată povestea asta sună fantezist. Dar dați-mi voie să vă spun un lucru despre care se știe că este cât se poate de real. Are legătură cu aborigenii din Australia. Aceștia sunt încredințați că dacă un vrăjitor le trimite, de la distanță, „un gând de moarte“, ei bine, sunt convinși că vor muri negreșit. Și, culmea, chiar așa se întâmplă! Se lasă pur și*

simplu jos, la pământ și mor încet-încet! Și singura metodă care ți poate salva, de cele mai multe ori, este tot o formă de sugestie: „gândul” altui vrăjitor care să-l contracareze pe primul.

— *Ce vrei să-mi sugerați, s-o duc pe fiica mea la un vraci?*

— *Pentru orice eventualitate, ca să putem zice că am încercat toate variantele — ei bine, da, exact asta vă sugerez. Duceți-o la un preot catolic. E un sfat cel puțin ciudat din partea mea, știu asta, ba chiar primejdios, de aceea este absolut obligatoriu să știm dacă fiica dumneavoastră era la curent cu fenomenul acesta, al posedării și mai ales cu practica exorcismului înainte de apariția simptomelor sale. Credeți că se poate să fi citit despre aceste lucruri*

— *Nu.*

— *Sau să fi văzut vreun film de genul ăsta? Să fi auzit ceva la radio? La televizor?*

— *Nu.*

— *A citit Evangheliile, poate? Noul Testament?*

— *Nu, nimic de genul ăsta. De ce mă întrebați?”*

„Sunt destul de multe referiri la fenomenul posedării în aceste relatări, precum și la exorcizările săvârșite de Hristos. Simptomele descrise în Biblie sunt similare cu cele din ziua de azi, așa că...

— *Știți ce, n-are rost să-mi mai explicați. Bine? Lăsați-o baltă! Asta-i tot ce-mi lipsește, să afle taică-său că am apelat la un...*

Chris își plimbă degetele pe cotoarele cărților din bibliotecă, căutând zadarnic ceva care s-o ajute, până când *Ia stai puțin!* Reveni fulgerător la titlul unuia dintre volumele de pe raftul cel mai de jos. Era cartea despre farmece și vrăjitorii pe care i-o trimisese Mary Jo Perrin. Chris o luă de pe raft și căută înfrigurată pagina de cuprins; urmări încet cu degetul titlurile înșirate unul sub altul, ca la un moment dat să se oprească brusc: Uite! Am găsit! O trecu un fior la gândul că s-ar putea ca medicii de la clinica Barringer să aibă dreptate. Așa să fie, oare? Să-și fi indus Regan starea și simptomele prin autosugestie, în urma citirii acestei cărți?

Capitolul la care se opri se intitula „Cazuri de posedare“.

Chris merse la bucătărie, unde Sharon își citea propriile însemnări notate într-un carnețel și le bătea la mașină. Chris flutură cartea prin aer.

– Ai citit asta, Shar?

Continuând să bată la mașină, Sharon o întreabă:

– Ce să citesc?

– Cartea asta despre vrăjitorii.

Sharon se opri din lucru și, aruncând o privire mai întâi la Chris, apoi la cartea din mână acesteia, spuse:

– Nu, n-am citit-o, după care își văzu mai departe de treabă.

– Nici măcar n-ai văzut-o? Nu cumva tu ai pus-o în biblioteca din birou?

– Nu.

– Unde-i Willie?

– S-a dus la piață.

Chris dădu din cap cu un aer gânditor, apoi urcă din nou la etaj, în camera lui Regan; Karl era tot acolo, treaz, veghind la căpătâiul patului.

– Karl!

– Da, doamnă.

Chris făcu semn spre cartea pe care o ținea în mână.

– Se poate să fi găsit tu cartea asta aruncată pe undeva prin casă și s-o fi așezat în bibliotecă, alături de celelalte?

Îngrijitorul se uită la Chris cu o expresie neutră, aruncă o privire în direcția cărții indicate și apoi din nou la ea.

– Nu, doamnă, rosti el. Eu, nu. Zicând asta, se întoarse iarăși la Regan.

În regulă, atunci poate că Willie a pus-o.

Chris se întoarse în bucătărie, se așază la masă și, deschizând cartea la capitolul despre posedare, începu să caute informații relevante, care, după părerea medicilor de la

Barringer, ar fi putut să elucideze cauzele apariției simptomelor manifestate de Regan.

Găsi, într-un final, ceea ce căuta.

Din credința în demoni – extrem de răspândită pe vremuri – decurge, în chip firesc, fenomenul cunoscut sub numele de posedare, o stare în care mulți indivizi credeau că funcțiile lor fizice și mentale sunt invadate și controlate fie de un demon (cel mai adesea în vechime), fie de spiritul cuiva care a murit. Astfel de cazuri au fost întâlnite pretutindeni pe glob și de-a lungul întregii istorii, fiind descrise în termeni surprinzător de asemănători, dar cu toate acestea încă nu s-a găsit o explicație pe deplin satisfăcătoare. De la cercetările efectuate de Traugott Oesterreich, publicate pentru prima oară în anul 1921, s-au descoperit foarte puține elemente suplimentare, în pofida progreselor înregistrate în domeniul psihiatriei.

Chris se încruntă. Nu exista o explicație pe deplin satisfăcătoare? Medicii de la Barringer îi dăduseră de înțeles altceva.

Iată ce s-a constatat în mod concret: că diferite persoane, din diferite timpuri, au suferit niște transformări atât de mari și de radicale, încât cunoștii lor aveau impresia că este vorba de cu totul altcineva. Nu numai vocea, comportamentul, expresiile faciale și gesturile caracteristice se modifică, ci uneori chiar individul în cauză se percepe pe sine însuși ca fiind altcineva, o cu totul altă persoană, având un trecut propriu și un nume diferit – fie el uman sau demonic. În arhipelagul malaysian, unde posedarea este un fenomen frecvent întâlnit chiar și în ziua de azi,

spiritul uzurpator al celui mort îl face pe posedat să reproducă gesturile, vocea și comportamentul răposatului cu atâta măiestrie, încât rudele mortului plâng în hohote la vederea lui. Însă lăsând la o parte așa-numita pseudoposedare – respectiv acele cazuri care, ulterior, se dovedesc a fi simple escrocherii, manifestări paranoice sau crize de isterie – dilema majoră a reprezentat-o întotdeauna explicarea fenomenului cu pricina; cea mai veche explicație este cea de natură spirituală, în favoarea căreia pledează faptul că personalitatea uzurpatoare poate să demonstreze abilități pe care individul „gazdă” nu le avea înainte. În cazurile de posedare demonică, de pildă, „demonul” poate vorbi în limbi necunoscute persoanei invadate.

Asta era! Deci așa se explicau bolboroselile de neînțeles ale lui Regan! Să fi fost vorba de altă limbă?

Chris citi mai departe cu înfrigurare:

... sau să manifeste diferite fenomene parapsihice, cum ar fi, bunăoară, telechinezia – capacitatea de a mișca obiectele fără a le atinge.

Toate acele bubuituri? Zgâlțâielile patului?

...În situațiile în care entitatea uzurpatoare este spiritul unui mort, apar manifestări de genul celor consemnate de Oesterreich în cazul unui călugăr care, fiind posedat, a devenit dintr-odată un dansator talentat, de-o măiestrie neasemuită, cu toate că nu dansase niciodată până atunci. Acest tip de manifestări este atât de impresionant, încât Jung, celebrul psihiatru, după ce a studiat în mod direct un

asemenea caz, a fost capabil să ofere doar o explicație parțială, afirmând însă că „în mod categoric nu poate fi vorba de o înșelătorie“...

Chris se încruntă din nou. Cuvintele acestea sunau îngrijorător.

...iar William James, cel mai mare psiholog american al tuturor timpurilor, s-a rezumat să admită „plauzibilitatea unei explicații de natură spirituală a fenomenului“, după ce a studiat îndeaproape așa-numita „Minune de la Watseka“ – cazul unei adolescente din Watseka, Illinois, a cărei personalitate s-a transformat până la identificarea totală cu cea a unei fete numite Mary Roff, care murise într-un spital de boli psihice, cu doisprezece ani în urmă...

Absorbită de lectură, Chris nu auzi soneria, nici pe Sharon mergând să deschidă ușa de la intrare.

În general se consideră că posedarea demonică își are originea în creștinismul timpuriu; cu toate astea, atât posedarea, cât și exorcismul datează dinainte de Hristos. Vechii egipteni, la fel ca restul civilizațiilor antice de pe râurile Tigru și Eufrat, credeau că tulburările fizice și spirituale sunt cauzate de invadarea trupului de către demoni. Iată cum suna „rețeta“ exorcizării pentru maladiile de care sufereau copiii în Egiptul antic: „Pleacă de-aici, tu, care ai venit din ținutul întunericului, al cărui nas e întors de-a-n-doaselea, a cărui față e cu susu-n jos. Trebuie neapărat să vii să îl săruți pe copilul acesta? N-am să te las...“

– Chris?

– Shar, sunt ocupată.

– Un detectiv de la Omucideri vrea să-ți vorbească.

– O, Doamne, Sharon, spune-i să – Chris se opri brusc, își ridică ochii din carte și zise: Da, sigur, Sharon. Spune-i să intre. Condu-l aici.

Sharon plecă, iar Chris rămase cu privirea pironită pe carte, absentă, pradă unei senzații nedeslușite de teamă. Auzi cum se închide ușa de la intrare. Auzi niște pași apropiindu-se de bucătărie. Avea senzația că așteaptă ceva. *Oare ce putea să aștepte?* Ca într-un vis intens pe care nu ți-l poți aminti, Chris simțea că așteaptă ceva familiar, dar totuși nedefinit.

Cu pălăria boțită în mână, detectivul intră în încăperea împreună cu Sharon, răsuflând din greu și se înclină respectuos.

– Îmi cer mii de scuze, zise Kinderman venind lângă ea. Da, știu că sunteți ocupată. Văd asta. Vă deranjez.

– Ce se mai întâmplă în lume? întrebă Chris.

– Numai rele. Fiica dumneavoastră cum se simte?

– Nicio schimbare.

– Îmi pare rău să aud asta. Respirând cu greutate, Kinderman stătea în picioare lângă masă, cu ochii lui de cățel oropsit umezi de emoție. Știți, nu v-aș fi deranjat pentru nimic în lume; aveți destule pe cap, vreau să spun... cu fiica dumneavoastră. Domnul mi-e martor, când micuța mea Julie s-a îmbolnăvit de – oare ce-o fi fost? Cum se chema? Nu-mi mai aduc aminte. Era...

– Ce-ar fi să luați loc? îl întrerupse Chris.

– O, da, mulțumesc mult, spuse detectivul recunoscător, așezându-și trupul mătăhălos pe un scaun vizavi de Sharon. Aceasta se reapucase de bătut la mașină, părând să ignore ceea ce se vorbește în jurul ei.

– Îmi cer scuze. Ce spuneți? îl întrebă Chris.

– Ei bine, fiica mea – o, mai bine nu. N-are importanță. Dacă mă pornesc, o să vă povestesc toată viața mea, de-o să puteți face un film pe subiectul ăsta. Nu, serios acum! E

incredibil! Dacă ai ști doar jumătate din nebuniile care s-au întâmplat în familia mea, ai – nu. Nu, mai bine o las baltă. Fie, doar *una!* Vă spun doar o întâmplare! Mama mea obișnuia să ne gătească pește umplut în fiecare vineri, mă urmăriți? Și pe tot parcursul săptămânii nu puteam să facem baie, niciunul dintre noi, din cauză că mama ținea crapul în vană, iar crapul înota de zor, fiindcă mama spunea că asta îl face să elimine otrava din corp. Cine s-ar fi gândit! Cine să fi știut că, în tot acest timp, crapul nutrea gânduri malefice, de răzbunare, care-i otrăveau carnea! Ei, cu asta am încheiat. Serios. Doar că, din când în când, câte-un răs sănătos ne face să nu mai plângem.

Chris îl studie cu atenție. Aștepta să urmeze ceva.

– A, citeați! Detectivul aruncă o privire înspre cartea despre vrăjitorii. Pentru un film?

– Nu, pur și simplu de plictiseală.

– E interesantă?

– Abia ce-am început-o.

– Vrăjitorii, murmură Kinderman, cu capul înclinat într-o parte, căznindu-se să descifreze titlul cărții.

– Așadar, ce s-a întâmplat? vru să știe Chris.

– Da, îmi cer scuze. Sunteți ocupată. O să fiu cât mai concis. După cum vă spuneam, nu v-aș fi deranjat pentru nimic în lume, doar că...

– Doar că?

Devenind brusc foarte serios, detectivul își puse palmele împreunate pe tăblia lucioasă a mesei de pin.

– Ei bine, se pare că Burke...

– Fir-ar să fie! izbucni Sharon iritată și, smulgând coala de hârtie de pe tamburul mașinii de scris, o mototoli în palme, după care o aruncă la întâmplare înspre coșul cu maculatură aflat la picioarele lui Kinderman. Acesta se întoarce și-o privi mirat, la fel și Chris; observându-i, secretara încercă să se explice:

– O, îmi pare rău! Am uitat complet că sunteți aici!

– Sunteți domnișoara Fenster? se interesă Kinderman.

– Spencer, îl corectă Sharon și se ridică de pe scaun, ca să culeagă de pe jos ghemotocul de hârtie, murmurând ca pentru sine: „N-am pretins niciodată că aș fi Julius Erving¹“.

– Nu vă deranjați, nu-i nicio problemă, o asigură detectivul, aplecându-se să ridice hârtia care aterizase lângă picioarele sale.

– O, mulțumesc, zise Sharon făcând cale întoarsă și așezându-se din nou pe scaun.

– Scuzați-mă – sunteți secretara? o descusu Kinderman.

– Sharon, dumnealui este... Chris se întoarce spre Kinderman. Îmi cer scuze, îi zise, îmi mai spuneți o dată cum vă numiți?

– Kinderman. William F. Kinderman.

– Dumneaei este Sharon. Sharon Spencer.

Cu o plecăciune curtenitoare și o ușoară înclinare a capului, detectivul spuse:

– Sunt încântat să vă cunosc.

Sharon se aplecă și-și sprijini bărbia pe brațele-i încrucișate deasupra mașinii de scris, privindu-l curioasă.

– Poate că m-ați putea ajuta, continuă detectivul.

Fără să-și ia mâinile de pe mașina de scris, Sharon se îndreptă de spate și-l întrebă:

– Cine, eu?

– Da, s-ar putea. În seara morții domnului Dennings, ați mers la farmacie și l-ați lăsat singur în casă, așa a fost?

– Păi, nu chiar așa. Regan era aici.

– Adică fiica mea, preciză Chris.

– Cum se scrie numele ei?

– R-e-g-a-n, îl lămură Chris.

– Ce nume frumos, comentă detectivul.

¹ Julius Erving – celebru jucător de baschet american (n.tr.)

– Mulțumesc.

Kinderman se întoarce din nou spre Sharon.

– Dacă nu mă-nșel, Dennings venise în seara aceea ca s-o vadă pe doamna MacNeil, nu?

– Da, așa este.

– A rămas s-o aștepte?

– Da, i-am spus că trebuie să se întoarcă în scurtă vreme.

– Foarte bine. Și dumneavoastră ați ieșit... la ce oră?
Vă mai aduceți aminte?

– Păi, să vedem. Tocmai urmăream știrile la televizor, așa că presupun – ba nu, stați puțin – da, așa e. Îmi aduc aminte că m-am supărat când farmacistul mi-a spus că băiatul care se ocupă cu livrările la domiciliu plecase acasă și i-am spus: „Ei, lasă-mă, e doar ora șase și jumătate“. Peste zece sau douăzeci de minute a apărut Burke.

– Așadar, conchise detectivul, dacă facem o medie, înseamnă că trebuie să fi apărut în jurul orei șapte fără un sfert. Corect?

– Și ce-i cu asta? vru să afle Chris.

Încordarea care o măcina era tot mai intensă.

– Ei bine, asta dă naștere unei întrebări, doamnă MacNeil. Să vină aici pe la șapte fără un sfert și să plece după doar douăzeci de minute...

Chris ridică din umeri.

– Păi, așa-i Burke, spuse ea. Tipic pentru el.

– Tot tipic pentru el era și să frecventeze barurile de pe M Street? întrebă Kinderman.

– Nu. Nici vorbă. Cel puțin, din câte știu eu.

– Nu, așa m-am gândit și eu. Am făcut niște investigații. În concluzie, n-avea niciun motiv să se afle sus, pe treptele de lângă casa dumneavoastră în seara aceea, după ce a plecat de aici. În plus, nu avea obiceiul să umble cu taxiul? N-ar fi chemat un taxi înainte să plece de la dumneavoastră?

– Ba da, în mod normal ar fi chemat. Așa făcea întotdeauna.

– Prin urmare, mă întreb – pe bună dreptate, nu-i așa? – de ce și cum a ajuns acolo în seara aceea. De asemenea, mă întreb cum se face că pe lista cu apelurile telefonice din seara aceea nu figurează nicio comandă la niciuna dintre firmele de taximetre, cu excepția celei efectuate de domnișoara Spencer la ora șase și patruzeci și cinci de minute.

Pe un ton epuizat, Chris spuse încet:

– Nu știu.

– Da, nici n-aveți de unde să știți, replică detectivul. Cert este că, între timp, treaba a devenit foarte serioasă.

– Cum adică? întrebă Chris, respirând precipitat.

– Raportul medicului patalog, o lămuri Kinderman, pare să indice că există mari șanse ca moartea lui Dennings să fi fost provocată. În orice caz...

– Vreți să spuneți că a fost ucis?

– Păi, se pare că poziția... Kinderman șovăi. Îmi pare rău, continuă el. O să fie dureros pentru dumneavoastră.

– Spuneți mai departe.

– Poziția capului și torsionarea mușchilor cefei ar indica...

Închizând ochii, Chris exclamă, cutremurându-se:

– O, Doamne, Dumnezeu!

– Da, v-am avertizat că o să fie dureros. Îmi pare rău. Zău. Dar vedeți dumneavoastră, starea în care se găsește trupul său – cred că ar fi mai bine să sărim peste detalii – nu se explică decât printr-o căzătură de undeva de sus înainte să se prăvălească pe scări; să zicem... de la vreo șapte-opt metri înălțime, după care s-a rostogolit până jos, la baza scărilor. Așadar, e foarte probabil ca domnul Dennings să fi fost... Kinderman se întoarse către Sharon. Cu brațele încrucișate pe piept, aceasta asculta ca hipnotizată, cu ochii larg deschiși.

– Acum dați-mi voie să vă pun o întrebare, domnișoară Spencer. Când ați plecat, domnul Dennings unde se afla? Cu fetița?

– Nu, era jos, în birou și-și prepara ceva de băut.

– Credeți că fiica dumneavoastră și-ar aduce aminte – se întoarce spre Chris – dacă domnul Dennings a intrat la ea în cameră în seara aceea?

– De ce vă interesează?

– Și-ar aduce aminte?

– Cum să-și aducă aminte? V-am spus doar, era sub efectul unui sedativ puternic și...

– Da, da, mi-ați spus asta; e adevărat. Îmi amintesc acum. Dar poate s-o fi trezit.

– Nu, nu s-a trezit, spuse Chris.

– Era sedată și ultima oară când am stat de vorbă?

– Da, și atunci.

– Mi s-a părut că o văd la geam în ziua aceea.

– Ei bine, v-ați înșelat.

– Posibil. Probabil. Nu sunt sigur.

– Ia stați puțin, de ce îmi puneți toate întrebările astea?

– Păi, o ipoteză ar fi că domnul Dennings era atât de beat, încât s-a împiedicat și a căzut pe fereastra camerei fiicei dumneavoastră. N-ar fi posibil?

– Nici vorbă. În primul rând, fereastra aceea e închisă întotdeauna și, în al doilea rând, Burke era *tot timpul* beat, dar nu-și pierdea niciodată echilibrul. Era beat chiar și când *regiza*. Atunci cum ar fi putut să se împiedice și să cadă pe geam?

– Așteptați pe altcineva în seara aceea?

– Pe altcineva? Nu, nu așteptam pe nimeni.

– Prietenii dumneavoastră au obiceiul să vină neanunțați?

– Doar Burke.

Detectivul își coborî privirea, clătinând din cap.

– Foarte ciudat, oftă el obosit. Încurcată treabă. Apoi își ridică privirea la Chris. Decedatul vine în vizită, stă doar douăzeci de minute și pleacă fără să apuce să dea ochii cu dumneavoastră, lăsând singură o fetiță atât de bolnavă? Și hai s-o recunoaștem, ați spus-o și dumneavoastră, este puțin probabil să fi căzut pe fereastră. În plus, nu și-ar fi putut rupe gâtul în halul ăsta de la o simplă căzătură – sunt șanse de unu la o sută să se întâmple una ca asta; ba nu, de unu la o mie. Făcu semn cu capul în direcția cărții de vrăjitorii. Ați citit în cartea asta despre crimele ritualice?

Având o presimțire tot mai puternică, Chris spuse cu voce joasă:

– Nu.

– Poate că nu în cartea asta, admise Kinderman. Oricum, vă rog să mă iertați; am pomenit de lucrul ăsta în speranța că o să vă pună pe gânduri – bietul domn Dennings a fost găsit cu gâtul sucit, într-un stil asemănător uciderilor ritualice săvârșite de așa-zișii demoni, doamnă MacNeil.

Chipul lui Chris deveni livid.

– Vreun nebun l-o fi ucis pe domnul Dennings și – Kinderman se opri. S-a întâmplat ceva? întrebă el, sesi-zând expresia îngrozită și paloarea nefirească a interlocutoarei sale.

– Nu, e-n regulă, continuați.

– Vă mulțumesc. Nu v-am spus asta până acum, ca să nu vă mâhnesc. În plus, teoretic, s-ar putea să fi fost un accident. Eu însă nu cred asta. Vreți să știți ce bănuiesc eu? Care e părerea mea? Eu, unul, cred că victima a fost ucisă de un bărbat puternic – punctul unu; fracturarea craniului – punctul doi – și celelalte câteva amănunțe pe care vi le-am relatat susțin ipoteza – e doar o ipoteză, nu o certitudine – că regizorul ar fi fost mai întâi ucis și abia *apoi* aruncat pe fereastră, din camera fiicei dumneavoastră. Doar că acolo

nu se afla nimeni, *decât* fiica dumneavoastră. Așadar, care să fie explicația? Ei bine, ar fi o posibilitate: să fi apărut altcineva în timpul scurs între plecarea domnișoarei Spencer și întoarcerea dumneavoastră acasă. N-ar fi posibil? Deci vă mai întreb o dată, cu scuzele de rigoare: cine ar fi putut să vină la dumneavoastră?

Chris își plecă încet capul.

– Sfinte Sisoe, stați o secundă!

– Da, îmi pare rău. Știu că e dureros. Și poate că greșesc. Dar puteți, totuși, să vă gândiți puțin? Cine ar fi putut să vină în vizită în seara aceea?

Cu capul plecat, Chris se încruntă, chibzuind concentrată o bucată de vreme, după care își ridică privirea.

– Nu, îmi pare rău. Pur și simplu nu-mi vine nimeni în minte.

Kinderman își întoarse privirea spre Sharon.

– Atunci, poate aveți dumneavoastră vreo idee, domnișoară Spencer? Vă vizitează cineva aici?

– O, nu, nimeni.

– Călărețul știe unde lucrezi? o întrebă Chris.

Kinderman înălță din sprâncene.

– Călărețul?

– Prietenul lui Sharon, îl lămură Chris.

Sharon scutură din cap.

– N-a venit niciodată aici, spuse ea. Și, în afară de asta, el era în Boston în seara aceea, la un congres.

– E agent de vânzări? se interesă Kinderman.

– Avocat.

– Aha. Detectivul se întoarse din nou spre Chris. Și servitorii? Ei au vizitatori? o întrebă.

– Nu, niciodată. Exclus.

– Așteptați cumva un colet în ziua aceea? Vreo livrare?

– De ce?

– Domnul Dennings era – nu vreau să vorbesc urât despre morți, dar, după cum ați spus și dumneavoastră, când lua un pahar în plus, cum se zice, era oarecum – ei bine, hai să-i spunem irascibil, capabil, fără îndoială, să provoace scandal și poate că în cazul de față a înfuriat pe cineva, cum ar fi, de pildă, pe cel care a venit să livreze o comandă. În concluzie, așteptați vreun colet? Poate de la curățătorie? Zarzavaturi? Ceva de băut? Un pachet, de orice fel?

– N-am de unde să știu. Karl se ocupă de toate astea.

– A, firește.

– Doriți să-l întrebați pe el? N-aveți decât.

Detectivul oftă îmbufnat. Lăsându-se pe spătarul scaunului, își îndesă mâinile în buzunarele pardesiului, aruncând o privire sumbră la cartea de vrăjitorii.

– Nu vă deranjați, nu contează; puțin probabil să aflăm ceva. Aveți o fiică foarte bolnavă, așa că destul pentru azi. Își flutură mâna prin aer. Asta e. Am încheiat discuția. Se ridică în picioare. Vă mulțumesc pentru timpul oferit, i se adresează lui Chris, apoi se întoarce către Sharon: Mă bucur că v-am cunoscut, domnișoară Spencer.

– Și eu, la fel, răspunse absentă Sharon, privind în gol.

– Încurcată treabă, murmură Kinderman clătinând din cap. E ciudat, foarte ciudat. Păru să reflecteze la ceva. Apoi se uită la Chris, care se ridică de pe scaun. Ei bine, îmi cer scuze. V-am deranjat degeaba, adăugă el.

– Haideți, vă conduc până la ușă, se oferi Chris.

Atât glasul, cât și chipul său trădau resemnarea.

– O, vă rog, nu vă mai deranjați!

– Dar nu-i niciun deranj.

– Dacă insistați...

– O, că tot veni vorba, zise detectivul în timp ce ieșea din bucătărie, însoțit de Chris, știu că șansele sunt infime, dar ați putea totuși s-o întrebați pe fiica dumneavoastră

dacă nu cumva l-a văzut pe domnul Dennings în camera ei în seara aceea?

— Ascultați ce vă spun, Burke nu avea niciun motiv să vină aici, în primul rând.

— Da, știu asta. Sunt convins că aveți dreptate; dar dacă niște medici britanici nu s-ar fi întrebat: „Ce-o fi cu mucegaiul ăsta?“, n-am avea astăzi penicilina. Corect? Vă rog s-o întrebați. O s-o întrebați?

— Când o să se simtă mai bine, da, o s-o întreb.

— Nu strică să încercați.

Ajunseseră în fața ușii de la intrare.

— În altă ordine de idei... continuă detectivul, apoi ezită. Ducându-și două degete la buze, spuse pe un ton grav: Nu mă simt deloc în largul meu să vă rog asta. Iertați-mă.

Așteptându-se la o nouă „lovitură“, Chris se încordă, simțind din nou acel fior de teamă. spuse:

— Ce doriți?

— Pentru fiica mea... ați putea să-mi acordați un autograf? Obrajii detectivului se făcură roșii ca focul. După surpriza inițială, Chris aproape că pufni în râs, ușurată: ce caraghioși sunt oamenii!

— Da, desigur! Aveți ceva de scris?

— Uitați aici! veni răspunsul prompt al detectivului, scoțându-și numaidecât un pix din buzunarul hainei, împreună cu o carte de vizită. I le dădu pe amândouă lui Chris. Vai, o să fie în culmea fericirii!

— Cum o cheamă? întrebă Chris, lipind bucățița de carton de ușa de la intrare, ca să poată scrie pe ea. Simți cum bărbatul din spatele ei se fâstâcește, respirând și mai greoi ca de obicei. Atunci se întoarce și observă că ochii și chipul îmbujorat al detectivului trădează o intensă luptă lăuntrică.

— Am mințit, spuse acesta într-un final, cu o privire stânjenită și sfidătoare, deopotrivă. Autograful este pentru

mine. Scrieți așa: „Pentru William F. Kinderman“ – aveți numele pe verso.

Chris îl privi cu o afecțiune neașteptată, apoi verifică ortografia numelui admiratorului său și scrisese: „William F. Kinderman, te iubesc! Chris MacNeil“. După aceea îi dădu înapoi cartea de vizită, pe care Kinderman o vâri rapid în buzunar, fără să citească dedicația.

– Sunteți o doamnă foarte drăguță, spuse el sfios.

– Mulțumesc. Și dumneavoastră sunteți un bărbat foarte drăguț.

Detectivul păru să roșească și mai tare.

– Nu, nu sunt drăguț. Sunt o pacoste. Și, deschizând ușa, adăugă: Să nu luați în seamă ce v-am spus astăzi. Uitați ce-am vorbit. Concentrați-vă asupra ficei dumneavoastră. *Fîica dumneavoastră* e cea mai importantă!

Chris încuviință din cap și simți cum cade din nou pradă deznădejzii, de îndată ce Kinderman ieși pe veranda spațioasă, împrejmuită cu un gard jos, din fier forjat. Detectivul se întoarse cu fața spre ea; afară, la lumina zilei, cearcănele întunecate de sub ochii vedetei de cinema erau și mai vizibile. Își puse pălăria pe cap.

– Deci o s-o întrebați? îi reaminti el.

– Da, consimți ea. Vă promit.

– Atunci... la revedere. Aveți grijă.

– Și dumneavoastră la fel.

Chris închise ușa și se rezemă cu spatele de ea, cu ochii închiși, însă și-i deschise aproape instantaneu la auzul soneriei. Se întoarse și deschise din nou ușa: în prag stătea Kinderman. Acesta zâmbea stingher.

– Sunt o pacoste, știu. Îmi cer mii de scuze. Mi-am uitat pixul.

Coborându-și privirea, Chris observă că pixul rămăsese la ea în mână. Zâmbi slab și i-l înmână detectivului.

– Și încă un lucru, spuse el. Da, n-are niciun rost, știu asta; dar știu că n-am să pot dormi la noapte gândindu-mă că un nebun sau un drogat este în libertate, iar eu n-am făcut tot ce-mi stă-n putință ca să-l prind. Credeți oare că aș putea – nu, nu, e o prostie, e o – da; da, iertați-mă, dar cred că trebuie să fac asta. Aș putea să stau de vorbă cu domnul Ergstrom, ce ziceți? E vorba despre chestiunea cu livrarea comenzii.

Chris deschise ușa larg.

– Sigur, poștiți înăuntru. Puteți discuta cu el în birou.

– Nu, că sunteți ocupată. Ați fost deja nespus de amabilă. Pot vorbi cu el și aici, e-n regulă. Aici e perfect.

Zicând acestea, se rezemă de balustrada de fier a verandei.

– Dacă țineți neapărat, cedă Chris, zâmbind slab. Cred că e sus, cu Regan. Îl trimit numaidecât.

– Vă rămân profund îndatorat.

Chris închise ușa și, nu mult după aceea, Karl își făcu apariția. Acesta ieși pe verandă rămânând cu mâna pe clanța ușii, lăsând-o întredeschisă. Stătea cu spatele drept, fixându-l pe Kinderman cu o privire calmă și detașată.

– Da? începu el, pe un ton impasibil.

– Aveți dreptul să nu spuneți nimic, îl întâmpină Kinderman, așintind asupra lui Karl o privire de gheață. Dacă renunțați la dreptul acesta, turui el rapid, pe un ton plat, amenințător, orice spuneți poate fi și va fi folosit împotriva dumneavoastră în instanță. Aveți dreptul să apelați la serviciile unui avocat, care să fie prezent pe parcursul interogatoriului. Dacă vreți un avocat și nu vă permiteți unul, vă va fi desemnat un avocat din oficiu, fără taxă, înainte de începerea interogatoriului. Înțelegeți toate aceste drepturi pe care tocmai vi le-am comunicat?

Păsărelele ciripeau delicat pe crengile unui copac bătrân ce se înălța aproape de casă, în vreme ce huruitul mașinilor

de pe M Street abia se auzea, semănând, mai degrabă, cu zumzetul unui roi de albine aflat undeva, departe.

Karl răspunse fără să clipească:

– Da.

– Sunteți dispus să renunțați la dreptul de a nu spune nimic?

– Da.

– Sunteți dispus să renunțați la dreptul de a apela la serviciile unui avocat, care să fie prezent pe parcursul interogatoriului?

– Da.

– E adevărat că ați declarat că în seara zilei de douăzeci și opt aprilie, când a avut loc moartea regizorului britanic Burke Dennings, v-ați dus să vedeți un film la cinematograful Fine Arts?

– Da, așa este.

– La ce oră ați intrat la film?

– Nu-mi aduc aminte.

– Înainte ați declarat că v-ați dus la spectacolul de la ora șase. Această informație nu vă e de niciun ajutor?

– Da, la spectacolul de la ora șase. Acum îmi amintesc.

– Ați prins filmul de la început?

– Da.

– Și ați stat până la sfârșit?

– Da.

– N-ați plecat înainte de final?

– Nu, am văzut tot filmul.

– Și, când ați plecat de la film, ați luat autobuzul din fața cinematografului și v-ați dat jos la intersecția dintre străzile M și Wisconsin în jurul orei nouă și douăzeci p.m., corect?

– Da.

– Și v-ați dus acasă?

– M-am dus acasă.

- Așadar, în jurul orei nouă și jumătate erați în apartament, da?
- Eram aici *exact* la nouă și jumătate, preciză Karl.
- Păreți foarte sigur de asta,
- Da, m-am uitat la ceas. Sunt sigur.
- Și ziceți că ați văzut tot filmul, până la capăt?
- Da, v-am mai spus asta.
- Răspunsurile dumneavoastră sunt înregistrate, domnule Engstrom. De aceea vreau să fiți absolut sigur.
- Sunt absolut sigur.
- Vă aduceți aminte de altercația care a avut loc între una dintre plasatoare și un ins beat în ultimele cinci minute ale filmului?
- Da, îmi amintesc.
- Știți să-mi spuneți care a fost motivul conflictului?
- Insul cu pricina era beat și făcea scandal.
- Ce-au făcut cu el până la urmă?
- L-au scos afară din sală.
- N-a existat niciun incident de genul ăsta. În plus, știți că în decursul reprezentației de la ora șase a survenit o defecțiune tehnică ce a dus la întreruperea filmului vreme de cincisprezece minute?
- Nu, nu-mi aduc aminte.
- Nu vă aduceți aminte ca publicul să fi huiduit?
- Nu, nu s-a întâmplat nimic de genul acesta. Nicio întrerupere.
- Sunteți sigur?
- Nu s-a întâmplat așa ceva.
- Ei bine, în jurnalul operatorului de sală figurează că în seara aceea filmul s-a încheiat la nouă fără cinci minute, în loc de nouă fără douăzeci, ceea ce înseamnă că n-ați fi putut să ajungeți la intersecția dintre străzile M și Wisconsin la nouă și douăzeci, ci abia pe la zece fără un sfert. Prin urmare, n-aveați cum să fiți în casă mai

devreme de ora zece fără cinci minute – nicidecum la nouă și jumătate –, fapt confirmat și de doamna MacNeil. Sunteți amabil să-mi explicați această contradicție care mă derutează?

Karl nu dădu nici cel mai mic semn de tulburare la auzul acestora; răspunse la fel de imperturbabil:

– Nu. Nu sunt.

Detectivul îl fixă în tăcere, apoi oftă și, coborându-și privirile, deconectă microfonul pe care-l avea prins la reverul hainei. Rămase cu ochii-n pământ pentru o clipă, apoi se uită din nou la Karl.

– Domnule Engstrom... începu el pe un ton înțelegător. Există șanse ca cineva să fi săvârșit o crimă oribilă. Dumneavoastră vă numărați printre suspecti. Domnul Dennings vă trata foarte urât, știu asta din alte surse. În plus, se pare că ați mințit în legătură cu felul în care v-ați petrecut timpul în seara când a fost ucis. Ei bine, se mai întâmplă câteodată – doar oameni suntem, nu-i așa? – ca un bărbat însurat să fie într-un loc și să spună că este altundeva. N-ați băgat de seamă că am aranjat să stăm de vorbă între patru ochi? Separat de ceilalți? De soția dumneavoastră? Nici nu mai înregistrez discuția noastră, am oprit microfonul. Puteți avea încredere în mine. Dacă, din întâmplare, în seara aceea erați cu altă femeie decât cu soția dumneavoastră, îmi puteți spune deschis lucrul ăsta, eu o să verific și veți scăpa numaidecât de necaz, iar soția nu va afla nimic. Deci, spuneți-mi, unde erați în seara când a murit domnul Dennings?

În ochii lui Karl scăpără o luminiță imperceptibilă, care se stinse aproape instantaneu și bărbatul răspunse, printre buze:

– La film!

Detectivul îl privi stăruitor, fără să se clintească din loc; nu se auzea niciun sunet, în afară de respirația sa greoaie.

Se scurseră așa câteva secunde, după care Karl îl întrebă, cu o voce ușor tremurătoare:

– O să mă arestați?

Detectivul nu răspunse, ci continuă să-l fixeze cu privirea, fără să clipească, iar în clipa când Karl dădu se mai spună ceva, Kinderman se dezlipi brusc de balustrada de fier și o luă spre mașina de poliție parcată în fața casei. Pășea fără grabă, cu mâinile vârate în buzunare, iscodind cu privirea de jur împrejur, asemenea unui vizitator curios, venit din alt oraș. În timp ce Karl îl urmărea de pe verandă cu o expresie impasibilă, Kinderman deschise portiera mașinii și, întinzând mâna după cutia de Kleenex de pe bord, scoase un șervețel și își suflă nasul, contemplând absent apele râului. După expresia de pe chipul lui, s-ar fi zis că se gândește dacă să ia sau nu prânzul la Marriott Hot Shoppe. Apoi intră în mașină, fără să arunce o singură privire în urmă.

De îndată ce mașina o luă din loc și dispăru după colț, pe 35th Street, Karl își privi mâinile.

Tremurau.

Când auzi ușa de la intrare închizându-se, Chris tocmai își prepara o vodcă cu gheață la barul din birou, dusă pe gânduri. Zgomot de pași. Karl urca scările. Chris își luă paharul în mână, sorbi o înghițitură și apoi se îndreptă încet spre bucătărie, privind în gol în timp ce amesteca în băutură cu degetul arătător. Ceva nu era-n ordine. Asemenea luminii care răzbate pe dedesubtul unei uși, pe un coridor întunecos, plasat în afara dimensiunii temporale, scânteierea iminentă a groazei se strecurase tot mai adânc în conștiința sa. Oare ce se afla dincolo de ușă?

Îi era frică să deschidă și să se uite.

Intră în bucătărie, se așeză la masă și, sorbind din pahar, își aduse aminte, deprimată, de cuvintele detectivului. *Cred că a fost ucis de un bărbat puternic.* Aruncă o privire înspre

cartea de vrăjitorii. Era ceva ciudat legat de cartea asta. Dar ce anume? Din nou, un zgomot de pași coborând încet-țisor scările: era Sharon, care venea din camera lui Regan. Intră în bucătărie. Se așeză la masă și introduse o coală nouă în mașina de scris. „Te trec fiorii“, murmură ea, cu degetele pe tastatură și ochii la notițele stenografiate din carnețelul de alături.

Privind în gol, Chris sorbi absentă din pahar, apoi îl puse jos și continuă să studieze coperta cărții.

În încăperea domnea o atmosferă stranie.

Cu ochii pe notițe, Sharon rupse tăcerea, rostind cu voce joasă, parcă nefirească:

– S-au strâns o grămadă de hipioți pe M Street și mai încolo, pe Wisconsin. Tot felul de drogați și de spirițiști și alte specimene de genul ăsta. Poliția le zice „diavoli“. Mă întreb dacă Burke ar fi...

– O, la naiba, Shar! izbucni Chris din senin. Las-o baltă, auzi? Și-așa am destule necazuri pe cap cu Rags! Poți să te abții un pic?

Se făcu liniște preț de câteva momente, după care Sharon începu să bată la mașină într-un ritm furios, iar Chris își puse coatele pe masă și-și îngropă fața-n mâini. Dintr-odată, Sharon își împinse scaunul de sub ea, care scrâșni pe podea, se ridică în picioare și ieși din bucătărie cu pași mari.

– Chris, mă duc să fac o plimbare! spuse ea cu răceală.

– Foarte bine! Și ține-te naibii departe de M Street! strigă Chris, fără să-și ridice capul.

– Așa o să fac!

– Și de N Street!

Chris auzi ușa de la intrare deschizându-se, apoi închi-zându-se și, scoțând un oftat, își lăsă mâinile jos și-și ridică încet capul. Fu străbătută de o undă de regret. Schimbul tăios de replici mai atenuase din încordarea ce plutea în

aer. Dar nu de tot: deși mai ștearsă, înghesuită undeva la marginea conștienței sale, senzația de teamă era tot acolo. *Vino-ți în fire!* Chris trase adânc aer în piept și încercă să se concentreze asupra cărții. Găsi capitolul care o interesa și, din ce în ce mai nerăbdătoare, începu să răsfoiască în grabă, căutând avidă descrieri care să corespundă simptomelor lui Regan. „...sindromul posedării demonice... cazul unei fetițe de opt ani... o anomalie... patru bărbați puternici abia au izbutit s-o țină...”

Întoarse pagina și simți că-i îngheață sângele în vine.

În clipa aceea se auzi un zgomot: Willie tocmai intra în bucătărie, încărcată cu plase de cumpărături.

– Willie? o strigă Chris pe un ton neutru, fără să-și dezlipească ochii de pe carte.

– Da, doamnă. Am venit, răspunse femeia, așezând plasele pe tejgheaua îmbrăcată în faianță albă. Cu ochii goi, lipsiți de orice expresie și cu glasul moale, ținându-și degetele tremurătoare în dreptul pasajului care-i atrăsese atenția, Chris ridică puțin cartea de vrăjitorii și întreabă:

– Willie, tu ai pus cartea asta în birou?

Willie veni mai aproape, citi titlul cărții și încuviință scurt din cap, întorcându-se la plasele de pe tejghea:

– Da, doamnă. Da. Eu am pus-o.

– Willie, unde ai găsit-o? întreabă Chris, cu glasul stins.

– Sus, în dormitor, o lămuri femeia, scoțând cumpărăturile din plase și așezându-le în ordine pe tejghea.

Chris rămase în continuare cu privirea pironită pe carte.

– În *care* dormitor, Willie?

– La domnișoara Regan, doamnă. Am găsit-o sub pat, când făceam curățenie.

Cu glasul amorțit și cu privirea așintită-n gol, Chris întreabă:

– Când anume ai găsit-o?

– După ce au plecat toți la spital, doamnă; atunci când am dat cu aspiratorul în camera lui Regan.

– Willie, ești absolut sigură de asta?

– Sunt sigură.

Chris privi din nou la paginile cărții și, pentru o bucată de vreme, rămase nemișcată, fără să clipească, fără să respire; în fața ochilor îi apărea, năprasnic, imaginea ferestrei de la dormitorul lui Regan, deschisă larg, în noaptea morții lui Dennings – era ca și când o pasăre de pradă căuta s-o înhațe cu ghearele sale necruțătoare. Imaginea îi era înspăimântător de familiară: se uita țintă la pagina din dreapta a cărții deschise, la banda îngustă decupată pe toată lungimea foii.

Chris își ridică brusc ochii din carte. Din camera lui Regan se auzeau zgomote ciudate: niște bubuituri puternice și iuți răsunau într-o cadență obsedantă, deși cumva înăbușite, asemenea unui baros ce se izbește de-un perete de calcar în străfundurile unui cavou străvechi.

Regan țipa ca din gură de șarpe, pradă terorii, parcă implorând să-i curme cineva suferința!

Karl răcnea furios și îngrozit, deopotrivă, la Regan!

Chris țâșni ca arsă din bucătărie.

Doamne Dumnezeule! Ce se întâmplă? Ce??!!

Înnebunită de spaimă, Chris urcă scările în fugă până la etajul al doilea și se repezi la camera lui Regan; în momentul acela răsună o nouă bubuitură, după care auzi pe cineva împleticindu-se și prăbușindu-se pe podea, în timp ce fiica ei țipa: *Nu! O, nu, nu fă asta! Nu, te rog!*, iar Karl îi ținea isonul, urlând ca scos din minți! Ba nu! Nu era Karl! Era altcineva, cineva cu o voce groasă și profundă, ce profera amenințări furibunde!

Chris străbătu coridorul din câteva salturi și se năpusti în cameră. În clipa aceea simți că i se taie respirația și rămase încremenită, ca paralizată de imaginea ce i se înfățișa

înaintea ochilor: în timp ce bubuiturile se înteteau amenințător, făcând să se cutremure toți pereții, Karl zăcea pe jos, lângă birou, inconștient, iar Regan, cu picioarele ridicate și larg desfăcute pe patul ce se clătina și se zgâlțâia din toate încheieturile, cu ochii aproape ieșiți din orbite de spaimă și cu fața năclăită de sângele ce-i curgea din nas, din cauza sondei ce-i fusese smulsă violent, se holba la crucifixul de culoarea osului, pe care îl ținea în aer chiar deasupra vaginului, orientat cu vârful înspre acesta. „Nu, te rog nu fă asta! Nu, te *implor!*“ țipa ea în timp ce mâinile sale, încheștate pe crucifix, se apropiau tot mai tare de pântecul ei, deși copila părea să se opintească din răspuțeri să și le țină la distanță.

– O să faci ce-ți *poruncesc* eu, mizerabilo! O să faci ce-ți spun!

Răgetele amenințătoare ieșeau chiar din gura lui Regan și erau rostite cu o voce aspră, guturală, plină de răutate; în mod fulgerător, chipul și trăsăturile sale căpătară expresia hidoasă a personalității sălbatice, demonice care apăruse și în timpul ședinței de hipnoză. Sub privirile uluite ale lui Chris, cele două fețe și vocile lor alternau cu repeziciune:

– *Nu!*

– O s-o faci!

– *Nu!* Te rog, *nu!*

– O să faci ce-ți spun, târfă mică sau te omor!

Era când Regan, cu ochii ieșiți din orbite, terorizată de spaima cumplitului deznodământ, cu gura larg căscată, țipând din răspuțeri, când, din nou, entitatea demonică ce o poseda, umplând-o cu totul. Atunci camera fu dintr-odată invadată de o duhoare îngrozitoare și de un frig pătrunzător ce părea să intre prin pereți, bubuiturile conteniră, iar țipetele sălbatice ale lui Regan se preschimbară într-un răs gutural, ca un scâncet răutăcios și triumfător totodată, în timp ce copila își îndesă crucifixul în vagin și începu să se

masturbeze cu sălbăticie, scoțând niște răcnete răgușite, asurzitoare. „Acum ești a mea, târfă, vacă puturoasă! Da, lasă-l pe Iisus să te reguleze, să te reguleze, să te reguleze.”

Chris rămase pe loc, înlemnită de oroare, apăsându-și cu putere palmele pe obraji, iar glasul acela demonic începu să rădă înfundat când din vaginul lui Regan țâșni sângele, împrôșcând așternuturile albe. Brus, scoțând un urlet neomenesc, Chris se repezi către pat, apucând cu disperare crucifixul. Cu fața schimonosită într-o expresie hidoasă, Regan se năpusti asupra ei și, întinzându-și mâna, o înșfăcă de păr și o smuci cu putere, lipindu-i fața de vaginul însângerat și mânjind-o toată, în timp ce-și unduia frenetic pelvisul.

„Aahhh, mamă de godac!” îngână Regan cu un erotism gutural, aspru, hârâit. „*Linge-mă, linge-mă, linge-mă!* Aahhhh!” Apoi, cu aceeași mână, o smuci pe Chris de păr, ridicându-i capul, iar cu cealaltă o izbi în piept cu o forță uluitoare, azvârlind-o în capătul celălalt al camerei, unde se lovi năprasnic de perete, în timp ce Regan râdea batjocoritor.

Chris se chirci la pământ, năucită, pradă unui vârtej de imagini și sunete ce umpleau încăperea. Vederea i se încețoșă, în urechi îi țiuiau distorsionări haotice în timp ce încerca, neputincioasă, să se ridice, împingându-se în brațe. Clătinându-se pe picioare, privi spre patul lui Regan. Aceasta, cu spatele la Chris, își introducea încet și senzual crucifixul în vagin – când înăuntru, când afară, îngânând întruna cu vocea aceea groasă, profundă:

„Aahh, iat-o pe scroafa mea, daaa, dulce, scumpa mea purcea.”

Cu sfortări supraomenești, Chris începu să se târască spre pat, cu fața mânjită de sânge, cu vederea încă neclară, cu membrele înțepenite de durere, dar apoi se opri brusc și se trase îndărăt, îngrozită. I se păru că vede, ca prin ceață, capul fiicei sale întorcându-se încet spre ea, în timp ce torsul

îi rămânea nemișcat. Când rotația fu completă, din locul în care adineauri fusese ceafa lui Regan, acum o priveau doi ochi amenințători și vicleni: ochii lui Burke Dennings.

„Știi ce *a făcut* scârnăvia de fică-ta?”

Chris începu să țipe isteric, până când, într-un final, își pierdu cunoștința.

Abisul

Deci i-au zis: Dar ce minune faci Tu, ca să vedem și să credem în Tine?

– Ioan 6:30

Dar v-am spus vouă că M-ați și văzut, și nu credeți.

– Ioan 6:36

Capitolul unu

Stătea în picioare pe podul Key, cu brațele pe marginea parapetului, foindu-se agitată și urmărind traficul aglomerat de pe șosea. Era ora la care oamenii se întorceau la căminele lor și, împovărați de grijile vieții de zi cu zi, claxonau exasperați, înaintând greoi, bară la bară. Vorbise cu Mary Jo. Îi spusese numai minciuni.

„Regan se simte bine. Apropo, m-am gândit să dau o petrecere. Cum se numea psihiatrul ăla iezuit? Mă gândeam să-l invit și pe el...”

De undeva de sub picioarele ei se auziră râsete vesele: un cuplu de tineri în bluejeans vâsleau pe apa râului, într-o canoe închiriată. Cu un gest grăbit, scutură scrumul țigării – ultima din pachet – și aruncă o privire înspre capătul podului. Un individ se apropia de ea cu pași repezi: avea pantaloni kaki și un pulover albastru. Nu putea fi preot; nu putea fi el. Privi din nou la apele râului, la propria neputință care parcă se învoldura în urma micii canoe. Reuși să deslușească numele inscripționat pe bordajul roșu strălucitor al ambarcațiunii: *Caprice*.

Zgomot de pași: bărbatul cu pantaloni de in și pulover continua să vină înspre ea, încetinind pe măsură ce se apropia. Cu coada ochiului îl văzu rezemându-se de parapet și atunci își întoarse capul în partea cealaltă. Să fi fost tot un vânător de autografe? Sau și mai rău?

– Chris MacNeil?

Aruncându-și cu un bobârnac țigara în apă, Chris spuse cu răceală:

– Vezi-ți de drum, dacă nu, jur că strig după un polițist!

– Domnișoară MacNeil? Sunt părintele Karras.

Chris tresări, apoi, îmbujorându-se, se întoarse rapid spre bărbatul cu trăsături aspre, dăltuite parcă în piatră.

– O, Doamne! Îmi cer scuze! Își ridică ochelarii de soare, agitată, dar și-i puse numaidecât la loc, când întâlni privirea tristă din ochii negri ai interlocutorului său.

– Ar fi trebuit să vă spun că n-o să vin în sutană.

Avea o voce mângâietoare, care parcă o elibera de toate poverile. Preotul își încleștase mâinile pe parapet, niște mâini viguroase, mari și delicate în același timp.

– Mi-am zis că așa o să fiu mai puțin băcător la ochi, continuă el. Mi s-a părut că țineți mult la discreție.

– În cazul ăsta, cred că ar fi fost bine să nu mă fac de râs din prima clipă, replică Chris. Dar am crezut că sunteți...

– Un om obișnuit? îi ghici gândurile Karras, schițând un zâmbet slab.

Chris îl măsură din cap până-n picioare, apoi, clătinând din cap, îi zâmbi la rândul ei și spuse:

– Mda. Da, am știut asta din clipa când te-am văzut prima oară.

– Și când a fost asta?

– În campus, într-o zi când filmam ceva acolo. Ai cumva o țigară, părinte?

Karras își vârî mâna în buzunarul cămășii.

– Poți fuma una fără filtru?

– În clipa asta aș putea fuma și o frânghie de cânepă.

– La salariul meu, e ceva obișnuit.

Cu un zâmbet strâmb, Chris încuviință din cap.

– Mda, înțeleg. Jurământul de sărăcie, murmură ea scoțând o țigară din pachetul pe care i-l întinse preotul.

Karras scotoci prin buzunarul pantalonilor, căutându-și chibriturile.

– Jurământul de sărăcie are și unele părți bune, spuse el.

– A, da? Ca de pildă?

– Păi, așa frânghia are un gust grozav. Zâmbi din nou din colțul gurii, urmărind-o pe Chris, care tocmai se căznea să-și aprindă țigara cu o mână tremurătoare; țigara i se clătina între degete și, fără să ezite, preotul i-o luă din mână, și-o vârî între buze și, cu palmele făcute căuș în jurul chibritului, i-o aprinse el, pufăi o dată, după care i-o înapoie, spunând:

– E curent din cauza mașinilor ăstora afurisite.

Chris îl privi recunoscătoare, cu o undă de speranță. Știa ce făcuse.

– Mulțumesc, părinte, zise ea și-l urmări cum își aprinde un Camel, la rândul său. De data asta uită să-și mai facă palmele căuș. Expiră fumul și apoi se rezemă amândoi în coate pe parapet.

– De unde ești, părinte Karras? De origine, vreau să spun.

– Din New York, răspunse el.

– Și eu. Dar nu m-aș mai întoarce acolo niciodată. Dumneata?

Lui Karras i se puse un nod în gât.

– Nu, nu m-aș întoarce. Schiță un zâmbet strâmb. Dar nu am eu căderea de a lua astfel de decizii.

Chris scutură din cap și privi în altă parte.

– Doamne, ce proastă sunt, zise ea. Doar ești preot. Trebuie să mergi acolo unde ești trimis.

– Exact.

– Ce-l poate face pe un psihiatru să devină preot?

Karras era curios să afle care era motivul urgent pentru care Chris îl sunase. Simțea că femeia are o problemă – dar ce fel de problemă? N-avea de gând s-o tragă de limbă. Toate la timpul lor.

– De fapt, e tocmai invers, o corectă el cu blândețe. Ordinul...

– Cine?

– Ordinul lui Iisus. Adică *iezuïții*.

– A, înțeleg.

– Ei m-au trimis la facultatea de medicină și mi-au plătit specializarea în domeniul psihiatric.

– Unde?

– Păi, la Harvard, Johns Hopkins... în locuri de genul ăsta.

Brusc, își dădu seama că își dorește s-o impresioneze. De ce? se întrebă în sinea sa. Găsi numaidecât răspunsul, pitit printre amintirile din copilăria sa năpăstuită; în balconul cinematografelor din Lower East Side¹. Micul Dimmy alături de o vedetă de cinema.

Chris dădu din cap admirativ.

– Nu-i rău, zise ea.

– Știi, jurământul nostru de sărăcie nu implică și sărăcia *intelectuală*.

Ea îi simți iritarea din glas, ridică din umeri și se întoarse cu fața spre râu.

– Chestia e că nu te cunosc și... Trase un fum prelung din țigară, apoi expiră și stinse mucusul de parapet, după care îl aruncă în apele râului. Ești prieten cu părintele Dyer, nu-i așa?

– Da, sunt.

– Aveți o relație apropiată?

– Destul de apropiată.

– Ți-a spus ceva despre petrecere?

– Petrecerea de la dumneata de acasă?

– Da.

¹ Lower East Side – cartier din partea de sud-est a Manhattanului, unul dintre cele cinci districte ale orașului New York; cunoscut drept cartier de muncitori și imigranți săraci (n.tr.)

– Păi, da, a spus că pari o femeie normală, cât se poate de umană.

Chris fie nu sesiză, fie ignoră în mod deliberat tâlcul acestei afirmații.

– Ți-a spus ceva despre fiica mea?

– Nu, nici n-am știut că ai o fiică.

– Am o fiică de doisprezece ani. N-a pomenit nimic despre ea?

– Nu.

– Nu ți-a spus ce-a făcut?

– N-a vorbit niciodată despre ea.

– Înseamnă că preoții sunt tare zgârșiți la vorbă, nu-i așa?

– Depinde, replică Karras.

– De ce anume?

– De preot.

Undeva într-un cotlon al minții, lui Karras îi sună un mic clopoțel de alarmă cu privire la pericolul pe care îl reprezenta atracția nevrotică a anumitor femei față de fețele bisericești – femei mânate de ambiția, conștiință sau nu, de a seduce un preot doar fiindcă este intangibil.

– Poate n-am fost destul de explicită: mă refeream la spovedanie. N-aveți voie să dați în vileag ce aflați cu acest prilej, nu-i așa?

– Da, așa este.

– Dar în afara spovedaniei? îl descusu ea. Adică, ce se întâmplă dacă cineva... Dădu din mâini, agitată. Sunt pur și simplu curioasă. Eu... Nu. Nu, chiar mă interesează lucrul ăsta. Ce se-ntâmplă dacă un individ săvârșește o faptă gravă – să spunem, o crimă sau ceva de genul ăsta? Dacă vine la dumneata să-ți ceară ajutor, ești obligat să-l denunți?

Ce voia, să-i ceară un sfat? Să scape de anumite îndoieli care-o împiedicau să se convertească? Există oameni, Karras știa asta, care credeau că mântuirea se află la capătul unui pod fragil suspendat deasupra unui abis.

– Dacă individul cu pricina a venit la mine ca să-l ajut din punct de vedere spiritual, nu îl abandonez, răspunse el.
– Adică vrei să spui că nu l-ai denunța?
– Nu, nu l-aș denunța. Aș încerca, în schimb, să-l conving să se predea singur.

– Și ce părere ai despre exorcism?
Karras șovăi câteva clipe, cuprins de uimire.
– Ce vrei să spui? Întrebă el într-un târziu.
– Dacă o persoană este posedată de un soi de demon, crezi că exorcizarea ar putea-o ajuta?

Karras privi în altă parte, trase aer în piept și apoi se întoarse din nou spre ea.

– Păi, în primul rând ar trebui s-o urci într-o mașină a timpului, ca s-o trimiți înapoi în secolul al XVI-lea.

Chris se încruntă, derutată.

– Ce vrei să spui?
– Pur și simplu că nu se mai practică în ziua de azi.
– Zău? De când asta?
– De când? De când s-a descoperit existența bolilor psihice, a schizofreniei și a personalității multiple; de când am învățat despre toate aceste lucruri la Harvard.

– Cred că glumești, nu?

În glasul tremurător al lui Chris se citea disperarea și Karras regretă numaidecât că fusese atât de tranșant. De unde atâta înverșunare? se întrebă el. Cuvintele îi zburaseră pur și simplu din gură.

– Mulți catolici educați din ziua de azi, spuse el pe un ton mai blând, nu mai cred în existența diavolului; cât despre posedarea demonică, din ziua în care m-am alăturat Ordinului Iezuiților n-am cunoscut niciun preot care să fi efectuat vreo exorcizare. Nici măcar unul.

– Of, dar ce ești dumneata, preot sau impresar? izbucni Chris cu o asprime ce-i trăda dezamăgirea și amărăciunea. Atunci ce-i cu toate poveștile alea din Biblie, în care Hristos alunga demonii?

Karras îi răspunse prompt, pe un ton plin de însuflețire:

– Știi ce, dacă Hristos ar fi spus că oamenii aceia așa-zis posedați sufereau de schizofrenie, după cum cred eu, probabil că ar fi fost răstignit cu trei ani mai devreme.

– Zău? Chris își duse mâna tremurătoare la ochelari și continuă cu o voce gravă, străduindu-se să-și păstreze cumpătul: Ei bine, părinte Karras, întâmplarea face ca cineva foarte drag mie să fie posedat și să aibă nevoie de o exorcizare. Ce zici, ești în stare s-o faci dumneata?

La auzul acestora, Karras avu senzația că tot ceea ce se întâmplă cu el este ireal: podul Key; traficul aglomerat de sub ochii lui; pe partea cealaltă a râului, terasa Hot Shoppe, cu iaurturile sale înghețate și, lângă el, o vedetă de cinema care-l ruga să „presteze“ o exorcizare. În timp ce se uita la ea stupefiat, căutând un răspuns potrivit, Chris își scoase ochelarii de soare fumurii, imenși, iar Karras fu străbătut de un fior văzând privirea imploratoare din ochii aceia roșii și încercănați. Dintr-odată, își dădu seama că femeia vorbea cât se poate de serios.

– Părinte Karras, e vorba de fiica mea, se tângui ea. De *fiica* mea!

– Atunci cu atât mai mult, încercă el s-o consoleze, ar trebui să renunți la ideea asta și să...

– *De ce?* izbucni Chris pe un ton strident, înnebunit de disperare. Spune-mi *de ce!* Doamne, cât aș vrea să înțeleg!

Karras o prinse de încheietura mâinii, încercând s-o liniștească.

– În primul rând, zise el, s-ar putea să-i facă mai mult rău decât bine.

Neîncrezătoare, Chris spuse, cu o grimasă:

– Mai mult rău decât bine?

– Da, mai mult rău decât bine. Ia aminte la ce-ți spun. Pentru că ritualul exorcizării este foarte periculos. Poate să sădească în mintea celui în cauză ideea că ar fi posedat,

chiar dacă înainte nu s-a gândit la asta sau, dacă s-a gândit, poate să-i amplifice convingerea că e posedat.

– Dar...

– Și în al doilea rând, o întrerupse el, pentru ca Biserica Catolică să autorizeze efectuarea unei exorcizări trebuie mai întâi să aibă loc o anchetă, din care să reiasă că procedura se justifică, iar asta durează. Între timp, fiica dumitale...

– N-o poți face dumneata personal? spuse Chris; îi tremura buza de jos și ochii i se umplură de lacrimi.

– Uite ce e, orice preot poate să exorcizeze, dar pentru asta trebuie să aibă aprobarea Bisericii și, sincer, lucrul ăsta e tare greu de obținut, așa că...

– Dar nu poți să vii măcar să o *vezi*?

– Păi, ca psihiatru, da, aș putea, dar...

– Are nevoie de un *preot*! țipă Chris dintr-o dată, cu fața schimonosită de furie și de spaimă. Am dus-o la toți nenerociții de doctori și de psihiatri din lume și ei m-au trimis la dumneata; acum mă trimiți înapoi la ei?

– Dar fiica...

– Doamne Dumnezeule, nimeni nu mă poate *ajuta*?

Țipătul ei disperat se înalță în văzduh, deasupra râului, alungând cârdurile de păsări, ce-și luară speriate zborul de pe malurile pline de vegetație, croncănind zgomotos și fâlfâind frenetic din aripi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, să mă ajute cineva! gemu Chris și, plângând în hohote, se prăbuși la pieptul preotului. Te rog, ajută-mă! Te rog! Te rog, ajută-mă!

Preotul iezuit se uită la ea încurcat, apoi o mângâie cu blândețe pe creștet, sub privirile indifferente ale pasagerilor din mașinile care treceau pe lângă ei.

– E-n ordine, îi spuse el. Voia doar s-o liniștească, să-i potolească isteria. „Fiica mea?” Nici vorbă, Chris era cea care avea nevoie de ajutor psihiatric, după părerea lui. E-n ordine. O să vin s-o văd, îi zise el. Mergem chiar acum. Haide, să mergem.

Având în continuare senzația stranie că visează, Karras o însoți în tăcere, gândindu-se la prelegerea pe care avea s-o susțină în ziua următoare la Georgetown Medical School. Trebuia să-și pregătească materialul.

Când urcară pe veranda din fața casei, Karras se uită la ceas. Era șase fără zece minute. Aruncă o privire în josul străzii, la căminul iezuiților, dându-și seama abia acum că o să rateze cina.

– Părinte Karras?

Preotul se întoarse spre Chris. Aflată pe punctul de a răsuși cheia în ușă, aceasta ezită o clipă, întorcându-se către el.

– Crezi că ar fi mai bine să fii îmbrăcat în veșminte preoțești? îl întrebă ea.

Karras o privi cu o milă pe care nu reușea să și-o ascundă. Chipul ei, vocea ei: cât de neajutorați erau, ca niște copii.

– E prea periculos, spuse el.

– Bine.

Chris se întoarse din nou spre ușă, deschizând-o, și în clipa aceea Karras simți un frig pătrunzător, ce părea să fie un fel de avertisment. Frigul îi pătrunse numaidecât în sânge, străpungându-i țesuturile asemenea unor particule de gheață.

– Părinte Karras?

Acesta își ridică privirea. Chris intrase în casă.

Pentru o clipă, preotul stătu nemișcat în pragul ușii; apoi, hotărât și fără grabă, de parcă luase o decizie în acest sens, făcu un pas înainte și intră în casă cu senzația ciudată că ajunsese la capăt de drum.

De sus, de la etaj, se auzeau tot felul de zgomote. O voce groasă, tunătoare, profera obscenități și amenințări, pe un ton furios, plin de dușmănie. Luat prin surprindere, Karras se întoarse spre Chris cu o expresie mirată. Aceasta se uita la el fără să scoată un cuvânt. Apoi o porni spre scări. El se luă după ea, urmând-o de-a lungul coridorului pe care Karl

stătea cu bărbia în piept și cu brațele încrucișate, vizavi de ușa camerei lui Regan. De-aici, vocea ce răzbătea dinăuntru camerei suna atât de strident, încât părea amplificată electronic. La apropierea lor, Karl își ridică ochii din pământ, iar preotul îi observă nedumerirea și spaima din priviri când, cu o voce strangulată, o înștiință pe Chris:

– Nu acceptă centurile.

Chris se întoarce spre Karras.

– Mă întorc într-o clipă, îi spuse pe un ton istovit.

Karras o văzu întorcându-se pe călcâie și intrând la ea în dormitor. Lăsă ușa deschisă în urma ei.

Preotul îl privi pe Karl. Îngrijitorul îl studia cu atenție, la rândul său.

– Sunteți preot? întrebă el.

Karras încuviință din cap, apoi privirea îi alunecă rapid spre ușa camerei lui Regan. Vocea tunătoare fusese înlocuită brusc de mugetul prelung al unui animal; părea să fie vorba de un taur. Karras simți ceva în mână și se uită într-acolo.

– Asta-i ea, Regan, spuse Chris, înmânându-i o fotografie. O luă și se uită la ea. O fată frumoasă, cu un zâmbet atrăgător.

– A fost făcută în urmă cu patru luni, continuă Chris pe un ton visător. Îi luă poza din mână și apoi făcu un semn cu capul înspre ușa camerei. Du-te și vezi cum arată acum. Se rezemă de perete, alături de Karl și, cu ochii-n pământ, cu brațele încrucișate pe piept, murmură nepuțincoasă: Eu o să aștept aici.

– Cine e înăuntru, cu ea? întrebă Karras.

Chris îl privi lipsită de orice expresie:

– Nimeni.

Preotul îi susținu privirea chinuită, apoi, cu sprâncenele încruntate, se întoarce spre ușă și, în clipa în care puse mâna pe clanță, zgomotele dinăuntru încetară brusc. În liniștea aceea încordată, Karras șovăi un moment, după care păși încet în cameră. Primul său impuls fu să dea

înapoi când simți duhoarea înțepătoare de excremente, ce-l izbi din plin, ca o rafală. Silindu-se să-și înfrângă senzația de repulsie care-l cuprinse instantaneu, închise ușa și, în clipa următoare, privirea îi fu atrasă de masa înformă care părea a fi Regan, de creatura care zăcea pe pat, întinsă pe spate, cu capul pe pernă, în timp ce ochii bulbucăți, înfundați în orbite, îi scăpărau șireți și malefici, plini de răutate și de curiozitate. Ațintiți asupra sa, îl urmăreau nemișcați, clocotind de ură pe chipul asemănător cu o mască scheletică de o hidoșenie inimaginabilă. Privirea lui Karras se opri mai apoi la părul des și încâlcit, lipsit de luciu; la brațele și picioarele descărnate, la abdomenul bombat în chip grotesc. Și, din nou, la ochii care-l fixau sinistru... îl sfredeleau, urmărindu-l în timp ce se îndrepta spre biroul și scaunul de lângă fereastra boltită. Karras se forță să vorbească pe un ton calm, prietenos chiar:

– Bună, Regan, spuse el. Luă scaunul și-l trase lângă pat. Sunt un prieten de-al mamei tale, continuă el, iar ea mi-a spus că ești foarte, foarte bolnavă. Se așeză pe scaun. Ai vrea să-mi spui și mie ce te supără? Mi-ar plăcea să te pot ajuta.

Ochii lui Regan scânteiau sălbatic, fără să clipească și un firicel gălbui de salivă i se prelingea din colțul gurii pe bărbie și pe buzele arcuite într-un zâmbet diabolic, batjocoritor.

– Ei, ei, ei, rânji ea sarcastic și Karras simți că i se face părul măciucă la auzul vocii groase și amenințătoare. Deci tu ești alesul... pe *tine* te-au trimis! continuă ea, cu aparentă satisfacție. Ei bine, din partea ta nu mă paște nicio primejdie.

– Așa e, ai dreptate, răspunse Karras. Sunt prietenul tău și vreau să te ajut.

– Ai putea atunci să desfaci un pic centurile astea, hârâi Regan. Își ridică mâinile și Karras văzu că în jurul încheieturilor avea legate două rânduri de centuri de protecție, din piele.

– Îți sunt incomode?

– Extrem de incomode. Sunt un chin. Un chin *infern*al. Ochii îi sclipiră vicleni, cu o desfătare inexplicabilă.

Karras observă zgârieturile de pe fața lui Regan și tăieturile de pe buze, acolo unde și le mușcase cu sălbăticie.

– Mă tem că ai putea să te rănești singură, Regan, îi spuse el.

– Nu sunt Regan, mormăi ea, cu același rânjet hidos care părea lipit de chipul său. Ce ridicol arăta aparatul ortodontic de pe dinții ei, se gândi Karras.

– O, înțeleg, spuse el, clătinând din cap. Păi, atunci poate ar trebui să facem cunoștință. Eu sunt Damien Karras. Tu cine ești?

– Eu sunt diavolul!

– Aha, bine, încuviință Karras. Acum putem sta de vorbă.

– La o mică șuetă?

– Dacă dorești.

– Da, mi-ar face plăcere, spuse Regan, salivând pe la colțul gurii. Totuși, o să vezi că nu mă simt în largul meu cu chingile astea. După cum știi, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului la Roma, așa că sunt obișnuit să gesticulez. Acum fii drăguț și desfă-mi centurile.

Ce limbaj și gândire precoce, își zise Karras. Se aplecă un pic în față, stăpânit deopotrivă de uimire și de curiozitate profesională.

– Și spui că tu ești diavolul? întrebă el.

– Te asigur de asta.

– Atunci de ce nu faci să dispară centurile, pur și simplu?

– Ei, haide, ar fi o demonstrație de putere mult prea vulgară. La urma urmelor, eu sunt un prinț! „Prințul acestei lumi“, cum m-a numit cândva o ființă ciudată. Nu-mi aduc aminte cine anume. Zicând asta, chicoti ușor. În plus, prefer să apelez la arta persuasiunii, Karras, la cooperare, la implicarea semenilor. Ca să nu mai spun că, dacă-mi

desfac singur centurile, te privesc pe tine de oportunitatea de a săvârși un act caritabil.

Incredibil! se gândi Karras.

– Dar săvârșirea de acte caritabile, se eschivă el, e o virtute pe care diavolul n-o agreează câtuși de puțin; prin urmare, îți fac chiar un serviciu *nedesfăcând* centurile. Doar dacă, firește – ridică el din umeri –, doar dacă nu cumva mă păcălești și în realitate nu ești diavolul, caz în care probabil că *le-aș* desface.

– Câtă șiretenie din partea ta, ești ca o vulpe, Karras. Bietul Irod, ce păcat că nu-i și el aici, să savureze scena asta.

Karras o privea printre gene, cu tot mai multă curiozitate. Să fi făcut în mod deliberat un joc de cuvinte? Hristos fusese acela care îl comparase pe Irod cu o vulpe.

– Care Irod? întrebă el. Sunt doi Irozi. Te referi la regele Iudeii?

– Nu, mă refer la guvernatorul Galileii! Regan se răsti la el cu un dispreț distrugător, însă în clipa următoare își recăpătă rânjetul hidos și vocea sinistră, adresându-i-se pe un ton lingușitor: Uite, vezi cum mă supără centurile astea afurisite? Desfă-le. Desfă-le și o să-ți dezvălui viitorul.

– Foarte ispititor.

– Păi, ăsta e punctul meu forte.

– Totuși, cum aș putea să fiu sigur că tu chiar *vezi* viitorul?

– Pentru că sunt diavolul, tâmpitule!

– Da, așa spui tu, dar nu-mi dai nicio dovadă.

– N-ai credință.

Karras se crispă. Ezită o clipă, neștiind ce să spună.

– Credință în *ce*?

– În *mine*, dragul meu Karras; în *mine*! Ceva batjocoritor și rău stătea ascuns îndărătul acelor ochi. Atâtea dovezi, atâtea semne pe cer!

Karras simțea că începe să-și piardă răbdarea.

– Ei bine, eu o să mă mulțumesc cu ceva mărunț. De pildă, diavolul știe totul, nu-i așa?

– Nu, de fapt adevărul este că știu *aproape* totul, Karras. Uite, vezi? Se spune că sunt mândru. Dar nu sunt. Deci, la ce te-ai gândit, vulpe șireată? Scuipă tot!

– Păi, m-am gândit să-ți testez cunoștințele.

– Foarte bine. Ce anume vrei să știi? Cel mai mare lac din America de Sud, rosti sarcastic Regan, cu ochii-i bulbucăți scânteind batjocoritor, este lacul Titicaca din Peru! Ți-ajunge?

– Nu, trebuie să te întreb ceva ce numai diavolul poate să știe.

– A, înțeleg. Ca de pildă?

– Unde-i Regan?

– E aici.

– Unde „aici“?

– Înăuntrul pourcelei.

– Vreau s-o văd.

– De ce, Karras? Vrei s-o regulezi? Desfă centurile și te las s-o faci!

– Vreau să mă conving că-mi spui adevărul. Lasă-mă s-o văd.

– Un vagin extrem de apetisant, zise Regan pe un ton poficios, trecându-și limba lungă, acoperită cu o crustă, peste buzele crăpate și uscate. În schimb, nu se pricepe deloc la arta conversației. Te sfătuiesc să mă alegi pe mine, prietene.

– Ei bine, e evident că nu știi unde e Regan – ridică preotul din umeri – prin urmare, nu cred că ești diavolul.

– *Sunt* diavolul! urlă Regan, smucindu-se brusc, cu chipul schimonosit de furie. Karras se cutremură la auzul acestui răcnet înfiorător, care făcu să se zguduie pereții. *Sunt* diavolul!

– Păi, atunci, lasă-mă s-o văd pe Regan. Asta ar fi o dovadă.

– Sunt căi mai bune ca asta! Am să-ți arăt! O să-ți citesc gândurile! răcni turbată creatura din Regan. Gândește-te la un număr de la unu la o sută!

– Nu, asta n-ar dovedi mare lucru. Vreau s-o văd pe Regan.

Creatura chicoti răutăcios, rezemându-și capul de tăblia patului.

– Nu, nicio dovadă n-ar fi suficientă pentru tine, Karras. De-aia iubesc eu oamenii raționali. Minunat! Absolut minunat! Între timp, noi o să facem așa încât să-ți menținem viu interesul. Doar nu vrem să te pierdem.

– Ce înseamnă „noi“? deveni brusc curios Karras.

– Suntem o ceată întreagă în pourceaua asta, veni răspunsul. Da-da, suntem mai mulți. Mai târziu o să vă fac cunoștință. Acum însă am o mâncărime îngrozitoare și nu ajung să mă scarpin. Nu-mi desfăci o centură pentru o clipă? Doar una?

– Nu, mai bine spune-mi unde te mănâncă și te scarpin eu.

– A, ești viclean, foarte viclean!

– Arată-mi-o pe Regan și poate o să-ți desfăc o centură, îi propuse Karras. Asta cu condiția ca...

Dintr-odată, sub ochii îngroziți ai preotului, chipul creaturii se transformă, privirea acesteia exprimând o teroare fără margini, în timp ce gura era căscată larg, într-un țipăt mut; un glas tânguitor, cu un puternic accent englezesc, rosti: „Fie-ți milă și desfă-mi centurile astea oribile“, pentru ca, în clipa următoare, Regan să dispară în chip fulgerător, lăsând din nou locul entității demonice.

– Nu vrei să dai o mână de ajutor unui biet băiat de altar, părinte? răsună vocea răgușită a creaturii, care apoi izbucni într-un hohot de râs sălbatic, cutremurător.

Înmărmurit, Karras se lăsă pe spătarul scaunului și simți două mâini de gheață încolăcindu-i-se în jurul gâtului. Senzația era de data aceasta cât se poate de reală, nici vorbă de autosugestie.

Creatura se opri din râs și-și aținti asupra lui privirea batjocoritoare.

– Simți mâinile de gheață? O, să nu uit, maică-ta e aici, cu noi, Karras. Nu vrei să-i transmiți vreun mesaj? O să mă asigur că ajunge la ea. Din nou râsul acela sardonice. Atunci, dintr-odată, Karras sări în picioare ferindu-se de un șuvoi violent de vomă. Nu apucase să se ferească: o parte din vomă îi ajunsese pe pulover și pe mâini.

Cu chipul livid, preotul se uită spre pat, la Regan, care chicotea încântată văzând cum voma i se scurge de pe mâini pe covor.

– Dacă-i adevărat, spuse el cu glas amorțit, înseamnă că știi care e numele de botez al mamei mele.

– O, sigur că știu.

– Hai, spune-mi.

Creatura scoase un șuierat printre dinți; ochii fulgerau plini de demență și capul i se unduia încoace și-ncolo, ca al unei cobre.

– Care e numele ei? repetă Karras.

Rotindu-și ochii în orbite, Regan își plecă încet capul, asemenea unui taur furios și scoase un muget înfiorător, făcând să se cutremure obloanele de la fereastră. O vreme Karras stătu nemișcat, ascultând răcnetul demonic; apoi își privi mâna și ieși din cameră.

Chris se desprinsese rapid de perete, uitându-se înspăimântată la puloverul preotului.

– Ce s-a întâmplat? A vomat?

– Ai un prosop? o întrebă Karras.

– Baia e chiar aici! spuse ea în grabă, arătând spre o ușă de pe coridor. Karl, intră în cameră și vezi ce face! rosti ea peste umăr, urmându-l pe preot la baie. Îmi pare atât de rău! exclamă ea.

Preotul iezuit se îndreptă către chiuvetă.

– I-ai dat tranchilizante? o întrebă.

Dând drumul la apă, Chris îi răspunse:

– Da, Librium. Haide, dă-ți jos puloverul, ca să te poți spăla.

– În ce doză? continuă el, în timp ce se căznea să-și scoată puloverul cu mâna stângă.

– Stai să te ajut, se oferi Chris, apucând de marginea puloverului. Păi, astăzi i-am dat patru sute de miligrame, părinte.

– Patru *sute*?

Chris îi trase puloverul până sus, pe piept.

– Mda, doar așa am reușit s-o legăm cu centurile de protecție. A trebuit să ne opintim cu toții ca să...

– I-ai dat patru sute de miligrame *într-o singură doză*?

– E atât de puternică de nu-ți vine să crezi. Ridică-ți mâinile, părinte.

– Bine.

Își ridică brațele și Chris îi trase puloverul peste cap, apoi dădu la o parte perdeaua de la duș și îl aruncă în vană.

– O s-o rog pe Willie să ți-l spele, părinte.

Apoi se așează deprimată pe marginea vanei și luă un prosop roz de pe etajeră, acoperind în mod inconștient cu palma cuvântul Regan, brodat cu litere albastru-închis.

– Nu-i nimic. Nu contează.

Karras își descheie nasturii de la mâneca dreaptă a cămășii albe, scrobite, apoi și-o suflecă, dezvelindu-și antebrațul muscular, acoperit cu perișori fini și întunecați la culoare.

– Îmi pare foarte rău, murmură ea.

– Primește vreun fel de hrană? Își vârî mâna sub jetul de apă fierbinte, ca să-și spele voma.

– Nu, părinte. Doar Sustagen, în timp ce doarme. Dar și-a smuls sonda din nas.

– Și-a smuls-o? Când?

– Astăzi.

Tulburat, Karras se frecă cu săpun și-și clăti mâinile, apoi chibzui câteva clipe și spuse grav:

– Fiica dumitale trebuie internată într-un spital.

Chris își plecă încet capul.

– Nu pot să fac asta, părinte, zise ea cu o voce moale, ștearsă.

– De ce nu?

– Nu pot, pur și simplu, repetă ea cu glasul răgușit de emoție. Ea... a făcut ceva, părinte și nu pot risca să aflu ceva despre ce este vorba. Nici medicii... nici asistentele... nimeni.

Încruntând din sprâncene, Karras închise robinetul. *Să zicem că cineva săvârșește o crimă.* Frământat de gânduri, se rezemă cu ambele brațe de marginea chiuvetei, privind absent la gaura de scurgere.

– Cine îi dă Sustagen? Librium? Celelalte medicamente?

– Noi. Medicul ne-a arătat cum să procedăm.

– Dar aveți nevoie de rețetă.

– Păi, cred că și dumneata poți să ne scrii o rețetă, nu-i așa, părinte?

Cufundat în gânduri, Karras se întoarse către ea cu mâinile ridicate, ca să nu stropească pe jos și-i întâlnească privirea chinuită. Făcu semn cu capul spre prosopul pe care Chris îl ținea în mână, spunând:

– Te rog...

Chris îl privi absentă, fără să priceapă:

– Cum?

– Prosopul, te rog, zise Karras cu blândețe.

– O, scuză-mă! I-l întinse repede și, în timp ce preotul se ștergea pe mâini, îl întrebă cu o fărâmbă de speranță în glas: Deci, părinte, cum ți s-a părut? Crezi că e posedată?

– Ascultă-mă, ce știi dumneata despre posedare?

– Doar ceea ce am citit și ce mi-au spus anumiți medici.

– Care medici?

– De la clinica Barringer.

– Aha, murmură Karras, dând încetișor din cap. Împături prosopul și îl puse cu grijă înapoi pe etajeră. Domnișoară MacNeil, dumneata ești catolică?

– Nu, nu sunt catolică.

- Dar fiica dumitale?
- Nici ea.
- Atunci ce religie aveți?
- Niciuna.

Karras o privi gânditor.

- Atunci de ce ai venit la mine? o întrebă el.
- Pentru că sunt disperată! izbucni Chris cu glasul tremurând.
- Ai spus că psihiatrii te-au sfătuit să vii la mine.
- Of, nu mai știu *ce* ți-am spus! Mi-am ieșit complet din minți!

Karras se rezemă cu spatele de blatul de marmură albă al chiuvetei și, încrucișându-și brațele la piept, o privi pe Chris și-i spuse pe un ton calm, dar hotărât:

- Uite ce e, singurul lucru care mă interesează este să o ajut pe fiica dumitale. Îți spun însă din capul locului că, dacă ai de gând să recurgi la exorcizare ca la o metodă de autosugestie, ar fi bine să ai un impresar, domnișoară MacNeil, fiindcă te avertizez de pe-acum că Biserica Catolică n-o să fie de acord și atunci ai irosit timp prețios.

Karras își simți mâinile tremurând ușor.

Ce-o fi cu mine? se întrebă el. *Ce se întâmplă?*

- Fiindcă veni vorba, sunt *doamna* MacNeil, îl corectă Chris pe un ton mușcător.

Cu glasul împlânzit, Karras răspunse:

- Îmi cer scuze. Ascultă, fie că e vorba de un demon sau de o boală psihică, o să fac tot ce-mi stă în putință ca s-o ajut pe fiica dumitale. Dar trebuie să știu adevărul, tot adevărul. E foarte important. E important mai ales pentru Regan. Doamnă MacNeil, în momentul de față merg pe bâjbâite. Sunt absolut copleșit de ceea ce am văzut și am auzit adineauri, în camera fiicei dumitale. Ce-ar fi să ieșim amândoi din baie acum și să mergem jos, să stăm de vorbă. Cu un zâmbet cald, merit s-o liniștească, Karras întinse

mâna, ajutând-o pe Chris să se ridice. Mi-ar prinde bine o ceașcă de cafea.

– Mie, în schimb, mi-ar prinde bine un cocteil cu gheață.

Lăsându-i pe Karl și pe Sharon să o supravegheze pe Regan, Karras și Chris se așezară în birou, ea pe canapea, iar el pe un scaun de lângă șemineu; Chris începu să-i relateze toată povestea lui Regan, trecând sub tăcere ceea ce se întâmplase cu Dennings. Preotul ascultă cu atenție, fără să spună prea multe – mai puneă câte o întrebare, dădea din cap și se încruntă când Chris admise că la început privise exorcizarea ca pe o terapie de șoc.

– Dar acum nu mai știi ce să cred, zise ea.

Scuturând din cap, își plecă ochii, contemplându-și degetele pistruiate, care-i tremurau imperceptibil în poală.

– Nu mai știu. Îi aruncă preotului o privire neputincioasă. Ce părere ai, părinte Karras?

Plecându-și capul, preotul trase aer în piept și, scuturând din cap, spuse încet:

– Nu știu nici eu ce să spun. Un comportament compulsiv provocat de vinovăție, probabil, la care se adaugă o personalitate multiplă.

– *Cum?* Chris părea stupefiată. Părinte, cum poți să spui una ca asta după tot ce-ai văzut acolo!

Karras se uită ținută la ea.

– Dacă ai fi văzut la fel de mulți bolnavi psihici cum am văzut eu, ai înțelege de ce spun asta, o lămură el. Zău așa! Posedare demonică? În regulă, ascultă-mă puțin: să presupunem că așa e, că se mai întâmplă uneori. Dar fiica dumitale nu spune că e un demon; ea insistă că e *însuși diavolul*, iar asta e ca și când ai spune că ești Napoleon Bonaparte!

– Atunci explică-i toate bubuiturile și celelalte lucruri ciudate.

– Eu nu le-am auzit.

– Ei bine, cei de la clinica Barringer le-au auzit, Părinte, deci n-au avut loc doar aici, acasă.

– Așa o fi, dar nu-i nevoie de diavol ca să găsim o explicație pentru asta.

– Atunci dă-mi altă explicație!

– Păi, de pildă, psihokinezia.

– Ce?

– Ai auzit de fenomenul cunoscut sub numele de *poltergeist*, nu?

– Când fantomele azvârle cu farfurii și fac tot felul de drăcovenii?

– Nu-i un fenomen chiar atât de ieșit din comun; de obicei se întâmplă în preajma adolescenților cu dezechilibru emoțional. Se pare că tensiunea cerebrală ajunsă la extrem poate să declanșeze în anumite cazuri o energie necunoscută, capabilă să deplaseze obiectele la distanță. Dar aici nu-i vorba de nimic supranatural. La fel e și cu puterea nefirească a lui Regan – în patologie, e un lucru frecvent întâlnit. Poți să-i spui „puterea minții“, dacă vrei, dar în orice caz, n-are nicio legătură cu posedarea.

Chris își abătu privirea de la el, scuturând ușor din cap.

– Doamne sfinte, nu-i așa că-i amuzant? spuse ea cu o ironie amară. Uită-te la noi, eu sunt atee, pe când dumneata ești preot și...

– Cea mai plauzibilă explicație pentru orice fenomen, o întrerupse cu blândețe Karras, este întotdeauna aceea mai simplă, care împacă toate aspectele.

– Zău? spuse Chris; în ochii brăzdați de vinișoare roșii i se citeau disperarea și confuzia. Ei bine, poate oi fi eu bătută-n cap, părinte Karras, dar mi se pare o tâmpenie cât casa să-mi spui că un circuit defect din mintea cuiva poate trânti cu farfurii în pereți! Deci ce poate să fie? Îmi poți spune despre ce-i vorba? Și ce-i aia „personalitate multiplă“, dacă tot ai pomenit cuvintele astea? Spune-mi! Te ascult. Ce se întâmplă? Sunt chiar atât de limitată? Îmi explici așa încât să pot și eu să pricep despre ce este vorba?

– Păi, nimeni nu poate pretinde că înțelege perfect fenomenul ăsta. Tot ce știm este că el e real, dar în rest, nu putem decât să ne dăm cu părerea. Dar gândește-te la el în felul următor, dacă te ajută.

– Hai, spune-mi.

– Creierul omenesc conține în jur de șaptesprezece miliarde de celule, iar la o analiză atentă, se observă că acestea procesează circa o sută de milioane de senzații care-ți bombardează mintea în fiecare secundă, iar celulele cu pricina nu doar că prelucrează toate aceste mesaje, ci o fac în mod exemplar – fără să dea rateuri și fără să se împiedice vreodată una de alta. Acum gândește-te, cum pot face asta fără să comunice între ele? Ei bine, nu pot, așadar se pare că fiecare dintre aceste celule e înzestrată cu o conștiință proprie. Mă urmărești?

Chris încuviință din cap.

– Da, oarecum.

– Bun. Acum imaginează-ți că organismul uman este un vapor gigantic și toate celulele din creier alcătuiesc echipajul. Una dintre aceste celule se află sus, pe punte. Ea este căpitanul vaporului. Dar ea nu știe niciodată cu precizie ce face restul echipajului; tot ce știe este că vaporul continuă să înainteze fără probleme și treaba merge strună. Ei bine, căpitanul ești tu – mai precis, conștiința ta. În cazul personalității multiple *se presupune* – atenție, e doar o ipoteză – că una dintre celulele din echipaj vine sus, pe punte și preia comanda vasului. Cu alte cuvinte, are loc o rebeliune. Oare asta te ajută să înțelegi ce vreau să spun?

Chris îl privea fără să clipească, parcă nevenindu-i să creadă.

– Părinte, explicația asta e atât de fantezistă, încât aproape că mi-e mai ușor să cred în afurisitul de diavol!

– Eu...

– Uite ce e, nu știu ce-i cu toate bazaconiile astea, îl întrerupse Chris, dar vreau să-ți spun un lucru, părinte:

dacă mi-ai arăta o față care să semene leit cu Regan – să aibă aceeași față, aceeași voce, același miros, într-un cuvânt să fie absolut identică –, mi-aș da seama într-o clipită că nu-i ea! Aș ști, pur și simplu, aș simți-o în adâncul inimii și tocmai de aceea îți spun cât se poate de clar *că fapta de sus nu-i fîca mea!* așadar, spune-mi ce să fac, adăugă ea cu vocea tremurând de emoție. Spune-mi că ești convins sută la sută că ceea ce ai văzut mai înainte e o problemă de natură psihică; că nu are nevoie de exorcizare și că ești încredințat că asta n-ar ajuta-o cu nimic! Haide, dă-i drumul! Spune-mi toate astea, părinte! *Să aud din gura ta lucrul ăsta!*

Ultimele cuvinte se transformară într-un pipăt deznădăjduit.

Karras privi în altă parte, rămânând tăcut preț de câteva secunde care părură o veșnicie. Într-un târziu se întoarse spre Chris și o cercetă cu atenție.

– Regan are o voce groasă în mod normal? o întrebă el liniștit.

– Nu. Are vocea subțire.

– O consideri un copil precoce?

– Nicidecum.

– Cum stă cu coeficientul de inteligență?

– Mediu.

– Ce cărți îi place să citească?

– Nancy Drew și, în general, cărțile amuzante.

– În privința limbajului pe care îl folosește în prezent, cum ți se pare în comparație cu limbajul ei obișnuit?

– Total diferit. N-am auzit-o în viața mea să folosească astfel de cuvinte, cel puțin jumătate din ele îi sunt necunoscute.

– Nu mă refer la cuvintele folosite, ci mai degrabă la modul de exprimare.

– Modul de exprimare?

– Adică felul în care formulează propozițiile.

Chris încruntă din sprâncene.

– Nu sunt sigură că pricep la ce te referi.

– Ai vreo scrisoare scrisă de ea? Ceva compuneri? O înregistrare cu vocea ei ar fi...

– Da. Da, am o casetă în care ea îi vorbește lui taică-său. A înregistrat-o ca să i-o trimită, pe post de scrisoare, dar n-a mai apucat s-o termine. Vrei s-o asculți?

– Da, vreau. De asemenea, am nevoie de actele ei medicale, mai ales cele de la clinica Barringer.

Chris își plecă ochii, scuturând din cap.

– O, părinte, am mers și eu pe pista asta și...

– Da. Da, știi, dar vreau să văd cu ochii mei hârțile alea.

– Deci ești în continuare împotriva exorcizării?

– Nu. Sunt împotriva oricărui lucru care riscă să-i facă mai mult rău decât bine.

– Dar acum vorbești în calitate de psihiatru, nu-i așa?

– Nu, vorbesc și ca psihiatru, și ca preot, deopotrivă. Dacă e să mă duc la arhiva bisericii sau unde o fi trebuind să mă duc ca să obțin permisiunea de a efectua o exorcizare, înainte de toate trebuie să mă asigur că starea fiicei dumitale nu este o problemă pur psihiatrică și, în plus, să am niște dovezi pe care Biserica să le accepte drept simptome ale posedării.

– Cum ar fi?

– Nu știu. Trebuie să le caut.

– Glumești? Credeam că ești specialist.

– *Nu există* specialiști în domeniul ăsta. Probabil că în clipa de față dumneata știi despre posedarea demonică mai multe decât majoritatea preoților. Deci, în cât timp poți să faci rost de actele de la clinică?

– O să iau avionul dacă-i nevoie!

– Și caseta?

Chris se ridică de pe canapea.

– Mă duc să o caut.

– Și încă un lucru.

– Ce?

– Cartea aceea despre care vorbeai, referitoare la posedare: există cea mai mică șansă ca Regan s-o fi citit *înainte* de debutul bolii?

Plecându-și privirea, Chris căzu pe gânduri.

– Hmmm... mi se pare că-mi aduc aminte c-am văzut-o citind ceva cu o zi înainte să înceapă tot infernul ăsta, dar nu sunt sigură. Cred totuși că a citit-o. Da, sunt sigură. *Aproape* sigură.

– Aș vrea să arunc și eu o privire în cartea respectivă.

Chris se conformă.

– Desigur, ți-o aduc imediat, părinte. Și caseta. E la subsol, cred. Mă duc să văd.

Karras încuviință din cap, contemplând absent modelul covorului oriental din mijlocul încăperii; după câteva minute se ridică de pe scaun și ieși în antreu, unde, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor, rămase nemișcat, pe întuneric, ascultând zgomotele de la etaj: grohăieli, schelălăieli, sughițuri și sâsâituri ca de șarpe.

– A, aici erai! Te-am căutat în birou.

Karras se întoarse și-o văzu pe Chris aprinzând becul în antreu.

– Pleci? îl întreabă ea venind cu cartea despre vrăjitorii și cu caseta înregistrată de Regan pentru tatăl ei.

– Da, trebuie să plec. Am de pregătit notițele pentru prelegerea de mâine.

– Da? Unde o să fie asta?

– La facultatea de medicină, răspunse Karras, luând cartea și caseta din mâinile lui Chris. O să încerc să mă întorc mâine după-masă sau mâine-seară. Între timp, dacă se întâmplă ceva important, să mă suni negreșit, la orice oră. O să las vorbă la recepție să-ți facă legătura. Spune-mi, cum stați cu medicamentele?

– Suntem în regulă. Avem rețetă, când se termină, cumpărăm altele.

– Nu-l mai chemi pe doctor?

Actrița își lăsă capul în piept.

– Nu pot, spuse ea aproape în șoaptă. Pur și simplu nu pot.

– Știi, eu nu sunt medic practicant, o avertiză Karras.

– Da, știu, e-n ordine.

Cum Chris continua să-și țină capul plecat, Karras profită de asta pentru a o cerceta cu atenție, plin de neliniște. Îngrijorarea acesteia era aproape palpabilă.

– Ei bine, spuse el cu blândețe, mai devreme sau mai târziu va trebui să le spun superiorilor mei despre ce-i vorba, mai cu seamă dacă voi fi nevoit să vin aici la ore neobișnuite, în toiul nopții, de pildă.

Chris îl privi în ochi, încruntându-se îngrijorată.

– Chiar trebuie să faci asta? Să le spui toată povestea?

– Păi, dacă n-o fac, nu crezi că ar putea părea cam ciudat?

Chris își plecă din nou capul în pământ, încuviințând.

– Mda, înțeleg ce vrei să spui, spuse ea cu glasul stins.

– Te deranjează? O să le spun doar strictul necesar. Și nu-ți fă griji, totul va rămâne confidențial.

Ea își așinti din nou privirea chinuită în ochii triști ai preotului. Văzu în ei putere. Văzu durere.

– Bine, murmură ea cu voce slabă.

Avea încredere în acea durere.

– O să mai discutăm, îi zise Karras.

Dădu să iasă, dar zăbovi o clipă în prag, cu capul plecat și cu pumnul lipit de buze, de parcă reflecta la ceva; apoi se întoarse spre Chris.

– Fiica dumitale știa că o să vină un preot în seara asta?

– Nu, nu știa nimeni în afară de mine.

– Știai că mama mea a murit nu de mult?

– Da. Îmi pare foarte rău.

– Regan știe?

– De ce?

– Știe?

– Nu, nu știe nimic. De ce mă întrebi asta?

Karras ridică din umeri.

– N-are importanță, pur și simplu eram curios. O studie pe Chris cu o expresie îngrijorată. Apuci să te odihnești vreun pic?

– Ăăă, un pic, da.

– Atunci ia pastile. Iei Librium?

– Da.

– Cât?

– Zece miligrame, de două ori pe zi.

– Poți mări doza la douăzeci de miligrame. Între timp, caută să stai departe de fiica dumitale. Cu cât ești mai expusă la comportamentul ei actual, cu atât crește riscul ca sentimentele față de fiica dumitale să fie afectate iremediabil. Ține-te deoparte. Și las-o mai moale. N-o să-i fii de niciun ajutor lui Regan dacă o să faci o cădere nervoasă.

Cu capul plecat, Chris încuviință abătută.

– Acum du-te la culcare, o sfătui Karras. Vrei să te bagi direct în pat, te rog?

– Mda, bine, spuse ea încet. Promit. Apoi, ridicându-și ochii spre el, murmură, privindu-l cu căldură: Noapte bună, părinte Karras. Și mulțumesc. Mulțumesc mult.

Aruncându-i o ultimă privire, Karras spuse:

– Bine, atunci noapte bună, și, răsucindu-se pe călcâie, se îndepărtă grăbit.

Chris rămase în prag, urmărindu-l cu privirea. Abia când preotul traversă strada, își dădu seama că acesta ratase cina probabil, și apoi, văzându-l că-și lasă în jos mâne-cile de la cămașă, se gândi cu părere de rău că îi este frig. Când ajunsese în dreptul restaurantului 1789, preotul scăpă ceva pe jos, probabil cartea despre vrăjitorii sau caseta cu vocea lui Regan. Se aplecă să ridice obiectul respectiv și

la colțul străzii o luă la stânga, dispărând din ochii ei. Dintr-odată, Chris se simți mai bine dispusă.

Nu-l observă pe Kinderman pândind de unul singur, într-o mașină oarecare.

O jumătate de oră mai târziu, Damien Karras intră grăbit în camera sa din căminul iezuiților, având la el un maldăr de cărți și reviste împrumutate de la biblioteca vastă a campusului Georgetown. Le așează înfrigurat pe birou, după care începu să scotocească prin sertare după un pachet de țigări. În cele din urmă, dând peste un pachet vechi de Camel, pe jumătate gol, își aprinse o țigară, inhală profund și ținu fumul în plămâni o bucată de vreme, timp în care gândul îi zbură la Regan. Isterie, își zise; asta trebuia să fie. Expirând fumul, își vârî degetele mari pe după cureaua pantalonilor și aruncă o privire la cărțile de pe birou: *Posedarea*, de Oesterreich; *Demonii de la Loudun*, de Huxley; *Parapraxis în cazul Haizman al doctorului Sigmund Freud*; *Posedarea demonică și exorcismul în creștinismul timpuriu, văzute din lumina perspectivei moderne asupra bolilor psihice*, de McCasland, și mai multe extrase din jurnalele psihiatrice ale lui Freud, „O nevroză a posedării demonice în secolul al XVII-lea” și „Demonologia psihiatriei moderne”.

Nu vrei să dai o mână de ajutor unui biet băiat de altar, părinte?

Preotul își pipăi fruntea, simțind pe degete o transpirație lipicioasă. Abia atunci observă că lăsase ușa deschisă. Traversă încăperea și o închise, după care se duse la bibliotecă și luă un volum cu coperte roșii intitulat *Ritualul roman* – un compendiu de rugăciuni și ritualuri. Ținându-și țigara între buze, răsfoi cartea cu ochii mijiiți, din pricina fumului, până ajunsese la „Reguli generale” pentru exorciști și începu să caute semnele posedării demonice. Citi pe sărite primele rânduri, până ajunsese la un pasaj care-i atrase atenția:

... Exorcistul să nu se grăbească să tragă concluzia că cineva este posedat de un spirit demonic; mai

întâi să se asigure de simptomele care fac diferența între o persoană posedată și una care suferă de o anumită boală, cu precădere de natură psihologică. Semnele posedării pot fi următoarele: abilitatea de a vorbi cu o oarecare fluență într-o limbă străină ori de a înțelege o limbă străină; capacitatea de a dezvălui viitorul sau anumite evenimente necunoscute; manifestarea unei forțe nefirești pentru vârsta și forma fizică a subiectului; diferite alte simptome care, luate împreună, constituie dovezi ale posedării.

Karras reflectă o bucată de vreme asupra celor citite, apoi reluă lectura, rezemat de bibliotecă. După ce isprăvi de citit, simți un imbold să revină asupra instrucțiunii cu numărul 8:

Dezvăluirea unei crime comise.

În clipa aceea se auzi un ciocănit ușor în ușă.

– Damien?

Karras își ridică ochii din carte și spuse:

– Intră.

Era Dyer.

– Hei, Chris MacNeil a încercat să dea de tine, îi aduse acesta la cunoștință de îndată ce păși înăuntru. Te-a găsit până la urmă?

– Când? Acum, seara?

– Nu, mai devreme, după-amiază.

– A, știu, Joe. Mulțumesc. Da, am vorbit cu ea.

– Bun. Am vrut doar să mă asigur că ai primit mesajul.

Preotul cel ghiduș iscodea cu privirea în jurul său, prin cameră, de parcă ar fi căutat ceva.

– Ce cauți, Joe? îl întrebă Karras.

– Ai cumva bomboane de lămâie? Am căutat prin tot căminul, nimeni nu are și, *măiculiță*, ce poftă mi-e de-o

bomboană-două, rosti el gânditor, continuând să arunce priviri iscoditoare de jur împrejurul său. Mi-am petrecut cândva un an întreg ascultând confesiunile adolescenților și de-atunci am rămas dependent de bomboane de lămâie. Pușlamalele alea miros tot timpul a bomboane și a marijuana, și uite-așa, m-am pricopsit cu meteahna asta. Zicând acestea, Dyer luă capacul de pe o cutie de tutun, plină cu fistic. Ce-i asta? întrebă el. Fasole mexicană uscată?

Karras se întoarse spre rafturile bibliotecii, ca să caute o carte.

– Uite ce e, Joe, acum sunt cam ocupat și...

– Hei, nu-i așa că tipa asta, Chris, e drăguță? îl întrerupse Dyer, așezându-se pe patul lui Karras și întinzându-se cât era de lung, cu mâinile împreunate sub cap. Frumoasă femeie. Ai cunoscut-o? Adică te-ai întâlnit cu ea personal?

– Am stat de vorbă, răspunse Karras, scoțând de pe raft o carte cu coperte verzi, intitulată *Satan*, o colecție de articole și opinii ale Bisericii Catolice, formulate de diferiți teologi francezi. O luă cu el și se așază la birou. Acum însă...

– Naturală. Directă. Cu picioarele pe pământ, continuă Dyer, cu ochii-n tavan, fără să-l bage în seamă. Ne-ar putea ajuta în legătură cu planul meu, în ziua când o să ne lăsăm de preoție.

Karras îi aruncă o privire tăioasă.

– Cine se lasă de preoție?

– Homosexuali. Pe capete. Negrul nu mai este la modă.

Karras clătină din cap, dezaprobat și-și așază cărțile pe birou.

– Ei, haide, Joe, îl dojeni el, du-te și lenevește undeva în Vegas. Hai, plimbă ursul! Trebuie să mă pregătesc pentru prelegerea de mâine.

– Mai întâi mergem la Chris MacNeil, insistă tânărul preot, cu pretextul că am un scenariu grozav, bazat pe

viața Sfântului Ignățiu de Loyola¹, pe care deocamdată am să îl intitulez *Marșul bravilor iezuiți*.

Stingându-și țigara într-o scrumieră, Karras își ridică privirea încruntată spre Dyer.

– N-ai de gând să dispari, Joe? Am multă treabă.

– Și cine te împiedică să muncești?

– Tu! Karras începu să-și descheie nasturii de la cămașă. O să fac un duș rapid și, pe când mă întorc, nu vreau să te mai găsesc aici.

– Bine, bine, mormăi Dyer fără nicio tragere de inimă, ridicându-se în șezut pe marginea patului. Nu te-am văzut la cină, apropo. Unde ai mâncat?

– N-am mâncat.

– O mare prostie. Ce rost are să ții cură de slăbire când nu porți altceva decât sutană?

– Este vreun casetofon în cămin?

– În căminul ăsta nu găsești nici măcar o amărâtă de bomboană de lămâie. Du-te în laboratorul lingvistic.

– Cine are cheia de la laborator? Preasfinția Sa Președintele?

– Nu. Preasfinția Sa Portarul. Ai nevoie în seara asta?

– Da, în seara asta, răspunse Karras, atârându-și cămașa pe spătarul scaunului. Unde-l găsesc pe portar?

– Vrei să-ți fac eu rost de cheie, Damien?

– Ai face asta, Joe? Sunt în criză de timp.

Dyer se ridică în picioare.

– Nicio problemă!

Karras făcu un duș și apoi își trase pe el un tricou curat și o pereche de pantaloni. Așezându-se la birou, văzu un cartuș de țigări Camel fără filtru și, alături, două chei cu etichete lipite pe ele: pe una scria **Laboratorul lingvistic**,

¹ Íñigo López de Loyola (1491-1556), primul superior general (*Praepositus Generalis*) al Companiei lui Iisus, Ordinul Iezuiților. (n.red.)

pe cealaltă, **Frigiderul din refectoriu**. Lângă cea de-a doua se afla un bilețel cu următorul mesaj: *Mai bine tu decât șobolanii și pungășele alea de pisici dominicane*. Karras zâmbi la vederea iscăliturii: *Puștiul amator de bomboane de lămâie*. Dădu bilețelul la o parte, apoi așază ceasul de mână pe birou, în fața lui. Era ora 10.58 p.m.

Se apucă de citit. Mai întâi din Freud, apoi din McCasland, părți din *Satan*, părți din amplul studiu al lui Oesterreich; isprăvi de citit cu puțin timp după ora 4 a.m. și se frecă la ochii care-l usturau cumplit: în încăpere plutea un fum gros, în timp ce scrumiera de pe birou era plină vârf cu scrum și mucuri turtite de țigări. Se ridică de pe scaun și se îndreptă obosit spre fereastră, o deschise, trase adânc în piept aerul răcoros al dimineții și apoi rămase nemișcat, gândindu-se la Regan. Da, copila manifesta simptomele fizice ale posedării. N-avea nicio îndoială în această privință. În toate cazurile consemnate, indiferent de zona geografică sau de perioada istorică, semnele posedării erau similare. În cazul lui Regan, unele dintre acestea nu se manifestaseră până în acel moment, bunăoară stigmatele sau pofta de a consuma alimente dezgustătoare, insensibilitatea la durere sau sughițul violent, de nestăpânit. Altele, în schimb, se manifestaseră din plin: mișcările spasmodice, respirația rău mirositoare, limba încărcată și crăpată, trupul descărnat, stomacul umflat, iritațiile pielii și ale mucoaselor și, în fine, aspectul cel mai semnificativ, întâlnit în toate cazurile caracterizate de Oesterreich drept posedări „veritabile”: modificarea șocantă a vocii și a trăsăturilor faciale, însoțită de manifestarea unei personalități complet străine de cea „originală”.

Prin geamul ferestrei, Karras privea afară, pe stradă. Printre crengile copacilor se zărea casa familiei MacNeil, cu fereastra mare, boltită, de la camera lui Regan. Din materialele citite aflate că atunci când posedarea are loc cu permisiunea subiectului, cum se întâmplă în cazul unui

medium, de pildă, noua personalitate este de obicei inofensivă. *Cum a fost cazul Tiei*, se gândi Karras; era vorba de spiritul unei femei care îl poseda pe un bărbat, un sculptor, în mod intermitent, în episoade nu mai lungi de o oră, până când unul dintre prietenii sculptorului se îndrăgostise nebunește de Tia și-l implorase pe acesta s-o lase să locuiască pentru totdeauna în trupul lui. *Dar la Regan nu-i vorba de genul ăsta de spirit, ca Tia*, reflectă abătut preotul; în cazul acesta, „entitatea invadatoare“ era clar malefică – tipic pentru cazurile de posedare demonică, în care noua personalitate căuta să distrugă corpul gazdei.

Și, de foarte multe ori, reușea.

Indispus, preotul se întoarce la birou, luă un pachet de țigări și-și aprinse una. *Bun, să zicem că suferă de sindromul posedării demonice. Cum se poate vindeca asta?* Scutură chibritul, ca să-l stingă. *Depinde ce anume l-a declanșat.* Se așeză pe marginea biroului, gândindu-se la cazul călugărițelor de la o mănăstire din Lille, din Franța secolului XVII. Pretinzându-se stăpânite de demoni, acestea le „mărturisiseră“ exorciștilor că, în timp ce erau posedate, fiind total neputincioase, participaseră la nenumărate orgii satanice, unde prestaseră niște activități erotice extrem de variate: luna și joia, copulație heterosexuală; marșea, sodomie, felație și cunnilingus cu parteneri de același sex; sâmbăta, relații sexuale cu animale domestice și dragoni. *Cu dragoni?* Preotul clătină din cap cu tristețe. La fel ca la mănăstirea din Lille, părerea sa era că, în multe cazuri de posedare, explicația consta într-un amestec de înșelătorie și mitomanie, în timp ce alteori, cauzele erau de natură psihică, precum paranoia, schizofrenia, neurastenia, psihastenia. Acesta era motivul, știa foarte bine, pentru care Biserica recomanda în ultima vreme ca exorcistul să colaboreze cu un psihiatru sau cu un neurolog care să fie prezent la săvârșirea ritualului. Totuși, nu toate posedările aveau cauze atât de clare. Lucrul acesta îl determinase pe Oesterreich să califice posedarea

ca pe o tulburare distinctă de alte dereglări și să respingă eticheta de „personalitate multiplă“ pe care se grăbeau psihiatrii s-o aplice în astfel de cazuri, afirmând că acest diagnostic nu este decât un substitut, la fel de ezoteric, al conceptelor de „demon“ și „spirit al morților“.

Karras se scărpină pe nas cu degetul arătător. Cei de la clinica Barringer opinaseră că tulburarea lui Regan ar putea fi autoindusă, pe fondul unei afecțiuni nervoase asemănătoare cu isteria. Lui Karras i se părea destul de plauzibilă această ipoteză. El era convins că majoritatea cazurilor pe care le studiase aveau aceeași cauză. *În primul rând, de cele mai multe ori „victimele“ sunt femei. În al doilea rând, trebuie ținut seama de toate „epidemiile“ de posedare așa-zis demonică. Iar exorciștii...* Karras se încruntă. Exorciștii deveniseră uneori ei înșiși victime ale posedării, așa cum se întâmplase în 1634, la Mănăstirea Ursulinelor din Loudun, Franța. Din cei patru exorciști iezuiți trimiși acolo să se confrunte cu epidemia de posedări, trei – părinții Lucas, Lactance și Tranquille nu numai că păreau să fi căzut și ei victime spiritelor invadatoare, ci pieriseră la scurtă vreme după aceea, aparent din cauza unui stop cardiac, pe fondul unei agitații psihomotorii exagerate – proferau neconținut injurii și blesteme, urlau ca turbații, distrugeau totul în jurul lor. Cel de-al patrulea preot, *Père* Surin, care pe-atunci avea treizeci și trei de ani și era una dintre mințile cele mai luminate din Europa acelor vremuri, înnebuni și fu închis într-un ospiciu pentru tot restul vieții, care însumă încă treizeci și cinci de ani. Karras clătină din cap gânditor. Dacă dereglarea lui Regan era cauzată de isterie și simptomele posedării debutaseră în urma autosugestiei, atunci singurul „izvor“ al acestei autosugestii putea fi capitolul legat de posedare din cartea despre vrăjitorii. Își concentrează atenția asupra acestui capitol. Oare chiar îl citise Regan? Chiar existau asemănări izbitoare între descrierile de-aici

și comportamentul lui Regan? Descoperi, într-adevăr, unele similitudini:

... Cazul unei fete de opt ani, despre care se spunea în carte că „răcnea ca un taur înfuriat, cu o voce groasă, tunătoare“. *Regan, mugind ca un bou înjunghiat.*

... Cazul Helenei Smith, care fusese tratată de renumitul psiholog Flournoy; acesta relatează că trăsăturile și vocea i se schimbau cu o „viteză fulgerătoare“, împrumutând diferite personalități. *Asta a făcut atunci, în fața mea. Entitatea care vorbea cu accent englezesc. Alternanța fulgerătoare. Instantanee.*

... Un caz din Africa de Sud, observat personal și consemnat de vestitul etnolog Junod. Acesta vorbea de o femeie care dispăruse de acasă într-o noapte, pentru ca a doua zi dimineața să fie găsită „legată cu liane în vârful unui copac înalt“, de unde se lăsă mai apoi să alunece, de-a lungul trunchiului copacului, cu capul în jos, sâsâind și scoțându-și limba asemenea unui șarpe. Stătu atârnată în copac o vreme, după care începu să vorbească într-o limbă necunoscută de nimeni. Regan, alunecând ca un șarpe când o urmărea pe Sharon. Toate bolboroselile alea. Să fi fost vorba de „o limbă necunoscută“?

... Cazul fraților Joseph și Thiebaut Burner, de opt și, respectiv, zece ani. Aceștia, se arăta în carte, „zăceau întinși pe spate și dintr-odată se ridicau în șezut, cu o repeziciune înspăimântătoare“. Sună destul de fantezist, dar îmi aduce aminte de felul cum se zvârcolea Regan, ca o păpușă de cârpă.

Existau multe asemănări, dar, totodată, existau și motive să suspecteze că ar fi vorba de o simplă autosugestie: menționarea unei forțe ieșite din comun, limbajul obscen, plus exemplele de posedare din Evangheliile, care probabil că stăteau la baza aiurelilor religioase debitate de Regan la clinică, speculă Karras. Mai mult decât atât, capitolul descria, pe etape, simptomele posedării: „... Prima etapă, infestarea, constă în asaltarea mediului ambiant: zgomote,

mirosuri, deplasarea, aparent inexplicabilă, a obiectelor; cea de-a doua etapă, obsesia, constă într-un atac exercitat direct asupra subiectului, menit să stârnească teroarea prin intermediul vătămărilor cauzate de victimă altei persoane, în mod violent. *Bubuiturile. Smuciturile. Atacurile căpită-nului Howdy.*

Ei bine, poate că... poate că o fi citit capitolul ăsta, își zise Karras în sine sa. Dar nu era convins. Nu, nu cred! Nici Chris nu păruse foarte sigură de asta.

Karras se apropie din nou de fereastră. *Atunci, care să fie explicația? Să fie vorba de o posedare veritabilă? De-un demon?* Scutură din cap. *Ei, haide! Nu se poate!* Și cum rămânea atunci cu toate acele manifestări paranormale? E posibil. De ce nu? Doar fuseseră raportate de numeroși observatori competenți. Medici. Psihiatri. Oameni de calibrul lui Junod. Întrebarea este însă cum pot fi interpretate manifestările respective? Îi veni în minte cazul relatat de Oesterreich, cu șamanul din Altai, o țară din Siberia, care invitase cu bună-știință un spirit în trupul său, cu intenția de a săvârși „numere de magie“. Fiind supus examinării medicale chiar înainte de a efectua o levitație, se constată că pulsul îi ajunsese la o sută de bătăi pe minut, pentru ca ulterior prestației să-i salte la frecvența incredibilă de două sute de bătăi, concomitent cu o serie de modificări ale temperaturii și respirației. *Deci acțiunea sa paranormală era într-o corelație strânsă cu funcțiile organismului! A fost cauzată de o energie sau forță fizică neobișnuită!* Karras știa însă că Biserica pretindea, ca dovezi ale posedării, manifestări exterioare evidente și verificabile, care să indice... Uitase terminologia folosită în astfel de situații, dar parcurgând cu atenție pasajul corespunzător din cartea *Satan*, pe care o avea pe birou, găsi ceea ce căuta: „...manifestări exterioare evidente și verificabile, care să indice că este vorba de intervenția extraordinară a unei cauze inteligente, alta decât cea omenească“. *Cazul șamanului se*

înscria în această categorie? Nu, nu neapărat. Dar Regan? În cazul ei putea fi vorba de o intervenție exterioară extraordinară?

Karras se întoarse la pasajul din *Ritualul roman* pe care îl subliniasse cu creionul: „Exorcistul va avea grijă, înainte de toate, să caute o explicație pentru fiecare dintre manifestările pacientului“. Încuviință din cap, cu un aer gânditor. *Prea bine. Atunci, să vedem.* Plimbându-se dintr-un capăt în celălalt al camerei, începu să analizeze, în mod sistematic, simptomele manifestate de Regan, căutând posibile explicații. Le luă pe rând:

Modificarea uluitoare a trăsăturilor feței.

Parțial din cauza bolii, parțial din cauza subnutriției, dar în cea mai mare parte, conchise el, acest simptom se explica prin faptul că fizionomia cuiva este în strânsă legătură cu constituția fizică a persoanei respective.

Modificarea uluitoare a vocii.

Încă nu auzise vocea „reală“ a copilei, își aminti Karras. Chiar dacă aceasta ar fi avut o voce subțire, după cum declarase mama ei, țipetele și urletele neconținute ar fi putut să-i îngroașe corzile vocale și, în consecință, și vocea; singurul aspect inexplicabil rămânea volumul tunător al vocii, care, cu toată îngroșarea corzilor vocale, era un fenomen imposibil din punct de vedere fiziologic. Cu toate astea, judecă el, în stările anxioase sau patologice, manifestarea unei forțe fizice nefirești pentru potențialul muscular al celui în cauză nu era ieșită din comun. Nu se putea ca și corzile vocale și volumul vocii să sufere o astfel de transformare misterioasă?

Lărgirea bruscă a vocabularului și a bagajului de cunoștințe.

Criptomnezia¹: cuvinte și informații de mult uitate, la care Regan o fi fost expusă cândva, chiar și în pruncie.

¹ Criptomnezie – tulburare de memorie caracterizată prin incapacitatea de a diferenția evenimentele trăite de propria persoană de cele din vis, citite sau auzite (n.tr.)

La somnambuli – și foarte adesea la persoanele aflate la un pas de moarte – informațiile uitate ies la suprafață cu o fidelitate aproape fotografică.

Faptul că Regan știa că el este preot.

Pură inspirație. Dacă într-adevăr citise capitolul referitor la posedare, probabil că se aștepta la vizita unui preot. După părerea lui Jung, vigilența și sensibilitatea inconștientă a pacienților isterici ar ajunge să fie, uneori, chiar și de cincizeci de ori mai acută decât în mod normal, abilitate pe care Jung o socotea o capacitate autentică a mediumului de „a citi gândurile“ prin ciocănitul ușor al mesei de către interlocutorul său. În realitate, mediumul „citea“ vibrațiile și trepidațiile mesei, provocate de bătaile persoanei ale cărei gânduri erau, chipurile, citite. Trepidațiile cu pricina formau un cod alcătuit din litere sau cifre. Așadar, Regan i-ar fi putut ghici identitatea pur și simplu după înfățișarea sa sau chiar și după mirosul de ulei sfințit de pe mâinile sale.

Faptul că Regan știa de moartea mamei sale.

Din nou, era vorba de pură inspirație. La urma urmelor, el avea patruzeci și șase de ani.

„Nu vrei să dai o mână de ajutor unui biet băiat de altar, părinte?“

Manualele folosite în cadrul seminariilor catolice acceptau telepatia drept o realitate și un fenomen natural, deopotrivă.

Precocitatea intelectuală a lui Regan.

Acest aspect era cel mai dificil de explicat. Dar pe parcursul observării îndeaproape a unui caz de personalitate multiplă cu presupuse implicații oculte, psihiatrul Jung ajunsese la concluzia că, în stările de somnambulism isteric, nu doar percepțiile senzoriale inconștiente se intensifică, ci și funcționarea intelectului, întrucât în cazul studiat de el, noua personalitate era evident mult mai inteligentă decât cea originală. Totuși, simpla consemnare a fenomenului constituia oare o explicație?

Karras se opri brusc în dreptul biroului; își dădu dintr-o dată seama că jocul de cuvinte al lui Regan în legătură cu Irod era și mai complicat decât i se păruse la prima vedere, fiindcă atunci când fariseii îi comunicaseră lui Hristos amenințările lui Irod, acesta răspunsese: „Mergeți și spuneți-i vulpii aceleia că Eu alung demonii!”

Karras aruncă o privire înspre caseta cu vocea lui Regan, apoi se așază obosit la birou, își aprinse altă țigară și expiră un rotocol de fum gri-albăstrui, gândindu-se iarăși la băieții Burner și la fetița de opt ani, care manifestaseră semnele unei posedări veritabile. Ce anume citise fetița aceea, așa încât mintea ei inconștientă să poată să simuleze cu atâta măiestrie simptomele posedării? Și cum reușise subconștientul victimelor din China să transmită simptomele respective tuturor celorlalte persoane posedate, aflate în stare de inconștientă, în Siberia, în Germania, în Africa și oriunde altundeva, în cele mai diferite culturi și perioade istorice, având în vedere că manifestările erau pretutindeni aceleași?

„Să nu uit, măică-ta e aici, cu noi, Karras.”

Preotul privea în gol, în timp ce rotocoalele de fum de la țigara pe care o ținea între degete se unduiau în aer preț de-o clipă și apoi dispăreau în neant, la fel ca amintirea efemeră a unui vis de mult uitat. Aruncă o privire spre sertarul cel mai de jos, din stânga, al biroului și, după o ușoară ezitare, se aplecă și-l deschise, scoțând din el o carte veche de exerciții pentru învățarea limbii engleze de către adulți. Fusese a mamei sale. O puse pe birou, rămase nemișcat câteva clipe și apoi începu să o răsfoiască încet, cu mișcări blânde. La început erau doar literele alfabetului, înșirate repetitiv. Urmau apoi niște exerciții simple:

Între paginile cărții dădu peste ciorna unei scrisori—o tentativă de scrisoare, mai degrabă:

Dragă Dimmy, am așteptat...

Apoi o nouă tentativă. Întreruptă și de data aceasta. Își ridică privirea de pe hârtie și-i văzu ochii în geamul ferestrei... în așteptare...

„Domine, non sum dignus.“

Ochii de pe geam se transformară în ochii lui Regan.

„Rostește doar un cuvânt...”

Karras se uită din nou la caseta cu vocea lui Regan.

O luă și, ieșind din cameră, se îndreptă spre laboratorul lingvistic al campusului; aici găsi un casetofon și, după ce derulă caseta până la o porțiune neînregistrată a benzii, își puse căștile pe urechi, porni casetofonul și ascultă cu atenție, în ciuda oboselii. Câteva secunde nu se auzi nimic, decât foșnetul casetei și scârțâitul motorașului. Apoi, brusc, o bufnitură, semn că începea înregistrarea. Zgomote. Un „Hei?” urmat de un scâncet. Chris MacNeil, șoptind, în fundal: „Nu așa aproape de microfon, scumpa mea. Dă-te mai în spate“. „Așa?“ „Nu, și mai în spate.“ „Așa?“ „Mda, așa e bine. Acum dă-i drumul, vorbește.“ Chicoteli. Microfonul lovindu-se de masă. Apoi vocea plăcută, limpede a lui Regan MacNeil:

— Salut, tati. Sunt eu. Hmmm... Din nou chicoteli, apoi copila șopti deoparte: „Mamă, nu știu ce să spun!“ „Păi, spune-i doar ce mai faci, scumpa mea. Vorbește-i de toate lucrurile pe care le făceați împreună“. Alte chicoteli. — Ăăă, tati... Vezi tu... Adică, sper că mă *auzi* cum trebuie și, ăăă—să vedem. Ăăă, mai întâi—nu, stai! Suntem în Washington, tati, știi? Acolo unde locuiește președintele și casa asta — știi, tati? — casa este — fir-ar! Tati, așteaptă puțin; mai bine o iau de la început. Știi, tati, aici este...

Karras auzi neclar restul casetei, venind parcă de departe și prin bubuitul sângelui în urechi, iar în mintea lui se năștea un gând care amenința să-l sufoc:

Creatura pe care am văzut-o în camera aceea nu era Regan!

Karras se întoarse în căminul iezuiților și, găsimd o strană liberă, își rosti rugăciunea de dimineață. Când ridică ostia spre sfințire, degetele îi tremurară din pricina speranței la care nu îndrăznea să se gândească, dar pentru care se lupta cu fiecare atom și fibră a voinței sale. „Fiindcă acesta — este — trupul Meu“, intonă el în șoaptă.

Nu, e doar pâine! Nimic altceva decât pâine!

Nu mai avea curajul să iubească—și apoi să piardă iubirea. Pierderea era mult prea mare, durerea mult prea adâncă. Scepticismul și îndoielile sale, încercările sale de a elimina cauzele naturale ale aparentei posedări a lui Regan, toate astea porneau de la dorința sa mistuitoare de a crede cu adevărat. Plecându-și capul, își vârî în gură buscășica de pâine sfințită, care în clipa următoare avea să i se lipească de gâtulejul uscat. Și de uscăciunea credinței sale.

După liturghie își pregăti notițele pentru prelegere, sărind peste micul dejun, iar apoi se întâlni cu studenții săi la Facultatea de Medicină Georgetown, unde reuși să-și predea cursul, în pofida faptului că se pregătise insuficient: „... la evaluarea simptomelor tulburărilor de factură maniacală, veți lua în considerare...“

„Tati, eu sunt... eu sunt...“

Dar cine era acest „eu“?

Karras își încheie cursul mai devreme și se întoarse la el în cameră, unde se așeză numai decăt la birou și studie din nou, cu atenție, punctul de vedere al Bisericii cu privire la semnele paranormale ale posedării demonice. *Oi fi fost eu prea încăpățânat?* se întrebă el. Trecu în revistă punctele principale din *Satan*: „Telepatia... fenomen natural... chiar și teleinezia, deplasarea obiectelor de la distanță... strămoșii noștri... știința... în ziua de azi trebuie să fim mult

mai prudenți, în pofida aparentelor dovezi paranormale“. Ajungând la pasajul următor, Karras începu să citească mai atent: „Toate conversațiile avute cu pacientul trebuie analizate amănunțit, iar dacă se constată un sistem similar de gândire și aceleași tipare logico-gramaticale pe care le manifestă și când se află în starea normală, atunci posedarea trebuie pusă sub semnul întrebării“.

Karras scutură ușor din cap. *Nu se potrivește*. Aruncă o privire la ilustrația de pe pagina alăturată. Un demon. Citi într-o doară numele trecut dedesubt: „Pazuzu“. Închise ochii, închipuindu-și moartea exorcistului, părintele Tranquille, agonia finală, urletele și sâsâitul, în vreme ce era zvârlit din pat de „demonii“ săi, furioși că în curând va pieri și le va scăpa astfel printre degete. *Și apoi Lucas! Doamne sfinte! Părintele Lucas!* Lucas îngenuncheat lângă patul muribundului, rugându-se cu râvnă, pentru ca în clipa în care Tranquille și-a dat sufletul, să „preia“ el demonii acestuia și să înceapă să-i lovească cu sălbaticie cadavrul cald încă, să-i sfâșie trupul duhnind a vomă și a excremente. Patru bărbați zdraveni au încercat să-l oprească, dar se spune că el nu s-a oprit până n-au scos cadavrul din încăpere. Oare așa o fi? se întreabă Karras. Singura șansă pentru Regan să fie exorcizarea? Să se încumete să deschidă cutia plină de amar a Pandorei? Nu putea să-și alunge gândul acesta, dar nici nu putea să elimine această variantă fără să o testeze. Trebuia să știe. Dar cum anume? Karras deschise ochii. „...conversațiile cu pacientul trebuie cu atenție...“ Da. Da, de ce nu? Dacă avea să constate că modul de exprimare al lui Regan diferă considerabil de cel al „demonului“, însemna că posedarea este o ipoteză plauzibilă, în schimb dacă nu vor exista deosebiri, ipoteza cu pricina avea să iasă din discuție.

Karras se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră. *Ce altceva? Ce altceva? Ceva subtil. Ea – ia stai puțin!* Se opri brusc, cufundat în gânduri. *Capitolul ăla din cartea despre*

vrăjitorii. Se vorbea acolo despre...? Da! Da, se vorbea! Se spunea în carte că demonii reacționează întotdeauna cu furie la vederea anafurii sau a relicvelor sfinte sau chiar a... Karras își ridică ochii și privi drept înainte, lovit de o revelație subită: A apei sfințite! Exact! Asta o să-i vină de hac, într-un fel sau altul! Începu să scotocească plin de înfrigurare prin valiza lui neagră, în căutarea flaconului cu apă sfințită.

Willie îi deschise ușa de la intrare și, de cum păși înăuntru, Karras se uită sus, spre camera lui Regan. Țipete. Obscenități. Însă de data aceasta nu era vocea groasă, adâncă a demonului, ci un glas mult mai subțire, mai pițigăiat, cu un puternic accent englezesc... *Da!* Era creatura care-și făcuse apariția fulgurant ultima oară când o văzuse el pe Regan.

Karras se uită la Willie, care aștepta răbdătoare, studiindu-i nedumerită sutana neagră și gulerul rotund, preoțesc.

– Unde e doamna MacNeil?

Willie făcu semn cu capul în direcția scărilor.

– Mulțumesc.

Preotul urcă scările. Dădu de Chris pe coridorul de la etaj. Ședea pe un scaun, lângă camera lui Regan, cu capul plecat și brațele încrucișate la piept. Când iezuitul se apropie, îi auzi foșnetul sutanei și se ridică rapid de pe scaun.

– Bună, părinte.

Karras se încruntă. Ochii ei erau umbriți de cearcăne vineții.

– Ai dormit vreun pic? o întreabă el îngrijorat.

– Da, puțin.

Karras clătină din cap, dojenitor.

– Chris...

– Ei bine, n-am putut să dorm, recunosc eu ea, făcând semn cu capul spre ușa camerei lui Regan. Așa a făcut toată noaptea.

– A vomat?

– Nu. Chris îl prinse de mâneca sutanei, vrând parcă să-l îndepărteze. Haide, să mergem jos, să...

– Nu, aş vrea s-o văd, spuse ferm Karras.

– În clipa asta?

Ceva nu-i în regulă aici, îşi zise Karras. Chris avea o figură încordată. Speriată.

– De ce nu? o întrebă el.

Ea aruncă pe furiş o privire către uşa camerei lui Regan. Dinăuntru să auzea vocea răguşită, furioasă, cu accent englezesc: „Blestemat de nazist! Nazist ticălos!” Chris îşi plecă ochii.

– Du-te, spuse ea încet. Du-te înăuntru.

– Ai cumva un casetofon prin casă? De fapt, un reportofon? întrebă Karras.

Chris îl privi mirată.

– Mda, am, părinte. La ce-ţi trebuie?

– Poţi pune pe cineva să mi-l aducă înăuntru, cu o casetă goală în el?

Chris se încruntă, uşor alarmată.

– Pentru ce? A, stai un pic, m-am prins. Vrei s-o înregistrezi pe Regan?

– E important.

– Nici gând, părinte! Nici nu mă gândesc!

– Uite ce e, vreau să compar modul de exprimare, îi mărturisi Karras. Asta le-ar dovedi capilor Bisericii că flica dumitale este într-adevăr posedată!

Se întrerupseră brusc la auzul unei avalanşe de înjurături îngrozitoare îndreptate împotriva lui Karl, care tocmai deschisese uşa camerei şi ieşea cu un sac plin de scutece şi aşternuturi murdare. Palid ca un mort, închise uşa în urma lui şi tirada infernală amuţi.

– Îi schimbi lenjeria, Karl? întrebă Chris.

Privirea speriată a îngrijitorului se îndreaptă mai întâi către Karras apoi către stăpâna sa.

— S-au întors, spuse el scurt, apoi se răsuci pe călcâie și coborî în grabă scările. Chris îi ascultă pașii apăsați și repezi, apoi când nu se mai auziră, se întoarse spre Karras, cu umerii căzuți și privirea în pământ și-i spuse cu voce înceată și supusă:

— În regulă, părinte. O să-ți trimit un reportofon.

Apoi se îndepărtă brusc, fără să mai zică nimic.

Karras privi lung în urma ei. Oare ce ascundea? se întreba el. Ceva. Apoi, observă că înăuntru, în cameră, se lăsase liniștea dintr-odată, intră, închise ușa în urma lui și se întoarse. Și privi înmărmurit. La grozăvenie. La creatura emaciată, scheletică întinsă pe pat care-l ținut cu privirea, o privire batjocoritoare, vicleană și încărcată de ură. Însă cea mai neplăcută senzație i-o pricinuia autoritatea, forța diabolică pe care o degajau ochii făpturii.

Karras se apropie încet de marginea patului; aici se opri și auzi ghiorțaielile surde ale diareei care se scurgea în scutecele impermeabile purtate de Regan.

— Salutare, Karras! îl întâmpină aceasta cu un ton cordial.

— Bună, răspunse calm preotul. Spune-mi, cum te simți?

— Deocamdată sunt foarte fericită că te văd. Da. Foarte fericită. Și printre buze îi atârnă o limbă lungă și păroasă, în timp ce ochii vicleni îl măsurară pe Karras cu o insolență fără ascunzișuri. Văd că ți-ai luat veșmintele de serviciu. Foarte bine. Un nou șir de ghiorțaieli. Nu te deranjează nițică duhoare, nu-i așa, Karras?

— Cătuși de puțin.

— Ce mincinos ești!

— Doar n-o să-mi spui că te supără minciuna?

— Într-o oarecare măsură.

— Dar diavolul *adoră* minciunile.

– Doar pe cele izbutite, dragul meu Karras; doar pe cele izbutite. Și, în plus, cine-ți spuse că eu sunt diavolul?

– Și nu ești?

– O, poate că da. S-ar putea. Nu mă simt prea bine. Dar, dacă tot veni vorba, m-ai crezut?

– Sigur.

– Atunci scuze că te-am indus în eroare. De fapt, nu sunt decât un biet demon chinuit. *Unul dintre* diavoli. E o deosebire subtilă, dar care nu-i scapă Tatălui nostru din Iad. Nesuferit cuvânt—Iadul. Eu am tot insistat că ar fi bine să-i schimbăm numele, dar se pare că șeful nu mă bagă în seamă. Sper că n-o să-i dai de știre că m-a luat gura pe dinainte, Karras, ce zici? Hmm? În caz că-l vezi?

– Să-l văd? Dar ce, e pe-aici?

– În purcea, vrei să zici? Nu, n-ai tu norocul ăsta. Suntem doar o biată familie de suflete rătăcitoare. Apropo, nu ne învinovățești că suntem aici, nu-i așa? La urma urmelor, nu avem unde merge. N-avem casă.

– Și cât timp aveți de gând să stați aici?

Cu fața schimonosită de furie, Regan se smuci brusc de pe pernă, urlând:

– *Până când moare purceaua!* după care, la fel de brusc, se lăsă pe pernă și rânji, cu balele curgându-i din colțul gurii: Întâmplător, o zi perfectă pentru exorcizare.

Cartea! Cu siguranță a citit asta în cartea despre vrăjitorii!

Îl străpunse cu ochii ei batjocoritori.

– Dă-i drumul, Karras. Cât de repede.

– Ți-ar face plăcere?

– Intensă.

– Cum așa, dar nu v-ar izgoni din trupul lui Regan?

– Dar ne-ar aduce laolaltă.

– Pe cine, pe tine și pe Regan?

– Pe tine și pe *noi*, dragă pișcoțel. Pe tine și pe *noi*.

Karras privi încremenit la făptura din pat. Simți pe ceafă mâini de gheață pipăindu-l ușor. Apoi, dintr-odată,

nu le mai simți. Să fi fost din cauza fricii? se întrebă Karras. Frică de *ce*?

— Da, te vei alătura micuței noastre familii, continuă Regan. Vezi tu, necazul este că, odată ce ți s-au arătat semne pe cer, nu mai ai nicio scuză. Ai observat ce puține miracole se mai petrec în ultima vreme? Nu-i vina *noastră*, dragă Karras. Noi ne *străduim* cât putem!

În clipa aceea răsună o bubuitură puternică, care-l făcu pe Karras să tresară. Un sertar al biroului se deschise din senin și preotul fu străbătut de un fior când, în secunda următoare, sertarul se închise singur, la fel de brusc. *Asta este! Un fenomen paranormal verificabil!* Apoi, la fel de subit, entuziasmul i se evaporă, așa cum se evaporă picăturile de ploaie sub arșița soarelui, când își aduse aminte de telekinezie și de diferitele explicații naturale date acestui fenomen. Auzi un chicot prelung și se întoarse spre Regan. Aceasta rânjea.

— E tare plăcut să stau la taclale cu tine, Karras, spuse ea cu vocea aceea guturală, înspăimântătoare. Mă simt liber în prezența ta. Mă simt zburdalnic, îmi vine să zbor. De fapt, până și faptul că-ți mărturisesc lucrurile astea o să-ți sporească osânda veșnică, doctore, bunul și dezonoratul meu medic.

— Tu ai făcut asta? Tu ai făcut să se miște sertarul ăla?

Creatura adăpostită în trupul lui Regan nu-l mai asculta, ci se uita insistent la ușă. Pe coridor se auzeau niște pași ce se apropiau cu repeziciune; trăsăturile feței i se modificară fulgerător, creionând o altă entitate, pe care preotul o mai văzuse o dată:

— Măcelar nemernic! țipă glasul cel strident, cu accent englezesc. *Hun* ticălos!

În pragul ușii se ivi Karl, cu fața pământie. Acesta îi înmână grăbit reportofonul, fără să privească înspre pat și se retrase numaidecât din cameră.

– *Afară, Himmler! Dispari din fața mea! Du-te la fiică-ta aia cu picioare strâmbe! Du-i niște varză murată! Varză murată și heroină, băi, psiholog de doi bani! O să se bucure nespus! O să...*

De îndată ce Karl trânti ușa în urma sa, creatura dinăuntrul lui Regan reveni la tonul său cordial.

– O, da, salutare! Ce mai faci? zise ea voioasă, în timp ce-l urmărea pe Karras așezând reportofonul pe măsua rotundă de la căpătâiul patului. Ai de gând să înregistrezi ceva, padre? Ce amuzant! O, îmi place teribil să mă dau în spectacol, doar știi bine! Da, da, îmi place la nebunie!

– Atunci e numai bine, replică Karras, apăsând pe butonul roșu, de înregistrare. Eu sunt Damien Karras, că tot veni vorba. Tu cine ești?

– Acum mă întrebi cum mă cheamă, nătărăule? rosti creatura în zeflemea. Păi, eu sunt cel care l-a jucat pe Puck¹ în piesa școlii. Aruncă o privire împrejur. Nu este ceva de băut? Mor de sete.

– Dacă-mi spui cum te cheamă, o să încerc să-ți fac rost de niște apă.

– Da, sigur, chicoti creatura. Și-apoi o s-o bei tu pe toată, parcă văd.

– De ce nu vrei să-mi spui cum te cheamă? stăruie Karras.

– Tâlhar nenorocit!

Zicând asta, creatura cu accent englezesc se făcu nevăzută și celălalt demon îi luă locul.

– Deci, ce facem acum, Karras? A, am priceput. Înregistrăm mica noastră discuție. Ce caraghios.

Karras își trase un scaun aproape de pat și se așeză.

– Te deranjează? vru el să știe.

¹ Spiriduș din piesa *Visul unei nopți de vară* scrisă de William Shakespeare între anii 1590 și 1596.(n.red.)

– Nicidecum. Citește-l pe Milton¹ și o să vezi că mă dau în vânt după drăcoveniile astea electronice. Ele nu fac decât să blocheze toate mesajele alea imbecile venite de la *El*.

– Care „El“?

Creatura trase un vânt zgomotos.

– Uite răspunsul meu.

Un miros pestilențial ajunsese la nările preotului. Puțea a...

– Varză murată, Karras? Ți-ai dat seama?

Într-adevăr, miroase a varză acră, se minună preotul. Duhoarea părea să vină din direcția patului, dinspre trupul lui Regan, dar în curând dispăru, lăsând loc mirosului putred de mai înainte. Karras se încruntă. *Se poate să-mi fi imaginat eu? Să fie vorba doar de autosugestie?*

– Cu cine am vorbit adineauri? iscodi Karras.

– Eh, cu o rubedenie de-a mea.

– Cu un demon?

– Ești mult prea galant. Cuvântul *demon* înseamnă „cel înțelept“. Or el e un tâmpit.

Preotul intră în alertă.

– Serios? În ce limbă *demon* înseamnă „cel înțelept“? întrebă el.

– În grecește.

– Vorbești limba greacă?

– La perfecție.

Unul dintre semne! se gândi Karras, cuprins de emoție. *Vorbitul într-o limbă necunoscută!* Era mai mult decât sperase.

– *Pos egnokas hoti piesbyteros eimi?* i se adresă el de îndată în limba greacă.

– N-am chef acum, Karras.

¹ John Milton (1608 – 1674) poet englez, faimos pentru poemul epic în versuri albe *Paradise Lost* (Paradisul pierdut), care reprezintă una dintre pietrele de temelie ale literaturii engleze. (n.tr.)

– O, înțeleg. Cu alte cuvinte, nu știi...

– Am spus că *n-am chef!*

Karras privi în jurul său preț de câteva secunde, apoi se întoarse spre creatură și întrebă pe un ton prietenos:

– Tu ai făcut să iasă sertarul?

– Bineînțeles că eu.

Preotul încuviință din cap.

– Impresionant. Trebuie că ești un demon foarte, foarte puternic.

– Poți fi sigur de asta, fărămă de om ce ești. Sunt foarte puternic. Între noi fie vorba, nu ți se pare amuzant faptul că uneori vorbesc exact ca fratele meu mai vârstnic, Zgândărilă? Zicând acestea, demonul izbucni într-un râs zgomotos, răgușit. Karras așteptă să se potolească.

– Ba da, mi se pare interesant, spuse el, dar acum să revenim la șmecheria cu sertarul.

– Ce-i cu ea?

– E incredibilă! Mă întrebam dacă n-ai putea s-o mai faci o dată.

– Cândva.

– De ce nu acum?

– Păi, trebuie să-ți lăsăm niște motive de îndoială, pentru ca deznodământul să fie cât mai spectaculos! Entitatea demonică chicoti răutăcios. Ce neobișnuit pentru mine! Să atac cu adevărul! Cu adevărat, „surprins de bucurie”¹!

Karras îl privi înlemnit, simțind din nou pe ceafă degetele acelea de gheață. De ce-i dădea iar târcoale frica? se întrebă el. De ce?

Rânjind oribil, Regan spuse:

– Din cauza mea.

¹ Aluzie la cartea cu același nume a scriitorului și teologului C.S. Lewis (1898-1963) în care acesta își descrie convertirea la creștinism. (n.red.)

Karras se minună din nou, dar găsi numaidecât o explicație: *În starea asta, s-ar putea să fie pur și simplu telepatică.*

– Îmi poți spune la ce mă gândesc în clipa asta, demone?

– Dragul meu Karras, gândurile tale sunt mult prea anoste ca să-mi pierd vremea cu ele.

– Aha, deci nu poți să mi le citești. Asta vrei să spui?

Regan își abătu privirea de la el și începu să se joace, distrată, cu cearșaful, ciupind încetisor pânza albă, curată.

– Prea bine, o să-ți fac pe plac, rosti ea pe un ton plictisit. Dacă insiști...

Se lăsă tăcerea. Karras ascultă scârțâitul reportofonului, suierăturile și icnetele lui Regan, respirația sa greoaie. Hotărât să o audă, cu orice preț, vorbind în starea aceasta, se aplecă deasupra ei, prefăcându-se ros de curiozitate.

– Ești o ființă absolut fascinantă, spuse el cu căldură.

Regan se întoarse cu fața la el, batjocoritoare.

– O spui în bătaie de joc!

– Nu, nici vorbă. Aș vrea să aflu mai multe despre tine. Nu mi-ai spus cine ești, de pildă.

– Ești *surd*? Ți-am spus! Sunt un diavol!

– Da, asta știu, dar care diavol? Care e numele tău?

– A, acumă ce e un nume? Zău așa, Karras! Mă rog, dacă ții neapărat, spune-mi Howdy.

– Aha, înțeleg! Ești Căpitanul Howdy, prietenul lui Regan!

– Prietenul ei foarte apropiat, Karras.

– Serios? Atunci de ce o chinui în halul ăsta?

– *Tocmai* pentru că sunt prietenul ei! Purceleii îi place asta!

– N-are nicio logică ce spui, Căpitane Howdy. Cum se poate să-i placă să fie chinuită?

– Întreab-o!

– O s-o lași pe ea să răspundă?

– Nici vorbă!

– Păi, atunci ce rost mai are s-o întreb?

– Niciunul! Ochii creaturii scânteiau batjocoritor și răutăcios.

– Cine-i cel cu care am vorbit adineauri? o iscodi Karras.

– Ei haide, m-ai mai întrebat lucrul ăsta.

– Da, știu, dar nu mi-ai dat niciun răspuns.

– Alt prieten bun de-al drăgălașei noastre purcele.

– Pot să vorbesc cu individul respectiv?

– Nu. El e ocupat cu maică-ta, care îi sugerează de zor maldularul, Karras! Pân' la rădăcină! Chicoti grosolan, apoi adăugă: Nemaipomenită limbă. Catifelate buze.

Karras simți cum îl năpădește furia, apoi își dădu seama deodată că nu pe Regan este furios, ci pe demon! Pe demon! Forțându-se să-și păstreze cumpătul, trase adânc aer în piept și, ridicându-se de pe scaun, scoase o sticlă din buzunar și îi scoase dopul.

Regan îl privea îngrijorată.

– Ce ai în mână? se răsti ea, dându-se îndărăt, cu ochii temători.

– Nu știi? E apă sfințită, diavole! răspunse Karras și, în timp ce ea țipa și se zvârcolea, căutând să-și rupă chingile cu care era legată, preotul începu s-o stropească cu apă din sticlă.

– Ah, mă arde! Mă arde! urla Regan cu un glas răgușit, zbatându-se ca turbată, pradă terorii și durerii. Oprește-te, oprește-te, preot blestemat! se văita ea. Oprește-teeee!

Cu privirea rătăcită, Karras părea pe punctul de a se prăbuși, atât trupest, cât și sufletește. Se opri din stropit, iar brațul îi căzu fără vlagă pe lângă trup. *Isterie. Sugestie. Chiar a citit cartea!* Aruncă o privire înspre reportofon, apoi își lăsă bărbia în piept, clătinând încet din cap. *Ce rost mai are?* Dar în clipa aceea își dădu seama că în jurul său se făcuse liniște, o liniște ca de moarte; ridică ochii spre Regan și se încruntă, perplex. *Ce-i asta?* se gândi el. *Ce se întâmplă?* Entitatea demonică dispăruse și, în locul ei, erau acum alte trăsături, oarecum similare, dar totodată diferite, cu

pupilele ascunse în spatele pleoapelor, încât nu se mai vedea decât albul ochilor. Buzele îi tremurau, într-o bolboroseală febrilă. Karras veni la marginea patului și se aplecă deasupra ei, ca să asculte. *Nu zice nimic, sunt doar silabe răzlețe, fără nicio logică*, se gândi el. *Și totuși, au o anumită cadență, de parcă ar fi o limbă străină. O fi posibil?* se întrebă Karras. Simți din nou un val de speranță, ca niște aripi fluturându-i în piept. Se sili să-și păstreze cumpătul. Să reteze aripile speranței. *Haide, nu fi idiot, Damien!*

Și totuși...

Verifică potențiometrul reportofonului, răsuci de buton, ca să mărească volumul și apoi își apropie urechea de buzele lui Regan, ascultând cu atenție. Bolboroselile încetară dintr-odată, fiind înlocuite de o respirație greoaie, adâncă. De data asta era altceva. Ba nu. *Altceva*. Karras se îndreptă de spinare și o privi pe Regan în tăcere. I se vedea albul ochilor. Pleoapele i se zbăteau nefiresc.

– Cine ești? întrebă el.

– Nowonmai, veni răspunsul, mai mult o șoaptă chinuită. Nowonmai. Nowonmai. Vocea spartă, răgușită părea să vină de undeva de departe, dintr-un loc întunecat și izolat aflat la capătul lumii, dincolo de timp, dincolo de speranță, dincolo chiar de alinarea resemnării și a disperării.

Karras se încruntă.

– Țsta e numele tău?

Buzele se mișcă. Silabe arse de febră. Încet. De neînțeles. Apoi tăcu brusc.

– Înțelegi ce-ți vorbesc? o întrebă Karras.

Tăcere. Nu se auzea decât respirația prelungă, adâncă. Sunetul sinistru al somnului indus, în cortul cu oxigen. Karras așteptă. Sperând mai mult.

Nu se întâmplă nimic.

Karras luă reportofonul, îi aruncă lui Regan o ultimă privire, apoi ieși din cameră și coborî la parter.

O găsi pe Chris șezând în bucătărie, posomorâtă, alături de Sharon, care pregătise cafea proaspătă. Când îl văzură intrând, cele două femei îi aruncară o privire întrebătoare.

– Ar fi bine să mergi să vezi ce face Regan, o rugă Chris pe Sharon.

– Da, sigur. Sharon sorbi o ultimă înghițitură din ceașca de cafea, îi adresă lui Karras un mic zâmbet de recunoștință și apoi plecă. Preotul o urmări cu privirea și abia când secretara dispăru, se așeză la masă.

Cercetându-i chipul cu îngrijorare, Chris îl întrebă:

– Cum se simte?

Karras era pe punctul de a răspunde, când apăru Karl, care ieși tăcut din cămară și se duse la chiuvetă, să spele niște borcane.

– E-n regulă, spuse moale Chris. Dă-i drumul, părinte Karras. Deci ce s-a întâmplat sus? La ce concluzie ai ajuns?

Karras își împreună mâinile pe masă.

– Erau două entități diferite, spuse el. Pe una din ele n-am mai văzut-o niciodată, în schimb pe cealaltă cred că am zărit-o data trecută, pentru o fracțiune de secundă. Era un bărbat adult, care vorbea cu accent englezesc. Cunoști pe cineva de genul ăsta?

– E important?

Din nou, Karras remarcă o oarecare încordare pe chipul lui Chris.

– Da, cred că e important, zise el. E foarte important.

Chris își aținti privirea asupra bolului albastru, de porțelan, în care se servea frișca.

– Mda, recunosc eu într-un târziu. Cunoșteam.

– Cunoșteai?

Chris îl privi drept în ochi și spuse încet:

– Burke Dennings.

– Regizorul?

– Da.

– Regizorul care...

– Da.

În timp ce se gândea la răspunsul ei, Karras se uită la mâinile ei. Arătătorul de la mâna stângă îi zvâcnea ușor.

– Ești sigur că nu vrei o cafea sau altceva, părinte?

Karras o privi în ochi.

– Nu, e-n regulă, zise el. Mi-e bine, adăugă și, așezându-și coatele pe masă, se aplecă în față. Regan îl cunoștea? se interesă el.

– Pe Burke?

– Da, pe Dennings.

– Păi...

În clipa aceea se auzi un zăngănit puternic. Chris tresări speriată. Karl scăpase pe jos o tigaie și se aplecase să o ridice, după care o scăpă încă o dată.

– Dumnezeu, Karl!

– Îmi cer scuze, doamnă! Îmi pare rău!

– Haide, du-te de-aici, Karl! Fă o pauză! Du-te la cinema, fă ceva, orice!

– Nu, doamnă, poate-ar fi mai bine să...

– Karl, vorbesc serios! se răsti Chris enervată. Ieși afară! Pleacă de-acasă puțin! Toți trebuie să ieșim un pic din casa asta! *Du-te acum!*

– Da, du-te! îi ținu isonul și Willie, care, intrând în bucătărie, luă tigaia din mâinile lui Karl, după care îl împinse iritată spre cămară.

Karl se mai uită o clipă la Karras și la Chris, apoi plecă.

– Îmi pare rău, părinte, murmură Chris. Se întinse după pachetul de țigări. Bietul de el, a trebuit să suporte multe în ultima vreme.

– Ai dreptate, spuse Karras cu blândețe, luând cutia cu chibrituri. *Toți* ar trebui să mai ieșiți din când în când din casă. Îi aprinse țigara, apoi stinse chibritul și-l aruncă în scrumieră. Asta e valabil și pentru dumneata.

– Mda, știu. Ce-a spus creatura asta care zici că semăna cu Burke? întrebă Chris, privindu-l pe preot drept în ochi.

Karras ridică din umeri.

– Doar obscenități.

– Atâta tot?

Preotul desluși o undă de teamă în vocea ei.

– Cam asta a fost tot, răspuse el. Apoi, cu voce joasă:

De curiozitate, are cumva Karl o fiică?

– O fiică? Nu, cel puțin eu nu știu să aibă. Dacă are, n-a vorbit niciodată despre ea.

– Ești sigură?

Chris se întoarse spre Willie, care curăța chiuveta.

– Willie, aveți cumva o fiică?

Continuând să frece de zor chiuveta, femeia răspuse:

– Da, doamnă, dar a murit cu mult timp în urmă.

– O, îmi pare rău, Willie.

– Mulțumesc, sunteți drăguță.

Chris se întoarse spre Karras.

– E prima oară când aud lucrul ăsta, îi șopti ea. De ce m-ai întrebat? De unde știai?

– Regan mi-a spus.

Chris îl privi neîncrezătoare apoi șopti:

– Cee?

– Da, ea mi-a spus. A dat vreodată semne că ar fi înzestrată cu – cum să mă exprim – cu percepții extrasenzoriale?

– Percepții extrasenzoriale, părinte?

– Da.

Chris privi încruntată într-o parte, ezitând să răspundă.

– Nu știu. Nu sunt sigură. Adică, s-a întâmplat de multe ori să ne gândim amândouă la același lucru, dar presupun că asta li se întâmplă tuturor persoanelor care au o relație apropiată, nu?

Karras încuviință din cap.

– Da. Da, se întâmplă. Acum spune-mi, cealaltă entitate, a treia de care-ți spuneam – este cea care a ieșit la iveală în timpul ședinței de hipnoză?

– Cea care bolborosea neinteligibil?

– Exact, Cine poate fi persoana respectivă?

– Habar n-am.

– Nu ți se pare cunoscută?

– Nu, deloc.

– Ai cerut să ți se trimită actele medicale ale lui Regan?

– Trebuie să le primesc azi după-amiază. De fapt, or să-ți parvină direct dumitale, părinte. Doar în felul ăsta am izbutit să fac rost de ele și chiar și așa a trebuit să mă cert cu cei de la clinică.

– Da, mi-am închipuit eu că o să-ți facă zile fripte.

– Așa a fost. Dar important e că mi le trimit.

– Foarte bine.

Încrucșiându-și brațele la piept, Chris se lăsă pe spătarul scaunului și îl privi grav pe Karras.

– În regulă, părinte, deci ce facem acum? Care e concluzia?

– Ei bine, fiica dumitale...

– Nu, știi bine la ce mă refer, îl întrerupse Chris. Când ai de gând să obții autorizația pentru exorcism?

Karras își plecă ochii-n pământ, clătinând ușor din cap.

– Nu am prea multe speranțe că o să-l pot convinge pe episcop.

– Cum adică, nu ai speranțe? Ce vrea să însemne asta?

Karras își vârî mâna în buzunar și scoase sticluța cu apă sfințită, arătându-i-o lui Chris.

– Vezi asta? o întrebă el.

– Ce-i cu ea?

– I-am spus lui Regan că e apă sfințită, îi explică încet preotul, și când am început s-o stropesc, a reacționat extrem de violent.

– Păi, asta-i bine, părinte. Nu crezi?

– Nu. Pentru că nu e apă sfințită. E apă obișnuită, de la robinet.

– Și? Care-i diferența, părinte?

– Apa sfințită e binecuvântată.

– Ei, ce să zic, mă bucur pentru tine, părinte! Zău așa! replică Chris, frustrată. Și ce-i cu asta, poate că unii demoni sunt bătuți în cap!

– Chiar crezi că este un demon în ea?

– Cred că în ea este *ceva* care vrea s-o omoare și n-are nicio importanță dacă acel ceva știe să facă deosebirea între urină și Seven-Up, nu ești de aceeași părere, părinte Karras? Îmi pare rău, dar asta este părerea mea! spuse Chris, strivindu-și iritată țigara în scrumieră. Deci ce vrei să spui? Să-mi iau gândul de la exorcizare?

– Uite ce e, abia am început să investighez toată povestea, ripostă Karras, simțind că-și pierde răbdarea. Dar Biserica are anumite criterii care trebuie îndeplinite și e normal să fie așa, tocmai pentru situațiile în care există riscul să faci mai mult rău decât bine și pentru a evita superstițiile stupide pe care ni le pun oamenii în cârcă an de an! Îți amintesc, bunăoară, de cazul „preoților care levi-tează“ sau statuile Sfintei Fecioare care, chipurile, plâng cu lacrimi de sânge în Vinerea Mare sau în zilele de sărbătoare! Eu, unul, mă simt mai bine dacă nu contribui la toate poveștile astea fanteziste!

– Nu vrei să iei niște Librium, părinte?

– Îmi pare rău, dar m-ai întrebat care e părerea mea.

– Da, cred că mi-am făcut o idee.

Karras deschise pachetul de țigări.

– Și eu vreau una, spuse Chris.

Karras îi întinse pachetul. Chris scoase o țigară, apoi Karras le aprinse pe amândouă și, trăgând câte un fum prelung, scoaseră aproape simultan un oftat de ușurare, de parcă își recăpătaseră instantaneu calmul.

– Îmi pare rău, spuse Karras, privind absent în jos.

– Mda, țigările astea fără filtru o să te omoare într-o bună zi.

După aceea se așternu tăcerea; Chris se uită pe geamul imens, cât tot peretele, la traficul de pe podul Key.

Dintr-o dată auzi un păcănit intermitent. Chris se întoarce și-l văzu pe Karras întorcând mașinal pachetul de țigări cu susu-n jos și lovindu-l de tăblia mesei. Ridicându-și privirea, o văzu pe Chris uitându-se la el întrebătoare.

– Bun, acum ascultă-mă, zise el. O să-ți spun care sunt semnele pe baza cărora Biserica ar accepta să autorizeze efectuarea unei exorcizări.

– Ce bine, vreau să le aud.

– Un semn ar fi vorbirea într-o limbă pe care subiectul n-a studiat-o niciodată și nu o cunoaște. La capitolul ăsta lucrez acum. Vom vedea ce-o să fie. Alt semn este cititul gândurilor, deși în ziua de azi lucrul ăsta ar putea fi pus pe seama percepțiilor extrasenzoriale sau a telepatiei.

– Dumneata crezi în chestiile astea?

Karras o privi cu atenție, observându-i sprâncenele încruntate, expresia neîncrezătoare. Vorbea serios, conchise el.

– Sunt lucruri incontestabile în ziua de azi, chiar dacă, după cum am mai spus, n-au nimic de-a face cu supranaturalul.

– Dumnezeu mare!

– Aha, deci ai și dumneata o latură sceptică.

– Care sunt celelalte simptome?

– Ei bine, ultima de pe lista celor acceptate de Biserică este – citez – „manifestarea unor puteri mai presus de capacitatea și vârsta subiectului“. Asta e o pălărie foarte mare – poate să acopere orice fenomen inexplicabil, paranormal sau ocult.

– Zău? Păi, atunci, cum se explică bătăile în pereți și felul în care sălta Regan de colo-colo în pat?

– Luată separat, lucrurile astea nu au nicio relevanță.

– Atunci cum rămâne cu petele de pe pielea ei?

– Care pete?

– Nu ți-am spus de ele?

– Ce să-mi spui?

– Ei, păi asta s-a întâmplat la clinica Barringer, îi explică Chris. I-a apărut un fel de-hmmm... își plimbă

degetul pe piept. Ca un fel de scris, știi? Litere. Îi apăreau pe piept, apoi dispăreau. Pur și simplu.

Karras se încruntă.

– Spui că erau litere. Nu cuvinte?

– Nu, nu cuvinte. Doar un *M*, o dată sau de două ori.

Apoi un *L*.

– Și ai văzut asta cu ochii tăi? o întrebă Karras.

– Păi, nu. Ei mi-au spus.

– Cine?

– Rahat, medicii de la clinică! izbucni Chris, iritată. Of, îmi pare rău, se corectă ea numaidecât. O să vezi în actele medicale. A fost real.

– Dar și ăsta ar putea fi un fenomen natural.

– Unde? Poate în Transilvania! izbucni Chris din nou, neîncrezătoare.

Karras scutură din cap.

– Uite ce e, am citit în reviste despre astfel de cazuri, iar episcopul ar putea să invoce cazurile respective. Îmi aduc aminte că, la un moment dat, psihiatrul unei închisori a relatat că unul dintre pacienții lui – un deținut – era capabil să-și autoinducă starea de transă și, pe parcursul acestei stări, îi apăreau pe piele semnele zodiacale. Făcu un gest spre propriu-i piept. Făcea să i se umfle pielea.

– Sfinte Sisoe, nu te prea lași impresionat de miracole, nu-i așa?

– Ce pot să fac? La un moment dat s-a făcut un experiment în care subiectul era hipnotizat, adus în stare de transă; apoi i se efectuau niște incizii pe fiecare braț și i se spunea că brațul stâng are să-i sângereze, iar cel drept nu. Ei bine, brațul stâng îi sângera, iar cel drept nu.

– Uau!

– Exact, uau! Puterea minții controla însuși fluxul sanguin. Cum? Nu știe nimeni. Dar se întâmplă. La fel și în cazul stigmatelor – la deținutul de care vorbeam, bunăoară, sau poate chiar și la Regan – creierul, în mod inconștient,

controlează sângerarea, trimițând mai mult sânge în anumite părți ale corpului. Și astfel apar literele sau imaginile, poate chiar cuvintele. Este un fenomen misterios, dar puțin probabil să fie supranatural.

– Ești o adevărată pacoste, părinte, știi asta?

– Nu eu am stabilit regulile.

– Ei bine, cu toate astea le aplici cu multă înșuflețire.

Cu un aer gânditor, preotul își lăasă capul în piept, ducându-și degetul mare la buze. După câteva clipe își ridică privirea, uitându-se țintă la Chris.

– Ascultă, poate că asta te va ajuta să înțelegi mai bine, zise el pe un ton blând. Biserica – nu eu, Biserica – a publicat cândva un avertisment adresat celor tentați să practice exorcismul. L-am citit azi-noapte. Scria că majoritatea persoanelor care se cred posedate sau *despre* care se crede că sunt posedate – și acum o să citez întocmai – „au mai degrabă nevoie de medic decât de preot“. Știi când a fost emis acest avertisment?

– Nu, când?

– În anul 1583.

Chris îl privi uimită la început, apoi, plecându-și capul, murmură:

– Da, presupun că a fost un an al dracului.

Îl auzi pe preot ridicându-se de pe scaun.

– Mai dă-mi un pic de timp, să mă uit peste hârtiile de la clinică, îi spuse acesta, și între timp o să duc caseta înregistrată de Regan pentru tatăl ei, plus cea pe care am înregistrat-o eu azi, la Institutul de Lingvistică din cadrul Universității Georgetown. S-ar putea ca bolboroselile astea să fie vreo limbă necunoscută. Mă îndoiesc, dar este posibil. Până una-alta, cred că ar fi interesant să compar modul de exprimare al lui Regan în condiții normale cu ceea ce am înregistrat adineauri. Dacă nu constat deosebiri flagrante, putem trage concluzia că fica dumitale nu e posedată.

– Și atunci ce e de făcut? îl întrebă Chris.

Preotul se uită în ochii ei. Desluși în ei o undă de dispărare și, în același timp, de îndârjire. *Doamne sfinte*, își zise în sinea lui, *o îngrozește gândul că s-ar putea ca fiica ei să nu fie posedată!* Din nou îi dădea târcoale senzația aceea sâcâitoare că femeia ascunde ceva.

– Poți să-mi împrumuți mașina dumitale pentru o vreme? întrebă el.

Chris îi răspunse pe un ton posomorât:

– Pot să-ți împrumut toată *viața* mea pentru o vreme. Dar te rog să mi-o aduci înapoi joi. Nu se știe, s-ar putea să am nevoie de ea.

Karras simți un ghimpe în suflet văzând-o atât de tristă și de neajutorată. Își dorea mai mult decât orice s-o poată lua de mână și să-i promită că totul va fi bine. Dar nu putea. Nici nu credea.

Chris se ridică de pe scaun

– Îți aduc cheile de la mașină.

Zicând asta, dispăru ca o rugăciune lipsită de speranță.

Karras se întoarse în camera sa din căminul iezuiților și lăasă reportofonul lui Chris, apoi luă caseta cu vocea lui Regan și se întorse la locul unde era parcată mașina lui Chris. În momentul în care se așeză la volan, îl auzi pe Karl Engstrom strigându-l din pragul ușii:

– Părinte Karras!

Karras se uită la Karl, care cobora în grabă de pe verandă. În timp ce-și trăgea pe el o geacă neagră, din piele, îngrijitorul continua să strige și să facă semn cu mâna.

– Părinte Karras! Așteaptă o clipă, te rog! strigă el, apropiindu-se de mașină.

Karras se aplecă și deschise geamul pasagerului, de pe partea cealaltă; Karl se aplecă în dreptul geamului și-l întrebă:

– În ce direcție mergi, părinte Karras?

– Spre DuPont Circle.

– O, ce bine! Mă poți duce și pe mine până acolo, părinte? Te deranjează?

– Te duc cu plăcere, Karl. Hai, urcă.

– Mulțumesc, părinte!

Karl se sui în mașină și închise portiera. Karras porni motorul.

– Doamna MacNeil are dreptate, Karl, spuse el. Îți face bine să mai ieși din casă.

– Da, așa cred și eu. Mă duc la un film, părinte.

– Perfect.

Karras apăsă pedala de accelerație și demară în viteză.

O bucată de vreme niciunul dintre ei nu zise nimic. Karras era cufundat în gânduri, preocupat să găsească răspunsuri. *Posedare? Imposibil! Apa sfințită!*

Și totuși...

– Karl, îl cunoșteai bine pe domnul Dennings?

Cu spatele țeapăn și privirea pironită pe geam cu încăpățănare, Karl răspunse:

– Da. Da, îl cunoșteam.

– Când Regan pare să ia înfățișarea lui Dennings, îți lasă impresia că e *chiar* el, cu adevărat?

O tăcere apăsătoare.

Apoi, într-un târziu, un „Da” plat și inexpressiv.

Karras încuviință din cap, murmurând:

– Înțeleg.

După aceea nu mai schimbă niciun cuvânt până când ajunseră la DuPont Circle, unde Karras opri mașina la semafor. Karl deschise ușa.

– Am să mă dau jos aici, părinte Karras.

– Serious? Chiar aici?

– Da, de-aici o să iau autobuzul. Coborî din mașină și, cu mâna pe marginea portierei, se aplecă și spuse: Mulțumesc, părinte Karras. Mulțumesc frumos.

– Ești sigur că nu vrei să te duc până la cinematograful? Am destul timp.

- Nu, nu, părinte! E-n ordine. E bine aici!
- Cum dorești, atunci. Distracție plăcută la film.
- Mulțumesc, părinte!

Karl închise portiera și urcă pe refugiul pentru pietoni, unde așteptă ca lumina semaforului să se facă verde, iar când Karras demară, rămase neclintit, urmărind cu privirea Jaguarul roșu cu două locuri până când acesta se făcu nevăzut, după colțul străzii Massachusetts. Abia atunci se întoarse și se uită la semafor. Acesta se făcuse verde pentru pietoni, așa că o luă la fugă spre stația în care tocmai sosea autobuzul. Se urcă în autobuz, apoi coborî, se urcă în altul și, în cele din urmă, se dădu jos în partea de nord-est a orașului, într-o zonă cu apartamente închiriate. Ajuns aici, merse pe jos cale de trei cvartale, apoi intră într-un bloc dărăpănat. În holul întunecos se opri puțin, adulmecând mirosul înțepător de prăjeală; de undeva de la etaj se auzeau țipetele înfundate ale unui bebeluș și un gândac de bucătărie o zbughi în zigzag de sub colțul unei plăci de gresie. În momentul acela, întreaga ființă a bărbatului, în ciuda dârzeniei sale, păru să se prăbușească, să se încovoae. Slăbiciunea sa dură însă doar o clipă, după care, recăpătându-și cumpătul, Karl se îndreptă spre scări, puse mâna pe balustradă și începu să urce treptele vechi de lemn, care scârțâiau la fiecare pas. În urechile lui, fiecare scârțâit suna ca un reproș.

La etajul al doilea, Karl se îndreptă spre ușa aflată în colțul cel mai întunecos de pe palier și stătu o clipă în fața ei, cu mâna pe tocul ușii. Aruncă o privire la pereții din jur, pe alocuri scorojiți sau acoperiți cu graffiti; într-un loc cineva scrijelise *Petey și Charlotte*, iar dedesubt, o dată și o inimă brăzdată de o crăpătură subțire, sfâșiată în tencuială. Karl apăsă pe butonul soneriei și așteptă, cu fruntea plecată. Dinăuntru răzbătu scârțâitul unor arcuri de pat. Șoapte înfundate. Apoi niște pași care se apropiau cu un zgomot neregulat—semăna cu bocănitul unui pantof ortopedic—și

ușa se întredeschise brusc, pe cât permitea lanțul de siguranță. O femeie îmbrăcată într-un combinezon roz, plin de pete privea încruntată prin deschizătura ușii, cu o țigară atârându-i în colțul gurii.

– A, tu erai, spuse ea cu o voce răgușită, desfăcând lanțul de siguranță.

Karl fu întâmpinat de o privire tăioasă, încărcată de durere și reproșuri sălbatice; observă buzele răsfrânte într-un zâmbet vulgar și chipul răvășit al tinerei, care păstra încă urmele unei frumuseți îngropate în sute de camere de motel, în sute de nopți nedormite și parcă striga de durere la amintirea vremurilor de odinioară.

– Haide, spune-i să se care de-aici! răcni o voce grosolană de bărbat de undeva din apartament.

Iubitul actual.

Fata întoarse capul.

– Tacă-ți fleanca, tâmpitule, e tata! bombăni ea, apoi se întoarse din nou spre Karl. E beat, tată. Mai bine să nu intri.

Karl încuviință din cap.

Ochii adânciți în orbite ai fetei alunecară la mâna lui, care scotocea prin buzunarul pantalonilor, după portofel.

– Ce mai face mama? îl întrebă ea, trăgând din țigară, cu ochii pironiți pe mâinile care acum scormoneau prin portofel, numărând mai multe bancnote de zece dolari.

– E bine, răspunse Karl cu voce ștearsă. Mama ta e bine.

În momentul în care îi întinse bancnotele, fata începu să tușească violent. Își duse mâna la gură.

– Țigări nenorocite! se plânse ea, scuipându-și parcă plămânii. Trebe să mă las de ele, fir-ar al naibii!

Karl se uită la înțepăturile de pe brațul fetei și în clipa următoare simți cum bancnotele îi alunecă printre degete.

– Mulțumesc, tată.

– Iisuse, hai odată! urlă iubitul din încăperea alăturată.

– Știi ce, tată, trebe să încheiem discuția. Bine? Știi cum se enervează câteodată.

– Elvira... ! Karl făcu o mișcare bruscă și o înșfăcă de încheietură, prin deschizătura ușii. S-a deschis o clinică aici, în New York! șopti el rugător, în timp ce fata se zbătea să scape din prinsoarea sa.

– Dă-mi drumul, tată!

– Te trimit acolo! O să te ajute! N-o să mergi la pușcărie! Este...

– O, Doamne, tată, lasă-mă-n pace! scânci Elvira, reușind să se elibereze din strânsoare.

– Nu, nu, te rog!

Fiica sa îi trânti ușa în față.

Cu privirea răătăcită, elvețianul rămase încremenit pe coridorul acela rece și umed – mormântul acoperit de graffiti al speranțelor și visurilor sale; trecură câteva minute lungi până când, într-un târziu, își plecă încet capul, copleșit de durere.

Dinăuntru apartamentului se auzeau murmure înăbușite și, la un moment dat, râsul cinic și strident al unei femei, urmat numaidecât de un acces de tuse convulsivă. Karl se întoarse să plece.

Îl aștepta însă o surpriză de-a dreptul șocantă.

– Poate c-ar fi bine să stăm un pic de vorbă, spuse Kinderman, respirând greoi. Avea mâinile îndesate în buzunarele pardesiului și ochii plini de tristețe. Da, cred că ar trebui să discutăm.

Capitolul doi

Karras înfășură capătul benzii pe o rolă goală, în biroul lui Frank Miranda, directorul Institutului de Lingvistică, un bărbat rotofei, cu părul cărunt. Editase porțiuni de pe ambele casete pe role diferite, iar acum era pe punctul de-a da drumul primeia dintre ele. Karras porni casetofonul și cei doi bărbați ascultară, în căști, bolboroselile rostite de vocea aceea răgușită, pătimasă. La sfârșit, Karras își scoase căștile de pe urechi și spuse:

– Frank, ce-i *asta*? Poate fi o limbă?

Scoțându-și și el căștile, Miranda se așeză pe marginea biroului, cu brațele încrucișate la piept și cu privirea-n pământ.

– Nu știu, răspunse el nedumerit. Sună destul de ciudat. Îl privi pe Karras cu atenție. De unde ai caseta asta?

– Lucrez la un caz de dublă personalitate.

– Îți bați joc de mine? Un preot se ocupă de așa ceva?

– Nu-ți pot da mai multe amănunte.

– Sigur, înțeleg.

– Ei bine, ce spui, Frank? Îmi dai o mână de ajutor?

Cu un aer gânditor, Miranda își scoase delicat de pe nas ochelarii cu rame de baga, strecurându-i apoi în buzunarul de la piept al sacoului.

– Nu, nu-i o limbă pe care s-o fi auzit vreodată, rosti el. Cu toate astea... Încruntându-se ușor, îi aruncă o privire lui Karras. Poți să-i mai dai drumul o dată?

Karras derulă caseta și o mai puse o dată, apoi opri casetofonul și întrebă:

– Ai vreo idee?

– Ei bine, trebuie să recunosc că are cadența vorbirii.

Preotul se simți năpădit de un val de speranță, care îi însenină privirea pentru o clipă, însă își recăpătă numai-decât cumpătul și se sili să rămână cu picioarele pe pământ.

– Dar nu o cunosc, părinte, continuă directorul. E o limbă antică sau una modernă? se interesă el.

– Nu știu.

– Păi, ce-ar fi să-mi lași mie caseta, părinte? O s-o studiez mai pe-ndelete, împreună cu câțiva dintre băieții mei. Poate că unul din ei va ști despre ce este vorba.

– Ai putea să-i faci o copie, Frank? Aș vrea să păstrez eu originalul.

– Nicio problemă.

– Între timp, mai am o casetă. Ai timp s-o asculți și pe asta?

– Da, sigur. Ce e pe casetă?

– Mai întâi răspunde-mi la o întrebare.

– Dă-i drumul.

– Frank, dacă ți-aș da două mostre de vorbire uzuală, provenind, în aparență, de la două persoane diferite, ai putea să-mi spui, pe baza analizei semantice, dacă e posibil ca ambele mostre să provină de la una și aceeași persoană?

– Păi, cred că da. Mda. Da, cu siguranță. Presupun că distincția „general-particular“ e metoda cea mai indicată în cazul ăsta; având la dispoziție mostre de minim o mie de cuvinte, se poate verifica frecvența cu care sunt folosite diverse părți de vorbire.

– Iar ăsta ar fi un argument decisiv, după părerea ta?

– Aproape infailibil. Vezi tu, un test de genul ăsta ar face abstracție de schimbările survenite în vocabularul fundamental. Nu cuvintele sunt cele care contează, ci *modul de exprimare* a acestora; stilul „oratoric“, ca să zic așa. Noi îi

spunem „indice al diversității“. O sintagmă extrem de derutantă pentru profani, ceea ce, firește, ne-am și propus. Directorul zâmbi strâmb. Apoi făcu un semn cu capul spre caseta din mâna lui Karras. Deci aici e vocea celeilalte persoane?

– Nu tocmai.

– Nu tocmai?

– Vocile și cuvintele de pe ambele casete provin din gura aceleiași persoane.

Directorul ridică din sprâncene.

– E *aceeași* persoană?

– Da. După cum ți-am spus, e vorba de o persoană cu dublă personalitate. Ai putea să le compari, Frank? Vocile sună complet diferit, dar cu toate astea aș vrea să văd ce concluzii tragi în urma analizei comparative.

Directorul păru surprins, chiar încântat. Spuse:

– Fascinant! Da. Da, vom face analiza comparativă. Mă gândesc să-l însărcinez cu asta pe Paul, asistentul meu principal. O minte strălucită. Cred că și de visat visează în „limbajul codificat indian“¹.

– Și încă un serviciu. Știu că-ți cer mult.

– Ce anume?

– Aș prefera să faci tu însuși comparația.

– Hmmm?

– Da. Și cât mai curând cu putință.

Directorul desluși gravitatea din tonul și din ochii lui Karras.

– În ordine, încuviință el, dând din cap. Mă pun numaidecât pe treabă.

Întorcându-se în camera lui din căminul iezuiților, Karras găsi un mesaj strecurat pe sub ușa de la intrare: sosiseră

¹ Termen asociat cu limbajul codificat folosit de soldații americani în cele două războaie mondiale și care se baza pe elemente lexicale ale nativilor americani. (n.red.)

hârtiile de la clinica Barringer. Karras se grăbi la recepție, semnă pentru primirea coletului, după care se întoarce la el în cameră, se așază la birou și începu să citească înfrigurat. La sfârșit însă, după ce citi concluzia echipei de psihiatri, speranțele i se preschimbară într-o dezamăgire cruntă: „... simptomele unei obsesii cauzate de vinovăție, având drept efect manifestări de isterie somnambulică...” Nevăzând ce rost are să citească mai departe, Karras se opri, își rezemă coatele de birou și, scoțând un oftat, își îngropă fața în mâini. *Nu te da bătut. Există loc de îndoială. De interpretări.* În privința stigmatelor de pe pielea lui Regan, care, potrivit însemnărilor, apăruseră în repetate rânduri pe parcursul ținerii sale sub observație la Barringer, raportul succint al clinicii afirma că pacienta avea o piele hipersensibilă și și-ar fi putut produce singură misterioasele litere, scrijelindu-și-le pe piept cu degetul, chiar înainte de apariția lor, printr-un proces cunoscut sub numele de dermatografie. Teoria cu pricina era susținută și de faptul că, din clipa în care mâinile lui Regan fuseseră legate cu centuri de protecție, inexplicabilul fenomen încetase.

Karras își ridică ochii din hârtii și aruncă o privire înspre telefon. Frank. Mai avea rost oare să compare vocile de pe casete? Sau să-l sune pe Frank, să anuleze totul? *Da, așa ar trebui,* decise preotul. Ridică receptorul și formă numărul. Niciun răspuns. Îi lăasă un mesaj, cerându-i să-l sune când poate, după care, istovit, se ridică și merse la baie, să-și stropească fața cu apă rece. *Exorcistul va avea grijă, înainte de toate, să caute o explicație pentru fiecare dintre manifestările pacientului.* Karras se privi îngrijorat în oglindă. Îi scăpase ceva? *Dar ce anume? Mirosul de varză murată?* Se întoarce să-și ia un prosop de pe etajeră și-și șterse fața cu el. Apoi își aminti că prin autosugestie se putea explica faptul că, în anumite împrejurări, pacientul bolnav psihic pare capabil să comande corpului său, în mod inconștient, să degaje anumite mirosuri.

Karras se șterse pe mâini. Bubuiturile. Deschiderea și închiderea sertarelor. Să fi fost vorba de psihokinezie? Chiar așa? *Dumneata crezi în chestiile astea?* Devenind dintr-odată conștient de faptul că nu mai gândește limpede, Karras puse prosopul umed înapoi pe etajeră. *Obosit. Prea obosit.* Însă, în ciuda oboselii, ceva din lăuntrul ființei sale refuza să renunțe, să abandoneze copila în ghearele atâtor teorii și speculații labirintice, născocite de mintea umană.

Părăsi căminul, luând-o grăbit pe Prospect Street, spre Biblioteca Lauinger a Universității Georgetown. Intră în clădirea impunătoare, cu ziduri de piatră cenușie și căută în *Ghidul publicațiilor periodice*, urmărind cu degetul lista de subiecte, începând cu litera P; după ce găsi ceea ce căuta, se așeză la masa lungă, din lemn de stejar, cu o revistă științifică în care se afla un articol referitor la fenomenul *poltergeist*, scris de eminentul psihiatru neamț, doctorul Hans Bender. *Nu există nicio îndoială*, conchise el după ce termină de citit articolul: studiat vreme îndelungată, filmat și observat în clinicile de psihiatrie, fenomenul psihokinetic era cât se poate de real. *Dar!* În niciunul din cazurile prezentate în articol nu era vorba de posedare demonică; ipoteza favorită prin care se explica fenomenul fiind că e vorba despre „o energie controlată de mintea subiectului” „și produsă în mod inconștient, fenomenul având loc cel mai adesea – un amănunt semnificativ, după părerea lui Karras – în cazul adolescenților aflați într-o stare de „tensiune interioară maximă, furie și frustrare”.

Karras se frecă la ochi, obosit și reluă, în minte, simptomele lui Regan, analizându-l cu atenție pe fiecare în parte, asemenea unui puști care, trecând pe lângă un gard de lemn, ține cu tot dinadinsul să atingă fiecare scândură. Se temea să nu fi trecut cu vederea vreun simptom.

La sfârșit conchise, extenuat, că nu-i scăpase niciunul.

Se întoarce la reședința MacNeil, unde Willie îl primi înăuntru și-l conduse până la ușa biroului. Aceasta era închisă. Willie bătuse la ușă.

– Părintele Karras, anunță ea și dinăuntru se auzi un glas stins: „Să intre“.

Karras intră și închise ușa în urma lui. Cu spatele la el, Chris stătea în picioare, cu cotul rezemat pe tejgheaua barului și cu fruntea îngropată în palmă. Fără să se întoarcă, îi adresă un „Bună, părinte“, cu glasul răgușit, dar totuși moale și deznădăjduit.

Îngrijorat, preotul se apropie de ea.

– Ești bine?

– Mda, sunt bine, părinte. Serios.

Karras se încruntă, îngrijorarea sporindu-i la auzul vocii încordate a femeii, care-și ascundea fața în mâinile-i tremurânde. La un moment dat își ridică fruntea din palmă și Karras observă că avea fața trasă, brăzdată de lacrimi.

– Ce ne facem? spuse ea. Ai vreo noutate?

Karras o cercetă cu atenție înainte să răspundă.

– Păi, m-am uitat peste hârtiile de la clinica Barringer și...

– Și? îl întrerupse Chris nerăbdătoare.

– Ei bine, cred că...

– Ce crezi, părinte Karras? Ce?

– Cred sincer că Regan are nevoie de un tratament psihiatric intensiv.

Chris îl privi încremenită, cu ochii mari, apoi scutură încet din cap.

– Nici gând!

– Unde e tatăl ei? o întreabă Karras.

– În Europa.

– I-ai spus ce se întâmplă?

– Nu.

– Ei bine, cred că prezența lui aici ar fi de ajutor.

– Ascultă, nimic n-o poate ajuta, decât ceva supranatural! izbucni Chris cu glas strident și tremurător.

– Cred că ar trebui să îl chemi.

– *De ce?*

– Ar putea...

– Ți-am cerut să alungi un demon, fir-ar să fie, nu să-mi aduci încă unul în casă! strigă Chris, cu fața schimonosită de durere. Ce s-a întâmplat cu exorcizarea așa, dintr-odată?

– Uite ce e...

– Ce mama dracului vrei de la *Howard*?

– Putem discuta despre asta mai târziu, când...

– Ba hai să vorbim *acum*, fir-ar al naibii! La ce dracului ne poate ajuta *Howard* în momentul ăsta?

– Păi, există mari șanse ca tulburarea lui Regan să fie urmarea unui sentiment de vinovăție, din cauza...

– Din *ce* cauză? țipă ea, cu o privire sălbatică.

– S-ar putea...

– Din cauza *divorțului*? O să-mi repeți acum toate *rahaturile* alea psihologice?

– Stai puțin..

– Regan se simte vinovată pentru că ea *l-a ucis pe Burke Dennings*! urlă Chris, apăsându-și tâmplele cu pumnii. Ea *l-a ucis*! *L-a ucis* și o s-o închidă; o să mi-o ia și o s-o închidă! O, Doamne, Dumnezeuule...

Karras o prinse în brațe înainte să se prăbușească, zguduită de hohote de plâns și o duse încetitor până la canapea.

– E-n ordine, o alină el cu blândețe, liniștește-te...

– Nu, o s-o arunce... după gratii, hohotea Chris. O s-o... o s-o...!

– E-n ordine.

Karras o așază pe canapea și o ajută să se întindă, apoi se puse și el pe margine și îi luă mâna între ale sale. Gânduri febrile acum. Se gândea la Kinderman. La Dennings. La femeia care plângea lângă el. Ireal.

– E-n ordine... e-n ordine... liniștește-te... totul va fi bine...

În scurtă vreme suspinele i se domoliră și preotul o ajută să se ridice în capul oaselor. Îi aduse apă și o cutie cu șervețele pe care o găsisese pe un raft, în spatele barului, apoi se așeză lângă ea.

– O, cât sunt de bucuroasă, murmură Chris, suflându-și nasul.

– *Bucuroasă?*

– Da, sunt bucuroasă că m-am descărcat.

– A, da-da-da, asta-i foarte bine.

Din nou, povara aceea sufocantă pe umerii preotului. *Oprește-te! Nu mai spune niciun cuvânt!* se sili el să-și impună, dar era zadarnic.

– Mai ai să-mi spui și altceva? o întrebă pe Chris cu blândețe.

Chris încuviință din cap, tăcută, apoi spuse cu vocea stinsă:

– Da. Da, mai am.

Se șterse la ochi și începu să vorbească șovăielnic, poticnindu-se în cuvinte: despre Kinderman; despre fâșiile înguste de hârtie rupte de pe marginea cărții de vrăjitorie și despre convingerea ei că Dennings fusese în camera lui Regan în seara morții lui; despre forța neobișnuită a lui Regan și despre vedenia ei, în care Dennings o privise țintă, cu capul complet răsucit la spate. Când isprăvi, sleită de puteri, așteaptă reacția lui Karras. Acesta o privi drept în ochi și, observându-i expresia rugătoare, spuse:

– Nu poți avea *certitudinea* că ea l-a ucis.

– Și cum rămâne cu poziția sinistră în care și-a răsucit capul Burke? Cu lucrurile pe care le-a spus?

– Tocmai te loviseși cu capul zdravăn de perete, replică preotul. Erai în șoc. Ți-ai imaginat doar.

Privindu-l cu ochii goi, Chris spuse încet:

– Nu. Burke mi-a spus că ea a făcut-o. L-a împins pe fereastră și l-a ucis.

Rămas fără cuvinte pentru câteva clipe, preotul o privi înlemnit, apoi își veni în fire.

– Minteă ficei dumitale e dereglată, zise el, așa că vorbele ei nu pot fi luate în serios.

Chris își lăsă capul în piept, neîncrezătoare.

– Nu știi, murmură ea aproape șoptit. Nu știu dacă procedez corect. Cred că ea l-a ucis și mă tem că s-ar putea să mai ucidă și pe altcineva. Nu știu. Îi aruncă lui Karras o privire deznădăjduită și-i șopti cu glas răgușit: Ce-ar trebui să fac?

Karras se prăbuși pe dinăuntru. Povara de pe umerii săi era de beton, și acum, că betonul se întărise, luase formă proprie, încovoiindu-i întreaga ființă.

– Ai făcut deja ceea ce trebuie, spuse el. I-ai mărturisit cuiva. Mi-ai mărturisit *mie*. Așadar, lasă-mă pe mine să hotărâsc ce-i de făcut. Te rog, mă lași? Lasă totul în seama mea.

Ștergându-și ochii cu dosul palmei, Chris încuviință din cap și spuse:

– Mda. Da, sigur. Cred că așa-i cel mai bine. Schițând un zâmbet slab, adăugă încet: Îți mulțumesc, părinte. Îți mulțumesc din toată inima.

– Te simți un pic mai bine?

– Da.

– Atunci vrei să-mi faci un serviciu?

– Sigur, orice. Despre ce-i vorba?

– Du-te la cinematograful și uită-te la un film.

Preț de-o clipă Chris îl privi alb, apoi zâmbi, scuturând din cap.

– Nu, detest filmele.

– Atunci du-te în vizită la o prietenă.

Chris îl privi cu căldură.

– Am deja un prieten aici.

– De-asta poți fi sigură. Hai, du-te să te odihnești puțin. Îmi promiți că o s-o faci?

– Da, îți promit.

Dintr-odată, preotului îi trecu prin cap o idee, o altă întrebare.

– Crezi că Dennings o fi dus cartea sus, zise el, sau era deja acolo?

– Cred că era deja acolo.

Privind în altă parte, Karras clătină din cap, în semn de încuviințare.

– Aha, rosti el. Apoi se ridică brusc de pe canapea. Bun, atunci e-n regulă. A, bine că mi-am amintit, ai nevoie să-ți înapoiez mașina?

– Nu, poți s-o mai ții.

– Foarte bine. Mă întorc mai târziu.

Plecându-și capul, Chris spuse în șoaptă:

– Bine.

Karras ieși din casă și o luă la plimbare, frământat de o sumedenie de gânduri care i se învălmășeau în cap. Regan să-l ucidă Dennings? Ce nebunie! Și-o imaginea pe fată împingându-l pe fereastra camerei și pe el izbindu-se de treptele abrupte, de piatră, rostogolindu-se până jos și tremurând spasmodic din tot trupul, până își dădu ultima suflare. *Imposibil!* își zise Karras. *Nu!* Cu toate astea, Chris era convinsă că așa se petrecuseră lucrurile! Făcuse chiar o criză de isterie! *Exact ăsta e motivul!* căută preotul să se convingă pe sine însuși. *Nu-s decât fantasme, pe fondul unei stări de isterie!* Și totuși...

Karras alerga după certitudini ca o frunză suflată de vânt încoace și-ncolo.

În timp ce urca scările abrupte de lângă casă, Karras auzi un sunet venind de jos, de la râu. Se opri și aruncă o privire spre Canalul C&O. Era o muzicuță. Cineva cânta *Red River Valley*, cântecul lui preferat încă de când era doar un băiețandru. Rămase nemișcat, ascultând nostalgic, până când lumina semaforului de jos, din stradă, se făcu verde și sunetul muzicuței fu acoperit de zgomotul infernal al traficului, spulberat de prozaicul unei lumi suferinde,

sângerânde și pline de noxe. Privind absent treptele fără să le vadă, Karras își înfundă mâinile în buzunare; în minte îi revenea, obsedant, imaginea lui Chris, a lui Regan și a lui Lucas lovind sălbatic cadavrul lui Tranquille. Trebuia să facă ceva. Dar ce? Să spere că ar putea fi mai eficient decât medicii de la Barringer? *Ce ești dumneata, preot sau impresar artistic?* Karras clătină absent din cap, aducându-și aminte de cazul de posedare al unui francez pe nume Achille, care, la fel ca Regan, afirma că este gazda unui demon și, tot la fel ca Regan, se dereglase pe fondul unui sentiment de vinovăție, în cazul său, din pricina infidelității conjugale. Renumitul psiholog Janet îl tratase sugestionându-i, prin hipnoză, prezența soției, care apărură în fața lui Achille și îi promisese solemn că îl iartă. Karras dădu din cap. Da, sugestia ar putea da rezultate în cazul lui Regan. Chiar dacă nu prin hipnoză. Doar încercaseră s-o hipnotizeze la Barringer. Mama ei pledase în tot acest timp pentru o sugestionare în sens invers, ceea ce însemna, cu alte cuvinte, o exorcizare. Regan știa ce este exorcizarea și ce-și propune acest ritual. Reacția ei la apa sfințită. *A citit asta în cartea despre vrăjitorii, dar tot acolo se vorbea și despre exorcizări care și-au atins scopul. S-ar putea să funcționeze! Cu adevărat, s-ar putea să dea rezultate!* Dar cum să obțină permisiunea Bisericii? Cum să-și argumenteze cauza, fără să-l pome-nească pe Dennings? Pe episcop nu putea să-l mintă. Și atunci ce dovezi avea ca să-l convingă? Tâmpilele îi zvâc-neau și Karras își duse mâna la frunte. Era conștient că are nevoie de somn. Dar nu putea să doarmă. Nu acum. *Ce dovezi am?* Casetele de la institut? Ce-avea să descopere Frank? Era ceva de descoperit? Nu. Dar cine știe? Regan nu știuse că era apă de la robinet, nu apă sfințită. *În regulă. Dar, presupunând că ea poate să-mi citească gândurile, cum se face că n-a știut că nu-i apă sfințită?* Karras își duse din nou mâna la frunte. Îl durea capul. Nu mai putea gândi limpede. *Haide, prietene! O fetiță e pe moarte! Trezește-te!*

Odată întors în camera lui, Karras sună la institut. Frank nu era acolo. Puse jos receptorul, pierdut în gânduri. *Apă sfințită. Apă de la robinet. Ceva ciudat.* Deschise Ritualul la capitolul „Instrucțiuni pentru exorciști”: „...spiritele malefice... răspunsuri înșelătoare... îți dau senzația că n-ar fi vorba de posedare“. Asta să fi fost explicația? se întrebă Karras. Își alungă numaidecât gândul acesta. *Despre ce naiba vorbești? Care „spirite malefice“?*

Închise cartea furios și luă din nou hârtiile de la clinică; le răsfoi în grabă, căutând febril vreun indiciu care să-i servească drept argument. *Iată aici ceva. Fără antecedente psihiatrice care să poată fi asociate cu isteria. E ceva. Dar nu-i de ajuns. Mai este ceva aici,* își aminti el; *o discrepanță. Oare despre ce era vorba?* Își aduse aminte. *Nu-i cine știe ce, dar, totuși, e ceva.* O sună pe Chris MacNeil. Aceasta părea buimăcită.

– Bună, părinte.

– Dormeai? Îmi cer scuze.

– Nu-i nimic, părinte. Nu contează. Ce s-a întâmplat?

– Chris, unde l-aș putea găsi pe...? Karras șovăi, aruncând o privire peste hârtii. Pe doctorul Klein, spuse el. Samuel Klein.

– Pe doctorul Klein? A, e dincolo de pod. În Rosslyn.

– În clădirea aceea cu cabinete medicale?

– Exact. Dar ce s-a întâmplat?

– Te rog să-l suni și să-i spui că doctorul Karras o să treacă pe la el. Vreau să văd electroencefalograma lui Regan. Așa să-i spui, *doctor* Karras.

– Am priceput.

După ce închise telefonul, Karras își desfăcu gulerul și, scoțându-și sutana și pantalonii negri, își luă o pereche de pantaloni kaki, de bumbac și o cămașă sport, iar peste, îmbracă impermeabilul negru, preoțesc. Privindu-se însă în oglindă, se încruntă și-și zise în sinea sa, *Preoții și polițaii!* Au aure care-i identifică și pe care nu le pot ascunde. Prin urmare, își scoase impermeabilul, apoi și pantofii și se

încălță cu singura sa încălțăminte care n-avea culoarea neagră, o pereche de teniși albi, uzați.

Urcându-se în mașina lui Chris, porni în viteză spre Rosslyn. În timp ce stătea la semaforul de la podul Key, aruncă o privire pe geamul din stânga și-l zări pe Karl ieșind dintr-un automobil sedan de culoare neagră, parcat în fața unui magazin de băuturi alcoolice.

La volanul mașinii era Kinderman.

Lumina semaforului se făcu verde. Karras demară și viră înspre pod, uitându-se în oglinda retrovizoare. Oare îl observaseră? Puțin probabil. Dar ce făceau împreună? Să fie vorba despre Regan? se întrebă el îngrijorat. Despre Regan și...?

Las-o baltă! Nu le poți face pe toate deodată!

Parcă în fața clădirii și urcă scările până la cabinetul doctorului Klein. Doctorul era ocupat, dar o asistentă îi înmână electroencefalograma, așa că se retrase într-un separeu și începu să studieze fâșia lungă de hârtie milimetrică pe care era imprimată diagrama activității electrice a creierului lui Regan.

Medicul apăru și el în curând și-l măsură scurt din cap până-n picioare.

– Sunteți doctorul Karras?

– Da.

– Sam Klein. Încântat să vă cunosc.

Își dădură mâna, iar Klein îl întrebă:

– Cum se simte fetița?

– Face progrese.

– Mă bucur să aud asta.

Karras se concentrează din nou asupra graficului din mâna sa, iar Klein i se alătură, urmărind cu degetul tiparele undelor cerebrale.

– Vedeți? Undele sunt regulate. Nu indică nicio fluctuație în activitatea cerebrală, punctă Klein.

– Da, văd. Interesant.

– Interesant? De ce spuneți asta?

– Păi, dacă luăm în calcul diagnosticul de isterie.

– Ce vreți să spuneți?

– Mda, presupun că lucrul acesta e mai puțin cunoscut, explică preotul, continuând să studieze diagrama; un belgian pe nume Iteka a descoperit că isteria pare să cauzeze niște fluctuații ciudate pe EEG, care urmează un tipar aproape insesizabil, dar identic de fiecare dată. Mă uitam să văd dacă apare și aici, dar nu se observă.

Nepărând prea convins, Klein mormăi ceva de genul: „Ca să vezi, ce chestie“.

Karras își ridică ochii de pe hârtie.

– Regan era în mod cert bolnavă când i-ați făcut această electroencefalogramă, corect?

– Da, după părerea mea, da. Da, era bolnavă.

– Atunci nu-i ciudat că testul i-a ieșit perfect? Chiar și pacienții fără probleme psihice pot avea anumite dereglări cerebrale, chiar dacă în limite normale. Creierul lui Regan, în schimb, care în mod cert era afectată psihic la momentul respectiv, nu pare să aibă *nicio* fluctuație. Dacă...

– Domnule doctor, doamna Simmons a început să-și piardă răbdarea, îl întrerupse o asistentă, vârandu-și capul pe ușă.

– Bine, vin acum, spuse Klein. O luă pe urmele asistentei, care ieșise deja pe coridor, dar după câțiva pași se întoarse spre Karras și comentă sec: Că tot vorbeam despre isterie... Îmi cer scuze, dar trebuie să fug.

Ieși, închizând ușa după el. Karras îl auzi îndepărtându-se pe coridor, apoi deschizând o ușă și rostind: „Ei, ia să vedem cum vă mai simțiți, doamnă...“ Restul propoziției nu se mai auzi. Karras se întoarse la cercetarea diagramei; după o bucată de vreme, împătură hârtia și merse să i-o înapoieze asistentei de la recepție. *Iată ceva-ul așteptat.* Era un indiciu pe care îl putea invoca în fața episcopului drept argument că Regan nu era isterică și că, prin urmare,

existau șanse ca posedarea să fie reală. Totuși, electroen-cefalograma ridica o altă întrebare: de ce nu apăreau niciun fel de fluctuații?

Karras o porni înapoi, spre casa lui Chris, dar la intersecția dintre Prospect și Thirty Fifth Street încremeni: la volanul unei mașini parcate puțin mai jos, aproape de căminul iezuiților, se afla Kinderman, cu cotul rezemat pe geamul deschis și cu privirea ațintită drept înainte. Karras viră la dreapta înainte ca detectivul să-l zărească. Găsi rapid un loc de parcare, unde lăsă mașina, după care dădu colțul și se îndreptă spre locuința sa. *Oare supraveghează casa?* se îngrijoră Karras. Spectrul lui Dennings începu din nou să-l bântuie. Era posibil ca Kinderman să o bănuiască pe Regan de...?

Ușurel, băiete! Ușurel! Calmează-te!

Ajuns în dreptul mașinii detectivului, se aplecă la geamul pasagerului și spuse pe un ton cordial:

— Bună, locotenente. Ai venit să-mi faci o vizită sau hoinărești pur și simplu?

Luat prin surprindere, detectivul își întoarse capul brusc și chipul i se luminează într-un zâmbet larg.

— Ei, ca să vezi, părintele Karras! Deci *aici* erai! Mă bucur să te văd!

Da, ce să zic, gândi preotul. Oare ce-o fi punând la cale? Nu-l lăsa să observe că ești îngrijorat! Poartă-te cât mai degajat!

— Nu te temi că s-ar putea să primești o amendă? zise el, arătând spre semnul de staționare interzisă. În timpul săptămânii, parcare interzisă între orele patru și șase.

— N-are importanță, mormăi Kinderman. Stau de vorbă cu un preot. În Georgetown toți agenții de circulație sunt catolici.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Ca să fiu sincer, părinte Karras, nu cine știe ce. Dumneata?

— Nu mă plâng. I-ai dat de capăt poveștii ăleia?

– Care poveste?

– Știi bine, povestea cu regizorul?

– A, la asta te referi. Detectivul dădu din mână a nepăsare. Mai bine nu mă-ntreba! Ascultă, ce faci în seara asta? Ești ocupat? Am două bilete la cinematograful Biograph. Rulează *Othello*.

– Depinde cine joacă.

– Cine joacă? John Wayne e *Othello* iar Doris Day, *Desdemona*. Îți convine? Și e gratis, părinte Marlon Nod în Papură! Vorbim despre William F. Shakespeare! Nu contează cine joacă și cine nu joacă! Deci vrei să vii sau nu?

– Mă tem că trebuie să te refuz. Am o grămadă de treabă.

– Da, văd asta, spuse detectivul pe un ton compătimator, studiind cu atenție chipul preotului. Muncești până târziu, să înțeleg? Arăți groaznic.

– Așa arăt eu de obicei.

– Ba nu, acum arăți chiar mai rău ca de obicei. Ei, haide! Ia o pauză, măcar în seara asta! O să te simți bine!

Karras se hotărî să-l testeze puțin; să-l zgândăre, mai bine zis.

– Ești sigur că asta rulează? întrebă el, privind în ochii detectivului fără să clipească. Aș fi putut jura că în seara asta la Biograph e un film cu Chris MacNeil.

Detectivul nu-i răspunse imediat. Șovăi o clipă, apoi spuse:

– Nu, greșești. E *Othello*.

– Aha. Dar, spune-mi, ce cauți în zona asta a orașului?

– Pe dumneata! Am venit doar să te invit la film!

– Da, presupun că e mai simplu să dai o fugă cu mașina decât să pui mâna pe telefon.

Detectivul ridică din sprâncene, încercând neconvincător să-și ia o mină nevinovată.

– Telefonul suna tot ocupat.

Preotul îl privi grav, fără să scoată un cuvânt.

— Care-i problema? întrebă Kinderman. Ce s-a întâmplat?

Karras se întinse înăuntrul mașinii, îi ridică o pleoapă și-i examinează ochiul cu atenție.

— Nu știu ce să zic, murmură el, încruntându-se. Arăți foarte rău. S-ar putea să suferi de mitomanie.

— Habar n-am ce înseamnă asta. E ceva grav?

— Da, dar nu fatal.

— Despre ce-i vorba? Nu mă mai ține pe ghimpi!

— Va trebui să cauți în dicționar, îl sâcâi Karras.

— Ei, haide, nu fi insolent. Ar trebui să fii mai umil, măcar din când în când. La urma urmelor, eu reprezint legea. Aș putea pune să fii deportat, știi asta?

— Din ce motiv?

— Un psihiatru n-are voie să scoată oamenii din sărite. Plus că asta i-ar face teribil de fericiți pe confrății tăi, *fețele bisericești*. Ești o pacoste pentru ei, părinte. Ba nu, ești o pricină de poticnire. Cine are nevoie de-un preot care poartă cămăși sport și teniși!

Schițând un zâmbet slab, Karras încuviință din cap.

— Trebuie să plec. Ai grijă de dumneata. Lovi ușurel cu palma în rama geamului, în semn de salut, după care se răsuci pe călcâie și o porni încet spre intrarea în cămin.

— Du-te la un psihanalist! strigă după el detectivul. Nu după mult timp însă privirea prietenoasă i se preschimbă într-una îngrijorată. Aruncă o privire înspre casă, prin geamul parbrizului, apoi porni motorul și o luă în susul străzii. Când trecu prin dreptul lui Karras, îl claxonă, făcându-i cu mâna. Acesta îi răspunse la salut, apoi, de îndată ce Kinderman o coti pe 35th Street, opri motorul și rămase nemișcat o bucată de vreme, frecându-și ușor fruntea cu o mână tremurătoare. Era posibil ca ea să fie făptașa? Să-l fi ucis Regan pe Dennings într-un mod atât de îngrozitor? Cu ochii tulburi, Karras se întoarse și privi spre fereastra camerei lui Regan, zicându-și: *Ce Dumnezeu se petrece în casa aia?* Cât mai era până când Kinderman va dori să stea de

vorbă cu Regan? Până când avea să vadă cu ochii lui spiritul lui Dennings? Să-l audă vorbind? Cât mai era până când Regan avea să fie închisă într-un ospiciu? Asta dacă n-avea să moară înainte...

Trebuia neapărat să obțină permisiunea Bisericii de a efectua exorcizarea.

Traversă rapid strada, spre casa lui Chris, sună la ușă și așteptă ca Willie să-i deschidă.

– Doamna s-a culcat puțin, îl informă ea.

Karras dădu din cap.

– Bine. Foarte bine. Intră în casă, trecând pe lângă menajeră și urcă la etaj, îndreptându-se spre camera lui Regan. Avea nevoie să afle mai multe și asta, cu orice preț.

Intră în cameră și-l văzu pe Karl stând pe un scaun, lângă fereastră. Tăcut și enigmatic ca o pădure deasă și întunecată, îngrijitorul stătea cu brațele încrucișate și cu ochii pironiți asupra lui Regan.

Karras se apropie de pat și privi la făptura care zăcea acolo. Albul ochilor era lăptos și încețoșat, iar murmururile ce-i ieșeau din gâtleej semănau cu niște incantații dintr-o altă lume. Karras se aplecă încet deasupra ei și începu să-i desfacă una dintre centurile de protecție.

– Nu, părinte! *Nu!*

Karl se repezi la el și-l smuci puternic de mână.

– E foarte rău, părinte! E puternic! Grozav de puternic!

În ochii îngrijitorului se citea o spaimă îngrozitoare. În momentul acela înțeluse că puterea neobișnuită a lui Regan era reală. Ar fi fost capabilă să-l ucidă pe Dennings. Să-i sucească gâtul. Haide, Karras! Grăbește-te! Găsește o dovadă! Hai, gândește!

Dintr-o dată auzi o voce venind de lângă el. Din pat.

– *Ich möchte Sie etwas fragen, Herr Engstrom.¹*

¹ Aș vrea să vă întreb ceva, domnule Engstrom. (în lb. germ. în orig.) (n.tr.)

Surprins, simțind cum îi renaște speranța, Karras se întoarce în direcția de unde venea vocea și o văzu pe Regan rânjind diabolic.

– *Tanzt Ihre Tochter gern?* zise ea batjocoritor, după care izbucni în râs. Îl întrebasese pe Karl în limba germană dacă ficei sale, cea cu picioarele strâmbe, îi place să danseze! Cu inima bătându-i nebunește, Karras îl văzu pe îngrijitor făcându-se roșu ca focul. Cu pumnii încleștați, îi aruncă lui Regan o privire sălbatică, în timp ce hohotele de râs continuau nestingherite.

– Karl, ar fi mai bine să ieși din cameră, îl avertiză preotul. Elvețianul scutură din cap.

– Nu, rămân aici!

– Te rog să ieși, insistă preotul pe un ton ferm, privindu-l pe îngrijitor drept în ochi. După câteva clipe de împotrivire, acesta se răsuci pe călcâie și ieși valvârtej din cameră. De îndată ce ușa se închise în urma lui, hohotele de râs încetară și se lăsă o liniște grea, apăsătoare.

Karras se întoarce spre pat. Demonul îl privea fără să clipească. Părea satisfăcut.

– Deci te-ai întors, cârâi el. Sunt surprins. Aș fi zis că rateul cu apa sfințită a fost suficient de jenant încât să te faci să nu mai vii. Am uitat însă că preoții n-au rușine.

Karras inspiră de câteva ori, silindu-se să se concentreze, ca să gândească limpede. Știa că testul lingvistic pentru posedare reclama o conversație inteligentă, ca să se poată dovedi că, indiferent ce-ar spune subiectul, nu poate fi pus pe seama unor amintiri lingvistice demult îngropate. *Ușurel! Calmează-te! Îți aduci aminte de copila aceea?* O tânără servitoare pariziancă, despre care se presupunea că e posedată, bolbo-rosea în timpul stării de delir într-o limbă care în cele din urmă a fost identificată drept limba siriacă. Karras își amintea ce frenezie provocase cazul respectiv, pentru ca într-un final să se descopere că fata lucrase la un moment dat într-o pensiune, iar unul dintre locatari era student la teologie; în

ajunul examenelor, acesta avea obiceiul de-a se plimba prin cameră și de a-și repeta subiectele cu voce tare. În limba siriană. Evident, fata îl auzise.

Las-o mai moale. Să nu te arzi.

— *Sprechen Sie Deutsch?*¹ întrebă Karras.

— Ce, ne mai jucăm?

— *Sprechen Sie Deutsch?* repetă preotul. Tâmpilele îi zvâcneau din pricina emoției. În inimă începea să-i încolțească din nou un sâmbure de speranță .

— *Natürlich*, răspunse demonul, cu o privire răutăcioasă. *Mirabile dictu*, nu ești de aceeași părere?

Preotului îi săltă inima de emoție. Nu doar germană, ci și latină! Și încă în mijlocul conversației!

— *Quod nomen mihi est?* întrebă el repede, care este numele lui?

— Karras.

Preotul era de-a dreptul exaltat.

— *Ubi sum?* Unde mă aflu?

— *In cubicolo*. Într-o cameră.

— *Et ubi est cubiculum?* Și unde se află camera?

— *In domo*. Într-o casă.

— *Ubi est Burke Dennings?* Unde este Burke Dennings?

— *Mortuus*. E mort.

— *Quomodo mortuus est?* Și cum a murit?

— *Inventus est capite reverso*. A fost găsit cu gâtul sucit.

— *Quis occidit eum?* Cine l-a ucis?

— Regan.

— *Quomodo ea occidit illum?* *Dic mihi exacte!* Cum l-a ucis? Descrie-mi amănunțit.

— Ei, gata, destul cu distracția deocamdată, spuse demonul cu un rânjet. Da, e suficient, zic eu. Dar cu siguranță îți dai seama — fiind cine ești — că, în timp ce îmi adresai întrebările în latină, în mintea ta formulai și răspunsurile, tot

¹ Vorbești nemțește? (în lb. germ. în orig.) (n.tr.)

în latină. Demonul începu să râdă. În mod inconștient, firește. Da, ce ne-am face noi dacă n-ar fi subconștientul vostru, Karras? Pricepi unde bat? Eu nu știu nicio boabă de latină! Ți-am citit gândurile, atâta tot. Am cules, pur și simplu, răspunsurile din mintea ta!

Karras simți cum i se năruie speranțele și-l cuprinse o dezamăgire cruntă. Era torturat de îndoiala care i se strecurase din nou în minte.

Demonul chicoti.

– Da, știam că o să-ți treacă prin minte, Karras, cârâi el. De-aia îmi place de tine, bunul meu prieten; da, de-aia prețuiesc eu toți oamenii raționali.

Zicând acestea, izbucni într-un hohot de râs sălbatic.

Mintea preotului începu să lucreze asiduu, cu disperare, formulând întrebări cu răspunsuri multiple. *Dar poate că mă voi gândi la toate!* se gândi el. *Atunci pune-i o întrebare la care nu cunoști răspunsul!* Putea verifica ulterior dacă răspunsul era corect sau nu.

Așteptă ca hohotele să se potolească și abia apoi rosti:

– *Quam profundus est imus Oceanus Indicus?* Care este adâncimea maximă a Oceanului Indian?

Ochii demonului scânteiară.

– *La plume de ma tante.*

– *Responde Latine.*

– *Bon jour! Bonne nuit!*

– *Quam...*

Karras se opri brusc: Regan își rotea ochii în orbite și entitatea care vorbea „păsărește“ își făcu apariția. Frustrat și nerăbdător, Karras spuse pe un ton imperativ:

– Lasă-mă să mai vorbesc cu demonul!

Niciun răspuns. Doar respirația entității venite de pe alte tărâmur.

– *Quis es tu?* întrebă el aspru cu o voce zdrențuită.

Tăcere. O respirație profundă.

– Vreau să vorbesc cu Burke Dennings!

Un sughiț, urmat de o respirație zgomotoasă și încă un sughiț.

– Vreau să vorbesc cu Burke Dennings!

Sughițul, puternic și regulat, continua. Karras își lăsă capul în piept, se târî până la fotoliul din apropiere și se așază pe el, lăsându-se pe spate, cu ochii închiși. Încordat. Chinuit. Așteptând...

Timpul trecea. La un moment dat îl cuprinse toropeala. Își ridică brusc capul. *Rămâi treaz!* Ochii începură să i se închidă încet, pleoapele îi erau tot mai grele; aruncă o privire înspre Regan. Nu mai sughița. Oare adormise?

Se ridică de pe fotoliu, merse lângă pat și îi pipăi pulsul, apoi, aplecându-se deasupra ei, îi examinează buzele. Erau uscate și crăpate ca pergamentul. Se îndreptă de spinare și așteaptă câțva timp, apoi, într-un târziu, ieși din cameră și coborî la bucătărie, căutând-o pe Sharon. O găsi așezată la masă, mâncând un sendviș și supă.

– Vrei să-ți pregătesc ceva de mâncare, părinte Karras? îl întreabă ea. Ți-o fi foame.

– Nu, nu mi-e foame, răspunse Karras. Mulțumesc. Așezându-se, se întinse după creionul și carnețelul aflate lângă mașina de scris. Regan sughite, îi spuse el. Vi s-a prescris Compazine?

– Da, avem câteva supozitoare.

Preotul notă ceva pe carnețel.

– Atunci dă-i în seara asta jumătate dintr-un supozitor de douăzeci și cinci de miligrame.

– Am înțeles.

– Începe să se deshidrateze, continuă Karras, așa că o să-i prescriu niște perfuzii. Dimineată, la prima oră, să sune la o farmacie și să ceri să vi le livreze cât mai curând. Împinse carnețelul spre Sharon. Până atunci ea o să doarmă, așa că poți să-i administrezi Sustagen.

Sharon încuviință din cap.

– Sigur. Mă duc numaidecât. Ducându-și lingura la gură, întoarse carnețelul spre ea și studie însemnările făcute de preot. Karras se încruntă de concentrare:

– Dumneata ești profesoara ei? – spuse el.

– Da.

– Ai învățat-o limba latină?

– Latină? Nu, nu știu latina. De ce?

– Dar germană?

– Nu, doar franceză.

– La ce nivel? *La plume de ma tante?*

– Cam așa ceva.

– Dar germană și latină, nu.

– Nu.

– Dar familia Engstrom – ei nu vorbesc uneori în nemțește?

– O, ba da, sigur.

– Și în preajma lui Regan?

Ridicându-se în picioare, Sharon dădu din umeri.

– Ba da, câteodată, presupun. Îndreptându-se spre chiuvetă, cu farfuria în mână, adăugă: De fapt, sunt sigură că da.

– Dumneata ai studiat vreodată limba latină? o întreabă Karras.

Sharon răspunse, chicotind:

– Eu, latina? Nu, niciodată.

– Dar ai recunoaște limba asta dacă ai auzi-o?

– Cred că da, probabil.

Își clăti castronul de supă și îl puse pe suportul de vase.

– A vorbit vreodată în latină de față cu dumneata?

– Cine, Regan?

– Da. De când s-a îmbolnăvit.

– Nu, niciodată.

– Dar în altă limbă?

Sharon închise robinetul, cu un aer gânditor.

– Ei bine, poate că mi s-a părut, dar...

– Dar, ce?

– Păi, cred că... se încruntă ea. Aș putea să jur că am auzit-o odată vorbind în rusește.

Karras o privi uimit, simțind că i se uscă gâtul.

– Dumneata vorbești rusește? o întreabă el.

– Păi, așa și-așa. Am făcut doi ani de rusă la colegiu, atâta tot.

Karras rămase fără grai. *Înseamnă că Regan într-adevăr a citit din mintea mea răspunsurile în latină!* Deprimat, își îngropă fruntea în palme, copleșit de îndoieli. *Telepatia e un fenomen frecvent întâlnit în stările de maximă încordare: „...ne gândim deodată la același lucru...”; „Bon jour...”; „La plume de ma tante...”; „Bonne nuit...”* Sub imperiul unor astfel de gânduri, Karras constată cu amărăciune că sângele se prefăce la loc în vin.

Ce era de făcut? *Du-te și culcă-te puțin. Apoi întoarce-te să mai încerci... să mai încerci...* Se ridică de pe scaun, privind-o posomorât pe Sharon. Aceasta stătea rezemată cu spatele de chiuvetă și cu brațele încrucișate la piept, uitându-se la el curioasă.

– Mă duc la cămin, o informă el. De îndată ce se trezește Regan, te rog să îmi dai un telefon.

– Bine, am să te sun.

– Și să nu uiți de Compazine, bine? O să ții minte?

Secretara clătină din cap.

– Da, mă ocup de asta chiar acum.

Karras încuviință din cap și, cu mâinile înfundate în buzunare, se gândi dacă mai are ceva să-i spună lui Sharon. Mereu mai era ceva de făcut; mereu rămânea câte un detaliu neexploatat sau nerezolvat.

– Părinte, ce se întâmplă? îl întreabă secretara cu un glas sumbru. Ce-i cu toată povestea asta? Ce se întâmplă de fapt cu Rags?

Karras îi aruncă o privire descurajată.

– Nu știu, spuse el simplu. Chiar nu știu.

Se întoarce și ieși din bucătărie.

Pe coridor auzi niște pași grăbiți în urma lui.

– Părinte Karras!

Răsucindu-se pe călcâie, îl văzu pe Karl cu puloverul său în mână.

– Îmi cer scuze, zise îngrijitorul înmânându-i puloverul. Trebuia să-l fi spălat mai demult. Dar am tot uitat.

Petele de vomă dispăruseră și puloverul emana un miros plăcut.

– Foarte amabil din partea ta, Karl, îi spuse preotul cu blândețe. Mulțumesc.

– Eu îți mulțumesc, părinte Karras, răspunse Karl cu glasul tremurător și ochii umezi. Mulțumesc că o ajuți pe domnișoara Regan. Zicând acestea, Karl își plecă stânjenit capul și se îndepărtă cu pași repezi.

Privind lung în urma lui, Karras își aminti că-l văzuse în mașina lui Kinderman. De ce? Misterul se adâncea; lucrurile deveneau tot mai confuze. Obosit, Karras deschise ușa. Era noapte. Deznădăjduit, ieși din bezna de dinăuntru în întunericul de-afară.

Traversă strada spre căminul iezuiților, tânjind cu disperare să tragă un pui de somn. Cu toate astea, hotărî să se oprească puțin la Dyer. Bătu la ușă și, auzind dinăuntru „Intră și lasă-te convertit!“, intră în cameră, unde îl găsi pe Dyer scriind ceva la mașina sa de scris electrică. Se trânti pe marginea patului, în timp ce preotul mai tânăr își vedea în continuare de treabă.

– Hei, Joe!

– Da, te ascult. Care-i treaba?

– Nu știi pe cineva care să fi efectuat o exorcizare?

– Joe Louis, Max Schmeling, 22 iunie 1938¹.

¹ Când a avut loc lupta între cei doi pugiliști pentru titlul de campion mondial la categoria grea. Schmeling, campion mondial între 1930 și 1932, îl învinsese pe Louis în 1936, însă în meciul din 1938 a fost înfrânt în prima repriză. (n.red.)

– Haide, Joe, fii serios.

– Nu, tu să fii serios. Exorcizare? Îți bați joc de mine?

Karras nu-i răspunse nimic și o bucată de vreme îl urmări impasibil pe colegul său care tasta de zor la computer; într-un târziu se ridică de pe pat și se îndreptă spre ușă.

– Mda, Joe, zise el, glumeam doar.

– M-am gândit eu.

– Ne vedem în campus.

– Fă-ți rost de niște glume mai haioase.

Karras merse în camera lui și, de îndată ce deschise ușa, zări un bilețel roz pe podea. Îl ridică și văzu că era de la Frank. „Sună-mă, te rog“ și un număr de telefon.

Karras ridică receptorul și ceru să i se facă legătura cu numărul respectiv. În timp ce aștepta, cu receptorul la ureche, își privi mâna cealaltă. Aceasta îi tremura ușor de emoție.

– Alo? se auzi o voce ascutită, de băiat.

– Aș dori să vorbesc cu tatăl tău, te rog.

– Da, numai puțin. Se auziră niște foșnete, apoi din nou vocea băiatului. Cine îl caută?

– Părintele Karras.

– Părintele Karits?

– Karras. Părintele Karras...

Din nou fu lăsat să aștepte.

Își ridică mâna tremurândă, apăsându-și ușor fruntea cu vârful degetelor.

În sfârșit, la celălalt capăt al firului se auzi o voce de bărbat.

– Părinte Karras?

– Da, bună, Frank. Am încercat să dau de tine mai devreme.

– O, îmi pare rău. Am studiat la mine acasă casetele pe care mi le-ai dat.

– Și ai terminat?

– Da, am terminat. E o chestie tare ciudată.

– Da, știu, zise Karras, silindu-se să-și păstreze calmul. Deci care-i concluzia? Ce-ai descoperit?

– Ei bine, pornind de la distincția „general-particular“, în primul rând...

– Da, zi mai departe...

– Înainte de toate trebuie să precizez că nu am avut suficient material ca să trag o concluzie categorică, să ții cont de asta, dar totuși mi-am putut face o părere destul de exactă, mă rog, pe cât se poate de exactă într-o situație de genul ăsta. Ei bine, după părerea mea, cele două voci de pe casete aparțin probabil unor persoane distincte.

– Probabil?

– Păi, n-aș depune mărturie în fața instanței, de fapt, deosebiriile sunt destul de ne semnificative.

– Ne semnificative... repetă Karras descurajat. *Deci pot să-mi iau adio de la toată povestea.* Și ce-i cu bolboroselile alea? întrebă el. Au vreo semnificație?

Frank chicoti înfundat.

– Ce-i așa de amuzant? îl întrebă preotul, prost dispus.

– A fost cumva un test psihologic ascuns, părinte?

– Nu pricep, ce vrei să spui?

– Atunci bănuiesc că ai încurcat casetele sau ceva de genul ăsta. Este...

– Frank, este o limbă sau nu? i-o reteză Karras.

– Da, e o limbă, fără-ndoială.

Luat prin surprindere, Karras simți un nod în stomac.

– Vorbești serios?

– Cât se poate de serios.

– Ce limbă?

– Limba engleză.

Pentru o clipă Karras rămase cu gura căscată, apoi spuse cu o undă de iritare în glas.

– Frank, se pare că sunt paraziți pe fir; sau, dacă a fost o glumă, ești amabil să mi-o explici și mie?

– Ai la tine reportofonul?

Aparatul se afla la el pe birou.

– Da, e aici.

– Are buton de ascultare inversă?

– De ce?

– Are sau nu?

– Stai o clipă. Iritat, Karras puse jos receptorul și, luând reportofonul, îl examinează cu atenție. Da, are. Frank, ce înseamnă toate astea?

– Introdu caseta și dă-i drumul de la coadă la cap.

– Ce?

– Ai niște vârcolaci acolo. Frank chicoti blajin. Fă bine și ascultă caseta și mai vorbim mâine. Noapte bună, părinte.

– Noapte bună, Frank.

– Distracție plăcută.

– Da, ce să spun...

Karras puse receptorul în furcă. Era total descumpănit. Căută caseta cu „vorbirea păsărească“ și o introduse în aparat. Mai întâi o ascultă normal, de la cap la coadă. Da, nimic nou, erau niște bolboroseli lipsite de orice înțeles.

O lăsă să meargă până la capăt, după care îi dădu drumul invers, de la sfârșit. Își auzi propria-i voce vorbind invers. Iar apoi vocea demonului: *Marin marin karras fim să lasă-ne fim să...*

Engleză! O engleză fără noimă, dar totuși engleză!

Cum Dumnezeu o fi făcut asta? se minună Karras.

Ascultă toată caseta, apoi o derulă și o mai ascultă o dată. Și încă o dată. Abia atunci înțelesese că ordinea cuvintelor era inversată. Opri caseta, o derulă până la capăt și, luând un creion și o hârtie, se așeză la birou și începu să scrie cuvintele pe măsură ce le auzea de-a-ndoaselea. Era o muncă laborioasă și solicitantă, care-l silea să oprească și să pornească întruna reportofonul. Când isprăvi, în cele

din urmă, luă altă coală de hârtie și începu să transcrie cuvintele de pe prima foaie, de data aceasta în ordine inversă. La final se lăsă pe spătarul scaunului și citi:

...pericol. Nu încă (neinteligibil) va muri. Peste puțin timp. Cât despre (neinteligibil). Lăsați-o să moară. Nu, nu, e plăcut! E plăcut în trupul ei! Simt! Este o (neinteligibil). Mai bine (neinteligibil) decât neantul. Mi-e teamă de preot. Mai dă-ne răgaz. Temeți-vă de preot! El este (neinteligibil). Nu, nu acesta: cel (neinteligibil), cel care (neinteligibil). El e bolnav. Ah, sângele, simțiți sângele, cum (cântă?)

Apoi se auzea vocea lui Karras întrebând: „Cine ești?” și răspunsul:

Eu sunt nimeni. Eu sunt nimeni.

Apoi din nou Karras. „Ăsta e numele tău?” Și răspunsul:

Eu nu am nume. Eu sunt nimeni. Suntem mulți. Lasă-ne în pace. Lasă-ne să ne încălzim în trup. Nu ne (neinteligibil) din trup în neant, în (neinteligibil). Lasă-ne în pace. Lasă-ne în pace. Lasă-ne să existăm. Karras. Merrin. Merrin.

Karras reciti transcrierea iar și iar, profund tulburat de tonul ei; avea senzația că vorbeau mai multe persoane. Într-un final, de atâta repetare, cuvintele începură să-și piardă sensul, contopindu-se într-o succesiune monotonă de sunete lipsite de noimă. Lăsă jos foile de hârtie și se frecă la ochi, încercând să-și limpezească gândurile. Nu era o limbă străină. Iar a scrie cu ușurință de-a-ndoaselea nu era nici pe departe un fenomen paranormal, nici măcar ieșit din comun. În schimb, *a vorbi* de la coadă la cap, a ajusta și a modifica ordinea literelor astfel încât, citite invers, să capete sens era o performanță de neatins chiar și

pentru cel mai antrenat intelect. Subconștientul febril la care se referea Jung. Nu, ceva... ceva îngropat într-un colț ascuns al memoriei. Atunci își aminti. Se duse la bibliotecă și căută cartea lui Jung, *Psihologia și patologia așa-numitelor fenomene oculte*. Aici întâlnise ceva similar, își zise, în timp ce răsfoia cu înfrigurare paginile cărții. Dar ce anume?

Găsi în cele din urmă ceea ce căuta: era vorba despre un experiment de scriere automată¹, în care subconștientul subiectului părea capabil să răspundă la întrebări prin anagrame². *Anagrame!*

Puse cartea pe birou, se aplecă deasupra ei și citi descrierea unui fragment din experiment:

ZIUA A TREIA

Ce este omul? *Tefi hasl esble lies.*

Aceasta este o anagramă? *Da.*

Câte cuvinte conține? *Cinci.*

Care este primul cuvânt? *Vezi.*

Care e cel de-al doilea cuvânt? *Eeeee.*

Vezi? Să îl interpretez cum cred eu de cuviință?

Încearcă!

Subiectul găsisese următorul răspuns: „Viața nu e prea frumoasă.“ Fu uluit de această performanță intelectuală, care, în opinia sa, părea să dovedească existența unei inteligențe străine de el. Prin urmare, continuă cu întrebările:

Cine ești? *Clelia.*

Ești femeie? *Da.*

Ai trăit pe pământ? *Nu.*

¹ Scrierea automată sau scrierea în transă – scrisul care se presupune că ar fi comandat de un spirit sau de către subconștient (n.tr.)

² Anagramă – schimbare a ordinii literelor unui cuvânt sau a unei fraze pentru a obține un alt cuvânt sau o altă frază (n.tr.)

Te vei trezi la viață? *Da.*

Când? *Peste șase ani.*

De ce stai de vorbă cu mine? *Umilite clase.*

Subiectul interpretase acest răspuns ca fiind o anagramă pentru „Eu, Clelia, simt“.

ZIUA A PATRA

Eu sunt cel care răspunde la întrebări? *Da.*

Clelia e acolo? *Nu.*

Atunci cine e acolo? *Nimeni.*

Clelia există măcar? *Nu.*

Atunci cu cine am vorbit ieri? *Cu nimeni.*

Karras se opri din citit și clătină din cap. Nu era nimic paranormal în tot acest experiment, își zise el, ci doar o dovadă a puterii nemărginite a minții umane. Își scoase o țigară din pachet, se așeză și și-o aprinse. „*Eu sunt nimeni. Suntem mulți.*“ De unde-i veniseră lui Regan, se întrebă el, aceste cuvinte misterioase? Din același loc de unde apăruse și Clelia? Dintr-o tulburare psihică, de genul personalității multiple?

Merrin... Merrin... Ah, sângele... El este bolnav...

Cu ochii tulburi, Karras aruncă o privire spre cartea *Satan* și citi indispus inscripția de pe prima pagină: „*Fie ca balaurul să nu mă stăpânească...*“ Expirând fumul cu ochii închiși, Karras tuși și-și duse pumnul la gură; simțind în gât o usturime dureroasă, își stinse țigara în scrumieră. Epuizat, se ridică încet de pe scaun și, cu mișcări împletite, trase storurile de la fereastră, apoi stinse lumina, își scoase pantofii din picioare și se prăbuși pe patul îngust, cu fața îngropată în pernă. Imagini încețoșate i se învâlmășeau în fața ochilor: Regan. Kinderman. Dennings. Ce să facă? Trebuia s-o ajute! Nu putea să n-o ajute! Dar cum? Să meargă la episcop cu puținul pe care îl avea?

Slabe șanse. N-ar fi reușit să-și pledeze cauza suficient de convingător.

Ar fi vrut să se dezbrace, să se vâre sub plapumă.

Însă era prea obosit. Povara asta... Își dorea să se elibereze de ea.

...*Lasă-ne în pace!*

În timp ce aluneca pe nesimțite în brațele somnului, buzele i se mișcau aproape imperceptibil, rostind inaudibil cuvintele „Lasă-mă în pace“. Apoi, dintr-odată, își înalță capul, trezit de o respirație înfundată și de foșnetele unei folii de celofan. Deschizând ochii, văzu în camera sa un necunoscut între două vârste, un preot ușor supraponderal, cu fața acoperită de pistrui și cu părul rar, roșcat, pieptănat pe spate, peste creștetul care începea să chelească. Așezat în fotoliul din colțul camerei, acesta se uita țintă la Karras și desfăcea un pachet de țigări Gauloises nou-nouț. Necunoscutul îi zâmbi.

– Hei, salut.

Karras își dădu picioarele jos din pat și se ridică în șezut.

– Da, salut și la revedere, mârâi Karras. Cine ești și ce naiba cauți în camera mea?

– Îmi cer scuze, dar am bătut la ușă, n-ai răspuns și, când am văzut că e deschis, mi-am zis că nu supăr pe nimeni dacă intru și aștept. Și atunci am văzut că ești aici! Preotul făcu semn spre perechea de cârje rezemate de perete. Nu puteam să stau pe coridor foarte mult, știi? Rezist o vreme, dar la un moment dat trebuie să mă așez. Sper că o să mă ierți. Sunt Ed Lucas, în paranteză fie spus. Preasfinția Sa Președintele mi-a sugerat să-ți fac o vizită.

Încruntându-se ușor, Karras își înclină capul într-o parte.

– Ai spus „Lucas“?

– Da, Lucas mă cheamă, spuse preotul cu un zâmbet care-i dezveli dinții lungi și pătați de nicotină. Scoase o țigară din pachet și-și vârî mâna în buzunar, după brichetă. Te deranjează dacă fumez?

– Nu, dă-i drumul. Și eu sunt fumător.

– A, bine atunci, spuse Lucas aruncând o privire la mormanul de mucuri de țigări din scrumiera aflată pe masă. Îi întinse lui Karras pachetul. Vrei o Gauloise?

– Nu, mulțumesc. Spuneai că Tom Bermingham te-a trimis?

– Dragul de Tom. Mda, noi doi suntem buni amici. Am fost colegi de clasă în liceu, la Regis și, după aceea, în ultimul an de pregătire în cadrul Societății lui Isus¹, la St. Andrews, în Hudson. Da, Tom mi-a cerut să te vizitez, așa că am luat feribotul de la New York. Eu stau la Fordham.

Privirea lui Karras se însenină brusc.

– O, New York! O fi vorba de cererea mea de repartitie?

– Repartitie? Nu, habar n-am de așa ceva. Am venit pentru o chestiune personală, zise preotul.

Karras își lăsă bărbia-n piept, dezamăgit.

– În fine, nu contează, spuse el abătut. Se ridică din pat și merse la scaunul de lemn de la birou, îl întoarse cu fața spre musafir și se așeză pe el, măsurându-l pe Lucas cu luare-aminte. Privit de-aproape, costumul negru al preotului părea șifonat și lăbărțat, jerpelit chiar. Pe umeri avea firicele de mătreață. Își scosese o țigară din pachet și acum o aprindea la flacăra înaltă a unei brichete Zippo care-i apăruse în mână din senin, ca unui prestidigitator. Expiră un șuvoi de fum albăstrui pe care îl urmări cu un aer satisfăcut, rostind tărăgănat:

– Ah, nu există calmant mai bun decât o țigară Gauloise!

– Dar ce, ești nervos, Ed?

– Un pic.

– Ei, atunci haide să trecem direct la subiect. Dă-i drumul, spune-mi care-i treaba. Cum pot să te ajut, Ed?

Lucas îl studie pe Karras cu o privire îngrijorată.

¹ Societatea lui Isus – ordin călugăresc al Bisericii Catolice, ordin aflat în serviciul direct al papei (n.tr.)

– Pari extenuat, spuse el. Cred că ar fi mai bine să ne întâlnim mâine. Ce spui? Apoi adăugă grăbit: Da! Da, cu siguranță mâine-i mai bine! Îmi dai alea, te rog?

Întinse o mână după cârje.

– Nu, nu, nu! ripostă Karras. Mă simt bine, Ed! Sunt în regulă!

Aplecându-se în față, cu palmele împreunate între genunchi, Karras se uită la preot și adăugă:

– Amânarea e ceea ce numim noi adesea „stabilitate”. Lucas își ridică o sprânceană; în ochi i se citea nedumerirea.

– Zău așa?

– Zău așa.

Karras se uită la picioarele lui Lucas.

– Nu te supără treaba asta? întrebă el.

– La ce te referi? A, la picioarele mele! Ba da, mă supără uneori.

– Din naștere ești așa?

– Nu. Nu, e din cauza unei căzături.

Karras studie chipul musafirului său. Mai văzuse undeva zâmbetul acesta vag, misterios?

– Îmi pare rău să aud asta, murmură el cu compătimire.

– Din păcate, asta-i lumea în care trăim, nu? replică Lucs, cu țigara Gauloise atârându-i în colțul gurii. Și-o scoase dintre buze cu două degete și, dând afară un rotocol de fum, comentă pe un ton obidit: Ce să-i faci?

– Ei, hai să dăm cărțile pe față, Ed. De acord? Doar n-ai venit tocmai din New York ca să ne jucăm de-a rațele și vânătorii, prin urmare, hai, dă-i drumul. Spune-mi totul. Da? Fără ocolișuri.

Lucas scutură blajin din cap și își abătu privirea de la el.

– Păi, e-o poveste tare lungă, începu el, dar în clipa următoare își duse pumnul la gură, zguduit de un nou acces de tuse.

– Vrei ceva de băut? îi propuse Karras.

Cu ochii lăcrimându-i, preotul scutură din cap.

– Nu, nu, e-n regulă, zise el cu un glas sugrumat. Serios! Plecându-și ochii-n poală, își scutură scrumul de pe haină. Nesuferit obicei! mormăi el, iar Karras observă ceva ce părea o pată de gălbenuș pe cămașa neagră de sub sacou pe care-l purta preotul.

– Bun, deci care-i problema? îl întrebă el.

Lucas își ridică ochii la el și spuse:

– Tu.

Karras clipi mirat.

– Eu?

– Da, Damien, tu. Tom e foarte îngrijorat în privința ta.

Karras îl privi înlemnit, deslușind în vocea și în privirea preotului o profundă compasiune. Brusc, în mintea lui se făcu lumină.

– Ed, cu ce te ocupi la Fordham? îl întrebă el.

– Fac consiliere.

– Consiliere.

– Da, Damien. Sunt psihiatru.

Karras îl privea fără să clipească.

– Psihiatru, repetă el absent.

Lucas își abătu privirea de la el.

– Ei bine, de unde să-ncep? rosti el șovăielnic. Nu știu sigur. E o chestiune cam delicată. Foarte delicată chiar. Mă rog, să vedem ce se poate face, zise el moale, aplecându-se să-și stingă țigara în scrumieră. Să nu uităm însă că tu ești un profesionist și, uneori, cel mai bine e să ataci problema frontal, fără ocolișuri. Preotul începu din nou să tușească. Fir-ar să fie! Îmi cer scuze, chiar îmi pare rău! Odată ce tusea i se potoli, Lucas îl privi pe Karras drept în ochi. Am să ți-o spun direct, e vorba despre toată povestea asta prostească legată de tine și de familia MacNeil.

Karras fu luat prin surprindere.

– Familia MacNeil? se miră el. De unde știți de treaba asta? În niciun caz Tom n-ar fi răspândit o astfel de

informație. Nu, în mod sigur. Le-ar face un mare deserviciu acestor oameni.

– Avem sursele noastre.

– Ce fel de surse? Cine sunt aceste surse?

– Ce importanță are? replică preotul. Nu contează. Tot ce contează este sănătatea dumitale și stabilitatea emoțională, care erau deja în pericol, iar chestia asta cu familia MacNeil nu face decât să înrăutățească și mai tare situația. Prin urmare, arhiepiscopul îți ordonă să-i pui capăt numaidecât. Pune-i capăt spre binele dumitale, Karras și totodată, spre binele Ordinului! Cu sprâncenele-i stufoase atât de apropiate una de cealaltă, încât mai-mai că se uneau într-una singură, preotul își plecă fruntea, luând o expresie amenințătoare. Pune capăt poveștii, îl avertiză el, înainte să se întâmple vreo catastrofă; înainte ca lucrurile să devină mai urâte, *mult* mai urâte! N-avem nevoie de alte pângăriri, nu-i așa, Damien?

Karras își privea uluit musafirul; nu-i venea să creadă ce aude.

– Pângăriri? Ed, despre ce vorbești? Ce legătură are sănătatea mea mintală cu toată povestea asta?

Lucas se lăsă pe spătarul scaunului.

– Ei, haide, fii serios! rosti el disprețuitor. Te-ai alăturat Ordinului Iezuiților și ai lăsat-o pe biata ta mamă să moară singură, într-o sărăcie lucie. Ghici pe cine blamează oamenii când aud de o asemenea inconștiență, dacă nu Biserica Catolică? Zicând acestea, preotul se aplecă înainte, rostind suierător: Nu fi prost! *Ține-te departe de familia MacNeil!*

Cu privirea încordată și capul înclinat într-o parte, bănuitor, Karras se ridică în picioare și întreabă cu glas răgușit:

– Cine naiba ești tu, amice? *Cine ești?*

Telefonul de pe birou începu să sune, iar părintele Lucas aruncă înspre el o privire alarmată.

– Ai grijă la Sharon! îl avertiză el pe un ton tăios și, dintr-odată, telefonul începu să sune atât de strident, încât

Karras se trezi și-și dădu seama că visase. Buimăcit, se ridică din pat și merse, bâjbâind, până la întrerupător, aprinse lumina, apoi se apropie de birou și ridică receptorul. Era Sharon? Cât era ceasul? o întrebă el. Trei și ceva. Putea să meargă numaidecât acasă la Regan? *Ah, Doamne!* gemu Karras în sinea lui, dar cu toate astea acceptă. Da, avea să meargă numaidecât. Din nou se simțea încolțit; sufocat; prins în capcană.

Merse, împleticindu-se, până în baia sa îmbrăcată în faianță albă și-și dădu cu apă rece pe față, apoi, în timp ce se ștergea, își aminti brusc de părintele Lucas din visul său. Ce semnificație să fi avut visul? Niciuna, probabil. Avea să se gândească la asta mai târziu. Când să iasă din cameră, Karras se întoarse și-și luă un pulover negru, de lână, pe care și-l trase peste cap; se opri însă brusc, holbându-se la măsuța de lângă fotoliul din colț. Trăgând adânc aer în piept, făcu un pas spre măsuță, întinse mâna spre scrumieră și, luând un muc de țigară de acolo, rămase încremenit câteva secunde, cu ochii pironiți pe el. Era de la o țigară Gauloise. Un potop de bănuieli și supoziții i se învâlmășeau în minte. O răceală ca de gheață i se strecura în suflet. Apoi îndemnul: „Ai grijă la Sharon!“ Karras aruncă mucul la loc în scrumieră, ieși în grabă din cameră și apoi afară, pe stradă, în aerul umed. Coborî treptele de la intrarea în cămin, traversă strada pe diagonală și o găsi pe Sharon așteptându-l în pragul ușii. Părea derutată și înspăimântată; într-o mână avea o lanternă, iar cu cealaltă ținea de capetele unei pături pe care și-o petrecuse în jurul umerilor.

— Îmi cer scuze, părinte, șopti ea precipitat de îndată ce preotul păși înăuntru, dar cred că trebuie să vezi asta.

— Ce să văd?

Sharon închise ușa fără zgomot.

— Am să-ți arăt, șopti ea. Să facem liniște. Nu vreau s-o trezim pe Chris, ea nu trebuie să vadă. Îi făcu semn cu capul s-o urmeze și Karras se luă după ea, urcând scările

în vârful degetelor. De îndată ce intră în camera lui Regan, simți frigul. Camera era înghețată. Încruntând din sprâncene, îi aruncă lui Sharon o privire întrebătoare. Aceasta, clătînând din cap, șopti:

– Da, părinte, da. Căldura e pornită.

Se întoarseră amândoi și se uitară la Regan, la albul ochilor săi, care străluceau sinistru în lumina slabă a veiozei. Părea să fie în comă. Respira greoi și zăcea absolut nemișcată. Sonda nasogastrică era la locul său și Sustagenul se scurgea încet-încet în trupul copilei.

Sharon se apropie în tăcere de marginea patului. Karras o urmă, înțepenit de frig. Observă pe fruntea lui Regan broboane de sudoare și, aruncând o privire la mâinile acesteia, văzu că erau strâns legate cu centurile de piele. Sharon se aplecă deasupra patului și îi desfăcu bluza de pijama, colorată în alb și roz. Karras fu copleșit de un sentiment de milă profundă la vederea pieptului scofâlcit al fetei, a coastelor proeminente, de muribundă. O simți pe Sharon sfredelindu-l cu privirea.

– Nu știu dacă nu s-a oprit, zise ea în șoaptă. Dar privește, nu-ți lua ochii de pe pieptul ei.

Sharon aprinse lanterna și-o aținti asupra pieptului dezgolit al fetei, iar preotul, nedumerit, îi urmă îndemnul. O liniște adâncă. Doar respirația lui Regan. Continuă să privească. Frigul era cumplit. Dintr-odată, preotul încruntă din sprâncene, sesizând ceva bizar pe pielea de pe pieptul fetei: o roșeață slabă, dar cât se poate de reală. Se apropie mai mult de pat.

– Uite, apare din nou! șopti ascuțit Sharon.

De data aceasta, fiorul care-l străbătu pe Karras nu mai era din pricina frigului, ci din cauza a ceea ce se petrecea sub ochii săi: pe pielea înroșită prinseseră contur mai multe litere sângerii, scrise în relief, formând două cuvinte: *ajută-mă*.

Rămase cu privirea pironită pe cele două cuvinte, iar Sharon îi șopti, cu o răsuflare înghețată:

– E scrisul ei, părinte.

La ora 9 dimineața, Karras se duse la președintele Universității Georgetown și ceru permisiunea de a solicita o exorcizare. O primi și imediat după aceea merse la episcopul diocesei, care-l ascultă cu o expresie gravă.

– Ești încredințat de veridicitatea acestei povești? îl întreabă episcopul în cele din urmă.

– Păi, am verificat cu toată rigoarea dacă îndeplinește condițiile prezentate în *Ritual*, răspunse evaziv Karras. Parcă tot nu îndrăznea să creadă. Nu mintea, ci inima era cea care îl împingea s-o facă: din milă și din speranța unei vindecări prin puterea sugestiei.

– Vrei să efectuezi chiar dumneata exorcizarea?

Karras fu cuprins de un sentiment de exaltare; întrevedea o porțiță de scăpare, de eliberare de sub povara aceea zdrobitoare a confruntării, seară de seară, cu umbra credinței sale apuse.

– Da, Preasfinția Voastră, răspunse el.

– Cum stai cu sănătatea?

– N-am nicio problemă de sănătate, Preasfinția Voastră.

– Ai mai avut de-a face cu astfel de lucruri până acum?

– Nu.

– Ei bine, vom vedea. Poate-ar fi bine să apelăm la cineva cu experiență. În ziua de azi nu mai există prea mulți exorciști, dar poate găsim pe cineva din străinătate. Lasă-mă să fac niște investigații. O să te sun de îndată ce aflu ceva.

De îndată ce Karras plecă, episcopul îl sună pe președintele Universității Georgetown și discutară despre el pentru a doua oară în ziua aceea.

– Păi, adevărul este că el cunoaște toată povestea, spuse președintele la un moment dat. Nu cred că ar fi vreun pericol să-l lăsăm să dea și el o mână de ajutor. Oricum, trebuie să fie de față și un psihiatru.

– Și cine să efectueze exorcizarea? Ai vreo idee? Eu, unul, sunt pe dinafară.

– Păi, de exemplu, Lankester Merrin ar fi o opțiune.

– Merrin? Știam că e în Irak. Am citit că lucrează pe un șantier arheologic din Ninive.

– Da, chiar lângă Mosul. Așa este. Dar și-a isprăvit treaba și s-a întors acum vreo trei-patru luni, Mike. Acum e la Woodstock.

– Predă?

– Nu, lucrează la o nouă carte.

– Dumnezeuule mare! Totuși, nu crezi că-i prea bătrân?

Cum stă cu sănătatea?

– Păi, mă gândesc că e-n putere din moment ce aleargă de colo-colo dezgropând morminte, nu crezi?

– Ba da, presupun că așa o fi.

– Și-n plus, Merrin are experiență la capitolul ăsta, Mike.

– Nu știam.

– Cel puțin așa se zvonește.

– Când a dobândit-o? Mă refer la experiența de care spuneai.

– O, cu vreo zece-doisprezece ani în urmă, cred, în Africa. Se spune că exorcismul a ținut vreme de câteva luni. Am auzit că era să moară din cauza asta.

– Ei bine, în cazul ăsta, mă îndoiesc că ar mai vrea să facă altul.

– Noi suntem aici ca să facem ce ni se cere, Mike. Răzvrățiții n-au ce căuta printre noi, ei sunt în lumea voastră, a laicilor.

– Mulțumesc că mi-ai adus aminte.

– Deci, ce părere ai?

– Păi, cred o să las decizia în seama ta și a arhiepiscopului.

În seara aceea, un tânăr teolog care se pregătea pentru preoție colinda împrejurimile Seminarului Woodstock, din Maryland. Încerca să dea de un preot bătrân și slab, cu părul cărunt. Îl găsi plimbându-se printr-o dumbravă de stejari și îi înmână o telegramă. Bătrânul preot îi mulțumi

cu un aer liniștit și apoi, dus pe gânduri, își reluă plimbarea prin natura care-i era atât de dragă. Se oprea din când în când ca să asculte ciripitul unui măcăleandru sau ca să admire un fluture viu colorat așezat pe o creangă. Nu deschise telegrama. Știa despre ce este vorba. Praful templelor din Ninive îi dezvăluisese ce urmează și el era pregătit.

Acum se plimba ca să-și ia rămas-bun de la aceste meleaguri.

„Și înalță-se strigătul meu
până la tine...”

...și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și
Dumnezeu rămâne în el.

– Sfântul Ioan

Capitolul unu

În întunericul tainic al tăcutului său birou, Kinderman stătea aplecat deasupra mesei de lucru. Ajustă puțin abajurul veiozei. În fața sa zăcea o mulțime de fișe, copii, probe, dosare de la poliție, rapoarte ale laboratorului criminalistic și notițe mâzgălite pe bucăți de hârtie. Cufundat în gânduri, le aranjase pe toate într-un colaj de forma unui trandafir, ca pentru a dezminți oribila concluzie la care conduceau toate aceste însemnări și pe care el n-o putea accepta.

Engstrom era nevinovat. În seara morții lui Dennings, acesta fusese în vizită la fiica sa, care era dependentă de droguri și avea nevoie de bani. Mințise cu privire la felul în care-și petrecuse timpul în seara cu pricina ca s-o protejeze pe ea și pe mama ei, care trăia cu convingerea că Elvira e moartă, scăpată de orice suferință și degradare.

Nu de la Karl aflate Kinderman toate astea. În seara când se întâlniseră pe coridor, în blocul Elvirei, îngrijitorul refuzase cu încăpățănare să vorbească. Abia când detectivul o informă pe fată cu privire la implicarea tatălui ei în cazul Dennings, aceasta se hotărî să spună adevărul. Erau și martori care confirmau versiunea lor. Engstrom era nevinovat. Nevinovat și „mut“ în privința evenimentelor petrecute în casa familiei MacNeil.

Kinderman privi încruntat la colajul de pe masă: ceva nu era-n regulă în toată compoziția. Mută puțin mai jos și mai la dreapta una dintre „petale“ – colțul unei depoziții.

Trandafiri. Elvira. O avertizase pe tonul cel mai serios că, dacă nu se internează într-o clinică de dezintoxicare în următoarele două săptămâni, o să pună pe cineva care s-o urmărească în permanență, hărțuind-o până când va strânge dovezile necesare ca s-o aresteze. Cu toate astea, se îndoia că fata avea să-l asculte. Erau momente în care se holba la lege fără să clipească, așa cum te uiți la soarele fierbinte al amiezii, în speranța că o să-l orbească pentru o vreme, cât să-i scape fugarul. Engstrom era nevinovat. Ce altă pistă avea? Răsufând greu, detectivul își schimbă poziția pe scaun și, cu ochii închiși, își imaginează că se scufundă într-o cadă cu apă fierbinte, înpumată. *Lichidare de stoc mintal!* își zise în sinea sa. *De-acum ne puteți găsi la Noi concluzii! Toată marfa e de vânzare! Absolut toată!* Încheie el tăios și, deschizând ochii, o luă de la capăt cu analizarea informațiilor derutante de care dispunea.

Informație: moartea regizorului Burke Dennings părea să aibă legătură cu profanarea de la „Sfânta Treime“. Ambele incidente aveau de-a face cu vrăjitoria iar profanatorul necunoscut putea fi una și aceeași persoană cu ucigașul lui Dennings.

Informație: un specialist în vrăjitorie, un preot iezuit, fusese văzut făcând mai multe vizite familiei MacNeil.

Informație: foaia de hârtie care conținea, bătut la mașină, textul blasfemiator descoperit pe tăblița de altar de la „Sfânta Treime“ fusese supusă examenului dactiloscopic. Se descoperiră amprente pe ambele fețe ale hârtiei. Unele dintre ele îi aparțineau lui Damien Karras, iar altele, dată fiind mărimea lor, păreau să aparțină unei persoane cu mâini foarte mici, posibil unui copil.

Informație: amprente la mașina de scris cu care fusese scris textul de pe tăblița de altar fuseseră analizate și comparate cu literele de pe o scrisoare neterminată pe care Sharon Spencer o smulsese din mașina sa de scris, o mototolise și o aruncase la coșul de gunoi, ratându-l, în timp ce Kinderman

o interoga pe Chris. Detectivul o recuperase și o luase cu el. Cele două texte fuseseră dactilografiate la una și aceeași mașină de scris. Conform raportului însă, tușeul dactilografului era diferit la cele două texte. Autorul textului blasfemiator apăsa tastele mult mai tare decât Sharon Spencer. În plus, având în vedere că textul de pe tăblița de altar nu fusese bătut cu un singur deget, ci fusese tipărit cu multă îndemânare, se putea trage concluzia că autorul său era o persoană cu o putere ieșită din comun.

Informație: Burke Dennings – dacă moartea sa nu fusese un accident – fusese ucis de o persoană cu o putere ieșită din comun.

Informație: Engstrom nu se mai număra printre suspecți.

Informație: în urma verificării rezervărilor efectuate la o companie aeriană de zboruri interne se constatare că Chris MacNeil o dusesse pe fiica sa la Dayton, Ohio. Kinderman știa că Regan MacNeil este bolnavă și că fusese dusă la o clinică specială. Singura clinică de acest gen din Dayton era Barringer. Sunase acolo și i se confirmase că Regan fusese internată la ei. Deși cei de la clinică refuzaseră să-i divulge natura bolii de care suferea, era evident vorba de o tulburare psihică gravă.

Informație: tulburările psihice grave pot fi însoțite uneori de o putere fizică ieșită din comun.

Kinderman oftă și, închizând ochii, scutură din cap. Ajunsese din nou în același punct. Deschise ochii și privi drept la miezul trandafirului de hârtie: o revistă veche și decolorată, avându-le pe copertă pe Chris și pe Regan. Examină chipul drăgălaș și pistruiat al fetei, codițele legate cu fundițe, zâmbetul știrb. Apoi aruncă o privire pe geam, la întunericul de-afară, unde începuse să cadă o ploaie mărunță.

Coborî în garaj, se sui la volanul automobilului său negru, fără nicio inscripție și o porni spre Georgetown, pe străzile ude de ploaie. Odată ajuns la destinație, parcă pe

partea de est a Prospect Street și preț de câteva minute rămase nemișcat, cu privirea pironită pe fereastra camerei lui Regan. Să bată pur și simplu la ușă și să ceară s-o vadă pe fată? Plecându-și capul, își masă ușor fruntea. *William F. Kinderman, ești bolnav!* își zise în sinea lui. *Ești bolnav! Du-te acasă! Ia medicamente! Trage un pui de somn! Fă-te bine!* Privi din nou către fereastră, clătinând abătut din cap. Aici, în locul acesta, îl adusese mintea lui chinuită. Deodată observă un taximetru oprind în fața casei. Răsuci cheia în contact și porni ștergătoarele de parbriz, tocmai la timp pentru a zări un bărbat înalt și bătrân ieșind din taximetru. Acesta îi plăti șoferului, apoi rămase pe loc sub lumina încețoșată a unui felinar stradal, contemplând una dintre ferestrele casei cu aerul unui călător încremenit în timp. Taxiul demară și viră după colțul 36th Street, iar Kinderman se desprinsese rapid de lângă trotuar, luându-se pe urmele lui. De îndată ce dădu colțul, făcu semn cu farurile, cerându-i taximetristului să oprească. În acest răstimp, în casa familiei MacNeil, Karl și Karras o țineau pe Regan de brațele descărnate, pentru ca Sharon să-i poată injecta doza de Librium. În decursul ultimelor două ore îi fuseseră administrate patru sute de miligrame de Librium. Era o cantitate uluitoare, Karras știa asta, însă, după o pauză de mai multe ore, entitatea demonică se trezise turbată de furie, iar trupul slăbit al lui Regan n-ar mai fi putut să reziste prea multă vreme.

Karras era epuizat. După vizita de dimineață la Căminarie, a venit înapoi aici, ca să-i spună lui Chris ce se întâmplase și, după ce a ajutat-o s-o hrănească pe Regan intravenos, s-a întors acasă la el, în căminul iezuiților, unde s-a prăbușit sfârșit pe pat și a adormit buștean. Însă peste doar două ore, zbârnâitul strident al telefonului îl trezi din somn. Era Sharon. Regan se afla, în continuare, în stare de inconștiență, iar pulsul îi devenea din ce în ce mai slab. Auzind asta, Karras veni val-vârtej, cu trusa lui medicală

și o ciupi pe copilă de tendonul lui Ahile, ca să vadă dacă are vreo reacție la durere. Din nou, nicio reacție. Karras era tot mai panicat: deși știa că în crizele de isterie și în anumite stări de transă subiectul este insensibil la durere, se temea ca Regan să nu intre în comă. De la comă mai era doar un pas până la moarte. Îi verifică tensiunea arterială: nouăzeci cu șaiszeci. Apoi pulsul: șaiszeci. Rămase cu ea în cameră încă o oră și jumătate, răstimp în care o consultă din sfert în sfert de oră, până când constată, în sfârșit, că i se stabilizaseră și tensiunea, și pulsul, ceea ce însemna că Regan nu era în comă, ci mai degrabă într-o stare de amorțeală. O instrui pe Sharon să vină să-i verifice pulsul la fiecare jumătate de oră. Apoi se întoarse la el în cameră și adormi. Însă, din nou, îl trezi țârâitul telefonului. Cei de la Căminul îl informară că exorcistul avea să fie Lankester Merrin, iar el, Karras, avea să-l asiste.

Vestea îl lăsă cu gura căscată. Merrin! Strălucitul filosof și paleontolog! Cărțile sale stârniseră mare fierbere în sânul Bisericii, care îl socotea de o credință ieșită din comun, o materie care evolua spiritualizându-se, vrednică de a se contopi cu Hristos la sfârșitul vremurilor, „Punctul omega“.

Karras îi telefonă numaidecât lui Chris, ca să-i împărtășească vestea cea mare, dar se pare că aceasta aflate direct de la episcop că Merrin avea să sosească în ziua următoare.

– I-am spus episcopului că poate să stea la noi acasă, îi comunică Chris. E vorba doar de o zi sau două, nu?

Karras șovăi puțin înainte să-i răspundă:

– Nu știu. Apoi, cu o nouă ezitare, adăugă: Să nu te aștepți la cine știe ce.

– Adică să dea rezultate, vrei să zici, spuse Chris pe un ton descurajat.

– N-am vrut să sugerez că n-o să dea rezultate, o liniști preotul. Doar că s-ar putea să fie nevoie de ceva mai mult timp.

– Cât de mult?

– Depinde. Karras știa că exorcizarea poate să dureze săptămâni în șir, poate chiar luni. De fapt, știa că deseori nu dă deloc rezultate. El se aștepta la ultima variantă; se aștepta ca povara să cadă din nou pe umerii săi – asta dacă nu cumva avea să funcționeze puterea sugestiei. Poate dura câteva zile sau câteva săptămâni, îi spuse el, la care ea îl întrebă cu vocea gătuită:

– Cât crezi că o mai poate duce așa, părinte Karras?

După ce închise telefonul, se simți dintr-odată sleit de puteri, de parcă cineva l-ar fi torturat ore-n șir; se întinse în pat, gândindu-se la Merrin. *Merrin!* O rază de emoție și de speranță i se strecură în suflet, urmată însă numaidecât de o senzație de neliniște. I se părea firesc să-l fi ales chiar pe el să efectueze exorcizarea, și totuși, iată că episcopul îl dăduse la o parte. De ce? Pentru că Merrin mai făcuse asta în trecut? Închizând ochii, își aduse aminte că exorciștii sunt selectați pe baza „cucernicieii” și „înantelor lor calități morale”. Într-un pasaj din Evanghelia după Matei se spunea că Hristos, când ucenicii L-au întrebat de ce nu izbutesc să alunge demonii dintr-un posedat, a răspuns: „Din pricina lipsei voastre de credință”. Arhiepiscopul știa de problema lui, la fel și Tom Birmingham, președintele Universității Georgetown. Oare i-o divulgaseră și episcopului?

Karras se zvârcoli în pat, deznădăjduit; se simțea nevrednic, incompetent, respins. Îl durea. Nejustificat, dar îl durea. Într-un târziu, somnul i se strecură în trupul vlăguit, astupând golurile și crăpăturile din inima lui.

Din nou, fu trezit de țârăitul telefonului: Chris îl informă că Regan se trezise brusc, într-o stare de isterie. Atunci merse la ea acasă și îi verifică pulsul. Era foarte accelerat. Îi administră Librium, în repetate rânduri. Într-un final, coborî în bucătărie, prăbușindu-se la masă, lângă Chris. Aceasta citea dintr-o carte de-a lui Merrin, pe care o comandase prin curier.

– Mă depășește, spuse ea cu voce moale, arătând însă teribil de tulburată. Totuși, unele pasaje sunt atât de

frumoase – de-a dreptul emoționante. Dădu câteva pagini, până ajunse la un pasaj pe care îl subliniase și îi înmână cartea lui Karras.

– Uită-te peste pasajul ăsta. Ai citit vreodată cartea asta?

– Nu știu. Dă-mi să văd.

Karras luă cartea și începu să citească:

Avem experiența familiară a ordinii, a statorniciei, a perpetuei refaceri a lumii materiale care ne înconjoară. Așa fragilă și efemeră cum e, așa plină de freamăt și schimbătoare în cele mai mărunte aspecte, ea nu pierе. Este ținută laolaltă de o lege a permanenței și, deși moare în fiecare clipă, se trezește înapoi la viață. Moartea nu face decât să dea naștere unor noi structuri și dispariția unui singur element zămislește o mie de alte vieți. Fiecare oră care se scurge nu este decât o mărturie a cât de trecător și totuși cât de trainic, cât de cert este marele tot. Este ca o imagine în apă care rămâne mereu aceeași, deși apa curge întruna. Soarele asfințește pentru a răsări din nou; ziua este înghițată de întunericul nopții pentru a se înfiripa iarăși din ea, atât de proaspătă de parcă nu s-ar fi stins nicicând. Primăvara se transformă în vară, apoi în toamnă și iarnă doar ca, prin inexorabila ei revenire, să triumfe asupra morții, căreia i-a fost hărăzită încă din prima clipă. Jelim florile de mai pentru că știm că se vor ofili; dar știm și că luna mai o să-și ia revanșa în fața lui noiembrie, prin rotația acelui cerc sacru care nu se oprește niciodată... iar asta ne învață ca, purtați pe aripile speranțelor noastre, să fim mereu cumpătați și să nu disperăm niciodată, nici chiar când simțim că totul se năruie în jurul nostru.

– Da, e minunat, spuse Karras cu blândețe, umplându-și o cană cu cafea. Sus, la etaj, răgetele demonului erau tot mai puternice.

Ticălos... lepădătură... bisericos fățarnic!

– Avea obiceiul să-mi pună un trandafir pe farfurie... dimineța... înainte să plec la lucru, rosti Chris absentă.

Karras o privi întrebător, iar Chris îl lămuri scurt:

– Regan.

Apoi își plecă privirea.

– Mda, ai dreptate. Am uitat.

– Ce anume?

– Am uitat că dumneata n-ai cunoscut-o.

Își suflă nasul și-și tamponă ușor ochii.

– Nu dorești un strop de coniac în cafea?

– Nu, mulțumesc.

– Cafeaua asta n-are niciun gust, șopti Chris cu glas tremurător. Eu o să-mi pun niște coniac. Scuză-mă o clipă. Se ridică de pe scaun și ieși din bucătărie.

Rămas singur, Karras sorbi abătut din cafea. Îi era cald cu puloverul pe care și-l luase pe sub sutană. Se simțea atât de neajutorat, de incapabil s-o consoleze pe Chris. Deodată își aduse aminte, cu un gust amar, de Reggie, cățelul lui din copilărie; tot mai slab și mai apatic, zăcea într-o cutie prăpădită, în apartamentul lor ca vai de lume. Tremura de febră și voma în continuu, în timp ce el încerca să-l acopere cu prosoape și să-i dea lapte calduț. La un moment dat venise la ei un vecin, care, văzând cățelul, îi spuse, clătănând din cap: „Câinele ăsta e bolnav. Are nevoie de injecții urgente“. Într-o zi, pe când pleca de la școală... toți copiii ieșeau pe stradă, încolonați doi câte doi, până la colț... acolo îl aștepta mama lui, lucru neobișnuit... avea o privire tristă... îi pusese în palmă o monedă strălucitoare de jumătate de dolar... ce bucurie pe el... atâția bani!... apoi îi spusese cu voce blândă: „Reggie a murit...“

Își cufundă privirea în cana aburindă cu cafea neagră și amară, copleșit de o tristețe incurabilă.

„...bisericos nemernic!“

Demonul continua să răcnească.

Câinele ăsta are nevoie de injecții urgente!

Karras se ridică brusc de pe scaun și urcă în camera lui Regan, pe care o ținu strâns cât timp Sharon îi făcu injecția cu Librium – ajunsese la o doză totală de cinci sute de miligrame. În timp ce Sharon tampona locul înțepăturii, pregătind o bucată de leucoplast, Karras se uită la Regan dezorientat, fiindcă obscenitățile îngrozitoare pe care le împrășca atât de vehement păreau să nu fie adresate vreunui dintre ei, ci mai degrabă unei ființe nevăzute – sau care nu era de față.

– Am să mă întorc mai târziu, îi spuse el lui Sharon și ieși din cameră.

Făcându-și griji pentru Chris, coborî în bucătărie, unde o găsi și de data aceasta șezând singură la masă. Își turna coniac în cafea.

– Ești sigur că nu vrei și dumneata puțin? îl întrebă ea.

Scuturând din cap, se așează lângă ea la masă și-și îngropă fruntea în palme; auzi un clinchet de la lingurița cu care Chris amesteca în cana de porțelan.

– Ai vorbit cu tatăl ei? se interesă el.

– Da, l-am sunat. A vrut să stea de vorbă cu Rags.

– Și ce i-ai spus?

– I-am spus că a ieșit în oraș, la o petrecere.

Se așternu tăcerea. Nu se mai auzea niciun clinchet. Karras își ridică fruntea din palme și o văzu pe Chris cu ochii ațintiți în tavan. Abia atunci își dădu seama și el: potopul de înjurături de sus încetase.

– Înseamnă că injecția și-a făcut efectul, conchise el pe un ton recunoscător.

Se auzi țârâitul soneriei. Karras își întoarse capul în direcția de unde venea sunetul, apoi se uită la Chris, care părea la fel de uimită. Cine să fie, Kinderman?

Se scurseră câteva secunde fără ca vreunul dintre ei să schițeze vreo mișcare; tăceau și ascultau atenți. N-avea cine să deschidă ușa. Willie se odihnea la ea în cameră, iar Sharon și Karl erau sus, la Regan. Încordată, Chris se

ridică de la masă și merse în sufragerie, unde, urcându-se cu genunchii pe canapea, ridică pe furiș un colț al draperiei și aruncă o privire pe geam, afară. Nu, nu era Kinderman. Slavă Domnului! Era un bărbat înalt și bătrân, cu un fulgarin negru, jerpelit și o pălărie de fetru, tot neagră. Stătea cu capul plecat, așteptând răbdător în ploaie, cu o valiză neagră în mână. Pentru o fracțiune de secundă zări scânteierea unei cataramă argintii în lumina difuză a becului stradal, când bărbatul își mișcă mâna în care ținea valiza. *Cine Dumnezeu o mai fi și ăsta?*

Încă un țârâit al soneriei.

Nedumerită, Chris se dădu jos de pe canapea și se îndreptă spre ușa de la intrare. O deschise doar câteva degete, scrutând întunericul de-afară, fără să vadă mai nimic din pricina burniței. Borul pălăriei îi ascundea parțial fața bărbatului.

– Da, bună seara. Vă pot ajuta cu ceva?

– Doamna MacNeil? răsună din întuneric o voce blândă și distinsă, profundă ca adâncul mării.

Chris dădu din cap în semn de încuviințare. Străinul își scoase pălăria, iar în clipa următoare ochii ei întâlniră o privire care îi înmuie genunchii: o privire plină de inteligență și compasiune, abundând de o pace și o seninătate care se revărsară numaidecât în ființa ei, asemenea unui șuvoi cald, vindecător. În chip bizar, șuvoiul părea să curgă din el, dar cumva și din afara lui, potolit, dar în același timp năvalnic și fără sfârșit.

– Sunt părintele Lankester Merrin, zise el.

Chris rămase încremenită pentru o clipă, cu ochii pironiți pe chipul slab, ascetic din fața ei, cu pomeți înalți, săpați ca-n piatră. Apoi deschise ușa larg.

– O, vai de mine, vă rog să poștiți înăuntru! Intrați! Sunt... ce să spun! Nu știu ce-i cu mine...

Bărbatul intră în casă și Chris închise ușa.

– Nu mă așteptam să vă văd decât mâine! căută Chris să se explice.

– Da, știu, veni răspunsul.

Întorcându-se spre el, îl văzu stând cu capul plecat într-o parte și cu privirea ațintită înspre tavan, de parcă ar fi ascultat – ba nu, părea să *simtă*, mai degrabă, se gândi ea – ceva nevăzut, o vibrație îndepărtată, familiară lui. Chris îl studie nedumerită. Pielea străinului părea arsă de soarele care strălucea pe alte meleaguri, în alte timpuri, necunoscute ei.

Oare ce face?

– Pot să vă iau geanta, părinte?

– Mulțumesc, nu-i grea, spuse el blând, continuând să simtă, să cerceteze aerul locului. E ca o prelungire a brațului meu, atât de veche... de ponosită. Își coborî privirea asupra genții, cu un zâmbet obosit în ochi. Sunt obișnuit cu greutatea. Părintele Karras e aici?

– Da, e aici. E în bucătărie. Ați luat cina, părinte Merrin?

Merrin nu-i răspunse. Ridică brusc capul, la auzul unei uși care se deschisese sus, la etaj.

– Da, am mâncat ceva pe tren.

– Sunteți sigur că nu mai doriți o gustare?

Niciun răspuns. Sunetul aceleiași uși, închisă de data aceasta. Merrin se întoarse cu fața la Chris.

– Nu, mulțumesc, spuse el. Sunteți foarte bună.

Încă tulburată, Chris se bâlbâi:

– Neplăcută ploaia asta. Dacă știam că veniți, v-aș fi așteptat la gară.

– E-n ordine.

– A trebuit să așteptați mult după un taximetru?

– Câteva minute.

– Dați-mi voie să iau eu asta, părinte!

Era Karl. Acesta coborâse scările în grabă și, luând geanta din mâna preotului, o porni în fața lor, pe coridor.

– Am instalat un pat în birou pentru dumneavoastră, părinte, spuse Chris stingherită. Este foarte comod și m-am gândit că vreți să aveți parte de intimitate. Vă conduc eu. Dădu să facă un pas, apoi se opri. Sau vreți mai bine să îl salutați pe părintele Karras?

– Aș vrea s-o văd pe fîca dumitale mai întîi.

– Chiar acum, părinte? zise Chris pe un ton șovăielnic. Merrin își ridică din nou ochii-n tavan, ascultând cu atenție.

– Da, chiar acum, spuse el. Acum e bine.

– Hmmm, dar cred că a adormit.

– Eu nu cred.

– Păi, dacă...

Chris tresări brusc la auzul unui sunet care venea de sus – vocea unui demon. Tunător dar în același timp înfundat, ca din mormânt, un răcnet sinistru: „Merriiiinnnn!“, însoțit de o bubuitură îngrozitoare, de parcă cineva izbea cu barosul în pereții camerei, zguduindu-i din temelii.

– *Dumnezeule mare!* șuieră Chris, ducându-și mâna țeapănă la piept. Însăpăimântată, se uită la Merrin. Preotul nu se clintise din loc. Continua să stea cu ochii-n tavan, cu o privire sfredelitoare și totuși senină, nepărînd cătuși de puțin surprins. Era ca și când s-ar fi reîntîlnit două cunoștințe vechi, se gândi Chris.

O nouă bubuitură zgudui pereții.

Merriiiinnnnnnnnnnnn!

Preotul făcu un pas în față, fără s-o observe pe Chris, care stătea încremenită, pe Karl, care tocmai venea din birou și pe Karras, care ieșise nedumerit din bucătărie, atras de zgomotele infernale care nu conteneau. Merrin urcă liniștit scările, cu mâna subțire, ca de alabastru, sprijinită de balustradă. Karras veni lângă Chris și amîndoi îl urmăriră cu privirea pe Merrin, care intră în camera lui Regan și închise ușa în urma lui. O bucată de vreme nu se mai auzi nimic. Apoi, dintr-odată, demonul izbucni într-un hohot

de răs oribil, iar Merrin ieși rapid din cameră, închise ușa și străbătu coridorul cu pași grăbiți. În urma lui, ușa camerei se deschise și Sharon își scoase capul afară, privind după el cu o expresie ciudată.

Merrin coborî scările rapid și-i întinse mâna lui Karras.

– Părinte Karras!

– Bună seara, părinte.

Merrin cuprinse mâna lui Karras într-ale sale; i-o strânse cu putere, cercetând îngrijorat chipul preotului mai tânăr. Sus, hohotul sinistru se preschimbase de-acum în obscenități cumplite la adresa lui Merrin.

– Pari groaznic de obosit, spuse Merrin. Ești obosit?

– Nu.

– Bun. Ai la tine o pelerină de ploaie?

– Nu, nu am.

– Ei bine, atunci ia-o pe a mea, îl îndemnă preotul cel cărunt, descheindu-și nasturii de la impermeabil. Vreau să mergi la cămin, Damien, și să-mi aduci o sutană, două stihare¹, un patrafir violet, niște apă sfințită și două exemplare din *Ritualul roman*. Îi dădu impermeabilul lui Karras, care îl privea descumpănit. Cred că trebuie să începem.

Karras se încruntă, nevenindu-i să creadă.

– Vrei să spui acum? Chiar acum?

– Da, cred că e momentul.

– Nu vrei să auzi mai întâi despre ce este vorba?

– La ce bun?

Karras își dădu seama că nu are niciun răspuns la această întrebare. Își abătu privirea de la preotul cel bătrân.

– Prea bine, părinte, consimți el. Își luă pe el haina de ploaie și se întoarse să plece. Mă duc să-ți aduc ce mi-ai cerut.

Karl țâșni ca o săgeată și, ajungând la ușă înaintea lui, i-o deschise, să iasă. Cei doi bărbați schimbară între ei o

¹ Stihar – haină îmbrăcată de preoți în timpul slujbei religioase (n.tr.)

privire scurtă, după care Karras păși afară, în noaptea ploioasă. Merrin își întoarse privirea la Chris.

– Ar fi trebuit să vă întreb înainte. Vă deranjează dacă ne apucăm numaidecât de treabă?

Chris îl urmărise cu atenție, exaltată și ușurată să vadă că cineva preia controlul și pare decis să treacă la acțiune, în mijlocul haosului și incertitudinii.

– Nu, mă bucur dacă o faceți, spuse ea pe un ton recunoscător. Dar trebuie că sunteți foarte obosit, părinte Merrin.

Bătrânul preot îi observase privirea speriată, care alerga spre tavan la fiecare răcnet al demonului.

– Nu doriți o cană de cafea? îl întrebă ea cu o voce deopotrivă insistentă și rugătoare. E proaspătă și fierbinte. Vreți să vă torn un pic?

Merrin o văzu frământându-și mâinile și observă cearcănele adânci din jurul ochilor.

– Ba da, aș vrea, spuse el cu blândețe. Mulțumesc. Mișune pentru care venise, oricât de grea, putea să mai aștepte puțin. Dacă sunteți sigură că nu-i niciun deranj.

Chris îl conduse în bucătărie și, câteva clipe mai târziu, preotul stătea rezemat de cuptor, cu o ceașcă de cafea în mâini. Chris arătă spre sticla cu băutură.

– Nu doriți și un strop de coniac, părinte? îi propuse ea.

Merrin își lăsă capul în piept, privind la cana de cafea cu o expresie neutră.

– Păi, medicii zic că nu-i bine, dar, slavă Domnului, sunt o fire foarte slabă.

Chris clipi nedumerită, neștiind ce să înțeleagă din spusesele lui, până când zări un zâmbet pe chipul preotului. Acesta își îndreptă capul și-i întinse ceașca.

– Un strop, vă rog.

Întorcându-i zâmbetul, Chris îi turnă puțin coniac.

– Ce nume frumos aveți, comentă Merrin. Chris MacNeil. E numele adevărat sau doar de scenă?

Turnându-și câteva picături de băutură și în cana ei, Chris scutură din cap.

– Așa mă cheamă și-n realitate, nu... Sadie Glutz.

– Slavă Domnului pentru asta, murmură Merrin, cu privirea-n pământ.

Chris se așează pe scaun, zâmbindu-i cald.

– Dar Lankester de la ce vine, părinte? E un nume neobișnuit. Ați fost botezat după cineva anume?

– Cred că după vreun cargobot, murmură Merrin, cu o privire absentă. Ducându-și cana la buze, sorbi încet, apoi continuă: Sau după vreun pod. Da, cred că era numele unui pod. Întorcându-și fața spre Chris, schiță un zâmbet trist. În schimb, ce să spun despre Damien? Mi-aș fi dorit să am și eu un nume ca ăsta. Sună atât de frumos.

– Dar de unde vine numele ăsta, părinte? Damien?

– Era numele unui preot care și-a dedicat viața îngrijirii leproșilor de pe insula Molokai. În cele din urmă s-a îmbolnăvit și el de lepră. Merrin privi în gol. Frumos nume, repetă el. Cred că de-aș fi avut un prenume ca Damien, m-aș fi mulțumit chiar și cu Glutz, ca nume de familie.

Chris chicoti, simțindu-se mai destinsă, mai relaxată. Sporovăiră minute în șir despre tot felul de fleacuri, lucruri mărunte, ușor de digerat. Într-un târziu, apărură și Sharon în bucătărie; abia atunci Merrin dădu semne că ar vrea să plece. Parcă așteptase venirea ei, căci de îndată ce secretara își făcu apariția, își duse cana la chiuvetă, o clăti și o așează cu grijă în suportul de vase.

– A fost foarte bună; exact ce aveam nevoie, spuse el.

Chris se ridică, la rândul ei:

– Vă conduc în camera dumneavoastră.

Merrin îi mulțumi și o urmă până la ușa biroului, unde Chris îi spuse:

– Dacă mai aveți nevoie de ceva, părinte, vă rog să-mi dați de știre.

Preotul își puse mâna pe umărul ei, strângând-o ușurel. Atingerea lui reconfortantă o umplu de căldură și de putere, insuflându-i totodată un sentiment de pace și de – cum să-l descrie? se întrebă ea – de siguranță. Da, asta era.

– Sunteți foarte bun, zise ea și în ochi îi licări un zâmbet.

– Mulțumesc, răspunse el. Își luă mâna de pe umărul ei și, urmărind-o cum se îndepărtează, fu străbătut brusc de un junghi puternic, care-l făcu să se schimonosească de durere. Intră în birou și închise ușa în urma sa. Dintr-un buzunar al pantalonilor scoase o cutiuță pe care scria *Bayer Aspirin*, o deschise, extrase o pastilă cu nitroglicerină și și-o vârî sub limbă.

Intrând înapoi în bucătărie, Chris rămase lângă ușă și se uită la Sharon. Aceasta stătea lângă cuptor, cu palma lipită de filtrul de cafea, pe care îl pornise ca să reîncălzească licoarea. Privea în gol, cu o expresie tulburată. Îngrijorată, Chris se duse la ea și-i spuse cu voce blândă:

– Hei, draga mea, ce-ar fi să mergi să te odihnești puțin?

Sharon nu-i răspunse imediat. După câteva clipe se întoarse către ea și o privi pierdută în gânduri:

– Îmi pare rău. Ai zis ceva?

Chris îi studie chipul încordat, privirea rătăcită.

– Ce s-a întâmplat sus, Sharon? o întrebă ea.

– Ce s-a întâmplat când?

– Când părintele Merrin a intrat în camera lui Regan

– A, da... Încruntându-se ușor, Sharon păru să revină cu picioarele pe pământ. Da. Interesant.

– Interesant?

– Adică ciudat. N-au făcut decât să... șovăi. Ei bine, n-au făcut decât să se holbeze unul la altul, iar apoi Regan – mă rog, creatura – a spus...

– Ce a spus?

– A spus: „De data asta o să pierzi“.

Chris se uită ținută la ea, așteptând continuarea.

– Și după aceea?

– Asta a fost tot, răspunse Sharon. Preotul i-a întors spatele și a ieșit din cameră.

– Și cum ți s-a părut tot dialogul lor? o descusu Chris.

– Interesant.

– Of, Doamne, Sharon, găsește și tu alt cuvânt! izbucni Chris, dar se opri observând că Sharon își înclinase capul într-o parte și asculta ceva cu atenție. Urmărindu-i privirea, Chris își dădu seama ce anume îi atrăsese atenția: liniștea subită; răcnetele demonului încetaseră brusc. Totuși, mai era ceva... o senzație stranie... tot mai intensă.

Femeile schimbă între ele o privire piezișă.

– Simți și tu? zise Sharon.

Chris încuviință din cap. Plutea ceva în casă. Ceva apăsător. Aerul părea să pulseze și să devină tot mai dens, ca înaintea unei furtuni devastatoare. În momentul acela, târâitul soneriei sună total ireal, de parcă venea dintr-o altă lume.

Sharon se răsuci pe călcâie.

– Deschid eu.

Străbătu coridorul și deschise ușa de la intrare. Era Karras. Acesta ținea în brațe o cutie mare, de carton.

– Părintele Merrin e în birou, îl informă Sharon.

– Mulțumesc.

Karras se îndreptă grăbit spre birou, bătu încetișor la ușă și intra, cu cutia în brațe.

– Îmi cer scuze, părinte, zise el, am avut o mică...

Karras se opri brusc. Merrin, în pantaloni și într-un tricou, era îngenunchat lângă picioarele patului, cu fruntea plecată pe mâinile împreunate. Pentru o clipă, Karras rămase ținut locului, de parcă s-ar fi întâlnit, pe neașteptate, cu el însuși, cel din copilărie, având o sutană de paracliser pe braț și nedând cel mai mic semn că l-ar recunoaște.

Karras se uită la cutia deschisă din brațele sale, la lucrurile dinăuntru, pe care le udase ploaia. Se apropie de canapea și scoase fără niciun zgomot lucrurile din cutie,

apoi își scoase mantaua de ploaie și o așeză cu grijă pe spătarul unui scaun. Aruncând o privire spre Merrin, îl văzu pe acesta rostind binecuvântarea și-și mută rapid privirea în altă parte. Puse mâna pe cel mai mare dintre cele două stihare și dădu să-l îmbrace peste sutană, când îl auzi pe Merrin ridicându-se de pe podea și apropiindu-se de el. Trase pe el stiharul și apoi se întoarse cu fața la preotul cel bătrân, care se oprise la doi pași de canapea, cercetând conținutul cutiei aduse de Karras.

Karras îi arătă un pulover.

– M-am gândit că ai vrea, poate, să porți ăsta pe sub sutană, părinte, zise el. În camera ei se face un frig năprasnic uneori.

Merrin se uită la pulover și-l atinse cu vârful degetelor.

– Te-ai gândit foarte bine, Damien. Mulțumesc.

Karras ridică sutana lui Merrin de pe canapea și în clipa aceea, în timp ce îl privea pe bătrân trăgându-și pulloverul peste cap, cu gesturi firești, absolut obișnuite, simți din plin forța acestui om. Simți, de asemenea, o presiune subită, o liniște apăsătoare care amenința să-l zdrobească, să-l sufocă, să-i altereze percepția asupra realității. Foșnetul sutanei pe care Merrin i-o luase din mână îl trezi brusc din reverie. Bătrânul își trase pe el veșmântul preoțesc.

– Ești la curent cu principiile exorcismului, Damien?

– Da, sunt.

Merrin începu să-și încheie nasturii sutanei.

– Cel mai important este să evităm cu orice preț să intrăm în dialog cu demonul.

Demonul! își zise Karras.

O spusese pe un ton atât de firesc, iar asta îi dădu o senzație neplăcută.

– Putem pune anumite întrebări pertinente, continuă Merrin, dar orice altceva este extrem de periculos. Luă stiharul din mâinile lui Karras și-l trase peste sutană. Mai cu seamă, să nu asculți nimic din ceea ce-ți spune. Demonul

este un mincinos. El va minți ca să ne zăpăcească; dar, în același timp, va amesteca minciuna cu adevărul, ca să ne atace. Atacul său este de natură psihologică, Damien. Și e teribil de puternic. Să nu-l asculți. Ține minte asta. Să nu-l asculți în ruptul capului.

Karras îi întinse patrafirul, iar exorcistul adăugă:

– Dacă ai să mă întrebi ceva, întreabă-mă acum.

Karras scutură din cap.

– N-am nicio întrebare. Dar cred că ar fi bine să te informez cu privire la diferitele personalități manifestate de Regan. Până acum par să fie trei entități distincte.

Trecându-și patrafirul pe după umeri, Merrin spuse încet:

– E una singură. Apoi luă cele două exemplare din *Ritualul roman* și i-l înmână lui Karras pe unul din ele. O să sărim peste Litania Sfinților. Ai adus apă sfințită, Damien?

Karras scoase din buzunar sticluța subțire, cu dop de plută. Merrin o luă din mâna lui, apoi, calm, făcu semn cu capul spre ușă.

– Ia-o înainte, Damien, te rog.

Sus, la etaj, în fața ușii de la camera lui Regan, așteptau, pline de încordare, Sharon și Chris. Înfofolite cu pulovere groase și gece călduroase, cele două femeie se întoarseră când îi auziră urcând scările, gravi și solemni. Ce impresionant arătau, se gândi Chris: Merrin, cu statura sa înaltă, iar Karras, cu chipul lui întunecat și aspru, ce venea în contrast cu albul pur al stiharului. Îi urmări urcând hotărâți scările și, deși rațiunea îi spunea că n-au cum să aibă puteri supranaturale, în adâncul inimii se simțea profund mișcată; ceva o făcea să spere contrariul. Inima începu să-i bată mai repede.

Ajunși în fața ușii, cei doi iezuiți se opriră. Karras încruntă din sprâncene la vederea hainelor cu care era îmbrăcată Chris.

– Intri și dumneata?

– Crezi c-ar fi bine să nu intru?

– Te rog să nu intri, o sfătui Karras. Nici să nu te gândești, ar fi o greșeală.

Chris îi aruncă lui Merrin o privire întrebătoare.

– Părintele Karras știe mai bine, spuse acesta cu voce joasă.

Chris se uită din nou la Karras.

– Bine, spuse ea abătută, plecându-și capul în piept. Se rezemă de perete. O să vă aștept aici.

– Care e al doilea prenume al fiicei dumitale? o întrebă Merrin.

– Teresa.

– Frumos nume, zise preotul cu căldură. O privi drept în ochi câteva clipe, apoi își întoarse capul spre ușa camerei lui Regan. Chris avu din nou sentimentul acela apăsător că se petrece ceva ciudat dincolo de ușă. În camera fiicei sale.

Merrin clătină din cap.

– Să-i dăm drumul atunci, zise el încet.

Karras deschise ușa și simți instantaneu imboldul de-a da înapoi, din pricina duhorii și frigului cumplit. Într-un colț al încăperii, Karl stătea ghemuit pe scaun, înfodolit într-un cojoc verde, decolorat. Se uită cu speranță la Karras, care își întoarse numaidecât capul spre demonul din pat. Ochii lui scânteietori priveau undeva în spatele preotului mai tânăr. Erau ațintiți asupra lui Merrin.

Karras se apropie de capătul patului, în timp ce Merrin, înalt și drept, se îndreptă spre marginea acestuia, fără să-și ia ochii de la creatura care zăcea acolo. În încăperea plutea o liniște sufocantă. Regan își lingea buzele crăpate și umflate cu limba neagră, ca de lup.

– Ei, ei, ei, scursură arogantă! cârâi vocea demonică. În sfârșit! În sfârșit, ai apărut!

Bătrânul preot ridică o mână și trasă în aer semnul crucii, deasupra patului, apoi repetă gestul înspre restul încăperii. Întorcându-se din nou spre pat, scoase dopul sticlei cu apă sfințită.

– A, da! Acum e rândul pișatului sfințit! scrâșni demonul. Sperma sfinților!

Merrin ridică sticluta, iar chipul demonic se schimonosi, căpătând o paloare cadaverică și scoase un șuierat:

– Ah, chiar ai curajul? Ai curajul s-o faci, ticălosule?

Merrin începu să stropească patul cu apă sfințită; demonul se smuci violent, zvârcolindu-se de furie.

– Așa, stropește! Stropește, Merrin! Scaldă-ne în apă sfințită! Îneacă-ne în sudoarea ta! Sudoarea ta e sacră, sfinte Merrin! Apleacă-te și bășește nori de tămâie! Apleacă-te și arată-ți sfânta găoază, ca să ne putem închina în fața ei, Merrin! *S-o sărutăm!* S-o...

– *Taci!*

Cuvântul țâșnise din gura preotului ca un trăsnet. Karras tresări și-l privi uluit pe Merrin, care se uita, poruncitor și fără să clipească, la Regan. Și demonul amuți. Îl fixa pe preot cu o privire dușmănoasă.

Totuși, ochii săi clipeau șovăielnic, cu prudență.

Merrin puse la loc dopul sticlutei cu apă sfințită și i-o înapoie lui Karras. Psihiatrul o vâri în buzunar, urmărindu-l fără să se clinească pe preotul care îngenunche lângă pat și, închizând ochii, murmură o rugăciune. „Tatăl nostru...” începu el.

Regan scuipă spre el, nimerindu-l drept în față cu un cocoloș gălbui de mucus, care i se prelinse încet pe obraz.

„...Vie împărăția Ta...” Cu capul plecat, Merrin continuă să se roage fără întrerupere, în timp ce cu o mână își scotocea prin buzunare în căutarea unei batiste. În cele din urmă o găsi și își șterse încet scuipatul de pe față. „...și nu ne duce pe noi în ispită”, încheie el pe un ton blajin.

– „Și ne izbăvește de cel rău”, continuă Karras.

Zicând acestea, aruncă o privire scurtă spre Regan. Aceasta își rotea ochii în orbite și nu i se mai vedea decât albul translucid al sclerelor. Karras fu cuprins de teamă. În

cameră se simțea o prezență densă, parcă tot mai solidă. Reluă rugăciunea, alăturându-i-se lui Merrin:

– „Dumnezeule mare, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, vin înaintea Ta, în numele Tău cel sfânt, cerșindu-Ți smerit să mă ajuți, în bunătatea Ta nemărginită, să lupt împotriva acestui duh viclean care chinuie o făptură creată de Tine; în numele Domnului nostru Iisus Hristos.“

– Amin, încheie Karras.

Merrin se ridică în picioare și se rugă pe un ton plin de smerenie: „Doamne, Creator și apărător al stirpei umane, pleacă-Ți privirile și fie-Ți milă de slujitoarea Ta, Regan Teresa MacNeil, care a căzut în ghearele străvechiului vrăjmaș al oamenilor, dușmanul juruit dintotdeauna, care...“

Auzind un șuierat, Karras își ridică ochii din pământ și o văzu pe Regan înălțată în capul oaselor; nu i se vedea decât albul ochilor, își trecea cu iuțea vârfurile limbii printre buze și capul i se unduia în față și-n spate, asemenea unei cobre. Din nou îl năpădi sentimentul acela de teamă. Își îndreptă atenția la textul din mână sa.

– „Salveaz-o pe slujitoarea Ta“, se ruga Merrin, citind din *Ritual*.

– „Care își pune încrederea în Tine, Doamne“, îi ținu Karras isonul.

– „Fie ca ea să găsească în Tine, Doamne, un turn de scăpare.“

– „În fața vrăjmașului.“

În clipa în care Merrin trecu la versetul următor – „Fie ca vrăjmașul să n-aibă nicio putere asupra ei“ – Karras o auzi pe Sharon icnind în spatele lui și, întorcându-se rapid, o văzu holbându-se la pat, cu gura căscată. Nedumerit, îi urmări privirea și rămase ca trăsniț.

Partea din față a patului se înălța de la podea!

Karras se uita ca hipnotizat, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Zece centimetri. Douăzeci. O jumătate de metru.

În momentul acela începură să se înalțe și picioarele din spate ale patului.

– *Gott in Himmel!*¹ șopti Karl înspăimântat. Totuși, Karras nu-l văzu să-și facă cruce, nici chiar când partea din spate a patului ajunsese la același nivel cu cea din față.

E cu neputință! se gândi el.

Patul se mai ridică o jumătate de metru și apoi rămase suspendat în aer, legănându-se încet, de parcă plutea pe apele nemișcate ale unui lac.

– Părinte Karras?

Regan își unduia trupul, sâsâind printre dinți.

– Părinte Karras!

Karras își feri ochii de ea. Exorcistul îl privea senin și-i făcu un semn cu capul înspre *Ritualul* din mâinile sale.

– Răspunsul, te rog, Damien.

Karras se uită la el mirat, neînțelegând ce vrea să zică. Nu observase că Sharon ieșise din cameră valvârtej.

– „Fie ca vrăjmașul să n-aibă nicio putere asupra ei“, repetă Merrin.

Karras aruncă o privire rapidă asupra textului și, cu inima bătându-i nebunește, citi răspunsul:

– „Și fiul nelegiuirii să nu-i poată face niciun rău.“

– „Doamne, ascultă ruga mea“, continuă Merrin.

– „Și lasă strigătul meu să se înalțe până la Tine.“

– „Domnul să fie cu tine.“

– „Și cu duhul tău.“

Merrin se lansă atunci într-o rugăciune lungă, lungă de tot, răstimp în care Karras începu să reflecteze la credința sa în Dumnezeuul său și la prezența supranaturală pe care o simțea plutind în încăpere. Fu străbătut de un fior de exaltare. *E aici! Simt că e aici! Chiar în fața mea!* Se întoarse brusc când auzi ușa deschizându-se: Sharon năvăli înăuntru, trăgând-o după ea pe Chris, care rămase ținută locului,

¹ Dumnezeu din ceruri! (în lb. germ. în orig.) (n.tr.)

nevenindu-i să creadă ce vedea. O auzi exclamând în șoaptă: „Iisuse Hristoase!”

– „Părinte Atotputernic, Dumnezeuule veșnic...”

Exorcistul ridică mâna și făcu de trei ori semnul crucii, în modul cel mai firesc, de data aceasta pe fruntea lui Regan. Între timp continuă să citească din *Ritual*:

– „... care Ți-ai trimis pe pământ singurul Fiu născut, ca să-l zdrobească pe leul care răcnește...”

Sâsâitul ca de șarpe încetă și din gâtlejul lui Regan ieși un muget prelung, cutremurător, ca de taur înjunghiat.

– „... salvează-l de la pieire și smulge-l din ghearele celui rău pe omul acesta făcut după chipul și asemănarea Ta și...”

Mugetul devenea tot mai puternic, tot mai pătrunzător, cutremurând pereții.

– „Dumnezeul meu, Domn al creației...” Merrin întinse mâna și apăsă capătul patrafirului pe gâtul lui Regan, continuând să se roage: „...prin puterea căruia Satan a fost azvârlit din ceruri ca un fulger, bagă acum groaza în fiara care face prăpăd în via Ta...”

Mugetul încetă și preț de câteva momente se lăsă liniște; apoi, dintr-odată, din gura lui Regan începu să se reverse o vomă verzuie și vâscoasă, cu un miros respingător, care țâșnea în jeturi și i se prelingea mai apoi pe buze, iar de aici, pe mâna lui Merrin. Acesta însă nu schiță niciun gest, rămase neclintit.

– „Mâna Ta puternică să alunge demonul nemilos din trupul lui Regan MacNeil, care...”

Karras nu băgă de seamă că Chris ieșise vijelios din cameră.

– „Izgonește-l pe acest prigonitor al nevinovaților...”

Patul începu să se scuture, la început încet, apoi tot mai puternic, până când zgâlțâielile deveniră de-a dreptul violente. Nici zgâlțâielile, nici voma care continua să țâșnească din gura lui Regan nu-l descurajară însă pe Merrin, care,

la fel de calm ca la început, ținea patrafirul apăsător pe gâtul fetei.

– „Dă-le curaj slujitorilor Tăi să înfrunte cu curaj balaurul cel nelegiuit, ca să nu ajungă să-i disprețuiască pe cei care și-au pus încrederea în Tine...”

Pe neașteptate, zgâlțâielile se domoliră și, sub privirile uluite ale lui Karras, patul se lăsă în jos ușor, ca o pană, aterizând pe covor cu o bufnitură.

– „Doamne, dă-ne izbândă...”

Încrămenit, Karras se uită la mâna lui Merrin. Aceasta nu se mai vedea. Era îngropată în vărsătura aburindă.

– Damien?

Karras își ridică privirea.

– „Doamne, ascultă ruga mea”, spuse exorcistul cu blândețe.

Karras îi ținu isonul.

– „Și lasă strigătul meu să se înalțe până la Tine.”

Merrin ridică patrafirul, făcând un pas mic în spate și apoi rosti cu o voce tunătoare și autoritară:

– „Te alung din trup, duh viclean, împreună cu toate puterile vrăjmașului! Cu toate fantomele iadului! Cu toți fărtații tăi nelegiuiți!” Fluidul vâcos picura de pe mâna lui Merrin pe covor. „Hristos este Cel care îți poruncește, Hristos, care are puterea de a domoli vânturile și marea și furtuna! Care...”

Regan se opri din vomat și rămase nemișcată, albul ochilor săi scânteind malefic. De la picioarele patului, Karras o privea cu atenție, recăpătându-și calmul, încetul cu încetul; mintea sa începea să scormonească febril, să răscrolească prin toate cotloanele rațiunii: poltergeist, psihochinezie, tulburări inerente adolescenței, puterea minții. La un moment dat se încruntă, aducându-și aminte de ceva. Se apropie de marginea patului, se aplecă deasupra lui Regan și o prinse de încheietură. Era așa cum intuise el. La fel ca în cazul șamanului din Siberia, pulsul lui Regan

era nemaipomenit de accelerat. Constatărea îl secătui de vlagă. Cu ochii pe ceas, Karras numără bătăile, ce parcă pledau împotriva propriei sale existențe.

– „El este cel care îți poruncește, El, care te-a mai alungat o dată din înaltul cerului!“

Rugăciunile aprinse ale lui Merrin îi răsunau undeva într-un colț al minții, în consonanță cu bătăile inimii copilei. Pulsul era tot mai accelerat. Karras o privi pe Regan. Aceasta era tot tăcută și nemișcată. În aerul înghețat din încăperea, vărsătura emana aburi fini, asemenea unei ofrande fumegânde. Dintr-odată Karras simți că i se zbârlește părul de pe brațe: încet de tot, ca într-un coșmar, Regan își întoarse capul spre el, răsucindu-și-l asemenea unui manechin, cu un scârțâit de mecanism ruginit, până când ochii aceia translucizi, înfricoșători îi întâlniră pe ai săi.

– „De aceea e timpul să tremuri și să te-nfiori, Satan...“

Capul demonului se răsuci încet înspre Merrin.

– „...tu, călcător al dreptății! Părinte al morții! Trădător al neamurilor! Prădător al vieții!...“

Karras aruncă o privire în jurul său, în cameră: becurile începuseră să pâlpâie și lumina devenea tot mai slabă, cufundând încăperea într-o obscuritate sinistă, de culoarea chihlimbarului. Karras fu străbătut de un fior. Se făcea din ce în ce mai frig.

– „...tu, prinț al ucigașilor! Autor al tuturor murdăriilor! Vrajmaș al stirpei umane!...“

O bubuitură înfundată răsună în încăperea. Apoi încă una. Și-apoi una după alta, constant, zguduind pereții, podeaua, tavanul într-un ritm greoi, asemenea unei inimi gigantice bolnave.

– „Pleacă, monstru ce ești! Locul tău e în pustie! Sălașul tău e cuibul viperelor! Întinde-te la pământ și târăște-te ca ele! Dumnezeu Însuși e cel care îți poruncește! Sângele lui...“

Bubuiturile deveneau tot mai puternice, tot mai rapide și mai amenințătoare.

– „Îți poruncesc, șarpe bătrân...”

Tot mai rapide...

– „...în numele judecătorului celor vii și al celor morți, în numele Creatorului tău, al Creatorului universului, să...”

Sharon scoase un țipăt și-și apăsă urechile cu pumnii; bubuiturile erau de-acum asurzitoare, intensificându-se într-un tempo îngrozitor, de nesuportat.

Pulsul lui Regan atinsese o frecvență terifiantă. Inima îi bătea într-un ritm nebunesc, mai-mai să-i spargă pieptul. La marginea patului, Merrin întinse calm mâna și, cu vârful degetului mare, trasă semnul crucii deasupra pieptului scăldat în vomă al fetei. Rugăciunea sa se pierdea sub zgomotul infernal al bubuiturilor.

Karras simți cum pulsul lui Regan scade brusc și, în clipa în care Merrin făcu semnul crucii pe fruntea copilei, teribilele bubuituri încetară subit.

– „O, Doamne, Dumnezeu cerului și pământului, Dumnezeu îngerilor și arhanghelilor...” se auziră din nou cuvintele preotului, în timp ce pulsul continua să scadă, să tot scadă...

– Merrin, nemernic arogant! Lepădătură! O să pierzi! Fata o să moară! Purceaua o să moară!

Lumina obscură din cameră se făcu, încetul cu încetul, tot mai strălucitoare, iar demonul își reluă atacurile pline de ură la adresa lui Merrin.

– Filfizon desfrânat! Eretic bătrân care îndrăznești să crezi că într-o zi universul se va contopi cu Hristos! Te provoc, întoarce-te și uită-te la mine! Da, uită-te la mine, javră ordinară! Demonul se smuci și îl scuipă în față, grohăind: Uite așa vindecă orbii stăpânul tău!

– „Dumnezeule, Domn al creației...” se rugă Merrin, scoțându-și liniștit batista și ștergându-se cu ea pe față.

– Ia ascultă-I învățăturile, Merrin! Hai, fă-o! Vără-ți mădularul tău sacru în gura pourcei și spal-o puțin, clătește-o cu relicva aia zbârcită și o să se facă bine, sfinte Merrin! Da, ce miracol! Un adevărat...

– „...eliberează-o pe slujitoarea Ta de...”

– *Fățarnicule!* Nu-ți pasă de pourcea nici cât negru sub unghie! Nu-ți pasă de *nimic*, de fapt! Pentru tine nu-i decât o întrecere, vrei să-mi demonstrezi că ești mai tare!

– „...cu smerenie, eu...”

– Mincinosule! Nemernic mincinos! Ia spune-ne, unde ți-e smerenia, Merrin? În deșert? Între ruine? În mormintele în care te-ai refugiat ca să scapi de semenii tăi? De mediocritatea și de neputințele lor? Tu le vorbești *oamenilor*, tu, scursură pioasă ce ești?

– „...eliberează-o...”

– Ești un arogant și un îngâmfat nenorocit, Merrin! Tu n-ai ochi pentru alți oameni, decât pentru tine! Du-te înapoi pe vârful muntelui, unde ți-e locul!

Merrin continuă să se roage, ingorând torentul de injurii îndreptat împotriva sa.

– Ți-e foame, Merrin? Uite, îți dau și nectar, și ambrosie, îți dau pâinea cea de toate zilele, pe care o aștepti de la Dumnezeuul tău! cârâi demonul, și deodată Regan începu să elimine un șuvoi de fecale diareice. *Ăsta* este trupul meu! Împărtășește-te cu el, sfinte Merrin!

Scârbit, Karras se sili să se concentreze asupra textului citit de Merrin – un pasaj din Evanghelia după Luca:

... „Iisus l-a întrebat: Cum îți este numele? Legiune, a răspuns el; pentru că intraseră mulți draci în el. Și dracii rugau stăruitor pe Iisus să nu le poruncească să se ducă în adânc. Acolo, pe munte, era o turmă mare de porci care pășteau. Și dracii au rugat pe Iisus să le dea voie să intre în ei. El le-a dat voie. Dracii au ieșit din omul acela, au intrat în porci, și turma s-a repezit de pe râpă în lac și s-a înecat...”

– Willie, am vești bune pentru tine! grohăi demonul. Karras își ridică ochii din carte și o văzu pe Willie stând lângă ușă, cu un maldăr de prosoape și așternuturi în brațe. Am niște noutăți care o să te umple de bucurie! zise el batjocoritor. *Elvira e-n viață! Trăiește! Este...*

Willie rămase înmărmurită, iar Karl se întoarse spre ea și strigă:

– Nu, Willie! Nu!

– ...o drogată, Willie, e într-un hal fără de hal, fără speranță...

– Willie, nu-l asculta! strigă Karl.

– Să-i spun unde locuiește?

– Nu-l asculta! Nu-l asculta! răcnii Karl și se repezi la Willie, scoțând-o cu forța din cameră.

– Ar fi frumos să-i faci o vizită de Ziua Mamei, Willie! Fă-i o surpriză! Du-te și...

Demonul amuți brusc, fixându-și privirea asupra lui Karras. Acesta îi luase încă o dată pulsul lui Regan și, constatând că este destul de puternic ca să-i administreze o doză de Librium, se apropie de Sharon, să-i spună să pregătească injecția.

– Karras, o vrei? spuse pofticios demonul. E a ta! Da, târfa de grajd e a ta! O poți călări după pofta inimii! Ce, nu știai că are fantezii erotice cu tine în fiecare noapte? Da, cu tine și cu mădularul tău lung și gros, de popă!

Sharon își plecă ochii-n pământ, jenată; Karras o încredință că e-n regulă să-i dea Librium lui Regan.

– Și un supozitor Compazine, în caz că vomează, adăugă el.

Sharon încuviință din cap și dădu să se apuce de treabă. Când ajunsese aproape de pat, Regan mârâi: „Curvă!”, apoi se smuci și-o împroșcă în plină față cu un jet de vomă. Secretara rămase încremenită, pradă șocului, și în momentul acela își făcu apariția entitatea Dennings, care începu să zbiere: „Târfă de grajd! Ștoarfo!”

Sharon țâșni afară din cameră.

Demonul cu personalitatea lui Dennings rânji cu dispreț și, aruncând o privire în jur, spuse:

– Nu deschide cineva geamul, vă rog? Pute înfiorător în camera asta! E pur și simplu – nu, nu, nu, mai bine nu! se răzgândi el. Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l deschideți, să nu ne trezim că *mai* dă cineva ortul popii! Zicând acestea, chicoti malițios, apoi îi trase cu ochiul lui Karras și dispăru ca prin farmec.

– „El este cel care te izgonește...”

– Nu, zău? Chiar așa, Merrin?

Entitatea demonică revenise; Merrin continuă să se roage, s-o atingă pe Regan cu patrafirul și să facă semnul crucii, în timp ce demonul îl împrășca neconținut cu înjurii și obscenități.

Prea mult, își zise Karras, îngrijorat; atacul se prelungea prea mult.

– Iat-o și pe scroafă! Mama purceleii!

Karras se întoarse și-o văzu pe Chris apropiindu-se de el cu tampon și o seringă de unică folosință. Stătea cu capul plecat, ca pentru a se feri de ocările demonului, iar Karras merse la ea, încruntat.

– Sharon își schimbă hainele, îi explică ea, și Karl...

– În regulă, o întrerupse scurt Karras și se apropiară împreună de pat.

– O, da, vino să-ți vezi opera, scroafo! Haide, vino!

Chris se sili să nu-i dea ascultare și să nu se uite la demon, în timp ce Karras se aplecă deasupra lui Regan și îi ținui de pat brațele inerte.

– Vezi-ți lepădătura! Vezi-ți javra ucigașă! răcni demonul. Ești mulțumită? *Tu* ești de vină pentru asta! Da, *tu*, care ți-ai pus cariera pe primul loc, înaintea *soțului*, înaintea *ei*, înaintea...

Karras aruncă o privire peste umăr. Chris stătea încremenită.

– Dă-i drumul! o îndemnă el cu glas hotărât. Nu-l asculta! Dă-i drumul!

– ...înainte *căsmicie!* Te duci la preoți, ai? Preoții n-au cum să te ajute! Purceaua și-a pierdut mințile! Nu pricepi? Ai scos-o din minți, ai împins-o la crimă și...

– *Nu pot!* Cu fața crispată, Chris se zgâia la seringă care-i tremura în mână. Scutură violent din cap. Nu pot s-o fac!

Karras îi smulse seringă din mână.

– În regulă, tamponează-o! Tamponează-i brațul! Uite-aici!

– ...în mormânt, cățea ce ești, cu...

– Nu-l asculta! o avertiză din nou Karras; la auzul acestora, demonul își întoarse capul spre el, cu ochii bubucați de furie. Cât *despre tine*, Karras... O, da! Să vorbim puțin și despre tine!

Chris îi tamponă brațul lui Regan.

– Acum ieși afară! îi ordonă Karras, vârând acul seringii în brațul descărnat.

Chris ieși grăbită din cameră.

– Da, știm noi cum te porți tu cu mamele, dragă Karras! croncăni demonul. Preotul se albi la față și, preț de câteva clipe, nu putu să schițeze niciun gest. Apoi scoase încet acul și se uită în albul ochilor lui Regan; cu o voce limpede, de copil, aceasta fredona un cântecel bisericesc: *Tantum ergo sacramentum veneremur cernui...*

Era un imn care se cânta cu prilejul ritualului binecuvântării la catolici. Karras o urmărea secătuit de vlagă. Straniu și dătător de fiori, cântecul îl cufunda în neant, făcându-l să se simtă năpădit de teroare, teroarea nopții ce-l împresura cu o transparentă odioasă. Ridicându-și privirea, îl văzu pe Merrin cu un prosop în mână. Cu mișcări lente, delicate, acesta șterse voma de pe fața și gâtul lui Regan.

– ... *et antiquum documentum...*

Cântecelul îi aducea aminte de ceva. *A cui era vocea?* se întreabă Karras. Frânturi de imagini i se învălmășeau în

mințe: *Dennings... fereastra...* Cu o senzație de sfârșeală, o văzu pe Sharon intrând din nou în cameră și luând prosopul din mâinile lui Merrin.

– Curăț eu, părinte, îi spuse preotului. Mi-am revenit. Aș vrea s-o schimb și s-o spăl înainte să-i dau Compazine. Bine? Puteți aștepta amândoi afară puțin?

Cei doi preoți ieșiră din cameră, pe coridorul cald și slab luminat; se rezemară istoviți de perete, cu bărbia în piept și cu brațele încrucișate la piept, ascultând cântecelul sinistru de dincolo de ușă. Karras fu cel care rupse tăcerea în cele din urmă.

– Ai spus mai devreme, părinte, că avem de-a face cu o singură entitate.

– Da.

Așa cum stăteau, cu capetele plecate și vorbind în șoaptă, parcă erau în confesional.

– Toate celelalte apariții nu sunt decât strategii de atac, continuă Merrin. Este un singur demon... unul singur. Se lăasă tăcerea o vreme. Apoi Merrin rosti simplu: Știu că te îndoiești de spusele mele. Dar l-am mai întâlnit odată pe demonul ăsta. Și este puternic, Damien. Foarte puternic.

Din nou se așternu tăcerea. Și din nou, Karras fu cel care o curmă.

– Noi susținem că demonii nu pot încălca liberul arbitru al victimei.

– Da, așa e. E perfect adevărat.

– Atunci care să fie *scopul* posedării? Ce rost mai are posedarea?

– Cine poate ști? răspunse Merrin. Cine ar putea avea pretenția să cunoască răspunsul la această întrebare? Totuși, eu cred că ținta demonului nu este persoana celui posedat; suntem noi toți... cei care asistăm... toate persoanele din casa asta. Și mai cred – cred că intenția lui este să ne facă să ne pierdem speranța, să renunțăm la umanitatea noastră, Damien; să ne transformăm în fiare, în ființe

abjecte și corupte, lipsite de demnitate, urâte și nevrednice. Asta e esența întregii povești, dacă mă întrebi pe mine: să ne facă să devenim nevrednici. Fiindcă, după părerea mea, credința în Dumnezeu nu e nicidecum o chestiune care să țină de rațiune, ci de dragoste, la urma urmelor; e vorba de acceptarea ideii că Dumnezeu ne-ar putea iubi așa cum suntem.

Merrin șovăi puțin, apoi continuă cu voce joasă, confundat în gânduri:

– Dar, după cum spuneam, cine poate ști? E clar însă – cel puțin pentru mine – că demonul știe exact unde să lovească. O, da, știe el foarte bine. Cândva, demult, mi-am pierdut speranța că aș putea să-mi iubesc semenii. Unii oameni... mă scârbeau. Atunci cum să-i iubesc? mă întrebam eu. Gândul ăsta mă chinuia, Damien. M-a adus la disperare. Mi-am pierdut încrederea în mine însumi și, nu după mult timp, în Dumnezeu. Credința mea se destrăma încetul cu încetul.

Surprins, Karras se întoarce și-l privi pe Merrin plin de curiozitate.

– Și ce s-a întâmplat după aceea? vru el să știe.

– Păi... am înțeles în sfârșit că Dumnezeu n-o să-mi ceară niciodată ceva ce-mi este imposibil din punct de vedere psihologic; că dragostea pe care mi-o pretinde El e un *act de voință*, și nu o emoție. Nu. Nicidecum o emoție. El îmi cere să *acționez* cu dragoste, să-i slujesc pe ceilalți și, dintre toate, cea mai mare dovadă de dragoste este tocmai slujirea celor greu de iubit, a celor care-mi provoacă sila, repulsia. Merrin își lăsă capul în piept și continuă cu glas blând. Știu că ceea ce-ți spun acum ți se pare un lucru banal, la mintea cocoșului, cum se spune. Știu, Damien. Însă eu nu-mi dădeam seama de asta la vremea aceea. Eram orb. Câți soți și câte soții, rosti el cu amărăciune, sunt convinși că nu-și mai iubesc tovarășul de viață din cauză că nu mai simt fluturași în stomac la vederea acestuia. Of, Doamne! zise, clătinând

din cap. În asta constă, cred eu, posedarea; nu în războaie, cum cred unii; nu neapărat. Da, uneori se petrec și invazii din astea ieșite din comun, ca în cazul acestei biete copile. Eu, însă, sunt înclinat să văd posedarea în lucrurile mărunte, de zi cu zi, Damien: în conflictele absurde și meschine, în cuvintele crude și răutăcioase aruncate între prieteni. Între doi iubiți. Între soți și soțiile lor. Cu atâta răutate nici nu mai avem nevoie de Satan să ne ațâțe la luptă; o facem noi înșine... împotriva noastră.

Merrin aruncă o privire neutră spre ușa camerei lui Regan, de unde continua să se audă cântecul acela sinistru.

– Dar, chiar și din răul ăsta va ieși ceva bun până la urmă, chiar dacă noi poate n-o să pricepem sau n-o să vedem lucrul acesta. Șovăi o clipă. Poate că răul este cup-torul în care se plămădește binele, reflectă el. Și poate că însuși Satan, cu tot ce reprezintă el, contribuie într-un fel sau altul la împlinirea planului lui Dumnezeu.

Merrin tăcu și, pentru o vreme, stătură amândoi în liniște. Karras căzu pe gânduri, dar dintr-odată în minte îi răsări o întrebare:

– După ce demonul este alungat, ce-l împiedică să se întoarcă din nou la un moment dat?

– Nu știu de ce, răspunse Merrin, dar asta nu se întâmplă niciodată. Niciodată. Merrin își duse mâna la ochi, ciupindu-se ușor de baza nasului. Damien... ce nume frumos, murmură el. Glasul său trăda o oboseală profundă. Și încă ceva. Neliniște. O durere înăbușită.

Merrin se dezlipi brusc de perete și, cu fața ascunsă în palmă, se scuză scurt și o porni cu pași grăbiți către baia de pe coridor. Ce se întâmplase? se întrebă Karras. Se simți dintr-odată cuprins de invidie și de admirație, deopotrivă, pentru credința simplă și puternică a exorcistului. Se întoarse spre ușă. Cântecul încetase. Oare se terminase noaptea, în sfârșit?

Câteva minute mai târziu, Sharon ieși din cameră cu un maldăr de așternuturi duhnind oribil.

– Acum doarme, îl înștiință ea, fără să-l privească în ochi, apoi se îndepărtă.

Karras trase adânc aer în piept și intra în cameră. Îl izbi frigul năprasnic și mirosul respingător. Se apropie încet de pat. Regan dormea. În sfârșit. Și în sfârșit putea să se odihnească și el, se gândi. Se aplecă, o prinse pe față de încheietura subțire a mâinii și, cu ochii pe ceas, urmări înaintarea cadențată a secundarului.

– De ce-mi faci asta, Dimmy?

Preotul simți că-i îngheață inima-n piept.

– De ce faci asta?

Nu schiță nicio mișcare; nu îndrăznea nici măcar să respire, darămite să-și ridice ochii să vadă cine-i vorbește cu glasul acela tânguitor. Nu voia să vadă privirea acuza-toare, privirea îndurerată a mamei sale. *A mamei sale!*

– M-ai părăsit ca să te faci preot, Dimmy. M-ai închis într-un azil...

Nu te uita la ea!

– Și acum vrei să mă izgonești?

Nu-i ea!

– De ce faci asta?

Simțind că-i plesnesc tâmplele, Karras închise ochii strâns; glasul devenea tot mai tânguitor, tot mai înspăimântat și mai rugător.

– Ai fost întotdeauna un băiat bun, Dimmy. Te rog! Mi-e frică! Te rog nu mă alunga din trupul ăsta, Dimmy! *Te rog!*

Nu ești mama mea!

– Afară din trup nu-i nimic! Doar întuneric, Dimmy! Și singurătate!

– *Nu ești mama mea!* șopti cu vehemență Karras.

– Dimmy, te rog!

– *Nu ești mama mea!* strigă Karras, în agonie.

– O, pentru numele lui *Dumnezeu*, Karras!

Demonul cu personalitatea lui Dennings își făcuse apariția.

– Știi, pur și simplu nu-i corect să ne alungi de aici! rosti el, pe un ton lingușitor. Din punctul meu de vedere, am tot dreptul să stau în trupul ei. Ticăloasa l-a distrus pe al meu și mi se pare corect să pot să mă mut într-al ei, nu crezi? O, pentru numele lui *Dumnezeu*, Karras, fă bine și uită-te la mine! Haide! Nu am prea des ocazia să-mi spun păsul. Întoarce-ți ochii spre mine. Promit că nu te mușc, nu te scuipe, nu vomerez, nu-ți fac nimic greșos. Acum sunt eu însumi.

Karras deschise ochii și-l văzu pe demonul „Dennings“.

– Așa-i mai bine, continuă el. Uite ce e, ea m-a ucis. Nu hangiul nostru, Karras – *ea* m-a ucis! Da, asta e adevărul! Demonul dădu din cap ca pentru a-și întări spusele. Ea! Eu îmi vedeam liniștit de treabă, la bar, când mi s-a părut că o aud gemând sus, la ea în cameră. Ei bine, trebuia să văd ce-i cu ea, nu-i așa, prin urmare, m-am dus sus și, nu știu cum, m-a înhățat de gât, târfa mică! Vocea i se transformă într-un vaiet ce implora mila. Iisuse, în viața mea n-am simțit o asemenea forță! A început să zbiere că eu sunt vinovat de divorț, pentru că o scărpinam pe maică-sa și alte bazaconii de genul asta. Cert e că *afurisita m-a împins pe geamul ăla nenorocit!* Vocea demonului era de-acum stridentă, pițigăiată. M-a ucis, javra ordinară! Acum pricepi cum stau lucrurile? Tot ți se mai pare corect să mă alungi din trupul ei? Zău așa, Karras! Ți se pare corect?

Karras înghiți cu greu, apoi spuse cu glas răgușit:

– Ei bine, dacă într-adevăr ești Burke Dennings...

– Păi, nu ți-am spus de-atâtea ori că sunt! Ești surd sau ce naiba?

– Deci, dacă ești Dennings, spune-mi cum ți-ai rotit capul așa?

– Iezuit nenorocit! Înjură creatura în șoaptă.

– Ce-ai spus?

Demonul îi aruncă o privire evazivă.

– A, chestia cu capul. Mda, o chestie năstrușnică, recunosc. De-a dreptul bizară.

– Cum ai făcut-o?

Demonul își abătu privirea de la el.

– Ei și tu acum, ce mai contează? Astea-s fleacuri, o nimica toată.

Karras o apucă din nou pe Regan de încheietura mâinii și îi luă pulsul, uitându-se la ceas.

– Dimmy, te rog! Te rog, nu mă lăsa iarăși singură!

Vocea mamei sale.

– Dacă în loc de preot te-ai fi făcut doctor, aș fi locuit într-o casă frumoasă, Dimmy, nu într-o magherniță plină de gândaci, singură în apartamentul ăla oribil!

Cu ochii pe ceas, Karras se sili să ignore cuvintele demonului, care scoase din nou un vaiet prelung:

– Dimmy, *te rog!*

– Nu ești mama mea!

– Deci nu vrei nicicum să înfrunți adevărul? Demonul, din nou. Clocotind de furie. Neghiobule, chiar crezi tot ce-ți spune Merrin? Crezi că el e sfânt și neprihănit? Ei bine, nu-i așa! E un om mândru, un nemernic! O să-ți dovedesc asta, Karras! O să-ți-o dovedesc *omorând purceaua!* Javra o să moară, și nici tu, nici Dumnezeuul lui Merrin n-o s-o puteți salva! O să piară din cauza mândriei lui Merrin și a incompetenței tale! *Cârpaciule! N-ar fi trebuit să-i dai Librium!*

Rămas fără grai, Karras privi în ochii demonului, care scânteiau triumfători și plini de ură, apoi se uită din nou la ceas.

– Vezi ce puls are, Karras? Vezi?

Karras încruntă îngrijorat din sprâncene. Bătăile inimii erau rapide și...

– Plăpânde? cârâi demonul. A, da. Deocamdată, e o nimica toată. Un fleac.

Karras își luă mâna de pe încheietura fetei, înșfăcă grăbit trusa medicală și, aducând-o lângă pat, scoase din ea

un stetoscop pe care-l lipi de pieptul lui Regan, în timp ce demonul şuiera printre dinți:

– Ascultă, Karras! Ascultă! Ascultă cu atenție!

Karras ascultă, din ce în ce mai îngrijorat: inima fetei bătea tot mai slab și mai rar.

– *N-o las să doarmă!*

Înfiorat, Karras se uită în ochii demonului.

– Da, Karras! croncăni acesta. N-o s-o las să doarmă!

Auzi? *N-o să las pourceaua să doarmă!*

Karras îl privea înmărmurit, în timp ce demonul își dădu capul pe spate, zguduit de un hohot de râs sălbatic. Preotul nu-l auzi pe Merrin intrând în cameră; exorcistul veni lângă el și cercetă îngrijorat chipul copilei.

– Ce se-ntâmplă? îl întrebă el.

– Demonul, îl lămuri Karras pe un ton posomorât. A zis că n-o s-o lase să doarmă. Îi aruncă lui Merrin o privire deznădăjduită. Inima îi bate tot mai slab, părinte. Dacă nu se odihnește cât de repede, o să facă stop cardiac.

Merrin se încruntă, îngrijorat.

– Nu poți să-i dai ceva medicamente? îl întrebă el. Ceva care s-o facă să doarmă.

– Nu, e prea periculos. Ar putea să intre în comă. Karras își mută privirea la Regan. Aceasta cotcodăcea ca o găină în cuibar. Dacă tensiunea arterială continuă să-i scadă...

Glasul i se stinse.

– Ce se poate face, atunci? întrebă Merrin.

– Nimic, răspuse Karras. Nimic. Se întoarse din nou spre Merrin. Dar nu știu sigur. Nu sunt la curent cu noutățile din domeniul medical. Poate s-or fi făcut niște progrese între timp. Am să sun la un specialist în cardiologie!

Merrin încuviință din cap, apoi spuse:

– Da. Ar fi bine.

Îl urmări pe Karras traversând încăperea și închizând ușa după el; atunci preotul murmură, ca pentru sine: „Eu o să mă rog“.

Karras o găsi pe Chris veghind în bucătărie, în timp ce, din cămară, se auzeau suspinele lui Willie și vocea lui Karl, încercând s-o consoleze. Preotul îi comunică lui Chris necesitatea unui consult de specialitate, având grijă să nu-i dezvăluie situația reală în care se afla Regan. Chris fu de acord, iar Karras îl sună pe un prieten de-al său, un renumit specialist de la Facultatea de Medicină din cadrul Universității Georgetown. Îl trezi din somn pe acesta și în câteva cuvinte îl puse la curent cu situația.

– Vin imediat, spuse specialistul.

Sosi în mai puțin de jumătate de oră și, intrând în camera lui Regan, fu uluit, îngrozit și în același timp înduioșat de frigul și duhoarea din încăpere. La sosirea lui, Regan bolborosea încetișor, iar când medicul începu s-o examineze, se apucă să cânte și să scoate diverse sunete de animale. Apoi își făcu apariția personalitatea lui Dennings.

– O, e îngrozitor! se smiorcăi demonul. E absolut cumplit! Sper că o să poți face ceva! Există vreun remediu? Vezi tu, noi n-avem unde să mergem, din cauză că... Of, *al dracului* diavol îndărătnic!

În timp ce specialistul îi lua tensiunea lui Regan, holbându-se stupefiat, Dennings i se plânse lui Karras: Ce naiba faci? Nu-ți dai seama că târfa asta mică trebuie dusă la spital? Locul ei e la casa de nebuni, Karras! Știi prea bine lucrul ăsta! Pentru numele lui *Dumnezeu*, de ce nu terminăm odată cu toată mascarada asta! Dacă moare, tu o să fii de vină, bagă bine la cap! Da, tu și numai tu! Doar fiindcă cel de-al doilea fiu, autoproclamat, al lui Dumnezeu este încăpățânat nu înseamnă că *tu* trebuie să te porți ca un impertinent! Ești doctor, ce mama dracului? Ar trebui să ai mai multă minte! Haide, dragul meu, ai un pic de milă! Doar știi că e criză de locuințe în ziua de azi!

În clipa aceea reapăru demonul, urlând ca un lup. Lipsit de orice expresie, doctorul desfăcu sfigmomanometrul¹ și, încă sub imperiul șocului, făcu un semn din cap spre Karras. Își terminase treaba.

Ieșiră amândoi pe coridor, iar specialistul se întoarse spre Karras și-l întrebă:

– Ce naiba se petrece aici, părinte?

Iezuitul îi evită privirea.

– Nu știu să-ți spun, zise el moale.

– Nu știi sau nu vrei?

Karras își întoarse ochii spre el.

– Câte puțin din amândouă, răspunse el. Deci care-i verdictul, în ce stare e inima ei?

Specialistul căpătă o mină gravă.

– Trebuie să înceteze numaidecât orice activitate. Are nevoie să doarmă... să se odihnească înainte să-i scadă tensiunea arterială.

– Pot să fac ceva pentru ea, Mike?

– Roagă-te.

Specialistul plecă și Karras îl urmări cu privirea; era atât de obosit... fiecare arteră, fiecare nerv din trupul său implora odihnă, implora speranță, implora o minune, deși era convins că n-o să aibă parte de niciuna dintre ele. Deodată, închizând ochii, își aminti, străbătut de un fior, cuvintele demonului: „N-ar fi trebuit să-i dai Librium!“ I se puse un nod în gât, simțindu-se brusc copleșit de regret și de vinovăție și-și duse pumnul la gură. Trase adânc aer în piept, apoi încă o dată, și încă o dată și, într-un târziu, deschizând ochii, puse mâna pe clanța ușii de la camera lui Regan, cu inima ca de plumb.

Merrin stătea la marginea patului, uitându-se la Regan, care necheza ca un cal. Îl auzi pe Karras intrând și se

¹ Sfigmomanometru – aparat pentru măsurarea presiunii sanguine (n.tr.)

întoarce spre el, cu o expresie întrebătoare, la care preotul mai tânăr scutură din cap posomorât. Merrin își lăasă bărbia-n piept, cu o mină resemnată; când se întoarce însă din nou spre Regan, pe chip i se citea îndârjirea.

Merrin îngenunche lângă pat.

– „Tatăl nostru...” începu el.

Regan îl împrășcă fulgerător cu un jet de fiere întunecată și puturoasă, apoi croncăni:

– O să pierzi! Purceaua o să moară! O să moară!

Karras își deschise *Ritualul roman*, apoi își aținti privirea asupra lui Regan.

– „Salvează-o pe slujitoarea Ta“, se rugă Merrin.

– „Din mâinile vrăjmașului.“

Culcă-te, Regan! Dormi! o îndemna Karras în gând.

Însă Regan nu adormi.

Până dimineața.

Până la prânz.

Până la căderea nopții.

Nu dormea nici duminică după-masă, când pulsul său ajunsese la o sută patruzeci de bătăi pe minut și aproape imperceptibil. Între timp crizele se dezlănțuiau una după alta, iar cei doi preoți continuau să se roage, fără odihnă. Karras căuta febril soluții: o înveli pe Regan într-un cearșaf, ca să-i limiteze cât mai mult mișcările, îi scoase pe toți ceilalți afară din dormitor pentru o bucată de vreme, în speranța că absența stimulilor externi va pune capăt crizelor. Niciuna dintre metode nu dădu rezultate. Nu numai zvârcolele o vlăguiau, ci și țipetele. Totuși, inima ei încă rezista. *Până când?* se întreba Karras, disperat. *O, Doamne, n-o lăsa să moară!* repeta el în gând, ca pe o litanie.

N-o lăsa să moară! Fă-o să adoarmă! Ajut-o să se odihnească!

Duminică, în jurul orei 7 p.m., Karras stătea tăcut lângă Merrin, epuizat și răvășit de atacurile nimicitoare ale demonului, de propria-i lipsă de credință, de incompetența

sa pe plan medical, de gândul că-și abandonase mama din dorința de a-și găsi propriul drum. Iar Regan... Regan avea să moară din vina *lui*!

„N-ar fi trebuit să-i dai Librium!“

Cei doi preoți tocmai încheiaseră un ciclu al ritualului și acum se odihneau puțin, ascultând-o pe Regan cum cântă „Panis Angelicus“, cu vocea aceea subțirică și limpede, de copil din corul bisericii. Nu ieșiseră decât foarte rar din cameră; Karras o singură dată, ca să-și schimbe hainele și să facă un duș. Însă frigul pătrunzător îi ajuta să rămână alerti, în ciuda duhoriilor care de dimineață se preschimbaseră într-o miasmă aproape insuportabilă, de carne putrezită.

Stând cu ochii roșii de nesomn pironiți pe chipul lui Regan, Karras avu impresia că aude un zgomot ușor. Ca un scârțâit. Se auzea de fiecare dată când clipea. Atunci își dădu seama că zgomotul venea de la pleoapele sale uscate. Își întoarse capul către Merrin. În tot acest timp, exorcistul vorbise foarte puțin – doar din când în când câte o istorioară din copilăria sa. Tot felul de amintiri mărunte. De pildă, avusese cândva o rățușcă pe care o botezase Clancy. Karras era foarte îngrijorat pentru el. Avea o vârstă înaintată. Nu dormea de-atâta vreme. Și, peste toate astea, atacurile sălbatice ale demonului. După ce Merrin închise ochii și-și lăsă bărbia-n piept, Karras se uită la Regan și, obosit, se apropie de pat, îi luă pulsul și apoi vru să-i măsoare tensiunea. În timp ce-i înfășura sfigmomanometrul în jurul brațului, clipi de mai multe ori, ca să-și limpezească vederea încețoșată.

– Astăzi e Ziua Mamei, Dimmy.

Pentru o clipă, preotul nu putu schița niciun gest, având senzația că cineva îi smulge inima din piept. Apoi, încet, foarte încet, își aținti privirea în ochii lui Regan, care nu mai erau ai lui Regan, ci ai mamei sale. Încărcați de reproș.

– Eu nu-s destul de bună pentru tine? De ce mă lași să mor singură, Dimmy? De ce? De ce...

– *Damien!*

Merrin îl înșfăcă de braț.

– Te rog să te duci să te odihnești puțin, Damien!

– *Dimmy, te rog!*

– Nu-l asculta, Damien! Du-te! Pleacă în momentul ăsta!

Cu un nod în gât, Karras se întoarce și ieși din cameră; rămase o vreme pe coridor, nehotărât. Să bea o cafea? Ah, cât și-ar fi dorit. Și cât își dorea să facă un duș... Dar când intră în camera lui din căminul iezuiților, fu de ajuns să-și vadă patul ca să renunțe la toate celelalte dorințe. *Dă-l încolo de duș, omule! Dormi! O jumătate de oră!* În clipa în care întinse mâna după receptor, ca să le ceară celor de la recepție să-l trezească, telefonul începu să sune.

– Da, bună seara, spuse Karras răgușit.

– Cineva vrea să vă vadă, părinte Karras: un anumit domn Kinderman.

Karras își ținu pentru o clipă respirația, apoi expiră resemnat.

– Bine, spune-i că vin într-un minut, zise el cu glasul stins. Punând receptorul în furcă, zări un cartuș de Camel fără filtru pe birou. Pe el era lipit un bilețel de la Dyer.

S-a găsit o cheie de la Clubul Playboy în capelă, pe pernița pentru rugăciune din fața candelor. E a ta? Poți s-o ceri de la recepție.

Joe

Cu o expresie afectuoasă, Karras lăsa bilețelul din mână, se îmbracă rapid cu haine curate și, ieșind din cameră, merse la recepție, unde Kinderman stătea lângă centrala telefonică, aranjând cu gesturi delicate florile din vaza de pe tejghea. Se întoarce spre Karras, cu o camelie roz în mână.

– A, părinte! Părinte Karras! îl întâmpină Kinderman vesel, dar veselia i se preschimbă pe loc în îngrijorare la

vederea chipului obosit al iezuitului. Puse camelia la loc în vază și veni înaintea lui.

— Arăți groaznic! spuse el. Ce s-a întâmplat? De la atâta alergat pe pistă? Mai bine las-o baltă, oricum o să mori într-o bună zi. Haide, vino! Îl prinse pe Karras de braț și-l împinse ușor spre ușa clădirii. Ai un minut? îl întreabă el când ieșiră afară.

— Nu prea, murmură Karras. Ce s-a întâmplat?

— Vreau să discut ceva cu dumneata. Am nevoie de un sfat, nimic mai mult; doar de un sfat.

— În legătură cu ce?

— Îți spun imediat. Să facem câțiva pași. Să luăm un pic de aer. O să ne facă bine. Își petrecu brațul pe după al preotului și-l conduse pe cealaltă parte a străzii. A, ia uită-te! Ce minunăție! Splendid! Arată spre soarele care tocmai se scufunda în apele râului Potomac; liniștea fu întreruptă brusc de râsetele și sporovăielile unor studenți de la universitate, aflați pe terasa de la colțul 36th Street. Unul dintre ei îl lovi pe altul cu pumnul în braț și cei doi se luară la trântă, în glumă. Ah, viața de student... rosti Kinderman cu tristețe, aruncând o privire spre grupul vesel de tineri. Eu n-am fost la facultate... dar mi-aș fi dorit... Întorcându-se spre Karras, se încruntă, îngrijorat. Serios că arăți rău, spuse el. Ce-ai pățit? Ai fost bolnav?

Oare când avea de gând să treacă la subiect? se întreabă Karras.

— Nu, doar ocupat, răspunse preotul.

— Atunci, las-o mai moale, îl sfătui Kinderman, râsuflând greoi. Mai moale. Ai văzut cumva spectacolul trupei Balșoi, la Watergate?

— Nu.

— Nici eu. Dar tare-aș fi vrut să-l văd. Balerinele alea sunt atât de grațioase... atât de frumoase!

Ajunseseră în dreptul magazinului de mașini la mâna a doua; de-aici puteau contempla nestânjeniți asfințitul, așa

că se opriră. Karras își rezemă cotul pe marginea zidului de piatră al clădirii și se întoarse spre Kinderman.

– Bun, acum spune-mi ce te frământă, zise el.

– Ei bine, părinte... oftă Kinderman. Apoi își încleștă mâinile de marginea zidului și, cu ochii către râu, spuse indispus: Mă tem că am o problemă.

– Legată de serviciu?

– Păi, oarecum; doar parțial.

– Despre ce-i vorba?

– În esență, e – șovăi puțin, apoi continuă: În esență e o chestiune de etică, așa zice. O chestiune de – se întrerupse și, rezemându-se cu spatele de zid, își plecă privirea-n pământ, încruntat. N-am pe nimeni cu care să discut despre asta; în niciun caz cu șeful meu, căpitanul. Pur și simplu n-am putut. N-am putut să-i spun. Așa că m-am gândit... Ochii detectivului se luminau brusc. Am avut o mătușă – trebuie să auzi povestea asta, e interesantă. Mătușă-mea era terorizată – *terorizată*, asta-i cuvântul – de unchiul meu și asta vreme de ani în șir. Biata femeie nu îndrăznea să-i spună niciun cuvânt – *niciodată!* –, darămite să ridice vocea la el. Și-atunci, să vezi ce făcea! De câte ori o scotea din sărite, fugea în debaraua din camera ei și acolo, pe întuneric – n-o să-ți vină să crezi! –, de una singură, ascunsă printre hainele roase de molii, începea să-l înjure – să-l înjure! – pe unchiu-meu și să-i spună tot ce credea despre el. Asta dura vreo douăzeci de minute. Zău! Țipa fără întrerupere timp de douăzeci de minute! Apoi ieșea din debara, ușurată, mergea la el și-l săruta pe obraz. Ce zici, părinte Karras? Asta da terapie!

– Da, e o metodă eficientă, răspunse Karras cu un zâmbet șters. Și ce, eu sunt debaraua dumitale? Asta vrei să spui?

– Într-un fel, spuse detectivul cu voce gravă. O debara vie. Care trebuie să vorbească și ea.

– Ai cumva o țigară?

Kinderman se holbă la el, mut de uimire.

– Eu să fumez, cu plămânii ăștia betegi?

– Nu, ai dreptate, ar fi o prostie, murmură Karras și se întoarce cu fața spre râu, punându-și mâinile pe marginea zidului. Ca să nu-i mai tremure.

– Halal doctor! Doamne ferește să mă îmbolnăvesc în cine știe ce junglă și, în locul lui Albert Schweitzer, să te am doar pe *dumneata* lângă mine! Dumneata vindecă și astăzi negii cu broaște, doctore Karras?

– Cu broaște râioase, replică Karras, potolit.

Kinderman încruntă din sprâncene.

– Azi nu prea ești în toane bune, părinte Karras. Ceva ți s-a întâmplat. Despre ce-i vorba? Haide, mie poți să-mi spui.

Karras își lăasă capul în piept, fără să spună nimic. Apoi, într-un târziu, rosti încet:

– Bine. Spune-i debaralei ce te frământă.

Detectivul privi înspre râu, scoțând un oftat.

– Ziceam că... începu el. Se scărpină pe frunte cu degetul mare, apoi continuă: Spuneam că – ei bine, hai să zicem că lucrez la un caz de omucidere, părinte Karras.

– Te referi la Dennings?

– Nu, știu că subiectul ăsta te stânjenește, părinte. Să luăm un exemplu pur ipotetic.

– În regulă.

– Uciderea pare a fi o crimă ritualică, una cu implicații oculte, continuă detectivul cu un aer gânditor, alegându-și cuvintele cu mare grijă. Să zicem că în casa asta – ipotetică – locuiesc cinci persoane și una dintre ele este autoarea crimei. Gesticula în timp ce vorbea, ca pentru a da mai multă importanță cuvintelor sale. Acum iată ce *știu* eu. Și o *știu* cu certitudine – nu am nicio îndoială în această privință. Șovăi o clipă, respirând greoi. Toate dovezile arată că ar fi vorba de o fată, părinte Karras; o fetiță de vreo zece-doisprezece ani... o copilă; ar putea fi fiica mea. Da,

sunt conștient că sună absurd... ridicol... dar ăsta e adevărul. Ei, stai să vezi ce urmează, părinte Karras; în casa asta vine un cunoscut preot catolic și, fiind vorba de un caz pur ipotetic, părinte, am aflat, grație geniului meu la fel de ipotetic, că preotul respectiv a vindecat cândva o boală foarte neobișnuită. O boală de natură psihică, apropo, amănunt pe care îl menționez doar așa, în treacăt, ca să-ți ațâț curiozitatea.

Karras își plecă abătut capul și făcu semn că înțelege.

– Da, zi mai departe, spuse el pe un ton sumbru.

– Mai departe? O, acum urmează partea interesantă.

Am impresia că în boala asta sunt implicate niște... ei bine, niște practici sataniste și, de asemenea, o forță incredibilă. Iar fetița asta... ipotetică, ca să-i zic așa, ar fi în stare să sucească gâtul cuiva. Fu rândul detectivului să-și plece capul în piept. Da... da, ar fi în stare, negreșit. Prin urmare, întrebarea este... detectivul făcu o grimasă, apoi continuă: Vezi dumneata... vezi dumneata, copila nu poate fi trasă la socoteală pentru fapta ei. Ea nu e în toate mințile, părinte, e alienată mintal și, în plus, e doar un copil, părinte Karras! *Un copil!* Totuși, boala de care suferă... este primejdioasă. Ar putea să mai ucidă pe cineva. Cine poate ști? Din nou, detectivul se întoarce și scrută cu privirea apele râului. Asta e problema mea, spuse el îmbufnat. Ce-i de făcut? Ipotetic, firește. S-o las baltă? Să dau uitării tot ce s-a întâmplat, în speranța că fetița – Kinderman șovăi o clipă – se va face bine? Își scoase o batistă din buzunar să-și sufle nasul. Pur și simplu nu știu ce să fac. Nu știu. E o decizie teribil de dificilă, zise el, căutând o porțiune curată, nefolosită a batistei. Da, e cumplit. De-a dreptul cumplit. Oribil. Și mă scoate din sărite că sunt pus în situația de-a lua o astfel de decizie. Își suflă nasul, apăsându-și ușor câte o nară, după care își vârî în buzunar batista umedă. Părinte, care ar fi decizia corectă în cazul ăsta? întrebă el, întorcându-se spre

Karras. Ipotetic vorbind, desigur. Care este, după părerea dumată, varianta cea mai înțeleaptă?

Pentru o clipă, Karras se răzvrăti împotriva poverilor care păreau să se îngrămădească, una peste alta, pe umerii săi. Greutatea tot mai apăsătoare îl umplea de furie. Apoi însă își recăpătă calmul și, ațintindu-și ochii asupra detectivului, răspunse cu voce moale:

– Aș încredința decizia în mâinile unei autorități mai înalte.

– Cred că acolo și este în momentul de față.

– Foarte bine. Atunci aș lăsa-o acolo, locotenente.

Privirile li se încrucișară preț de câteva secunde. Apoi Kinderman clătină din cap, spunând:

– Da, părinte. Da. Da, mă gândeam eu că asta o să zici. Se întoarce din nou și contemplă asfințitul. Cât e de frumos, spuse el. La fel putem spune și despre Turnul din Pisa, despre șopârlă și tatu¹, adevărate mistere ale naturii. Își ridică mâneca hainei și se uită la ceas. Ei bine, trebuie să plec. În curând doamna Kinderman se apucă de țipăt că mi se răcește cina. Se întoarce spre Karras. Mulțumesc, părinte. Mă simt mai bine acum... mult mai bine. A, era să uit, n-ai vrea să-mi faci un serviciu? Să transmiți un mesaj? Dacă, din întâmplare, întâlnești vreodată un individ pe nume Engstrom, te rog spune-i... spune-i doar atât: „Elvira s-a internat și face progrese“. O să priceapă el despre ce este vorba. Vrei să faci asta pentru mine? În cazul în care, printr-o incredibilă coincidență, te vei întâlni cu el.

Ușor nedumerit, Karras răspunse:

– Sigur, îi spun.

– Ia zi-mi, nu mergem la film într-o seară, părinte?

¹ Tatu – gen de mamifere nocturne fără dinți, cu corpul acoperit de plăci osoase și cornoase mobile, care trăiesc în America Centrală, de Sud și Mexic (n.tr.)

Karras își plecă ochii-n pământ și, clătinând din cap, murmură:

— Ba da, în curând.

— Așa spun și rabinii când vorbesc despre Mesia: „În curând“. Ascultă, pot să te mai rog ceva?

Ridicându-și ochii din pământ, Karras observă îngrijorarea de pe chipul detectivului.

— Nu mai alerga pe pistă o vreme. Încearcă să mergi la pas. Bine, părinte? Las-o mai moale. Poți face asta pentru mine?

Karras schiță un zâmbet palid și spuse:

— Așa am să fac.

Cu mâinile îndesate în buzunarele pardesiului, detectivul privi absent de-a lungul străzii.

— Da, știu, zise el clătinând din cap. În curând. Ca de obicei, în curând. Făcu câțiva pași, apoi se opri, își puse mâna pe umărul preotului și, strângându-l ușor, spuse:

— Elia Kazan, regizorul, îți transmite salutări.

Karras îl urmări cu privirea o bucată de vreme. Se simțea înduioșat și uimit, deopotrivă, de căile întortocheate ale inimii. Își ridică ochii spre norii rozalii ce alunecau deasupra râului, înspre apus, plutind la marginea lumii cu o strălucire palidă, ca amintirea unei promisiuni. Cândva Îl vedea pe Dumnezeu în astfel de priveliști, Îi simțea respirația în norii diafani, așa cum spuneau versurile unei poezii care îi plăcea atât de mult odinioară:

Slavă Divinului pentru policromie și hora de culori viteze

Pentru efervescența hâtră a unor ceruri cu dungi și pete, ca vacile bălțate;

Pentru spuzeala roz ce-o poartă-n glorie păstrăvii pe spate;

Pentru cascada reavănă a castanelor strălucitoare; și pentru aripi de cinteze...pe toate le aduce în lumină.

Acela a cărui frumusețe-i dincolo de schimbare: doar măiestria-i se cuvine lăudată.¹

Karras își duse pumnul la gură, căutând să-și înghită tristețea și durerea pierderii; avea un nod în gât și i se umeziră ochii când își aduse aminte de un psalm care altădată îl umplea de bucurie. „O, Doamne“, zicea psalmistul, „am iubit mereu frumusețea casei Tale“.

Rămase acolo, nemișcat, neîndrăznind să mai privească asfințitul.

Se uită, în schimb, la fereastra camerei lui Regan.

Sharon fu cea care îi deschise ușa de data aceasta și îl informă că nu se schimbaseră nimic între timp. Avea în brațe un maldăr de haine mirosind respingător. Se scuză, spunând:

– Trebuie să le bag în mașina de spălat.

Karras privi lung în urma ei, tânjind după o cafea. Însă în clipa aceea auzi demonul răcnind la Merrin. O porni spre scări, dar își aminti brusc de mesajul pe care avea să i-l transmită lui Karl. Unde putea fi acesta? Făcu stângamprejur ca s-o întrebe pe Sharon, chiar când ea dispărea pe treptele ce duceau la subsol. Atunci se duse în bucătărie, să-l caute pe îngrijitor. Karl nu era aici. Doar Chris. Cu fruntea rezemată în pumni, aceasta ședea la masă, uitându-se... La ce? Karras se apropie de ea în tăcere, apoi se opri. La un album de poze. Cu decupaje din ziare și poze lipite. Chris nu-i observase prezența.

– Scuză-mă, te rog, spuse el încetișor. Karl nu-i aici?

Chris își ridică ochii triști și scutură din cap.

¹ Strofă din poezia *Pied Beauty*, de poetul englez Gerard Manley Hopkins, în traducerea lui S.C. Dima (n.tr.)

— A ieșit cu ceva treburi, răspunse ea cu voce stinsă. O auzi suspinând, ca după plâns. Apoi îi spuse: Am pus cafea la făcut, părinte. E gata imediat.

Karras aruncă o privire înspre filtrul de cafea și în momentul acela Chris se ridică de la masă și trecu rapid pe lângă el, ferindu-și fața. Auzi un „Scuză-mă“ tremurător și femeia ieși grăbită din bucătărie. Karras se uită în album. Erau imagini spontane, neprelucrate. O fată tânără. Foarte frumoasă. Cu o împunsătură în inimă, Karras își dădu seama că o are în fața ochilor pe Regan: aici suflând în lumânările de pe tortul învelit în frișcă, dincolo făcând veselă cu mâna de pe un ponton din fața lacului, îmbrăcată în tricou și pantaloni scurți. Pe tricou avea o inscripție: TA-BĂRA... restul nu se vedea clar. Pe pagina alăturată era lipită o foaie de hârtie acoperită cu un scris de copil:

Dacă, în loc de plastilină,
Aș putea lua lucrurile cele mai frumoase
Cum e curcubeul,
Sau norii sau ciripitul păsărelelor,
Poate c-atunci, dragă mămică,
Dacă le-aș aduna pe toate laolaltă,
Aș putea sculpta chipul tău.

TE IUBESC! LA MULȚI ANI DE ZIUA MAMEI!

Rags.

Karras închise ochii. Nu mai suporta să se uite. Lăsa albumul și așteptă să se termine de făcut cafeaua. Cu fruntea plecată, își încleștă mâinile pe tejghea și-și închise iarăși ochii. *Nu te mai gândi!* își zise el; *nu te mai gândi la asta!* Însă nu reușea nicicum și, ascultând la bolboroselile filtrului de cafea, mâinile începură să-i tremure din cauza furiei care-l cuprindea încetul cu încetul, gândindu-se la suferința copilei, la fragilitatea omului și la putreziciunea nerușinată a morții.

„Dacă, în loc e plastilină...”

Furia i se evaporă treptat, lăsând locul amărăciunii și frustrării.

„...lucrurile cele mai frumoase...”

Nu mai putea să aștepte cafeaua. Trebuia să plece. Trebuia să facă ceva. să ajute cumva. Să încerce măcar. Ieși din bucătărie și, venind spre sufragerie, se uită prin ușa întredeschisă și o văzu pe Chris întinsă pe canapea, plângând cu sughituri, în timp ce Sharon încerca s-o liniștească. Se retrase din ușă și urcă în grabă scările; demonul răcnea ca turbat: „...ai fi *pierdut!* Ai fi pierdut și știi asta! Merrin, *ticălo-sule!* *Lepădătură!* Vino înapoi! Vino și...”

Karras se refugie în propriile-i gânduri.

„...sau ciripitul păsărelelor.”

Intrând în camera lui Regan, Karras își dădu seama că uitase să-și ia puloverul. Tremurând ușor de frig, se uită la Regan. Capul ei era întors în partea cealaltă iar glasul demonic continua să ragă, în culmea furiei.

Se apropie încet de scaun și-și luă o pătură; de oboseală, abia atunci remarcă absența lui Merrin. Peste câteva clipe, aducându-și aminte că trebuie să verifice tensiunea copilei, Karras se ridică din nou și, târșâindu-și picioarele, se apropie de pat. Ceea ce văzu îl șocă, făcându-l să se dea un pas îndărăt. Merrin zăcea pe jos, cu fața la podea, flasc și cu membrele dezarticulate. Karras îngenunche, îl întoarse cu fața în sus și, văzându-i culoarea vineție a feței, îi pipăi rapid încheietura mâinii și, cuprins de oroare, își dădu seama că Merrin este mort.

– Sfântă flatulență! Să moară, el? *Să moară?* Karras, *tămăduiește-l!* zbieră demonul. Adu-l înapoi la viață și hai să isprăvim, să...

Atac de cord. Ateroscleroză coronariană.

– Vai, Doamne! gemu Karras în șoaptă. Nu, Doamne, nu se poate. Închise ochii și scutură din cap disperat, nevîndu-i să creadă parcă, apoi, înnebunit de durere, își apăsă

cu sălbăticie degetul mare pe încheietura vânătă a preotului, de parcă ar fi vrut să stoarcă ultimul strop de viață din tendoanele acestuia.

— ...cucernicul...

Karras se trase înapoi și inspiră adânc. Atunci observă pilulele micițe împrăștiate pe podea. Luă una dintre ele și, cu un ghimpe de durere, realizează că Merrin știuse. Nitroglicerină. Știuse. Cu ochii înroșiți și umezi de lacrimi, Karras îi cercetă fața. ...*Du-te să te odihnești puțin, Damien.*

— Nici măcar viermii n-o să se înfrupte din putreziciunea ta!

Auzind cuvintele demonului, Karras își ridică privirea și începu să tremure, cuprins de o furie incontrollabilă.

Nu-l asculta!

— ...pederastule...

Nu-l asculta! Nu-l asculta!

Tâmpilele îi pulsau haotic și, în clipa în care luă, cu blândețe, mâinile preotului și dădu să i le încrucișeze pe piept, demonul croncăni: „Acum pune-i *mădularul* în mână!“ și un scuipat puturos ateriză pe ochiul preotului mort. „Ultima slujbă!“ anunță batjocoritor demonul. Apoi își lăasă capul la loc pe pernă și izbucni într-un râs dement.

Karras nu-și putea dezlipi ochii de pe scuipatul ce se prelingea pe ochiul preotului. Nu schiță nicio mișcare. Sângele îi clocotea în vene. Cu capul înclinat într-o parte și tremurând din toate încheieturile, își ridică încet privirea. Chipul îi era roșu ca focul, un spasm străbătut de furie și ură.

— Ticălos nenorocit! șuieră el printre dinți și, deși nu se clintea, părea că se întinde ca un șarpe, lungindu-și gâtul în față. Demonul se opri din râs și-l privi cu răutate.

— O să pierzi! rosti preotul pe un ton mușcător. Ești un zero, un nimic! Asta ai fost întotdeauna!

Regan improșcă asupra lui un jet de vomă. Karras păru să nu observe.

— Da, ești foarte tare când vine vorba de copii! zise el printre dinții încleștați. Te pui cu fetițele! Ei, haide! Să te vedem cum te descurci cu un om în toată firea! Haide! Își întinse mâinile spre demon, ca pe niște cârlige mari, ce-l invitau să se apropie. Haide! Dă-i drumul, nenorocitul bun de nimic! Încearcă-mă! Lasă copila și ia-mă pe *mine!* Vino în *mine!*

Nici nu termină bine se rostit aceste cuvinte și trupul îi fu smucit în sus cu brutalitate, capul i se dădu pe spate, cu ochii ațintiți în tavan, apoi fu cuprins de convulsii, fiind zgâlțâit încoace și-ncolo, în timp ce chipul i se schimonosea într-o expresie de inimaginabilă ură și furie. Cu mișcări spasmodice, de parcă era împins de o forță nevăzută căreia se opintea să i se împotrivească, iezuitul își întinse mâinile mari și puternice spre gâtul lui Regan, care țipa încontrolabil.

Chris și Sharon, aflate în birou, auziră zgomote deasupra, la etaj. Ședeau de o parte și de cealaltă a barului, pregătindu-și ceva de băut, când deslușiră niște sunete înfundate, ca de luptă, venind de sus, din camera lui Regan. Apoi țipetele înspăimântate ale copilei, urmate de răcnetul sălbatic al lui Karras: „Nu!” Un nou șir de bufnituri, un corp greu izbind mobila. Apoi peretele. Golindu-și paharul dintr-o înghițitură, Chris tresări puternic la auzul unei bubuituri teribile, urmată de un zgomot de geamuri sparte. Într-o fracțiune de secundă și ea și Sharon țâșniră pe scări în sus, spre camera lui Regan. Se năpustiră înăuntru și văzură că geamul era spart, iar obloanele de la fereastră zăceau pe jos, smulse din balamale!

Înspăimântate, se repeziră la fereastră și atunci Chris îl văzu pe Merrin zăcând pe jos, la picioarele patului. I se tăie respirația și rămase ținută locului preț de câteva secunde, după care se repezi la el, ingenunchind pe podea.

— O, Doamne Dumnezeule! se tângui ea. Sharon! Shar, vino aici! Haide, vino repede...

Nu mai apucă să-și termine propoziția. Tipătul lui Sharon îi acoperi vocea. Chris își ridică ochii la ea și o văzu holbându-se pe fereastră și ținându-se cu mâinile de cap.

– Shar, ce s-a întâmplat?

– E Karras! Părintele Karras! țipă isteric Sharon și ieși în goană din cameră. Cu fața pământie, Chris se ridică, merse repede la geam și privi afară. Simți că îi plesnește inima-n piept. La baza scărilor ce coborau în strada M zăcea trupul lui Karras, contorsionat și însângerat, sub privirile șocate ale trecătorilor ce începeau să se adune în jur.

Cu mâna la gură, nevenindu-i să-și creadă ochilor, Chris încercă să-și miște buzele. Să articuleze un cuvânt. Nu reuși.

– Mamă? se auzi o voce slabă din spatele ei. Chris își întoarse încet capul, cu ochii larg cășcați. Nu îndrăznea să creadă că auzise bine. Vocea vorbi din nou. Vocea lui Regan. Mamă, ce se-ntâmplă? Vino aici! Mi-e frică, mamă! Hai, te rog, mamă! Te rog! Vino, te rog!

Chris îi văzu ochii plini de lacrimi și se repezi numai-decât la pat, plângând în hohote:

– Rags! O, puiul meu, odorul meu! O, Rags! Tu ești, chiar tu ești!

Jos, la parter, Sharon se năpusti afară din casă și alergă înnebunită la căminul iezuiților, unde ceru să-l vadă de urgență pe Dyer. Acesta coborî la recepție într-un suflet. Sharon îi spuse toată tărășenia. Preotul o privea înmărmurit.

– Ați chemat salvarea? o întrebă el.

– Vai de mine! Nu, n-am chemat-o! Nu m-am gândit!

Dyer îi dădu câteva instrucțiuni scurte operatorului de la centrala telefonică, apoi ieși în fugă din clădire, împreună cu Sharon. Traversă strada și coborî treptele din câteva salturi.

– Dați-mi voie să trec, vă rog! Faceți loc! Croindu-și drum prin mulțime, Dyer auzi murmurele indifferente ale privitorilor. „Ce s-a întâmplat?“ „Un tip a căzut pe scări.“

„O fi fost beat. Uite, a și vomat.“ „Haideți, scumpilor, o să întârziem.“

În cele din urmă Dyer reuși să se strecoare prin mulțime și rămase încremenit; avea senzația că nu mai poate să tragă aer în piept. Durerea îl paralizase. Karras zăcea cu trupul răsucit într-o poziție nefirească, pe spate, cu capul într-o băltoacă de sânge din ce în ce mai mare. Avea maxilarul dislocat și în ochi o sclipire stranie; privea fix în sus, de parcă ar fi contemplat firmamentul, în căutarea unei stele misterioase. Dintr-odată, își întoarse ochii spre Dyer; avea o privire împăcată, strălucind de beatitudine. De triumf.

O privire rugătoare, totodată. Imploratoare.

– Haideți, faceți loc! Dați-vă mai în spate!

Își făcuse apariția un polițist. Dyer îngenunche și mângâie ușor, plin de blândețe, fața zdrelită și tumefiată a preotului. Era plină de zgârieturi. Un firicel de sânge i se prelingea din colțul gurii.

– Damien... Dyer șovăi o clipă, silindu-se să-și înghită plânsul la vederea sclipirii rugătoare din privirea lui Karras.

Aplecându-se deasupra lui, Dyer îl întreabă:

– Poți să vorbești?

Karras caută, bâjbâind, mâna preotului mai tânăr. Reuși să i-o apuce și i-o strânse ușor.

Căznindu-se să nu plângă, Dyer se aplecă și mai mult și, lipindu-și buzele de urechea lui Karras, îl întreabă în șoaptă:

– Vrei să te spovedești, Damien?

Karras îi strânse din nou mâna.

– Te căiești pentru toate păcatele pe care le-ai săvârșit de-a lungul vieții, prin care L-ai supărat pe Dumnezeu Atotputernicul?

O nouă strângere a mâinii.

Îndreptându-se de spinare, Dyer făcu încet semnul crucii deasupra lui Karras, proclamând emoționat dezlegarea de păcate: *Ego te absolvo...*

O lacrimă uriașă se rostogoli pe obrazul lui Karras, iar Dyer simți o strânsoare și mai puternică, ce nu cedă pe tot parcursul rugăciunii: ...*in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.*

Dyer își apropie din nou gura de urechea lui Karras. Înghiți în sec, ca să scape de nodul din gât. Apoi murmură:

– Vrei să...? Apoi se opri brusc. Strânsoarea mâinii slăbise dintr-odată. Se îndreptă de spinare și văzu că în ochii lui Karras se așternuse pacea. Și încă ceva – ceva ce aducea a bucurie; semăna cu împlinirea unui dor profund. Ochii lui continuau să fixeze cerul. Însă nu cerul acestei lumi.

Încet și cu blândețe, Dyer îi închise pleoapele. Auzi sirena ambulanței undeva, în depărtare. Vru să-și ia rămas-bun, dar nu mai fu în stare. Plecându-și capul în piept, începu să plângă.

Sosi ambulanța. Paramedicii îl întinseră pe o targă și-l urcară în mașină, iar Dyer se sui și el. Se așează lângă targă și-l luă de mână pe Karras.

– Nu mai puteți face nimic pentru el, părinte, îi spuse tânărul medic cu voce blândă. N-are rost să vă chinuiți singur. Mai bine rămâneți aici.

Fără să-și ia ochii de pe chipul mutilat al prietenului său, Dyer scutură încet din cap și spuse cu voce joasă:

– Nu, o să vin și eu.

Medicul îi aruncă o privire șoferului care aștepta răbdător lângă ușa din spate a ambulanței, cu sprâncenele înălțate, în semn de întrebare. Dădu încet din cap, iar șoferul închise ușa.

De pe trotuar, Sharon privea ca hipnotizată în urma ambulanței care se îndepărta. Auzea murmurele trecătorilor.

– Ce s-a întâmplat?

– Cine știe, habar n-am.

Vaietul strident al sirenei ambulanței se înalță în noapte, plutind peste apele râului. Apoi, dintr-odată, încetă.

Șoferul își amintise că nu mai are de ce să se grăbească.

Epilog

Lumina slabă a soarelui de iunie pătrundea prin geamul ferestrei de la camera lui Chris, care împături o ultimă bluză în valiza deja plină, așezată pe pat și apoi o închise. Se duse repede la ușă.

– În regulă, asta-i tot, îi spuse ea lui Karl, iar când elvețianul veni să încuie valiza, Chris ieși din cameră și merse în dormitorul lui Regan. Hei, Rags, ești gata? strigă ea.

Trecuseră șase săptămâni de la moartea preoților. De la deznodământul acela șocant, investigat de Kinderman cu multă minuțiozitate. Totuși, nu se găsiseră răspunsuri. Doar speculații chinuitoare, care pe ea o trezeau și acum de multe ori în toiul nopții, cu fața udă de lacrimi. Merrin murise de ateroscleroză coronariană, dar Karras...

– Inexplicabil, spusese locotenentul Kinderman, cu respirația lui emfizematoasă. Nu. Nu fata e de vină, decisese el într-un final. N-ar fi avut cum s-o facă, doar era legată cu centurile de protecție. În concluzie, Karras smulsese obloanele și se aruncase pe fereastră în mod deliberat. De ce? Ca să scape de ceva îngrozitor? Kinderman elimină rapid această ipoteză, fiindcă, dacă ar fi vrut să scape de ceva, ar fi fost mult mai firesc să iasă pe ușă. Plus că preotul nu era genul de bărbat care să dea bir cu fugiții în fața unei amenințări. Atunci ce-l făcuse să sară în gol?

Pentru Kinderman, răspunsul începu să prindă contur în urma unei declarații făcute de Dyer, care pomenea de

conflictele lăuntrice care-l munceau pe preot: sentimentul de vinovăție legat de mama sa, de moartea acesteia, criza de credință prin care trecea, la care se adăuga lipsa de somn vreme de mai multe zile; apoi îngrijorarea pentru Regan, care părea la un pas de moarte, atacurile demonice venite, chipurile, din partea mamei sale și, în fine, șocul provocat de moartea lui Merrin. Toate astea, conchise cu amărăciune detectivul, îl făcuseră pe psihiatru să clacheze, nemaiputând să le facă față. Mai mult decât atât, pe parcursul investigării morții misterioase a lui Burke Dennings, detectivul aflase că se întâmplă uneori ca exorciștii să fie ei înșiși posedați, în circumstanțe similare acestora: sentimente puternice de vinovăție, însoțite de nevoia de a fi pedepsit și de autosugestie. Mîntea preotului o luase razna, chiar dacă Dyer refuza să accepte lucrul acesta. Tânărul preot o vizitase în repetate rânduri pe Regan în perioada de convalescență, ca să vadă dacă aceasta nu-și amintește ce se întâmplase la ea în cameră în seara aceea, însă răspunsul fusese negativ de fiecare dată, așa că, într-un final, cazul fusese clasat.

Chris își vîrî capul pe ușa camerei fiicei sale. Strângând în brațe două animăluțe de pluș, aceasta se uita cu o nemulțumire copilărească la valiza deschisă de pe patul ei. Aveau avion spre Los Angeles în jurul amiezii; Sharon și cei doi Engstrom rămăneau să strângă restul lucrurilor și să închidă, după care aveau să vină și ei acasă, cu mașina condusă de Karl.

— Cum te descurci cu împachetatul, scumpa mea? o întrebă Chris.

Regan își ridică ochii spre ea. Era palidă și încercănată.

— Nu-i destul loc în valiza asta! zise ea, țuguindu-și buzele, cu sprâncenele încruntate.

— Păi, nu poți lua totul cu tine, iubito. Haide, lasă celelalte lucruri, o să le aducă Willie. Haide, puiule. Dacă nu ne grăbim, pierdem avionul.

— Bine, mamă.

— Așa te vreau.

Chris plecă din cameră și coborî la parter. Când ajunse aici, auzi țârâitul soneriei și merse să deschidă ușa.

– Bună, Chris. Era părintele Dyer, cu fața sa prelungă. Am venit doar să-mi iau rămas-bun de la voi, spuse el.

– Poștește înăuntru. Tocmai aveam de gând să te sun.

– Nu, e-n regulă, Chris; știu că sunteți pe fugă.

Ea îl luă de mână și îl trase înăuntru, în casă.

– Ei, haide! Chiar voiam să beau o cafea. Nu vrei să-mi ții companie?

– Dacă ești sigură că nu-i nicio problemă...

Chris îl încredință că nu-i nicio problemă și se îndreptară amândoi spre bucătărie; se așezară la masă, băură cafea și sporovăiră vrute și nevrute, în timp ce Sharon și cei doi Engstrom trebăluiau de zor. Chris aduse vorba de Merrin – fusese uimită să vadă atâția oameni importanți, inclusiv demnitari străini, la înmormântarea lui. Apoi se lăsă tăcerea, iar Dyer își lăsă capul în piept, posomorât. Chris îi citi gândurile.

– Tot nu-și amintește, spuse ea cu blândețe. Îmi pare rău.

Iezuitul încuviință din cap, fără să-și ridice privirea. Chris se uită la farfuria de pe masă, în care micul dejun zăcea neatins. Nu putuse să mănânce, era prea agitată. Și trandafirul era tot acolo. Îl luă în mână și începu să-i răsucescă tulpina între degete, cu un aer gânditor.

– Nici măcar n-o cunoștea, murmură ea. Încetă să mai răsucescă trandafirul și se uită la Dyer. Acesta o privea concentrat.

– Ce crezi că s-a întâmplat acolo? o întrebă cu voce moale. Te întreb la modul concret, ca pe o persoană care n-are treabă cu credința. Crezi cu adevărat că Regan a fost posedată?

Chris chibzui câteva clipe, cu ochii-n pământ, jucându-se din nou cu tulpina trandafirului.

– Nu știu, părinte Dyer. Pur și simplu, nu știu. Vii la Dumnezeu și trebuie să descoperi singur dacă El există, de fapt, după care trebuie să-L lași să doarmă un milion de ani

în fiecare noapte, că altfel devine foarte morocănos. Înțelegi ce vreau să spun? El nu vorbește niciodată. Cât despre diavol... Își ridică ochii spre Dyer. Ei bine, cu diavolul e cu totul altă poveste. De existența lui sunt convinsă. Și știi de ce? Pentru că nemernicul își face întruna reclamă.

Dyer o privi cu afecțiune, apoi răspunse încet:

– Dar dacă tot răul din lume te face să fii convinsă de existența diavolului, atunci cui îi atribui lucrurile bune?

Chris îi susținu privirea fără să clipească. Cuvintele lui o puseră pe gânduri și într-un târziu murmură, clătinând ușor din cap:

– Nu m-am gândit niciodată la asta. E un punct de vedere interesant. Șocul și tristețea morții lui Karras își pusese rămpa asupra stării sale de spirit, cufundând-o într-un abis de amărăciune. Acum însă voia să se agațe, pe cât putea, de unda firavă de speranță și lumină, gândindu-se la ceea ce-i spusese odată Dyer, când o condusesese până la mașină, după înmormântarea lui Karras.

– *Poți veni până la noi acasă? îl întrebase ea.*

– *O, mi-ar face plăcere, dar nu pot să lipsesc de la serbare, îi răspunsese el. Văzându-i nedumerirea, se simți dator să-i explice: Când moare un iezuit, are loc o petrecere de sărbătorire. Pentru cel mort, e un nou început.*

– Ai zis că trecea printr-o criză de credință.

Dyer încuviință din cap.

Chris își lăsă bărbia-n piept, scuturând din cap.

– Nu-mi vine să cred, spuse ea absentă. Eu, una, n-am mai văzut în viața mea o credință așa puternică.

– Mașina e aici, doamnă!

Trezită brusc din reverie, Chris strigă:

– Bine, Karl! Venim acum! Se ridicară amândoi de la masă. Nu, dumneata rămâi, părinte. Eu mă duc s-o aduc pe Rags.

Dyer dădu din cap, pierdut în gânduri.

– Bine. Se gândea la strigătul inexplicabil al lui Karras și la pașii ce se auziseră înainte ca el să se arunce pe

fereastră. Era ceva în camera aceea, își zise el. Dar ce anume? Nici Sharon, nici Chris nu-și aminteau clar de seara aceea. Lui Dyer îi reveni în minte privirea misterioasă, plină de bucurie, din ochii lui Karras. Și mai era ceva în privirea aceea: o scânteiere sălbatică aducând a... a ce? Nu știa sigur. A triumf, parcă. În chip inexplicabil, gândul acesta îl liniști. Îl făcu se se simtă mai bine. Ieși pe coridor, cu mâinile în buzunare și se rezemă de tocul ușii de la intrare, urmărindu-l pe Karl, care îl ajuta pe șofer să aranjeze valizele în portbagajul limuzinei. Dyer se șterse pe frunte – era o atmosferă caldă și umedă. Auzind pași pe scări, se întoarse și le văzu pe Chris și pe Regan coborând, mână-n mână. Se apropiară de el. Chris îl sărută pe obraz, apoi îl mângâie ușor pe față, cercetându-i ochii triști.

– E-n ordine, Chris. Am sentimentul că totul va fi bine.

– Mă bucur, zise Chris, apoi îi aruncă o privire lui Regan. Scumpo, dânsul este părintele Dyer. Salută-l.

– Încântată să vă cunosc, părinte Dyer.

– Și eu sunt încântat să te cunosc.

Chris se uită la ceas.

– Trebuie să plecăm, părinte.

– Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Dar stai! Era să uit! Preotul își vârî mâna în buzunar și scoase ceva de acolo. Țsta a fost al lui, zise el.

Chris privi la lanțul cu medalion din palma preotului.

– Este Sfântul Cristofor. M-am gândit că ți-ar plăcea să-l ai.

Preț de câteva momente, Chris contemplă medalionul cu un aer gânditor, ușor încruntată, de parcă se căznea să ia o decizie; apoi întinse încet mâna, luă medalionul, îl vârî în buzunarul hainei și-i spuse lui Dyer:

– Mulțumesc, părinte. Da, mi-ar plăcea să-l am. Apoi se întoarse spre Regan: Haide, scumpa mea. Însă când dădu s-o ia de mână, văzu că fetița stă cu ochii pironiți pe gulerul rotund al iezuitului, ca și când și-ar fi adus aminte brusc de ceva. Apoi, dintr-odată, își întinse brațele către

preot. Surprins, acesta se aplecă spre ea, iar copila își încolăci brațele pe după gâtul lui și-l sărută pe obraz, după care se retrase cu o expresie ușor nedumerită, de parcă nu știa nici ea ce o mânase să facă acest gest.

Chris își șterse ochii umezi, apoi o luă de mână pe Regan, spunând cu voce răgușită:

– Ei bine, acum chiar că trebuie să plecăm. Haide, scumpo. Spune-i rămas-bun părintelui Dyer.

– La revedere, părinte.

Zâmbind, Dyer flutură din degete în semn de salut și spuse, la rândul său:

– La revedere. Să ajungeți cu bine acasă.

– Părinte, o să te sun din Los Angeles, zise Chris peste umăr. Abia mai târziu avea să se întrebe la ce se referise el când spusese „acasă“.

– Să aveți grijă de voi.

– Și dumneata la fel.

Dyer le urmări plecând. Când șoferul le deschise ușa, să urce, Chris se mai întoarse o dată spre el și-i făcu semn cu mâna, apoi îi trimise o sărutare. Dyer îi făcu și el cu mâna, apoi o privi urcându-se pe bancheta din spate a limuzinei, alături de Regan. Mașina demară și copila se uită ținută la el, prin parbrizul din spate, până când dădură colțul, dispărând din ochii lui.

Dyer își întoarse capul în stânga, unde auzise un scrâșnet de frâne: o mașină de poliție. Kinderman se dădu jos și, înconjurând repede mașina, se apropie de preot, făcându-i semn cu mâna.

– Am venit să-mi iau rămas-bun.

– Tocmai au plecat.

Detectivul se opri, dezumflat.

– Serios? Chiar au plecat?

Dyer încuviință din cap.

Kinderman se întoarse și privi de-a lungul lui Prospect Street cu părere de rău, apoi scutură din cap.

– Of! murmură el. Apoi veni lângă Dyer și-l întrebă abătut: Cum se simte fetița?

– Părea să se simtă bine. Chiar bine.

– O, mă bucur. Asta-i cel mai important. Ridicându-și mâna, detectivul se uită la ceas. Ei bine, mă întorc la treabă, la datorie. La revedere, părinte. Răsucindu-se pe călcâie, o porni spre mașină, dar după câțiva pași se opri și îi aruncă preotului o privire curioasă.

– Dumneata obișnuiești să mergi la cinematograful, părinte Dyer? Ți plac filmele?

– Da, sigur că da.

Kinderman se întoarce și veni aproape de el.

– Eu mai primesc invitații, spuse el apăsător. De fapt, și acum am două invitații la cinema Biograph, pentru mâine seară. Ai vrea să mergi cu mine?

– Ce film rulează?

– *La răscruce de vânturi*.

– Și cine joacă?

– Cine joacă? Detectivul încruntă din sprâncene, spunând îmbufnat: Sonny Bono e Heathcliff și Cher e Catherine Earnshaw. Vii sau nu?

– L-am văzut.

Detectivul îi aruncă o privire dezamăgită, murmurând abătut: „Altu”, apoi se întoarce și, luându-l de braț pe preot, o luă agale în susul străzii.

– Mi-aduc aminte de o replică din *Casablanca*, zise el pe un ton vesel. La sfârșit, Humphrey Bogart îi spune lui Claude Rains: „Louie—cred că acesta e începutul unei minunate prietenii”.

– Știi, chiar semeni un pic cu Bogart.

– Aha, deci ai remarcat.

Lăsând uitării trecutul, încercau să-l păstreze viu în amintire.

Nota autorului

Mi-am permis câteva abateri de la realitate în ceea ce privește actuala topografie a Universității Georgetown, mai cu seamă în privința amplasamentului Institutului de Lingvistică. De asemenea, trebuie să precizez că Prospect Street nu există în realitate și nici căminul iezuiților nu se află în locul în care l-am plasat eu. În fine, fragmentul literar atribuit lui Lankester Merrin nu este creația mea, ci a fost extras dintr-o predică a cardinalului John Henry Newman, intitulată „A doua primăvară“.